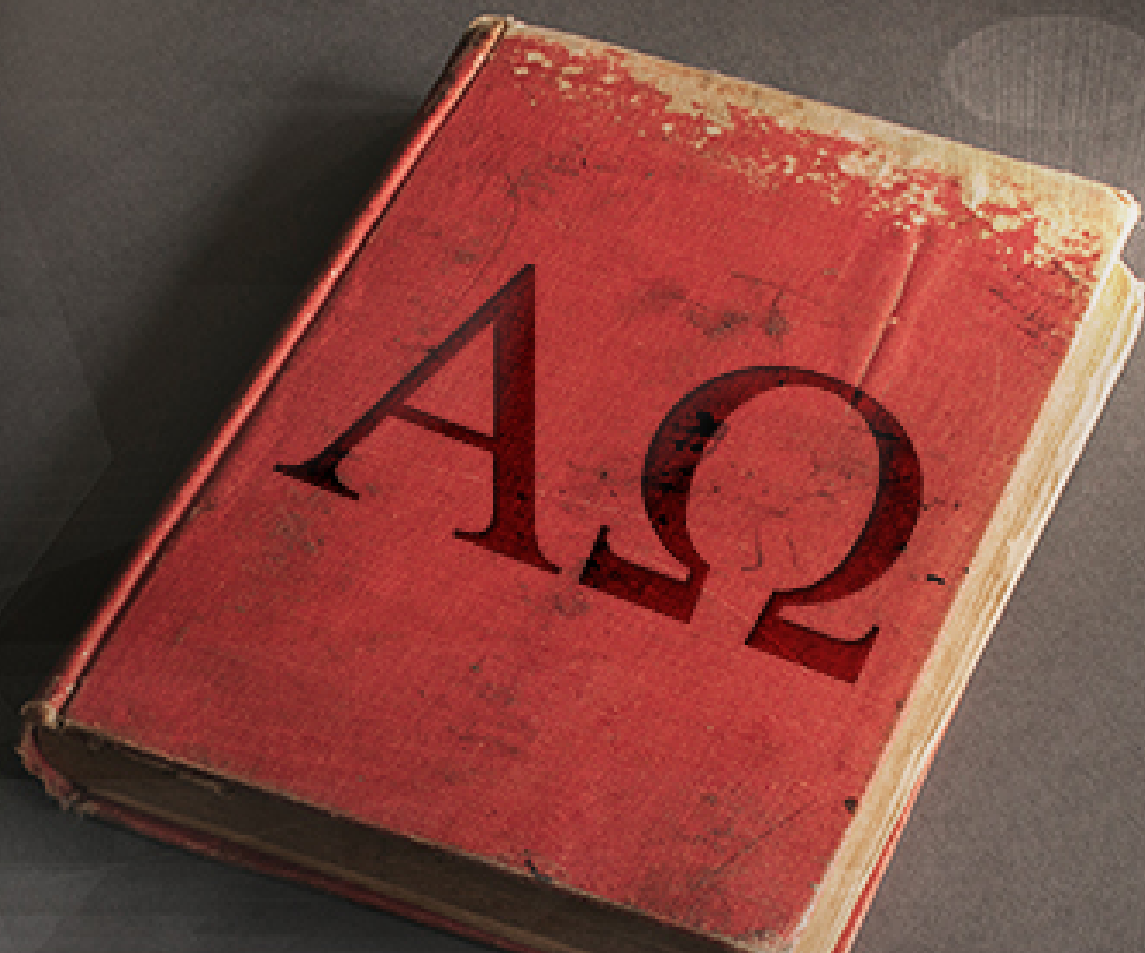

ELLEN G. WHITE ESTATE

ALFA JA OMEGA VOL.5

ELLEN G. WHITE

Alfa Ja Omega Vol.5

Ellen G. White

1986

**Copyright © 2023
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Sislyys

Sisältö

Information about this Book	i
Sislllys	iv
Luku 1—Lehtimajanjuhlassa	12
Juhlan yleinen vietto	12
Jeesus viivyttelee juhlille lähtöä	14
Jeesus saapuu juhlille	16
Jeesus puhuu elävästä vedestä	17
Luku 2—Ansojen keskellä	20
Jeesuksen opetusten perusta	20
Epäilyksiä ja kieroilua	22
»Ei ole koskaan ihminen puhunut niin»	24
Nikodeemus puolustaa Jeesusta	25
Jeesusja syntinen nainen	26
Luku 3—Maailman valo	29
»Minä olen maailman valo»	29
»Totuus on tekevä teidät vapaiksi»	31
»Aabrahamin lapset»	33
Kristus ilmaisee jumaluutensa	34
Sokean parantaminen sapattina	36
Parannettu fariseusten ristikuulustelussa	38
Tuomioksi maailmalle	41
Luku 4—Hyvä paimen	43
Paimenvertaus ennustuksissa	43
Kristus lammasten paimen	44
Väärrien opettajien vahingollisuus	45
Paimen ja lampaat	45
Jeesuksen huolenpito ihmisyksilöistä	46
Luku 5—Jerusalemia kohti	50
Kiusaaja matkaa estämässä	51
Samarialaiset torjuvat Jeesuksen	52
Seitsemänkymmentä lähettilästä	53
Voitettu vihollinen	56
Lapsenmieliset ymmärtävät	58
Jeesus puhuu vertauksilla	59

Luku 6—Laupias samarialainen	61
»Mitä minun on tehtävä»	61
Kertomus laupiaasta samarialaisesta	63
Opetus ihmisille kaikkina aikoina	65
Luku 7—Ei ulkonaista loistoa	68
Luku 8—Lasten ystävä	73
Jeesus siunaa lapsia	73
Lapset ovat vastaanottavia	75
»Sallikaa lasten tulla»	77
Luku 9—Rikas nuorukainen	79
»Yksi sinulta puuttuu»	80
Kristus vai maailma	82
Luku 10—Lasaruksen herättäminen	84
Jeesus vieraana Lasaruksen kodissa	84
Lasaruksen sairaus ja kuolema	85
Jeesus tulee Betaniaan	88
»Minä olen ylösnousemus ja elämä»	90
Lasaruksen haudalla	91
Jeesus herättää Lasaruksen	93
Luku 11—Pappien salajuonia	97
Hämmennystä neuvostossa	97
Kaifaan ratkaiseva puheenvuoro	99
Jeesus päätetään surmata	101
Luku 12—Uuden valtakunnan laki	103
Kunniasijojen tavoittelua	104
Tie todelliseen arvostukseen	105
Kristuksen valtakunnan periaatteet	106
Luku 13—Sakkeus	108
Sakkeuksen sielunkaipuu	108
Sakkeus kohtaa Jeesuksen	109
Sakkeuksen parannuksenteko	110
Luku 14—Pidot fariseus Simonin kodissa	113
Pappien murhahankkeita	114
Maria voitelee Jeesuksen jalat	114
Juudaksen asenne tapahtumaan	115
»Hän teki minkä voi»	116
Marian teon merkitys	117
Juudas lähtee kavaltajan tielle	118

Sydämellisen kohteliaisuuden arvo	119
Kristuksen uhrin suuruus	120
Fariseus Simonin epäilyt	121
Jeesus ojentaa Simonia	122
Marian rakkaus Vapahtajaan	123
Luku 15—Riemusaatossa Jerusalemiin	126
Jeesus ratsastaa Jerusalemiin	127
Fariseusten kateus	129
Jeesus itkee Jerusalemiä	130
Jerusalemien kohtalonhetki	132
Kulkue saapuu Jerusalemiin	134
Luku 16—Tuomittu kansa	136
Viikunapuun kuivettuminen	137
Opetuksia viikunapuun kuivumisesta	138
Vertaus viikunapuusta	140
Juudan kansa varoittavana esimerkkinä	141
Luku 17—Tempppelin uudelleen puhdistaminen	143
Uhrien paljous Vailla merkitystä	143
Kristuksen majesteettius temppelissä	144
Lasten hoosiannahuudot	145
Jeesusta yritetään sanoistaan ansaan	146
Vertaus kahdesta pojasta	148
Vertaus viinitarhan vuokraajista	150
Kivi, jonka rakentajat hylkäsivät	151
Luku 18—Väittelyn ristitulessa	156
Veroraha	156
Saddukeukset ja ylösnousemuskysymys	158
Ensimmäinen kaikista käskyistä	161
Daavidin Poika	164
Luku 19—»Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset!»	165
Jeesus varoittaa fariseuksista ja kirjanoppineista	166
Lesken ropo	169
Lain määräysten vääristelyä	171
Voihuuto ulkokultaisuuden takia	173
Kristuksen kieltämisen seuraukset	174
Luku 20—Pakanain esipihalla	177
Kreikkalaiset etsivät Jeesusta	177
Vertaus nisunjyvistä	179

Kristus kirkkauden verhoamana	181
»Minä vedän kaikki tyköni»	182
Luku 21—Jeesuksen suuri ennustus	184
Jerusalemین hävitys ja Kristuksen takaisintulo	184
Kristuksen seuraajat vainottuina	186
Jerusalem sotajoukkojen piirittämänä	186
Pitkä vainon aika	187
Kristuksen tulon enteitä	187
Olosuhteet Kristuksen tullessa	189
»Valvokaa ja rukoilkaa»	191
»Minä tulen kuin varas»	192
Luku 22—Kuva viimeisestä tuomiosta	194
»Tulkaa, minun Isäni siunatut»	194
Vasemmalla puolella olevat	196
Kristuksen askelissa kulkeminen	197
Luku 23—Kaikkien palvelija	200
Viimeinen ilta yhdessä	200
Kiistaa suuruudesta	201
Kristus pesee opetuslasten jalat	202
Kristus antoi esikuvan	206
Luku 24—Hänen muistokseen	210
Pääsiäisateria Jeesuksen aikana	210
Jeesus siunaa leivän ja viinin	211
»Yksi teistä on pettävä minut»	211
Miksi Jeesus paljasti kavaltajansa	213
Jeesuksen pitkämielisyys	214
Pyhällä ehtoollisella läsnä olevat	215
Pyhän ehtoollisen merkitys	216
Luku 25—Näkymätön auttaja	220
»Älkää olko murheellisia»	220
Lupaus rajattomista mahdollisuuksista	222
Rukous Kristuksen nimessä	224
Toinen Puolustaja	225
Pyhän Hengen tehtävä	227
Matkalla Getsemaneen	230
Viinipuu ja oksat	232
»Uusi käsky»	235
Uskollinen Kristus	236

Luku 26—Yö Getsemanessa	240
Syntien kantaja	240
Ensimmäinen rukouskamppailu	241
Jeesus etsii tukea opetuslapsista	243
Toinen rukouskamppailu	244
Uudelleen opetuslasten luona	245
Kolmas rukouskamppailu	245
Sieluntaistelun päätös ja voitto	246
Jeesus vangitaan	248
Luku 27—Ylipappien edessä	251
Hannaan kuulusteltavana	251
Kaifaan edessä	254
»Oletko sinä Kristus?»	257
Pietari hiilivalkealla	261
Jeesus jälleen neuvoston edessä	264
Luku 28—Herransa pettäjä	267
Juudas Jeesuksen vaikutuspiirissä	267
Juudaksen epäilysten kasvu	268
Juudas alkaa irrottautua	270
Juudaksen laskelmointi hänen pettäessään Jeesuksen	272
Juudaksen onneton loppu	272
Luku 29—Pilatuksen tutkittavana	275
Pappien yritys saada tuomio ilman oikeudenkäyntiä	275
Vääriä syytöksiä	277
Pilatus kuulustelee Jeesusta	278
Pilatus Jumalan puhuttelussa	279
Herodeksen kuulusteltavana	281
Jeesus on vaiti	281
Jeesus pahoinpideltävänä	283
Jälleen Pilatuksen edessä	284
»Älä puutu siihen vanhurskaaseen mieheen»	285
Jeesus ruoskittavana ja häväistävänä	287
Jeesus vai Barabbas	288
Ei kuningasta vaan keisari	291
»Tulkoon hänen verensä meidän ja lastemme päälle!»	292
Luku 30—Golgata	295
Kantaen omaa ristiänsä	295
»Älkää minua itkekö»	296

Ristiinnaulitseminen	298
»Jeesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas»	299
Pilkkaajat ristin ympärillä	301
Ryöväri ristillä	302
Jeesuksen äiti	305
Vapahtajan tuskan syvyys	306
»Se on täytetty»	309
Luku 31—Suuren taistelun ratkaisu	311
Ristin merkitys	311
Ihmisen asema suuressa taistelussa	314
Taistelu Jumalan laista	315
Taistelun lopputulos	317
Luku 32—Haudan lepoon	319
Jeesuksen kuoleman Vaikutus lähellä oleviin	319
Pappien rauhattomuus ja pelko	320
Kristuksen kuoleman varmistaminen	321
Jeesuksen hautaaminen	322
Unohtumaton pääsiäissäpatti	325
Haudan vartiointi	327
Luku 33—Kuoleman voittaja	330
Vapahtajan ylösnousemus	330
Sotilaiden ja pappien kauhu	331
Pilatus	332
Pappien jatkuva pelko	333
Kristuksen kanssa kuolleista herätetyt	334
Luku 34—Tyhjä hauta	337
Naiset haudalla	337
Pietari ja Johannes haudalla	338
Maria Magdaleena kohtaa Jeesuksen	339
»Menkää ja sanokaa opetuslapsille»	340
Luku 35—Matkalla Emmaukseen	343
Luku 36—»Rauha olkoon teille!»	348
Jeesus ilmestyy opetuslapsilleen	348
Opetuslasten tehtävä	349
Epäilevä Tuomas	352
Luku 37—Vielä kerran meren rannalla	354
Tutuilla paikoilla Galileassa	354
Jälleen Jeesuksen kanssa	355

»Simon, rakastatko minua?»	357
Muuttunut Pietari	359
Luku 38—Maailmanlaajuinen lähetystehtävä	362
Jeesus omiensa keskellä	362
»Tehkää kaikki kansat opetuslapsiksi»	363
Jerusalemista maailman ääriin	364
Pyhän Hengen lahja	365
Lähetystyö kaikkien uskovien tehtävä	366
Sairaiden parantaminen	368
Työhön lähtemistä seuraa voima	370
Kristus-keskeinen julistus	371
Luku 39—Kunnian kuningas	375
Öljymäelle	375
Jeesuksen taivaaseen astuminen	376
Opetuslapset palaavat Jerusalemiin	378
Kristus kunnian kuningas	379

Luku 1—Lehtimajanjuhlassa

Kolmesti vuodessa juutalaisten piti kokoontua Jerusalemiin uskonnollisia tarkoituksia varten. Pilvipatsaaseen verhoutuneena Israelin näkymätön johtaja oli antanut näitä kokouksia koskevat ohjeet. Juutalaiset eivät vankeusaikanaan voineet niitä noudattaa, mutta kun kansa oli palannut omaan maahansa, alettiin jälleen viettää näitä muistojuhlia. Jumalan tarkoitus oli, että nämä vuotuiset juhlat muistuttaisivat kansalle hänestä. Mutta muutamia poikkeuksia lukuunottamatta kansan papit ja johtajat olivat unohtaneet niiden tarkoituksen. Hän, joka oli nämä kansalliset juhlat säätänyt ja ymmärsi niiden merkityksen, joutui näkemään ne turmeltuina.

Juhlan yleinen vietto

Lehtimajanjuhla oli vuoden viimeinen juhla. Jumalan tarkoitus oli, että kansa tällöin ajattelisi hänen hyvyyttään ja armoaan. Koko maa oli ollut hänen hoidossaan ja saanut häneltä siunauksen. Hänen huolenpitonsa oli jatkunut päivin ja öin. Auringonpaiste ja sade olivat saaneet maan tuottamaan hedelmänsä. Sato oli korjattu Palestiinan laaksoista ja kedoilta. Öljymarjat oli poimittu ja kallisarvoinen öljy koottu pulloihin. Palmu oli antanut tuotteensa. Purppuranpunaiset viinirypäleet oli poljettu viinikuurnassa.

Juhla kesti seitsemän päivää, ja sitä viettääkseen monet Palestiinan samoin kuin muidenkin maiden asukkaat lähtivät kotoaan ja menivät Jerusalemiin. Ihmisiä tuli läheltä ja kaukaa ja he toivat käsissään riemun merkkejä. Vanhat ja nuoret, rikkaat ja köyhät, kaikki toivat jonkin lahjan kiitollisuuden osoitukseksi hänelle, joka oli kruunannut vuoden hyvyydellään ja saattanut askelensa tiukkumaan rasvaa. Metsistä tuotiin kaikkea sellaista, mikä viehätti silmää ja oli yleisen ilon ilmauksena, niin että kaupunki muistutti kaunista metsikköä.

Tämä juhla ei ollut vain elonkorjuukiitosjuhla, vaan muisto Jumalan suojelevasta huolenpidosta Israelin korpivaelluksen aikana.

Teltoissa asumisensa muistoksi israelilaiset tämän juhlan aikana asuivat vihreistä leh- vistä tehdyissä katoksissa tai majoissa. Näitä pystytettiin kaduille, temppelipihoihin tai talojen katoille. Myös Jerusalemia ympäröivät laaksot ja kukkulat olivat täynnä näitä lehtimajoja, ja kansaa kuhisi kaikkialla.

[12]

Osanottajat juhlivat tätä tilaisuutta pyhin lauluin ja kiitosvirsin. Vähän ennen juhlaa oli suuri sovituspäivä, jolloin kansan syntinsä tunnustettuaan julistettiin olevan sovinnossa taivaan kanssa. Näin valmistettiin tietä juhlariemulle. »Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä, sillä hänen armonsa pysyy iankaikkisesti» (Ps. 106: 1) kaikui riemukkaasti. Yhteislaulua säestivät monenlaiset soittimet, joiden äänen sekaantui hoosiannahuutoja. Temppele oli yleisen ilon keskus. Siellä oli uhripalvelusten loistoa. Siellä johti laulujumalanpalvelusta leviittain kuoro järjestäytyneenä molemmin puolin pyhän rakennuksen valkoisia marmoriportaita. Juhlijain joukko yhtyi lauluun heiluttaen palmun ja myrtin oksia ja toistaen kuoro-osan, ja äänet lähellä ja kaukana toistivat sävelen yhä uudelleen, kunnes ympäröivät kukkulat kaikuivat ylistyslauluista.

Illalla temppele esikartanoineen valaistiin lampuin. Musiikki, huojuvat palmunoksat, iloiset hoosiannahuudot, suuri kansanpaljous, jota riippuvien lamppujen valo valaisi, pappien joukko ja juhlamenojen loisto, kaikki nämä yhdessä muodostivat elämyksen, joka jätti katsojiin syvän vaikutuksen. Mutta juhlan vaikuttavin toimitus, joka herätti suurinta iloa, oli korpivaelluksen erään tapahtuman muiston viettäminen.

Päivän sarastaessa papit kaiuttivat hopeatorvillaan pitkän, kiimeän äänen, ja vastaukseksi torventoitotukset, joihin yhtyivät kansan riemuhuudot lehtimajoista, kaikuivat yli laaksojen ja kukkuloiden lausuen juhlapäivän tervetulleeksi. Sitten pappi ammensi Kidronin vuoripurosta ruukullisen vettä, kantoi sitä korkealla ja nousi torvien soidessa temppelein leveitä portaita hitain ja tasaisin askelin musiikin tahdissa laulaen samalla: »Jalkamme saavat seisoa sinun porteissasi, Jerusalem» (Ps. 122: 2).

Hän vei ruukun alttarille, joka oli keskellä pappien esikartanoa. Siellä oli kaksi hopeamaljaa, ja kummankin vieressä seiso i pappi. Ruukullinen vettä kaadettiin toiseen ja ruukullinen viiniä toiseen, ja kummankin sisältö virtasi Kidronin puron yhteydessä olevaan johtoon ja joutui siten Kuolleeseen mereen. Tämän pyhän veden

näytteillepano kuvasi sitä lähdettä, joka Jumalan käskystä oli puhjennut kalliosta Israelin lasten janon sammuttamiseksi. Sitten kaikuivat riemusävelet: »Herra, Herra on minun väkevyyteni ja ylistys virteni Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä» (Jes. 12: 2, 3).

Jeesus viivyttelöi juhlille lähtöä

[13] Kun Joosefin pojat valmistautuivat lähtemään lehtimajanjuhlaan, he eivät nähneet Jeesuksessa merkkiäkään siitä, että hän aikoi ottaa siihen osaa. He katselivat häntä huolestuneina. Betesdan lammikolla tapahtuneen parantamisen jälkeen Jeesus ei ollut käynyt kansallisissa juhlissa. Välttääkseen tarpeettomia yhteenottoja Jerusalemin johtomiesten kanssa hän oli rajoittanut työskentelynsä Galileaan. Se, että hän näytti laiminlyövän suuret hengelliset kokoukset ja että papit ja rabbiinit osoittivat häntä kohtaan vihaa, saivat aikaan hämmennystä häntä ympäröivien ihmisten, myös hänen omien opetuslastensa ja sukulaistensa keskuudessa. Hän oli puheissaan laajalti selittänyt, mitä siunauksia seuraa kuuliaisuudesta Jumalan lakia kohtaan, ja kuitenkin hän itse näytti suhtautuvan välinpitämättömästi Jumalan säätämään jumalanpalvelukseen. Paljon hälyä herätti se, että hän seurusteli publikaanien ja muiden huonomaineisten ihmisten kanssa, että hän ei välittänyt rabbiinien muotomenoista ja syrjäytti vapaasti sapattia koskevat perimätapojen vaatimukset. Tämä kaikki näytti osoittavan, että hän vastusti uskonnollisia johtajia. Veljiensä mielestä hän teki erehdyksen vieroksuessaan kansansa suuria ja oppineita miehiä. Heistä tuntui, että näiden miesten täytyi olla oikeassa ja että Jeesus teki virheen asettuessaan heihin nähden vastustavalle kannalle. Mutta he olivat nähneet hänen nuhteettoman elämänsä, ja vaikka he eivät lukeutuneetkaan hänen opetuslapsiinsa, hänen tekonsa olivat tehneet heihin syvän vaikutuksen. Hänen Galileassa saavuttamansa kansansuosio tuotti heidän kunnianhimolleen tyydytystä, ja he yhä toivoivat, että hän antaisi todistuksen voimastaan ja saattaisi farisealaiset näkemään, että hän todella oli se mikä väitti olevansa. Entä jos hän olisikin Messias, Israelin ruhtinas! He hellivät tätä ajatusta ylpeän tyytyväisinä.

He olivat tästä kaikesta niin huolissaan, että kehottivat Jeesusta menemään Jerusalemiin. »Lähde täältä», he sanoivat, »ja mene Juudeaan, että myös sinun opetuslapsesi näkisivät sinun tekosi, joita

sinä teet; sillä ei kukaan, joka itse tahtoo tulla julki, tee mitään salassa. Koska sinä näitä tekoja teet, niin ilmoita itsesi maailmalle.» Sana »jos» (engl. käännöksessä sanan »koska» tilalla) ilmaisi epäilyä ja epäuskoa. He pitivät häntä arkana ja heikkona. Jos hän tiesi olevansa Messias, miksi tämä kummallinen syrjään vetäytyminen ja toimettomuus? Jos hänellä todella oli sellainen voima, miksi hän ei rohkeasti mennyt Jerusalemiin esittämään vaatimuksiaan? Miksi hän ei Jerusalemissa tehnyt niitä ihmetekoja, joita hänen kerrottiin tehneen Galileassa? Älä kätkeydy syrjäseutuihin, he sanoivat, äläkä suorita ihmetöitäsi vain tietämättömien talonpoikien ja kalastajien hyväksi. Esiinny pääkaupungissa, hanki pappien ja hallitusmiesten kannatus ja yhdistä kansa perustamalla uusi valtakunta.

Jeesuksen veljet puhuivat näin samoista itsekkäistä vaikuttimisista, joita tavallisesti on niiden sydämessä, jotka haluavat herättää huomiota. Tämä henki oli vallitsevana maailmassa. He olivat loukkaantuneet, koska Kristus oli sanonut olevansa elämän leipä sen sijaan että olisi pyrkinyt maailmalle valtaistuimelle. He olivat suuresti pettyneitä, koska niin monet hänen opetuslapsistaan jättivät hänet. Itse he kääntyivät pois hänestä välttyäkseen tunnustamasta sitä, minkä hänen tekonsa ilmaisivat: että hän oli Jumalan lähettäjä.

[14]

»Niin Jeesus sanoi heille: [U+0315] Minun aikani ei ole vielä tullut; mutta teille aika on aina sovelias. Teitä ei maailma voi vihata, mutta minua se vihaa, sillä minä todistan siitä, että sen teot ovat pahat. Menkää te ylös juhille; minä en vielä mene näille juhille, sillä minun aikani ei ole vielä täyttynyt.» Tämän hän sanoi heille ja jäi Galileaan.» Hänen veljensä olivat puhuneet hänelle arvovaltaisessa sävyssä määräten suunnan, jota hänen tulisi noudattaa. Hän käänsi heidän moitteensa takaisin heihin itseensä eikä rinnastanut heitä omiin epätsekkäisiin opetuslapsiinsa vaan maailmaan. »Teitä ei maailma voi vihata», hän sanoi, »mutta minua se vihaa, sillä minä todistan siitä, että sen teot ovat pahat.» Maailma ei vihaa niitä, jotka ovat mieleltään sen kaltaisia; se rakastaa heitä ominaan.

Jeesuksen elämä täällä maailmassa ei ollut helppoa eikä loiste- liasta. Hän ei odottanut tilaisuutta saada valtaa ja kunniaa. Sellaisia etuja ei maailma hänelle tarjonnut. Se oli paikka, johon Isä oli lähettänyt hänet. Hänet oli annettu maailmalle elämäksi toteuttamaan suurta lunastussuunnitelmaa. Hän suoritti työtään langenneen ihmiskunnan hyväksi. Mutta hän ei saanut olla tyhmänrohkea, ei syöksyä

vaaraan eikä jouduttaa vaikeuksien tuloa. Jokaisella tapauksella hänen työssään oli määrähetkensä. Hänen täytyi odottaa kärsivällisesti. Hän tiesi saavansa osakseen maailman vihan, hän tiesi työnsä päättyvän hänen kuolemaansa, mutta ei olisi Isän tahdon mukaista, että hän liian aikaisin antautuisi vaaraan.

Jerusalemista oli tieto Kristuksen ihmetöistä levinnyt kaikkialle, minne juutalaisia oli hajaantunut, ja vaikka hän oli monta kuukautta ollut poissa juhlilta, ei mielenkiinto häntä kohtaan ollut vähentynyt. Monet olivat eri osista maailmaa tulleet lehtimajanjuhlille siinä toivossa että näkisivät hänet. Häntä tiedusteltiin kovasti juhlan alussa. Fariseukset ja hallitusmiehet odottivat hänen tulevan ja toivoivat saavansa tilaisuuden tuomita hänet. He kyselivät huolestuneina: »Missä hän on?» mutta kukaan ei tiennyt. Hän oli etusijalla kaikkien mielessä. Kukaan ei uskaltanut tunnustaa häntä Messiaaksi, koska kaikki pelkäsivät pappeja ja hallitusmiehiä. Kaikkialla kuitenkin keskusteltiin hänestä hiljaa mutta vakavasti. Monet puolustivat häntä koska pitivät häntä Jumalan lähettämänä, mutta toiset julistivat hänet kansan pettäjäksi.

Jeesus saapuu juhlille

Tällä välin Jeesus oli kaikessa hiljaisuudessa saapunut Jerusalemiin. Hän oli valinnut syrjäisen tien välttääkseen matkustajia, joita joka suunnalta saapui kaupunkiin. Jos hän olisi liittynyt johonkin juhlaan menevään karavaaniin, yleinen huomio olisi kiinnittynyt häneen hänen saapuessaan kaupunkiin, ja julkinen suosion osoittaminen hänelle olisi kiihottanut johtohenkilöt häntä vastaan. Tätä välttääkseen hän mieluummin matkusti yksin.

Keskellä juhlaa, kun häntä koskeva kiihtymys oli korkeimmillaan, hän saapui temppelipihaan kansan keskuuteen. Koska hän oli ollut poissa juhlasta, oli väitetty, ettei hän uskaltanut antautua pappien ja hallitusmiesten valtaan. Kaikki hämmästyivät hänen saapumisestaan. Äänten sorina vaikenä. Kaikki katselivat ihailen hänen arvokasta ja pelotonta käytöstään noiden mahtavien vihollisten keskellä, jotka janosivat hänen henkeään.

Seisoessaan siinä koko taajan kansanjoukon huomion kohteena Jeesus puhui heille niin kuin ei yksikään ihminen koskaan ollut puhunut. Hänen sanansa osoittivat, että hän tunsu Israelin lait ja

säädökset, uhrijumalanpalveluksen ja profeettain opetukset paljon paremmin kuin papit ja rabbiinit. Hän mursi muodollisuuden ja perimätapojen muurit. Tulevan elämän näyt näyttivät olevan avoinna hänen katseelleen. Hän näki näkymättömät asiat ja hän puhui maallisista ja taivaallisista, inhimillisistä ja jumalallisista varmasti ja asiantuntevasti. Hänen sanansa olivat erittäin selviä ja vakuuttavia, ja jälleen, samoin kuin Kapernaumissa, kansa oli hämmästyksissään hänen opetuksestaan, »sillä hänen puheessansa oli voima» (Luuk. 4: 32). Monin tavoin hän varoitti kuulijoitaan onnettomuudesta, joka kohtaisi kaikkia, jotka torjuivat luotaan hänen tuomansa siunaukset. Hän oli kaikin mahdollisin tavoin todistanut heille tulleensa Jumalan luota, ja hän koetti kaikin mahdollisin ponnistuksin saattaa heitä parannukseen. Hänen oma kansakuntansa ei hylkäisi eikä murhaisi häntä, jos hän voisi pelastaa sen syyllistymästä sellaiseen tekoon.

Kaikki ihmettelivät hänen lain ja profeettain tuntemustaan, ja he kyselivät toisiltaan: »Kuinka tämä osaa kirjoituksia, vaikei ole oppia saanut?» Ketään ei pidetty päteväenä toimimaan hengellisenä opettajana, ellei hän ollut opiskellut rabbiinien kouluissa, ja sekä Jeesus että Johannes Kastaja oli leimattu tietämättömäksi, koska he eivät olleet saaneet tätä kasvatusta. Heidän kuulijansa ihmettelivät heidän raamatuntuntemustaan, »vaikeivät he olleet oppia saaneet». Eivät ihmisiltä, se on totta, mutta taivaan Jumala oli heidän opettajansa, ja häneltä he olivat saaneet korkeinta viisautta.

Jeesuksen puhuessa temppelepihassa kansa kuunteli kuin lumotuna. Nekin miehet, jotka eniten häntä vastustivat, tunsivat itsensä voimattomiksi vahingoittamaan häntä. Kaikki muu oli sillä kertaa unohtunut.

Jeesus puhuu elävästä vedestä

Päivästä toiseen hän opetti kansaa, kunnes tuli »juhlan viimeinen, suuri päivä». Sen päivän aamuna kansa vaikutti jo väsyneeltä pitkästä juhlimisesta. Äkkiä Jeesus korotti äänensä, joka kaikuvana kantautui läpi temppelepihojen:

»Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niinkuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat.» Kansan tila teki tämän vetoimuksen hyvin voimakkaaksi. He olivat nämä päivät olleet jatkuvan loiston ja

[17]

komeuden keskellä, valo ja värit olivat häikäisseet heidän silmiään ja mitä ihanin musiikki oli hivellyt heidän korviaan, mutta kaikissa näissä juhlamenoissa ei ollut ollut mitään, mikä olisi täyttänyt hengen kaipauksen tai tyydyttänyt sielun janoa saada jotakin katoamatonta. Jeesus kutsui heitä tulemaan ja juomaan elämän lähteestä, siitä, joka heissä tulisi iankaikkiseen elämään kumpuavan veden lähteeksi.

Pappi oli sinä aamuna suorittanut juhlamenon, joka muistutti kallioon lyömisestä korvessa. Tuo kallio kuvasi häntä, joka kuolemallaan saisi pelastuksen elävän veden virtaamaan kaikille janoaville. Kristuksen sanat olivat elämän vesi. Siellä kokoontuneen joukon ollessa läsnä hän antautui lyötäväksi, jotta elämän vesi virtaisi maailmalle. Lyödessään Kristusta saatana luuli tuhoavansa elämän ruhtinaan, mutta lyödystä kalliosta virtasi elävä vesi. Jeesuksen näin puhuessa kansalle heidän sydäntään värähdytti kummallinen tunne, ja monet olivat valmiita samarialaisen naisen tavoin huudahtamaan: »Anna minulle sitä vettä, ettei minun tulisi jano» (Joh. 4: 15).

Jeesus tunsi sielun tarpeet. Loisto, rikkaus ja kunnia eivät voi tyydyttää sydäntä. »Jos jonkun on jano, tulkoon hän minun tyköni.» Rikkaat ja köyhät, ylhäiset ja alhaiset ovat yhtä tervetulleita. Hän lupaa keventää raskaan mielen, lohduttaa surevaa ja antaa toivoa masentuneelle. Monet Jeesuksen kuulijoista surivat pettyneitä toiveitaan, monet kantoivat salaisia suruja, monet koettivat tyydyttää levotonta kaipaustaan tämän maailman asioilla ja ihmisten ylistyksellä, mutta kaiken saavutettuaan he huomasivat ponnistelleensa vain löytääkseen haljenneen kaivon, josta eivät voineet janoaan sammuttaa. He seisoivat tyytymättöminä ja surullisina tuon riemun ja loiston keskellä. Äkillinen huuto: »Jos joku janoaa» havahdutti heidät surullisista mietteistään, ja heidän kuunnellessaan seuraavia sanoja uusi toivo syttyi heidän mielessään. Pyhä Henki esitti heille vertauskuvan, kunnes he näkivät siinä uhrin, joka annettiin pelastuksen verrattoman lahjan saavuttamiseksi.

Jeesuksen huuto janoiselle sielulle kaikuu vieläkin, ja se vetoaa meihin vieläkin voimakkaammin kuin niihin, jotka kuulivat sen temppelissä juhlan viimeisenä päivänä. Lähde on avoin kaikille. Väsyneille ja uupuneille tarjotaan iankaikkisen elämän virvoittavaa vettä. Jeesus huutaa vieläkin: »Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon.» »Joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon

elämän vettä lahjaksi.» »Joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa, vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään» (Ilm. 22: 17; Joh. 4: 14).

Luku 2—Ansojen keskellä

Koko ajan, kun Jeesus oli Jerusalemin juhlilla, häntä seurasivat vakoojat. Joka päivä kokeiltiin uusia keinoja hänen vaientamiseksi. Papit ja hallitusmiehet yrittivät kietoa häntä. He aikoivat väkivalloin lopettaa hänen työnsä. Mutta ei tässä kaikki. He halusivat nöyryyttää tämän galilealaisen rabbin kansan edessä.

Heti ensimmäisenä päivänä, jolloin hän oli läsnä juhlilla, hallitusmiehet tulivat hänen luokseen kysymään, millä vallalla hän opetti. He halusivat kääntää huomion hänestä itsestään tähän kysymykseen, oliko hänellä oikeus opettaa, ja samalla heidän omaan tärkeyteensä ja valtaansa.

Jeesuksen opetusten perusta

Jeesus sanoi: »Minun oppini ei ole minun, vaan hänen, joka on minut lähettänyt. Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani» (Joh. 7: 16, 17). Jeesus ei käsitellyt näiden viisastelijoiden kysymystä vastaamalla viisasteluun, vaan tuomalla julki sielun pelastukselle tärkeän totuuden. Totuuden käsittäminen ja arvostaminen, hän sanoi, ei riipu niin paljon mielestä kuin sydäimestä. Totuus on vastaanotettava sieluun; se vaatii tahdon alistumista. Jos totuus voitaisiin taivuttaa vain järjen alaisuuteen, ylpeys ei ensinkään estäisi omaksumasta sitä. Mutta se on vastaanotettava sydämessä tapahtuneena armon työnä, ja sen saamisen ehtona on luopuminen jokaisesta synnistä, jonka Jumalan Henki ilmaisee. Vaikka ihmisellä olisi kuinka suuret mahdollisuudet tahansa oppia tuntemaan totuus, siitä ei olisi hänelle mitään hyötyä, ellei sydän olisi avoin vastaanottamaan sitä ja ellei hän pyrkisi tunnontarkasti luopumaan jokaisesta tavasta ja tottumuksesta, joka on vastoin totuuden periaatteita. Niille, jotka siten antautuvat Jumalalle ja rehellisesti haluavat tietää ja tehdä hänen tahtonsa, totuus ilmaistaan Jumalan voimana heidän pelastukseksi. Nämä pystyvät erottamaan toisistaan sellaisen, joka puhuu Jumalan

puolesta, siitä, joka puhuu vain omasta aloitteestaan. Fariseukset eivät olleet asettaneet tahtoaan Jumalan tahdon puolel- le. He eivät etsineet totuuden tuntemusta vaan jotakin syytä, jonka varjolla heidän onnistuisi vältellä sitä. Kristus osoitti, että tästä syystä he eivät ymmärtäneet hänen opetustaan.

[19]

Sitten hän esitti merkin, jonka avulla oikea opettaja voidaan erottaa petturista: »Joka omiaan puhuu, se pyytää omaa kunniaansa, mutta joka pyytää lähettäjänsä kunniaa, se on totinen, eikä hänessä ole vääryyttä» (Joh. 7: 18). Joka etsii omaa kunniaansa, puhuu vain itsestään. Itsekäs henki ilmaisee aina alkuperänsä. Mutta Kristus etsi Jumalan kunniaa. Hän puhui Jumalan sanoja. Tämä oli todistus hänen vallastaan totuuden opettajana.

Jeesus antoi rabbiineille todistuksen jumaluudestaan osoittamalla, että hän näki heidän sydämeensä. Betesdan lammikolla tapahtuneen parantamisen jälkeen he olivat suunnitelleet hänen kuolemaansa. Näin he itse rikkoivat lakia, jota he väittivät puolustavansa. Jeesus sanoi: »Eikö Mooses antanut teille lakia? Ja kukaan teistä ei lakia täytä. Miksi tavoittelette minua tappaaksenne?»

Valon välähdyksen tavoin nämä sanat paljastivat rabbiineille, mihin turmion kuiluun he olivat syöksymässä. Hetken he olivat kauhun lamauttamia. He huomasivat taistelevansa ääretöntä voimaa vastaan. Mutta he eivät välittäneet varoituksesta. Säilyttääkseen vaikutuksensa kansaan heidän täytyi salata murha-aikeensa. Sivuuattaen Jeesuksen kysymyksen he huudahtivat: »Sinussa on riivaaja; kuka sinua tavoittelee tappaaksensa?» He väittivät, että Jeesuksen ihmeelliset teot olivat pahan hengen aiheuttamia.

Jeesus ei välittänyt mitään tästä vihjauksesta. Hän jatkoi puhettaan ja osoitti, että hänen parannustekonsa Betesdan lammikolla oli sopusoinnussa sapatin lain kanssa ja että sen todisti oikeaksi se tulkinta, jonka juutalaiset itse esittivät laista. Hän sanoi: »Mooses antoi teille ympärileikkauksen — ja sapatinkin te ympärileikkaatte ihmisen.» Lain mukaan jokainen poikalapsi oli ympärileikattava kahdeksanpäiväisenä. Jos tuo päivä sattuisi sapatiksi, olisi toimitus suoritettava silloin. Miten paljon enemmän onkaan sopusoinnussa lain hengen kanssa tehdä koko ihminen terveeksi sapatina? Ja hän varoitti heitä: »Älkää tuomitko näön mukaan, vaan tuomitkaa oikea tuomio.» Hallitusmiehet olivat vaiti, ja monet kansasta huudahtivat: »Eikö tämä ole se, jota he tavoittelevat tappaaksensa? Ja

katso, hän puhuu vapaasti, eivätkä he sano hänelle mitään. Olisivatko hallitusmiehet tosiaan saaneet tietoonsa, että tämä on Kristus?»

Epäilyksiä ja kieroilua

[20] Monet Kristuksen kuulijoista, jotka asuivat Jerusalemissa ja tiesivät hallitusmiesten juonitteluista häntä kohtaan, tunsivat vastustamattoman voiman vetävän heitä itseään hänen luokseen. He tulivat vakuuttuneiksi siitä, että hän oli Jumalan Poika. Mutta saatana oli valmis herättämään epäluuloja, joille valmistivat tietä heidän omat erheelliset käsityksensä Messiaasta ja hänen tulemisestaan. Uskottiin yleisesti, että Kristus syntyisi Beetlehemissä mutta että hän katoaisi jonkin ajan kuluttua, eikä kukaan tietäisi, mistä hän tulee, kun hän ilmestyy toisen kerran. Monet olivat sitä mieltä, ettei Kristuksella olisi mitään luonnollisia sukulaisuussuhteita. Ja koska Jeesus Nasaretilainen ei vastannut yleistä käsitystä Messiaan loistosta, monet kallistivat korvansa sanoille: »Kuitenkin me tiedämme, mistä tämä on; mutta kun Kristus tulee, niin kukaan ei tiedä, mistä hän on.»

Heidän näin horjuessaan uskon ja epäuskon välillä Jeesus puuttui heidän ajatuksiinsa ja vastasi heille: »Te tunnette minut ja tiedätte, mistä minä olen; ja itsestäni minä en ole tullut, vaan hän, joka minut on lähettänyt, on oikea lähettäjä, ja häntä te ette tunne.» He väittivät tietävänsä Kristuksen alkuperän, mutta he olivatkin täysin tietämättömiä siitä. Jos he olisivat eläneet sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa, he olisivat tunteneet hänen Poikansa, kun hän heille ilmestyi.

Kuulijat eivät voineet olla ymmärtämättä Kristuksen sanoja. Ne olivat selvästi sen väitteen toisinto, jonka hän useita kuukausia aikaisemmin oli esittänyt sanhedrinin edessä lausuen olevansa Jumalan Poika. Kuten hallitusmiehet silloin suunnittelivat hänen kuolemaansa, niin he tekivät nytkin, mutta heidät esti siitä näkymätön voima, joka pani rajan heidän raivolleen ja sanoi heille: Tähän asti saat mennä, mutta et edemmäksi. Kansan joukosta moni uskoi häneen, ja he sanoivat: »Kun Kristus tulee, tehneekö hän enemmän tunnustekoja, kuin tämä on tehnyt?» Farisealaisten johtomiehet, jotka olivat innokkaasti seuranneet tapahtumain kulkua, kuulivat kansanjoukosta myötätunnon ilmauksia. He kiiruhtivat pappien luo ja esittivät

suunnitelmansa vangita hänet. He järjestäisivät kuitenkin niin, että vangitsisivat hänet hänen ollessaan yksin, sillä he eivät uskaltaneet ottaa häntä kiinni kansan läsnäollessa. Jälleen Jeesus osoitti, että hän tiesi heidän tarkoituksensa. Hän sanoi: »Minä olen vielä vähän aikaa teidän kanssanne, ja sitten minä menen pois hänen tykönsä, joka on minut lähettänyt. Silloin te etsitte minua, mutta ette löydä, ja missä minä olen, sinne te ette voi tulla.» Pian hän pääsisi turvaan heidän pilkkansa ja vihansa ulottuvilta. Hän nousisi ylös Isän luo, missä enkelit häntä jälleen palvelisivat, eivätkä hänen murhaajansa koskaan pääsisi sinne.

Rabbit sanoivat ivallisesti: »Minne tämä aikoo mennä, koska emme voi löytää häntä? Eihän vain aikone mennä niiden luo, jotka asuvat hajallaan kreikkalaisten keskellä, ja opettaa kreikkalaisia?» Eivät nämä viisastelijat osanneet uneksiakaan, että he pilkkapuheissaan esittivät Kristuksen tehtävän. Koko päivän hän oli ojentanut käsiään tottelematonta ja uppiniskaista kansaa kohden, mutta kuitenkin hänet löytäisivät ne, jotka eivät häntä etsineet, ja hän ilmestyisi niille, jotka eivät häntä kysyneet (Room. 10: 20,21).

Pappien ja rabbiinien väärät päätelmät johtivat harhaan monet niistäkin, jotka olivat vakuuttuneita siitä, että Jeesus oli Jumalan Poika. Nämä opettajat olivat hyvin painokkaasti toistaneet Messiasta koskevia ennustuksia, että hän oli hallitseva »Siionin vuorella ja Jerusalemissa, ja hänen vanhintensa edessä loistaa kirkkaus»; että hänen valtansa oli ulottuva »merestä mereen ja Eufratvirrasta maan ääriin saakka» (Jes. 24: 23; Ps 72: 8). Sitten he ivallisesti vertailivat niissä kuvattua kunniaa Jeesuksen vaatimattomaan ulkomuotoon. Ennustusten sanat väännettiin niin kiertoon, että erehdys tuli mahdolliseksi. Jos kansa olisi vilpittömästi itse tutkinut sanaa, sitä ei olisi voitu johtaa harhaan. Jesajan kuudeskymmenesensimmäinen luku todistaa, että Kristuksen oli tehtävä juuri sitä työtä, jota hän teki. Viideskymmeneskolmas luku esittää hänen alennuksensa ja kärsimyksensä täällä maailmassa, ja viideskymmenesyhdeksäs luku kuvaa pappien ja rabbiinien luonnetta.

Jumala ei pakota ihmisiä luopumaan epäuskostaan. Heidän edessään on valo ja pimeys, totuus ja valhe. Heidän on itse ratkaistava, kumman he valitsevat. Ihmiselle on annettu kyky erottaa oikea ja väärä. Jumala ei toivo ihmisten tekävän ratkaisujaan hetken mieli-johteesta vaan todisteiden nojalla verraten huolellisesti kirjoituksia

[21]

toisiinsa. Jos juutalaiset olisivat luopuneet ennakkoluuloistaan ja verranneet kirjoitettuja ennustuksia Jeesuksen elämän luonteenomaisiin piirteisiin, he olisivat havainneet, miten ihanasti ennustukset toteutuivat tuon halvan galilealaisen elämässä ja työssä.

Monet joutuvat vielä nykyäänkin petetyiksi samalla tavalla kuin juutalaiset. Uskonnolliset opettajat lukevat Raamattua oman ymmärryksensä ja perimätapojen valossa, eivätkä ihmiset itse tutki kirjoituksia ja arvostele, mikä on totuus, vaan luopuvat omasta arvostelustaan ja antavat sielunsa johtajiensa haltuun. Jumala on määrännyt sanansa saarnaamisen ja opettamisen yhdeksi niistä keinoista, joilla valoa levitetään, mutta meidän on koeteltava jokaisen ihmisen opetusta Jumalan sanalla. Joka rukoillen tutkii Raamattua ja haluaa oppia tuntemaan totuuden voidakseen noudattaa sitä, on saava jumalallista valoa. Hän ymmärtää Raamattua. »Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta» (Joh. 7: 17).

»Ei ole koskaan ihminen puhunut niin»

Juhlan viimeisenä päivänä palasivat pappien ja hallitusmiesten lähettämät palvelijat, joiden tuli vangita Jeesus, takaisin ilman häntä. Heiltä kysyttiin vihaisesti: »Miksi ette tuoneet häntä tänne?» Vakavin ilmein he vastasivat: »Ei ole koskaan ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu.»

Vaikka heidän sydämensä oli kova, se suli hänen sanoistaan. Hänen puhuessaan temppelepihassa he olivat oleskelleet lähistöllä kuullakseen jotakin, mikä voitaisiin kääntää häntä vastaan. Mutta [22] kuunnellessaan he unohtivat, mitä tarkoitusta varten he olivat tulleet. He seisoivat kuin lumottuina. Kristus paljastui heidän sielulleen. He näkivät sen, mitä papit ja hallitusmiehet eivät halunneet nähdä - ihmillisyyden, jota verhosi jumalallinen kirkkaus. He palasivat niin kokonaan tämän ajatuksen valtaamina ja hänen sanojensa vaikutuksen alaisina, että kysymykseen: »Miksi ette tuoneet häntä tänne?» he saattoivat vain vastata: »Ei ole koskaan ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu.»

Papit ja hallitusmiehet olivat tulleet samaan vakaumukseen saapuessaan ensi kertaa Jeesuksen läheisyyteen. Heidän mielensä oli syvästi liikuttunut, ja heidätkin oli vallannut ajatus: »Ei ole koskaan

ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu.» Mutta he olivat tukahduttaneet Pyhän Hengen äänen. Nyt he huusivat raivoissaan siitä, että tämä vihattu galilealainen saattoi vaikuttaa lain palvelijoihinkin: »Oletteko tekin eksytetyt? Onko kukaan hallitusmiehistä uskonut häneen tai kukaan fariseuksista? Mutta tuo kansa, joka ei lakia tunne, on kirottu.»

Ne, joille totuuden sanomaa julistetaan, kysyvät harvoin: »Onko se totta?» Sen sijaan he kysyvät: »Ketkä sitä kannattavat?» Ihmiset arvostelevat sitä niiden lukumäärän mukaan, jotka ottavat sen vastaan, ja he kysyvät: »Uskooko kukaan oppinut tai uskonnollinen johtaja sitä?» Ihmiset eivät nyt ole suosiollisempia tosi jumalisuudelle kuin Kristuksen päivinä. He etsivät yhtä innokkaasti maallista hyvää hyläten ikuiset aarteet. Ei se todista totuutta vastaan, etteivät suuret joukot ole valmiit vastaanottamaan sitä tai etteivät sitä hyväksy tämän maailman suurmiehet eivätkä edes uskonnolliset johtajat.

Nikodeemus puolustaa Jeesusta

Jälleen papit ja hallitusmiehet ryhtyivät laatimaan suunnitelmia Jeesuksen vangitsemiseksi. Väitettiin, että jos hänen kauemmin annettaisiin olla vapaana, hän kääntäisi kansan pois johtajistaan, ja ainoa turvallinen menettelytapa oli viipymättä vaientaa hänet. Kesken kiivasta väittelyä heidät äkkiä keskeytettiin. Nikodeemus kysyi: »Tuomitseeko lakimme ketään, ennenkuin häntä on kuulusteltu ja saatu tietää, mitä hän on tehnyt?» Äänettömyys valtasi joukon. Nikodeemuksen sanat sattuivat heidän omaantuntoonsa. He eivät voineet tutkimatta tuomita ketään. Mutta eivät nuo ylpeät hallitusmiehet vain tästä syystä jääneet ääneti tuijottamaan häntä, joka oli uskaltanut puhua oikeuden puolesta. Heitä hämmästytti ja harmitti se, että eräaseen heikäläiseen Jeesuksen luonne oli tehnyt niin syvän vaikutuksen, että tämä avasi suunsa puolustamaan häntä. Toivuttuaan hämmästyksestään he sanoivat Nikodeemukselle purevan ivallisesti: »Oletko sinäkin Galileasta? Tutki ja näe, ettei Galileasta nouse profeetta.»

Tämä vastaväite johti kuitenkin siihen, että neuvoston päätös siirtyi tuonemmaksi. Hallitusmiehet eivät kyenneet toteuttamaan tarkoitustaan ja tuomitsemaan Jeesusta tutkimatta häntä. Voitettuina

sillä kertaa »he menivät kukin kotiinsa. Mutta Jeesus meni Öljymäelle.»

Jeesusja syntinen nainen

Kaupungin melusta ja hälinästä, innostuneen kansanjoukon ja petollisten rabbien luota Jeesus vetäytyi oliivilehtojen hiljaisuuteen, missä hän saattoi olla yksin Jumalan kanssa. Mutta varhain aamulla hän palasi temppeliin, ja kun kansaa kokoontui hänen ympärileen, hän istuutui ja opetti heitä.

Pian hänet keskeytettiin. Joukko fariseuksia ja kirjanoppineita lähestyi häntä raahaten mukanaan kauhun valtaamaa naista, jota he kovalla, kiihkeällä äänellä syyttivät seitsemännen käskyn rikkomisesta. Työnnettyään hänet Jeesuksen eteen he sanoivat hänelle teeskennellyn kunnioittavasti: »Mooses on laissa antanut meille käskyn, että tuommoiset on kivitettävä. Mitäs sinä sanot?»

[24] Heidän teeskennelty kunnioituksensa verhosi taitavasti suunnitellun juonen, jonka tarkoitus oli tuhota hänet. He olivat tarttuneet tähän tilaisuuteen varmistaakseen hänen tuomionsa. He ajattelivat, että tekipä hän minkälaisen päätöksen tahansa, he kyllä saisivat aiheutta syyttää häntä. Jos hän vapauttaisi naisen, häntä voitaisiin syyttää Mooseksen lain rikkomisesta. Jos hän taas julistaisi naisen kuoleman ansainneeksi, häntä voitaisiin syyttää roomalaisten edessä sellaisen vallan ottamisesta, joka kuuluu yksinomaan heille.

Jeesus katsoi hetken edessään olevaa näkyä: vapisevaa, häpeän painamaa naisraukkaa ja noita kovapiirteisiä mahtimiehiä, joilla ei ollut edes inhimillistä sääliä. Hänen tahraton, puhdas mielensä kaivahti näkemäänsä. Hyvin hän tiesi, miksi tämä tapaus oli tuotu hänen eteensä. Hän tunsi jokaisen läheisyydessään olevan ihmisen sydämen, luonteen ja elämäntarinan. Nämä miehet, jotka muka olivat lain suojelijoita, olivat itse johtaneet uhrinsa syntiin saattaakseen Jeesuksen ansaan. Mitenkään osoittamatta kuulleensa heidän kysymystään hän kumartui ja katsoen maahan alkoi kirjoittaa hiekkaan.

Kärsimättöminä hänen viivyttelystänsä ja näennäisestä välinpitämättömyydestään syyttäjät tunkeutuivat lähemmäksi ja koettivat kiinnittää hänen huomiotaan asiaansa. Mutta kun heidän silmänsä Jeesuksen katsetta seuraten sattuiivat maahan hänen jalkoihinsa, heidän kasvojensa ilme muuttui. Sinne oli kirjoitettu heidän oman

elämänsä salaiset synnit. Ympäröivä kansa huomasi heidän ilmeensä äkillisen muutoksen ja tunkeutui lähemmäksi nähdäkseen, mitä he katselivat niin hämmästyneinä ja häpeissään.

Vaikka nämä rabbit tunnustivat kunnioittavansa lakia, niin esittämällä syytöksensä tätä naista vastaan he hylkäsivät lain säädökset. Miehen velvollisuus oli nostaa syyte vaimoan vastaan, ja syylliset oli yhtäläisesti rangaistava. Syyttäjien syytettä ei voitu hyväksyä. Mutta Jeesus kohtasi heidät heidän omalla maaperällään. Laki määräsi, että kivitysrankaistuksessa oli tapauksen todistajien heitettävä ensimmäiset kivet. Jeesus nousi seisomaan, kiinnitti katseensa juonia punoviin vanhimpiin ja sanoi: »Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä.» Ja kumartuen alas hän jatkoi kirjoittamistaan maahan.

Hän ei ollut syrjäyttänyt Mooseksen välityksellä annettua lakia eikä loukannut Rooman arvovaltaa. Syyttäjät oli voitettu. Nyt, kun heidän tekopyhyytensä verho oli heiltä riistetty, he seisoivat syyllisinä ja tuomittuina puhtaan ja viattoman läheisyydessä. He pelkäsivät, että heidän elämänsä salaiset synnit paljastettaisiin kansanjoukolle, ja he hiipivät pois toinen toisensa jälkeen painunein päin ja alasluoduin katsein jättäen uhrinsa säälivän Vapahtajan hoiviin.

Jeesus nousi, katsoi naiseen ja lausui: » [U+0315] Nainen, missä ne ovat, sinun syyttäjäsi? Eikö kukaan ole sinua tuominnut? » Hän vastasi: 'Herra, ei kukaan.' Niin Jeesus sanoi hänelle: 'En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee.' »

Nainen oli seisonut Jeesuksen edessä pelosta kyyristyneenä. Hänen sanansa »joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä» olivat tuntuneet hänestä kuolemantuomiolta. Hän ei uskaltanut nostaa silmiään Vapahtajan kasvoihin vaan odotti vaieten tuomiotaan. Hämmästykseseen hän näki syyttäjiensä poistuvan ääneti ja hämillään, ja sitten hänen korviinsa kuuluivat sanat: »En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee.» Hänen sydämensä sulii, ja hän heittäytyi Jeesuksen jalkoihin ja toi nyhyttäen julki kiitollisen rakkautensa ja katkerin kyynelin tunnusti syntinsä.

Tämä oli hänelle uuden elämän alku, puhtaan ja rauhallisen elämän, jonka hän omisti Jumalan palvelukseen. Nostaessaan tämän langenneen sielun Jeesus suoritti suuremman ihmeen kuin parantaessaan mitä ankarimman ruumiillisen taudin; hän paransi hengellisen

[25]

sairauden, joka on iankaikkiseksi kuolemaksi. Tästä katuva naisesta tuli Jeesuksen uskollisimpia seuraajia. Itsensä uhraavalla rakkaudellaan ja uskollisuudellaan hän palkitsi hänen anteeksiantavan armonsa.

Tämä Jeesuksen teko, kun hän antoi naiselle anteeksi ja rohkaisi häntä elämään parempaa elämää, heijastaa hänen luonteensa täydellisen vanhurskauden ihanuutta. Vaikka hän ei kaunistele syntiä eikä vähennä syyllisyydentuntoa, hän ei halua tuomita vaan pelastaa. Maailma kohteli tätä erehtynyttä naista vain halveksivasti ja ivallisesti, mutta Jeesus puhui lohdun ja toivon sanoja. Synnitön Vapahtaja säälii syntisen heikkoutta ja ojentaa hänelle auttavan käden. Tekopyhien fariseusten tuomitessa hänet Jeesus sanoo hänelle: »Mene, äläkä tästedes enää syntiä tee.»

Kukaan Kristuksen todellinen seuraaja ei välttelevin katsein käänny pois erehtyneistä ja jätä heitä kenenkään estämättä jatkaamaan alaspäin vievää tietänsä. Ne, jotka ovat innokkaat syyttämään toisia ja tuomaan heitä tuomiolle, ovat usein omassa elämässään syyllisempiä kuin nämä. Ihmiset vihaavat syntistä samalla kun rakastavat syntiä. Kristus vihaa syntiä mutta rakastaa syntistä. Tämä henki on kaikilla hänen seuraajillaan. Kristuksen rakkaus on hidas tuomitsemaan, nopea huomaamaan katumuksen, valmis antamaan anteeksi, rohkaisemaan, johtamaan eksyneen pyhyiden polulle ja pitämään hänen jalkansa sillä.

»Niin Jeesus taas puhui heille sanoen: 'Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus.'»

Nämä sanat lausuessaan Jeesus oli siinä temppelepihan osassa, jossa pidettiin lehtimajanjuhlan jumalanpalvelukset. Keskellä tätä pihaa oli kaksi korkeata pylvästä, joiden päässä oli suurikokoiset lampunjalat. Iltauhrin jälkeen kaikki lamput olivat sytytetyt ja ne levittivät valoaan yli Jerusalemin. Tämän juhlamenon tarkoitus oli muistuttaa siitä tulipatsaasta, joka johdatti Israelia korvessa, ja sen katsottiin myös viittaavan Messiaan tulemiseen. Iltaisin, kun lamput oli sytytetty, pihalla vallitsi suuri riemu. Harmaahapsiset miehet, temppelepihit ja kansan hallitusmiehet yhtyivät juhlatanssiin musiikin äänen ja leeviläisten laulun säestäminä.

Tämä Jerusalemin juhla-valaistus kuvasi kansan toivoa, että Messias tulisi antaakseen valonsa loistaa Israelille. Mutta tämä näky merkitsi Jeesukselle vielä enemmän. Kuten pyhäkön kirkkaat lamput valaisivat kaiken ympärillä olevan, samoin Kristus, hengellisen valon lähde, valaisee maailman pimeyden. Vertauskuva oli kuitenkin puutteellinen. Se loistava valo, jonka hänen oma kätensä oli taivaalle asettanut, kuvasi sattuvammin hänen tehtävänsä kirkkautta.

»Minä olen maailman valo»

Oli aamu. Aurinko oli juuri noussut Öljymäen takaa, ja sen häikäisevän kirkkaat säteet sattuivat marmoripalatsihin ja saattoivat pyhäkön seinien kullan hohtamaan. Silloin Jeesus lausui osoittaen tätä näkyä: »Minä olen maailman valo.»

Eräs, joka kuunteli näitä sanoja, toisti ne kauan jälkeenpäin seuraavassa ylevässä raamatunkohdassa: »Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus. Ja valkeus loistaa pimeydessä, ja pimeys ei sitä käsittänyt.» »Totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan» (Joh. 1: 4, 5, 9). Ja kauan sen jälkeen, kun

[27] Jeesus oli noussut taivaaseen, myös Pietari palautti muistiin Kristuksen käyttämän vertauskuvan kirjoittaessaan Jumalan Hengen johdattamana: »Ja sitä lujempi on meille nyt profeetallinen sana, ja että te teette hyvin, jos otatte siitä vaarin, niinkuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta, kunnes päivä vaikenee ja kointähti koittaa teidän sydämässänne» (2 Piet. 1:19).

Jumalan ilmestyessä kansalleen valo oli aina ollut hänen läsnäolonsa merkki. Kun Jumala alussa oli lausunut luomissanansa, valo oli loistanut pimeydestä. Valo oli verhoutunut pilvipatsaaseen päivällä ja tulipatsaaseen yöllä johdattaen Israelin suurta joukkoa. Valo leiskui pelottavan kirkkaana Herran ympärillä Siinain vuorella. Valo loisti armoistuimen yllä pyhäkössä. Valo täytti Salomon temppelin, kun se vihittiin. Valo loisti Beethovenin kukkuloilla, kun enkelit toivat sanoman lunastuksesta odottaville ja valvoville paimenille.

Jumala on valo, ja sanoillaan »Minä olen maailman valo» Kristus ilmaisi ykseytensä Jumalan kanssa ja suhteensa koko ihmisperheeseen. Hän se alussa sai »valon loistamaan pimeydestä» (2 Kor. 4: 6). Hän antaa valon auringolle, kuulle ja tähdille. Hän oli se hengellinen valo, joka vertauskuvissa, esikuvissa ja ennustuksissa oli loistanut Israelille. Mutta valoa ei ollut annettu vain Israelin kansalle. Kuten auringon säteet tunkeutuvat maan kaukaisimpiinkin kolkkiin, samoin Vanhurskauden aurinko loistaa jokaiselle sielulle.

»Totinen valkeus, joka valistaa jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan.» Maailmassa on ollut suuria opettajia, terävän älyn ja ihmeellisen tutkimuskyvyn omaavia miehiä, miehiä, joiden lausunnot ovat herättäneet uusia ajatuksia ja avanneet uusia tiedon aloja, ja näitä miehiä on kunnioitettu ihmiskunnan johtajina ja hyväntekijöinä. Mutta yksi on heitä korkeammalla. »Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi.» »Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut» (Joh. 1: 12, 18). Voimme tarkastella maailman suurten opettajain joukkoa niin pitkälle kuin ihmiskunnan historia ulottuu, mutta Valo oli ennen heitä. Kuten aurinkokuntamme kuu ja tähdet loistavat auringosta heijastunutta valoa, samoin maailman suuret opettajat, sikäli kuin heidän opetuksensa on oikeata, heijastavat Vanhurskauden auringon säteitä. Jokainen ylevä ajatus, jokainen älyn välähdys on lähtöisin maailman Valosta. Näinä päivinä puhutaan paljon »korkeammasta opetuksesta». Todellista

»korkeampaa opetusta» saamme häneltä, »jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkettyinä». »Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus» (Kol. 2: 3; Joh. 1: 4). Jeesus sanoi: »Joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus.»

Sanoillaan »Minä olen maailman valkeus» Jeesus julisti itsensä Messiaaksi. Vanha Simeon oli samassa temppelissä, jossa Kristus nyt itse opetti, sanonut hänen tulevan »valkeudeksi, joka on ilmestyvä pakanoille, ja kirkkaudeksi Israelille» (Luuk. 2: 32). Näissä sanoissa hän sovellutti Jeesukseen koko Israelin tunteman ennustuksen. Pyhä Henki oli julistanut profeetta Jesajan välityksellä: »Liian vähäistä on sinulle, joka olet minun palvelijani, kohottaa ennalleen Jaakobin sukukunnat ja tuoda takaisin Israelin säilyneet; minä panen sinut pakanain valkeudeksi, että minulta tulisi pelastus maan ääriin asti» (Jes. 49: 6). Tämän ennustuksen käsitettiin yleisesti tarkoittavan Messiaasta, ja kun Jeesus sanoi: »Minä olen maailman valkeus», kansan täytyi huomata, että hän väitti olevansa se luvattu.

[28]

»Totuus on tekevä teidät vapaiksi»

Fariseusten ja hallitusmiesten mielestä tämä väite oli röyhkeää julkeutta. He eivät voineet sietää, että heidän kaltaisensa ihminen esitti sellaisia vaatimuksia. Välittämättä hänen sanoistaan he tiukkasivat: »Kuka sinä olet?» He halusivat pakottaa hänet julistamaan itsensä Kristukseksi. Hänen olemuksensa ja työnsä olivat niin toisenlaiset, kuin kansa oli odottanut, että hänen kavalat vihollisensa uskoivat kansan hylkäävän hänet petturina.

Mutta Jeesus vastasi heidän kysymykseensä: »Kuka sinä olet?» sanoen: »Juuri se, mitä minä puhunkin teille» (Joh. 8: 25). Se, mikä oli ilmennyt hänen sanoissaan, ilmeni myös hänen luonteessaan. Hän oli opettamiensa totuuksien ruumiillistuma. Hän jatkoi: »En minä itsestäni tee mitään, vaan puhun tätä sen mukaan, kuin minun Isäni on minulle opettanut. Ja hän, joka on minut lähettänyt, on minun kanssani; hän ei ole jättänyt minua yksinäni, koska minä aina teen sitä, mikä hänelle on otollista.» Hän ei koettanut todistaa väitettään, että hän on Messias, vaan osoitti olevansa yhtä Jumalan kanssa. Jos heidän mielensä olisi ollut avoin Jumalan rakkaudelle, he olisivat ottaneet Jeesuksen vastaan.

Monet hänen kuulijoistaan tulivat uskossa hänen luokseen, ja heille hän sanoi: »Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.»

Nämä sanat loukkasivat fariseuksia. He eivät ottaneet huomioon, että kansa oli kauan ollut vieraan ikeen alla, ja he huudahtivat vihasina: »Me olemme Aabrahamin jälkeläisiä emmekä ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka sinä sitten sanot: 'Te tulette vapaiksi'?» Jeesus katsoi näitä miehiä, jotka olivat synnin orjia ja joilla oli vain koston ajatuksia, ja vastasi murheellisenä: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja.» He olivat kaikkein pahimmassa orjuudessa, pahan hengen hallittavina.

Jokainen sielu, joka kieltäytyy jättäytymästä Jumalalle, on toisen voiman vallassa. Hän ei ole itsensä oma. Hän voi puhua vapaudesta, mutta hän on kaikkein kauheimmassa orjuudessa. Hän ei voi nähdä totuuden kauneutta, sillä saatana hallitsee hänen mieltään. Vaikka hän kuvittelee seuraavansa oman järkensä määräyksiä, hän noudattaa pimeyden ruhtinaan tahtoa. Kristus tuli murta-
[29] maan kahleet, jotka sitovat sielun synnin orjuuteen. »Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi.» »Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista» (Room. 8: 2).

Lunastustyössä ei ole mitään pakkoa. Siinä ei käytetä ulkonaisia voimakeinoja. Jumalan Hengen vaikutuksen alaisena ihminen saa vapaasti valita, ketä hän tahtoo palvella. Muutos, joka tapahtuu, kun sielu jättäytyy Kristukselle, on täysin vapaaehtoinen. Synnin karkottaminen on sielun oma teko. On kyllä totta, ettei meillä ole voimaa vapautua saatanan vallasta, mutta kun haluamme päästä irti synnistä, ja kun suuressa hädässämme rukoilemme voimaa ulkopuoleltamme ja yläpuoleltamme, täyttyy sielumme Pyhän Hengen jumalallisella voimalla ja tottelee tahdon määräyksiä täyttäen Jumalan tahtoa.

Ainoa ehto, jolla ihmisen on mahdollista tulla vapaaksi, on tulla yhdeksi Kristuksen kanssa. »Totuus on tekevä teidät vapaiksi», ja Kristus on totuus. Synnin voitto on siinä, että se heikentää mielen ja tukahduttaa sielun vapauden. Jumalalle jättäytyminen merkitsee palautumista omaan itseensä, ihmisen todelliseen kunniaan ja arvoon. Jumalan laki, jonka alaisiksi joudumme, on »vapauden laki» (Jaak. 2:12).

»Aabrahamin lapset»

Fariseukset olivat selittäneet olevansa Aabrahamin lapsia. Jeesus sanoi heidän voivan todistaa tämän väitteen vain tekemällä Aabrahamin tekoja. Todelliset Aabrahamin lapset eläisivät hänen tavallaan Jumalalle kuuliaisina. He eivät yrittäisi tappaa häntä, joka julisti Jumalalta saamaansa totuutta. Punoessaan juonia Kristusta vastaan rabbiinit eivät tehneet Aabrahamin tekoja. Suoraan Aabrahamista polveutuminen ei merkinnyt mitään. He eivät olleet hänen lapsiaan, ellei heillä ollut hengellistä yhteyttä hänen kanssaan, mikä ilmenisi siinä, että heillä olisi sama henki ja he tekisivät samoja tekoja.

Sama periaate koskee yhtä tärkeänä kysymystä, joka jo kauan on askarruttanut kristittyä maailmaa: kysymystä apostolisesta vallanperimyksestä. Aabrahamista polveutumisen merkinä ei ollut nimi tai sukuperä, vaan luonteen yhtäläisyys. Niinpä ei apostolinen vallanperimyskään perustu kirkollisen vallan siirtymiseen, vaan hengen yhteyteen. Apostolien hengen läpitunkema elämä, heidän julistamansa totuuden uskominen ja opettaminen on apostolisen vallanperimyksen oikea todistus. Tämä tekee ihmisistä evankeliumin ensimmäisten julistajien seuraajia.

Jeesus kiisti, että juutalaiset olisivat Aabrahamin lapsia. Hän sanoi: »Te teette isänne tekoja.» He vastasivat pilkallisesti: »Me emme ole aviorikoksesta syntyneitä; meillä on yksi Isä, Jumala.» Nämä sanat, jotka viittasivat hänen syntymäänsä liittyviin seikkoihin, oli tarkoitettu hyökkäykseksi Kristusta vastaan niiden kuullen, jotka alkoivat uskoa häneen. Jeesus ei kiinnittänyt huomiota tähän halpamaiseen viittaukseen, vaan sanoi: »Jos Jumala olisi teidän Isänne, niin te rakastaisitte minua, sillä minä olen Jumalasta lähtenyt ja tullut.»

[30]

Heidän tekonsa osoittivat heidän olevan yhteydessä hänen kanssaan, joka oli valehtelija ja murhaaja. »Te olette isästä perkeleestä», Jeesus sanoi, »ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. - Mutta minua te ette usko, sentähden että minä sanon totuuden» (Joh. 8: 44, 45). Se, että Jeesus sanoi totuuden, vieläpä esitti sen hyvin varmasti, oli syynä siihen, etteivät juutalaisten johtomiehet ottaneet häntä vastaan. Totuus loukkasi näitä itsevanhurskaita miehiä. Totuus paljasti erehdyksen petollisuuden, se tuomitsi heidän

opetuksensa ja elintapansa, ja tämä oli vastenmielistä. Mieluummin he sulkivat silmänsä totuudelta kuin nöyrytyivät tunnustamaan olleensa väärässä. He eivät rakastaneet totuutta. He eivät halunneet kuulla sitä, vaikka se olikin totta.

Kristus ilmaisee jumaluutensa

»Kuka teistä voi näyttää minut syypääksi syntiin? Jos minä totuutta puhun, miksi ette minua usko?» Kolmen vuoden ajan Kristuksen viholliset olivat päivä päivältä seuranneet häntä ja koettaneet löytää jotakin virhettä hänen luonteessaan. Saatana ja kaikki pahuden vallat olivat koettaneet voittaa hänet, mutta he eivät olleet löytäneet hänessä mitään, mistä he olisivat hyötyneet. Paholaistenkin oli pakko tunnustaa: »Sinä olet Jumalan Pyhä» (Mark. 1: 24). Jeesus noudatti elämässään lakia taivaan, lankeamattomien maailmojen ja syntisten ihmisten nähden. Enkelien, ihmisten ja paholaisten edessä hän oli vääjäämättömästi lausunut sanat, jotka kenenkä tahansa toisen suusta olisivat olleet jumalanpilkkaa: »Minä teen aina sitä, mikä hänelle on otollista.»

Se seikka, että vaikka juutalaiset eivät voineet löytää Kristuksessa mitään syntiä, he eivät kuitenkaan tahtoneet ottaa häntä vastaan, osoittaa, ettei heillä ollut mitään yhteyttä Jumalan kanssa. He eivät tunteneet Jumalan ääntä hänen Poikansa sanomassa. He luulivat julistavansa tuomion Kristukselle, mutta kieltäessään hänet he langettivatkin oman tuomionsa. »Joka on Jumalasta, se kuulee Jumalan sanat», Jeesus sanoi. »Sentähden te ette kuule, koska ette ole Jumalasta.»

Tämä pitää paikkansa kaikkina aikoina. Moni, joka mielellään saivarteleo, arvostelee ja etsii jotakin epäilyttävää Jumalan sanasta, luulee sen osoittavan ajatuksen vapautta ja terävää älyä. Hän otaksuu käyvänsä oikeutta Raamattua vastaan, kun hän itse asiassa tuomitsee itsensä. Hän ilmaisee olevansa kykenemätön antamaan arvoa taivaallisille totuuksille, joihin sisältyy iankaikkisuus. Hänen henkensä ei kauhistu edes Jumalan vanhurskauden valtavaa vuotta. Hän puuhailee keräillen risuja ja korsia, mikä osoittaa ahdasta ja maallista luonnetta, sydäntä, joka on kadottamaisillaan kykynsä antaa arvoa Jumalalle. Se, jonka sydän on vastannut taivaalliseen kutsuun, etsii sitä, mikä lisää hänen Jumalan tuntemustaan sekä puhdistaa ja ja-

lostaa hänen luonnettaan. Kuten kukka kääntyy aurinkoon, jotta sen kirkkaat säteet saisivat kukan kauniit värisävyt esille, samoin sielunkin kääntyy Vanhurskauden aurinkoon, jotta taivaan valo kaunistaisi luonteen Kristuksen luonteen ihanuudella.

[32]

Jeesus jatkoi, esittäen juutalaisten tilan Aabrahamin asenteen jyrkkänä vastakohtana: »Aabraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja iloitsi.»

Aabraham oli hartaasti halunnut nähdä tulevan Vapahtajan. Hän rukoili palavasti, että hän ennen kuolemaansa saisi katsella Messias-ta. Ja hän näki Kristuksen. Hänelle annettiin ylikuonnollista valoa, ja hän tunnusti Kristuksen jumalallisen luonnon. Hän näki hänen päivänsä ja iloitsi. Hänelle näytettiin jumalallinen uhri syntien edestä. Tämän uhrin vertauskuva sisältyi hänen omiin kokemuksiinsa. Hänelle tuli käsky: »Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat, ja uhraa hänet polttouhriksi» (1 Moos. 22: 2). Hän laski uhrialttarille lupauksen pojan, johon kaikki hänen toiveensa keskittyivät. Kun hän sitten odotti alttarin vieressä veitsi koholla noudattaakseen Jumalan kehotusta, hän kuuli äänen taivaasta sanovan: »Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään, sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkää Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi» (1 Moos. 22: 12). Tämä hirveä tulikoe määrättiin Aabrahamille, jotta hän voisi nähdä Kristuksen päivän ja käsittää Jumalan suuren rakkauden maailmaa kohtaan, rakkauden, joka oli niin valtava, että hän, nostatakseen maailman alennustilastaan, antoi ainosyntyisen Poikansa häpeälliseen kuolemaan.

Aabraham oppi Jumalalta vaikeimman läksyn, mikä ihmiselle koskaan on annettu. Hänen rukoukseensa nähdä Kristus ennen kuolemaansa vastattiin. Hän näki Kristuksen; hän näki niin paljon kuin kuolevainen voi nähdä ja elää. Antaessaan täydellisen uhrin hän tuli kykeneväksi ymmärtämään hänelle annetun näyn Kristuksesta. Hänelle osoitettiin, että Jumala, antaessaan ainosyntyisen Poikansa pelastaakseen syntiset ikuisesta kadotuksesta, antoi suuremman ja ihmeellisemmän uhrin, kuin ihminen koskaan voisi antaa.

Aabrahamin kokemus oli vastaus kysymykseen: »Mitä tuoden minä voisin käydä Herran eteen, kumartua korkeuden Jumalan eteen? Käynkö hänen eteensä tuoden polttouhreja, vuodenvanhoja vasikoita? Ovatko Herralle mieleen tuhannet oinaat, kymmenettuhannet öljyvirrat? Annanko esikoiseni rikoksestani, ruumiini hedel-

män sieluni syntiuhriksi?» (Miika 6: 6, 7). Aabrahamin sanat »Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi, poikani» (1 Moos. 22: 8) ja Jumalan Iisakin tilalle hankkima uhri osoittavat, ettei yksikään ihminen voinut sovittaa itse itseään. Jumala ei ollenkaan voinut hyväksyä pakanallista uhrijärjestelmää. Ei kenenkään isän tullut uhrata poikaansa tai tyttärtään syntiuhriksi. Yksin Jumalan Poika kantaa maailman synnit.

[33] Omien kärsimystensä vuoksi Aabraham saattoi käsittää Vapah-tajan tehtävän uhrilampaana. Mutta Israel ei tahtonut ymmärtää sitä, mikä oli heidän ylpeälle sydämelleen niin vastenmielistä. Kristuksen Aabrahamista lausumat sanat eivät merkinneet hänen kuulijoilleen juuri mitään. Fariseukset näkivät niissä vain uuden viisastelun aiheen. He vastasivat pilkallisesti, ikään kuin osoittaakseen Jeesuksen olevan mieletön: »Et ole vielä viidenkymmenen vuoden vanha, ja olet nähnyt Aabrahamin!»

Jeesus vastasi vakavasti ja arvokkaasti: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: ennenkuin Aabraham syntyi, OLEN MINÄ OLLUT.»

Suuri kansanjoukko kävi äänettömäksi. Tuon Jumalan nimen, joka oli ilmoitettu Moosekselle kuvaamaan Jumalan ikuista olemassaoloa, tämä galilealainen rabbi oli omaksunut itselleen. Hän oli julistanut olevansa tuo Israelille luvattu, »jonka alkuperä on muinaisuudesta, iankaikkisista ajoista» (Miika 5: 2).

Jälleen papit ja rabbiinit nimittivät Jeesusta jumalanpilkaajaksi. Hänen väitteensä, että hän oli yhtä Jumalan kanssa, oli jo aikaisemmin kiihottanut heitä ottamaan hänet hengiltä, ja muutamia kuukausia myöhemmin he selittivät: »Hyvän teon tähden me emme sinua kivitä, vaan jumalanpilkan tähden, ja koska sinä, joka olet ihminen, teet itsesi Jumalaksi» (Joh. 10: 33). Koska hän oli julkisesti tunnustanut olevansa Jumalan Poika, he halusivat tuhota hänet. Nyt monet kansasta asettuivat pappien ja rabbiinien puolelle ja poimivat kiviä heittääkseen häntä niillä. »Mutta Jee470,471 sus lymysi ja lähti pyhäköstä.»

Valo loisti pimeässä, »ja pimeys ei sitä käsittänyt» (Joh. 1: 5).

Sokean parantaminen sapattina

»Ja ohi kulkiessaan hän näki miehen, joka syntymästään saakka oli ollut sokea. Ja hänen opetuslapsensa kysyivät häneltä, sanoen:

'Rabbi, kuka teki syntiä, tämäkö vai hänen vanhempansa, että hänen piti sokeana syntymän?' Jeesus vastasi: 'Ei tämä tehnyt syntiä eivätkä hänen vanhempansa, vaan Jumalan tekojen piti tuleman hänessä julki. - Tämän sanottuaan hän sylki maahan ja teki syljestä tahtaan ja siveli tahtaan hänen silmilleen ja sanoi hänelle: 'Mene ja peseydy Siiloan lammikossa' - se on käännettynä: lähetetty. - Niin hän meni ja peseytyi ja palasi näkeväenä.»

Juutalaiset uskoivat yleisesti, että synti sai rangaistuksensa tässä elämässä. Jokaista sairautta pidettiin joko sairaan tai hänen vanhempiensa pahanteon rangaistuksena. On totta, että kaikki kärsimykset johtuvat Jumalan lain rikkomisesta, mutta tämä totuus oli tulkittu väärin. Saatana, joka on synnin ja kaikkien sen seurausten aiheuttaja, oli saanut ihmiset pitämään sairauksia ja kuolemaa Jumalan lähettämänä, mielivaltaisesti määrättyinä synnin rangaistuksina. Tästä johtui, että sellaisella, jota oli kohdannut jokin suuri onnettomuus tai ahdistus, oli lisäksi kannettavana se taakka, että häntä pidettiin suurena syntisenä.

Näin juutalaiset vähitellen valmistuivat kieltämään Jeesuksen. He pitivät häntä, »joka kantoi meidän sairautemme ja sälytti päälensä meidän kipumme», »rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana», ja he peittivät häneltä kasvonsa (Jes. 53: 4, 3).

[34]

Jumala oli koettanut estää tällaista asennoitumista erään havaintoesimerkin avulla. Kertomus Jobista osoitti, että kärsimykset aiheuttaa saatana, ja Jumala käyttää niitä armoitarkoituksiinsa. Mutta Israel ei käsittänyt tätä opetusta. Kieltäessään Kristuksen juutalaiset tekivät saman erehdyksen, josta Jumala oli nuhdellut Jobin ystäviä.

Kristuksen opetuslapsilla oli sama käsitys kuin juutalaisillakin synnin ja kärsimyksen suhteesta. Oikaistessaan heidän erehdyksensä Jeesus ei selittänyt miehen sairauden syytä vaan ilmoitti heille, mikä oli oleva seurauksena. Sen kautta Jumalan teot tulivat julki. Hän sanoi: »Niin kauan, kuin minä maailmassa olen, olen minä maailman valkeus.» Voideltuaan sokean miehen silmät hän lähetti hänet peseytymään Siiloan lammikossa, ja mies sai näkönsä jälleen. Näin Jeesus vastasi opetuslasten kysymykseen käytännöllisellä tavalla, kuten hän tavalisesti vastasi kysymyksiin, joita hänelle uteliaisuudesta tehtiin. Opetuslapsia ei ollut kutsuttu väittelemään kysymyksestä, kuka oli tehnyt syntiä tai kuka ei ollut tehnyt syntiä, vaan tarkoitus oli, että he käsittäisivät Jumalan voiman ja armon hänen antaessaan sokealle

[35]

näkönsä. Oli ilmeistä, ettei parantava voima ollut savessa eikä lam-mikossa, johon sokea mies lähetettiin peseytymään, vaan se voima oli Kristuksessa.

Tämä parantaminen hämmästytti fariseuksia. Kuitenkin he olivat vihan vimmoissa enemmän kuin koskaan ennen, sillä ihmetyö oli suoritettu sapattina.

Parannettu fariseusten ristikuulustelussa

Parannetun nuorukaisen naapurit ja ne, jotka olivat tunteneet hänet sokeana, sanoivat: »Eikö tämä ole se, joka istui ja kerjäsi?» He katselivat häntä epäillen, sillä kun hänen silmänsä avautuivat, hänen kasvonsa muuttuivat ja kirkastuivat, ja hän näytti aivan kuin toiselta ihmiseltä. Toinen toisensa jälkeen teki saman kysymyksen. Jotkut sanoivat: »Hän se on», ja muutamat: »Ei ole, vaan hän on hänen näköisensä.» Mutta hän, joka oli saanut tämän suuren siunauksen, poisti epäilykset sanoen: »Minä se olen.» Sitten hän kertoi Jeesuksesta ja siitä, miten tämä oli hänet parantanut, ja he kysyivät: »Missä hän on?» Hän vastasi: »En tiedä.»

Sitten he veivät hänet fariseusten neuvoston eteen. Jälleen häneltä kysyttiin, miten hän oli saanut näkönsä. »Ja hän sanoi heille: Hän sively tahtaan minun silmilleni, ja minä peseydyin, ja nyt minä näen.» Niin muutamat fariseukset sanoivat: 'Se mies ei ole Jumalasta, koska hän ei pidä sapattia.'» Fariseukset toivoivat voivansa todistaa Jeesuksen syntiseksi, jolloin hän ei voisi olla Messias. He eivät tienneet, että hän, joka oli parantanut sokean, oli tehnyt sapatinkin ja tiesi kaikki sen velvoitukset. He kiihkoilivat kiivaasti sapatinnoudattamisen puolesta ja kuitenkin suunnittelivat murhaa juuri sinä päivänä. Mutta moniin tämä ihme oli tehnyt syvän vaikutuksen, ja he olivat vakuuttuneita siitä, että hän, joka oli avannut sokean silmät, oli enemmän kuin tavallinen ihminen. Vastaukseksi syytökseen, että Jeesus oli syntinen, koska hän ei pitänyt sapattia, he sanoivat: »Kuinka voi syntinen ihminen tehdä senkaltaisia tunnustekoja?»

Rabbiinit kääntyivät jälleen sokean puoleen: »Mitä sinä sanot hänestä, koskapa hän avasi sinun silmäsi?» Hän sanoi: »Hän on profeetta.» Sitten fariseukset väittivät, ettei hän ollut syntynyt sokeana eikä siis parantunut sokeudesta. He kutsuivat hänen vanhempansa ja

kysyivät heiltä: »Onko tämä teidän poikanne, jonka sanotte sokeana syntyneen?»

Siinä oli mies itse selittämässä, että hän oli ollut sokea ja saanut näkönsä, mutta fariseukset kielsivät mieluummin sen, minkä olivat omin silmin nähneet ja omin korvin kuulleet, kuin myönsivät erehtyneensä. Niin voimakas on ennakkoluulo; niin vääristelevä on farisealainen vanhurskaus.

Fariseuksilla oli vielä yksi keino jäljellä, ja se oli miehen vanhempien pelotteleminen. He kysyivät viattoman näköisinä: »Kuinka hän nyt sitten näkee?» Vanhemmat pelkäsivät saattaa itseään huonoon valoon, sillä oli julistettu, että kuka ikinä tunnustaisi Jeesuksen Kristukseksi, »pantaisiin pois synagoogasta», se on, suljettaisiin synagoogasta kolmekymmeneksi päiväksi. Tänä aikana ei rikkojan kodissa saanut lasta ympärileikata eikä kuollutta valittaa. Tätä rangaistusta pidettiin suurena onnettomuutena, ja ellei se saanut aikaan katumusta, seurasi vielä ankarampi rangaistus. Pojalle tehty suuri ihmetyö oli saanut vanhemmat vakuuttuneiksi siitä, kuka Jeesus oli, mutta kuitenkin he vastasivat: »Me tiedämme, että tämä on meidän poikamme ja että hän on sokeana syntynyt; mutta kuinka hän nyt näkee, emme tiedä; emme myöskään tiedä, kuka on avannut hänen silmänsä. Kysykää häneltä; hänellä on kyllin ikää, puhukoon itse puolestansa.» Näin he siirsivät koko vastuun pojalleen, sillä he eivät uskaltaneet tunnustaa Kristusta.

[36]

Pulma, johon fariseukset täten joutuivat, heidän epäilyksensä ja ennakkoluulonsa ja se, etteivät he tässä tapauksessa uskoneet selviä tosiasiota, avasivat kansan, varsinkin rahvaan, silmät. Jeesus oli usein suorittanut ihmetöitään julkisesti kaduilla, ja hänen tekonsa olivat aina kärsimyksiä lieventäviä. Monen mielessä heräsi kysymys: Tekisikö Jumala tällaisia ihmetöitä petturin välityksellä, jollaiseksi fariseukset väittävät Jeesusta? Ristiriita kehittyi vakavaksi molempien puolin.

Fariseukset näkivät, että heidän menettelynsä alkoi tehdä Jeesuksen suorittaman työn yleisesti tunnetuksi. He eivät voineet kieltää ihmettä. Sokea oli täynnä iloa ja kiitollisuutta, hän katseli luonnon ihmeitä ja iloitsi taivaan ja maan kauneudesta. Hän kertoi vapaasti kokemuksestaan, ja jälleen he koettivat vaientaa häntä sanoen: »Anna kunnia Jumalalle; me tiedämme, että se mies on syntinen.» Se

merkitsi: Älä sano enää, että tämä mies antoi sinulle näkösi, sillä Jumala teki sen.

Sokea vastasi: »Onko hän syntinen, sitä en tiedä; sen vain tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen.»

Niin he kysyivät jälleen: »Mitä hän sinulle teki? Miten hän avasi sinun silmäsi?» He koettivat hämmentää häntä monin sanoin, jotta hän luulisi tulleensa petetyksi. Saatana ja hänen pahat enkelinsä olivat fariseusten puolella ja yhdistivät voimansa ja älynsä ihmisten viisauteen voittaakseen Kristuksen vaikutuksen. He koettivat kumota vakaumuksen, joka oli heräämässä monen mielessä. Myös Jumalan enkelit olivat paikalla vahvistamassa miestä, joka oli saanut näkönsä.

[37] Fariseukset eivät käsittäneet olevansa tekemisissä kenenkään muun kuin sen oppimattoman miehen kanssa, joka oli sokeana syntynyt, sillä he eivät tunteneet häntä, jota vastaan he taistelivat. Jumalallinen valo loisti sokean miehen sieluun. Kun nämä ulkokullat koettivat saada hänet epäilemään, Jumala auttoi häntä osoittamaan sattuvilla ja nasevilla vastauksillaan, ettei häntä voitu kietoa. Hän vastasi: »Johan minä teille sanoin, ettekä te kuulleet. Miksi taas tahdotte sitä kuulla? Tahdotteko tekin ruveta hänen opetuslapsiksensa?» Niin he herjasivat häntä ja sanoivat: »Sinä olet hänen opetuslapsensa, mutta me olemme Mooseksen opetuslapsia. Me tiedämme Jumalan puhuneen Moosekselle, mutta mistä tämä on, sitä emme tiedä.»

Jeesus tiesi, minkälaiseen tulikokeeseen mies oli joutunut, ja hän antoi hänelle armoa ja sanat suuhun, niin että hänestä tuli Kristuksen todistaja. Hän vastasi fariseuksille sanoin, jotka olivat pureva moite näitä kohtaan. He sanoivat osaavansa selittää kirjoituksia ja olevansa kansan hengellisiä opettajia, ja kuitenkin kun Jeesus suoritti ihmetöitä, he olivat täysin tietämättömiä hänen voimansa lähteestä, hänen luonteestaan ja väitteistään. »Sehän tässä on ihmeellistä», mies sanoi vielä, »että te ette tiedä, mistä hän on, ja kuitenkin hän on avannut minun silmäni. Me tiedämme, ettei Jumala kuule syntisiä; vaan joka on jumalaapelkääväinen ja tekee hänen tahtonsa, sitä hän kuulee. Ei ole maailman alusta kuultu, että kukaan on avannut sokeana syntyneen silmät. Jos hän ei olisi Jumalasta, ei hän voisi mitään tehdä.»

Mies oli lyönyt tutkijansa heidän omilla aseillaan. He eivät pysyneet vastaamaan mitään hänen perusteluihinsa. Fariseukset olivat hämmästyneitä ja vaikenivat ikään kuin hänen sattuvien, päättävien

sanojensa lumoamina. Jonkin aikaa vallitsi täydellinen hiljaisuus. Sitten papit ja rabbiinit kietoutuivat synkän näköisinä viittoihin-sa ikään kuin olisivat pelänneet hänen kosketuksensa saastuttavan heidät; he pudistivat tomun jaloistaan ja julistivat tuomionsa häntä vastaan: »Sinä olet kokonaan synneissä syntynyt, ja sinä tahdot opettaa meitä!» Ja he ajoivat hänet ulos.

Tuomioksi maailmalle

Jeesus sai kuulla, mitä he olivat tehneet, ja kohdatessaan miehen pian tämän jälkeen hän sanoi: »Uskotko sinä Jumalan Poikaan?»

Ensi kertaa sokea katsoi parantajansa kasvoja. Neuvoston edessä hän oli nähnyt vanhempansa kiusaantuneina ja hämmentyneinä; sitten hän oli nähnyt rabbiinien vihaiset kasvot, ja nyt hänen katseensa viipyi Jeesuksen rakkautta uhkuvissa, tyynissä kasvoissa. Hän oli jo, vaikka suurin kustannuksin, tunnustanut hänet Jumalan voiman välittäjäksi, ja nyt suotiin korkeampi ilmestys.

Vapahtajan kysymykseen: »Uskotko sinä Jumalan Poikaan?» sokea vastasi kysymällä: »Herra, kuka hän on, että minä häneen uskoisin?» Jeesus sanoi hänelle: »Sinä olet hänet nähnyt, ja hän on se, joka sinun kanssasi puhuu.» Mies heittäytyi kunnioittavasti Jeesuksen jalkojen juureen. Hän ei ollut ainoastaan saanut luonnollista näköään, vaan myös hänen ymmärryksensä silmät olivat auenneet. Kristus oli paljastunut hänen sielulleen, ja hän otti hänet vastaan Jumalan lähettämänä.

Joukko fariseuksia oli kokoontunut lähistölle, ja kun Jeesus näki heidät, hänen mieleensä tuli, kuinka hänen sanansa ja tekonsa aina saivat aikaan aivan vastakkaisia vaikutuksia. Hän sanoi: »Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan, jotta ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi.» Kristus oli tullut avaamaan sokeain silmät ja tuomaan valoa pimeydessä istuville. Hän oli lausunut olevansa maailman valo, ja hänen juuri suorittamansa ihme todisti hänen tehtävästään. Ihmiset, jotka katselivat Vapahtajaa hänen tullessaan maailmaan, saivat nauttia hänen jumalallisen läsnäolonsa ilmestyksestä täydellisemmin, kuin maailma koskaan ennen oli nauttinut. Jumalan tunteminen ilmaistiin täydellisemmin. Mutta juuri tähän ilmestykseen sisältyi myös tuomio. Ihmisten luonne koeteltiin ja heidän kohtalonsa ratkaistiin. [38]

Se jumalallisen voiman ilmaus, joka oli antanut sokealle sekä luonnollisen että hengellisen näön, oli johtanut fariseukset yhä suurempaan pimeyteen. Jotkut Kristuksen kuulijoista, jotka tunsivat hänen sanojensa soveltuvan itseensä, kysyivät: »Olemmeko mekin sokeat?» Jeesus vastasi: »Jos te olisitte sokeat, ei teillä olisi syntiä.» Jos Jumala olisi tehnyt teille mahdottomaksi nähdä totuutta, ei tietämättömyyteenne sisältyisi syyllisyyttä. »Mutta nyt te sanotte: 'Me näemme.'» Te uskotte voivanne nähdä ja hylkääte sen ainoan keinon, jonka avulla voisitte saada näköne. Kaikille, jotka käsittivät tarpeensa, Jeesus toi runsaan avun. Mutta fariseukset eivät tahtoneet tunnustaa tarvitsevansa mitään, he kieltäytyivät tulemasta Kristuksen luo, ja siksi he jäivät pimeyteen, sokeuteen, johon he itse olivat syypäitä. Jeesus sanoi: »Teidän syntinne pysyy.»

Luku 4—Hyvä paimen

[39]

»Minä olen se hyvä paimen. Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä.» »Minä olen se hyvä paimen, ja minä tunnen omani, ja minun omani tuntevat minut, niinkuin Isä tuntee minut ja minä tunnen Isän; ja minä annan henkeni lammasten edestä.»

Jälleen Jeesus löysi tien kuulijainsa sydämeen heille tuttujen asioiden avulla. Hän oli verrannut Hengen vaikutusta kylmään, raikkaaseen veteen. Hän oli sanonut olevansa maailman valo, elämän ja ilon lähde luonnolle ja ihmiselle. Nyt hän kauniissa paimenkuvauksessaan esittää suhteensa niihin, jotka uskovat häneen. Mikään kuvaus ei ollut hänen kuulijoilleen tutumpi kuin tämä, ja Kristuksen sanat liittivät sen ainiaaksi häneen. Aina, kun opetuslapset tästedes näkivät paimenten kaitsevan laumojaan, he muistivat Vapahtajan opetuksen. He näkivät jokaisessa uskollisessa paimenessa Kristuksen. He näkivät jokaisessa avuttomassa ja turvattomassa lampaassa itsensä.

Paimenvertaus ennustuksissa

Saman kuvauksen profeetta Jesaja oli soveltanut Messiaan tehtävään seuraavissa lohdullisissa sanoissaan: »Nouse korkealle vuorelle, Siion, sinä ilosanoman tuoja; korota voimakkaasti äänesi, Jerusalem, sinä ilosanoman tuoja. Korota, älä pelkää, sano Juudan kaupungeille: 'Katso, teidän Jumalanne!' - Niinkuin paimen hän kaitsee laumaansa, kokoaa karitsat käsivarrellensa ja kantaa niitä sylissään» (Jes. 40: 911). Daavid oli laulanut: »Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu» (Ps. 23:1). Ja Pyhä Henki oli julistanut Hesekielin välityksellä: »Ja minä herätän heille yhden paimenen heitä kaitsemaan.» »Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa. - Ja minä teen heidän kanssansa rauhan liiton. — Eivätkä he enää ole pakanain ryöstettävinä, — vaan he asuvat turvassa, kenenkään peloittelematta» (Hes. 34: 23,16, 25, 28).

Kristus lammasten paimen

[40] Kristus sovelsi nämä ennustukset itseensä ja osoitti vastakohtan oman luonteensa ja Israelin johtajien luonteen välillä. Fariseukset olivat juuri karkottaneet yhden joukostaan, koska hän uskalsi todistaa Kristuksen voimasta. He olivat erottaneet luotaan sielun, jota Hyvä Paimen veti luokseen. Täten he olivat osoittautuneet tietämättömiksi heille uskotusta tehtävästä ja arvottomiksi olemaan lauman paimenina. Nyt Jeesus esitti heille, mikä vastakohta on heidän ja Hyvän Paimenen välillä, ja hän viittasi itseensä Herran lauman hyvänä hoitajana. Mutta sitä ennen hän puhui itsestään toisen vertauskuvan muodossa.

Hän sanoi: »Joka ei mene ovesta lammastarhaan, vaan nousee sinne muualta, se on varas ja ryöväri. Mutta joka menee ovesta sisälle, se on lammasten paimen.» Fariseukset eivät käsittäneet, että nämä sanat puhuttiin heitä vastaan. Kun he mielessään miettivät niiden merkitystä, Jeesus sanoi heille suoraan: »Minä olen ovi; jos joku minun kauttani menee sisälle, niin hän pelastuu, ja hän on käyvä sisälle ja käyvä ulos ja löytävä laitumen. Varas ei tule muuta varten kuin varastamaan ja tappamaan ja tuhoamaan. Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys.»

Kristus on ovi Jumalan lammashuoneeseen. Tämän oven kautta kaikki hänen lapsensa varhaisimmista ajoista asti ovat päässeet sisään. Jeesuksessa, sellaisena kuin hänet oli näytetty esikuvissa, kuvattu vertauksissa, esitetty profeettojen ilmestyksissä, paljastettu opetuslapsille pidetyissä puheissa ja ihmisille tehdyissä ihmeteoissa, he olivat nähneet »Jumalan Karitsan, joka ottaa pois maailman synnin» (Joh. 1: 29), ja hänen kauttaan he ovat saatetut hänen armonsa hoiviin. Monet ovat esittäneet jotakin muuta, mihin maailma voisi uskoa. On keksitty menoja ja järjestelmiä, joiden avulla ihmiset toivovat saavuttavansa sovituksen ja rauhan Jumalan kanssa, ja näin pääsevänsä hänen laumaansa. Mutta ainoa ovi on Kristus, ja kaikki, jotka ovat asettaneet jotakin muuta Kristuksen paikalle ja koettaneet päästä laumaan jotakin muuta tietä, ovat varkaita ja rosvoja.

Väerien opettajien vahingollisuus

Fariseukset eivät olleet tulleet ovesta. He olivat kiivenneet lam-mashuoneeseen jotakin muuta tietä kuin Kristuksen kautta, eivätkä he täyttäneet tosi paimenen tehtävää. Papit ja hallitusmiehet, kir-janoppineet ja fariseukset turmelivat elävät laitumet ja tuhosivat elämän veden lähteet. Oikein innoitettu sana kuvailee noita vää-riä paimenia. »Ette ole vahvistaneet heikkoja, ette ole parantaneet sairaita, sitoneet haavoittuneita, tuoneet takaisin eksyneitä, etsineet kadonneita, vaan te olette vallinneet niitä tylysti ja väkivaltaisesti» (Hes. 34: 4).

Kaikkina aikoina filosofit ja oppineet ovat esittäneet maailmalle teorioita sielun tarpeiden tyydyttämiseksi. Jokaisella pakanakansalla on ollut suuret opettajansa ja uskontojärjestelmänsä, jotka ovat tar-jonneet muita pelastuskeinoja kuin Kristuksen, kääntäneet ihmisten silmät pois Isän kasvoista ja täyttäneet heidän sydämensä pelolla häntä kohtaan, joka on antanut heille vain siunausta. Heidän työnsä tarkoituksena on ryöstää Jumalalta se, mikä on hänen omaansa sekä luomisen että lunastuksen kautta. Nämä väärät opettajat ryöstävät myöskin ihmisiä. Miljoonia ihmisiä on sidottu vääriin uskontoihin, orjamaisen pelon kahleisiin, tylsään välinpitämättömyyteen, raata-maan vetojuhtien tavoin vailla toivoa tai iloa elämässä ja tuntemaan synkkää pelkoa tulevaisuudesta. Vain Jumalan armon evankeliumi voi kohottaa sielun. Jumalan rakkauden ajattelemisen sellaisena, kuin se ilmenee hänen Pojassaan, liikuttaa sydäntä ja elvyttää sielun voimat paremmin kuin mikään muu. Kristus tuli luodakseen uudel-leen Jumalan kuvan ihmisessä, ja jokainen, joka kääntää ihmiset pois Kristuksesta, kääntää heidät pois tosi kehityksen lähteestä ja riistää heiltä elämän toivon ja tarkoituksen ja autuuden. Sellainen on varas ja rosvo.

[41]

Paimen ja lampaat

»Joka menee ovesta sisälle, se on lammasten paimen.» Kristus on sekä ovi että paimen. Hän menee sisään itsensä kautta. Oman uhrinsa kautta hänestä tulee lammasten paimen. »Hänelle ovenvartija avaa, ja lampaat kuulevat hänen ääntänsä; ja hän kutsuu omat lampaansa nimeltä ja vie heidät ulos. Ja laskettuaan kaikki omansa ulos hän

kulkee niiden edellä, ja lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen äänensä.»

Kaikista eläimistä lammas on arin ja avuttomin, ja itämailla paimen huolehtii laumastaan väsymättä ja lakkaamatta. Ei ennen kuten ei nytkään ollut paljon turvaa kaupungin muurien ulkopuolella. Rosvoileviin rajaheimoihin kuuluvat ryövärit tai louhikkoon kätkeytyneet petoeläimet vaanivat ryöstääkseen laumat. Paimen kaitesi laumaansa tietoisena siitä, että se tapahtui hänen oman henkensä uhallalla. Jaakob, joka kaitesi Laabanin laumoja Harranin laitumilla, kertoo väsymättömästi työstään seuraavasti: »Päivällä vaivasi minua helle, yöllä vilu, ja uni pakeni silmistäni» (1 Moos. 31: 40). Ja paimentaessaan isänsä lampaista poikana Daavid voitti paljain käsin leijonan ja karhun ja pelasti niiden hampaista niiden ryöstämän karitsan.

Kun paimen johdattaa laumaansa yli louhikkoisten vuorien, läpi metsien ja jylyhien rotkojen ruohoisille joenäyräille, kun hän paimentaa niitä vuorilla yksinäisinä öinä, suojelee niitä rosvoilta ja hoitaa hellästi sairaita ja heikkoja, hänen elämänsä tulee kuin yhdeksi niiden elämän kanssa. Voimakas ja hellä kiintymys liittää hänet hänen huolenpitonsa kohteisiin. Olipa lauma miten suuri tahansa, paimen tuntee jokaisen lampaansa. Jokaisella on nimensä, ja jokainen vastaa paimenen kutsuessa sitä nimeltä.

Jeesuksen huolenpito ihmisyksilöistä

[42] Kuten maallinen paimen tuntee lampaansa, samoin taivaallinenkin paimen tuntee laumansa, joka on hajallaan ympäri maailman. »Niin, te olette minun lampaani, minun laitumeni lampaat, te ihmiset; minä olen teidän Jumalanne, sanoo Herra, Herra.» Jeesus sanoo: »Minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun.» »Kätteni hipiään olen minä sinut piirtänyt» (Hes. 34: 31; Jes. 43: 1; 49: 16).

Jeesus tuntee meidät yksilöinä, ja häntä liikuttaa tieto meidän heikkouksistamme. Hän tuntee meidät kaikki nimeltä. Hän tietää talonkin, jossa asumme, ja sen jokaisen asukkaan nimen. Hän on joskus käskenyt jonkun palvelijansa mennä siihen ja siihen kaupunkiin, sille ja sille kadulle sellaiseen ja sellaiseen taloon etsimään jotakuta hänen lammastaan.

Jeesus tuntee jokaisen sielun niin hyvin, kuin tämä olisi ainoa, jonka puolesta hän kuoli. Jokaisen hätä liikuttaa hänen sydäntään. Hänen korvansa kuulee jokaisen avunhuudon. Hän tuli vetääkseen kaikki ihmiset luoksensa. Hän pyytää: »Seuraa minua», ja hänen henkensä vaikuttaa heidän sydämessään ja vetää heitä hänen luokseen. Monet kieltäytyvät tulemasta. Jeesus tietää, keitä he ovat. Hän tietää myös, ketkä iloiten kuulevat hänen kutsunsa ja ovat valmiit tulemaan hänen paimenhoivaansa. Hän sanoo: »Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.» Hän huolehtii jokaisesta aivan kuin ei muita olisi koko maailmassa.

»Hän kutsuu omat lampaansa nimeltä ja vie heidät ulos. — Ja lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen äänensä.» Itämailla paimen ei aja lampaitaan. Hänen ei tarvitse käyttää väkivaltaa tai herättää pelkoa, vaan hän kulkee edellä kutsuen niitä. Ne tuntevat hänen äänensä ja tottelevat kutsua. Samoin tekee Vapahtaja Paimen lampailleen. Raamattu sanoo: »Sinä kuljetit kansasi niinkuin lammasmaulan Mooseksen ja Aaronin kädellä.» Jeesus sanoo profeetan välityksellä: »Iankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut, sentähden minä olen vetänyt sinua puoleeni armosta.» Hän ei pakota ketään seuraamaan itseään. Hän lausuu: »Ihmissiteillä minä heitä vedin, rakkauden köysillä» (Ps. 77: 20; Jer. 31: 3; Hoos. 11: 4).

Ei rangaistuksen pelko tai iankaikkisen elämän toivo saa Kristuksen opetuslapsia seuraamaan häntä. He näkevät Vapahtajan verrattoman rakkauden, joka ilmeni koko hänen maallisen vaelluksensa aikana Beetlehemissä seimeltä Golgatan ristille, ja hänen näkemisensä kiinnittää heidät häneen, se hellyttää ja valtaa sielun. Rakkaus syntyy katselijain sydämessä. He kuulevat hänen äänensä ja seuraavat häntä.

Kuten paimen kulkee laumansa edellä kohdaten itse matkan vaarat, niin Jeesuskin tekee kansalleen. »Ja laskettuaan kaikki omansa ulos hän kulkee niiden edellä.» Taivaan tien pyhittävät Vapahtajan askelet. Polku voi olla jyrkkä ja rosoinen, mutta Jeesus on kulkenut sen. Hänen jalkansa ovat polkeneet pistävät orjantappurat maahan, jotta polku olisi meille helpompi. Hän on itse kantanut jokaisen taakan, jota meitä kutsutaan kantamaan.

Vaikka hän nyt on noussut Jumalan luo ja istuu maailmankaikkeuden valtaistuimella, hän ei ole vähääkään menettänyt säälivää luontoaan. Sama hellä, myötätuntoinen sydän on tänäänkin avoinna

kaikille ihmiskunnan tuskille. Tänä päivänä hän ojentaa lävistetyn kätensä siunatakseen vielä runsaammin kansaansa, joka on maailmassa. »He eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.» Sielu, joka on jättäytynyt Kristukselle, on hänen silmissään kalliimpi kuin koko maailma. Vapahtaja olisi kärsinyt Golgatan tuskat, jotta yksi ainoa ihminen olisi pelastunut hänen valtakuntaansa. Hän ei koskaan jätä yhtäkään, jonka puolesta hän kuoli. Elleivät hänen seuraajansa halua jättää häntä, hän pitää heistä kiinni.

Kaikissa koettelemuksissamme meillä on pettämätön auttaja. Hän ei jätä meitä yksin kamppailemaan kiusausten kanssa, taistelemaan pahaan vastaan ja lopulta sortumaan taakkojen ja surujen alle. Vaikka hän nyt on kätkeyty kuolevaiselta katseeltamme, voimme uskon korvin kuulla hänen sanovan: »Älä pelkää, sillä minä olen sinun kanssasi.» »Ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti» (Ilm. 1: 18). Minä olen kestänyt sinun surusi, kokenut taistelusi, kohdannut kiusauksesi. Minä tunnen kyynelesi, sillä minäkin olen itkenyt. Tunnen surut, jotka ovat liian syvällä kuis-kattavaksi ihmiskorvaan. Älä luule olevasi yksin ja hylätty. Vaikkei tuskasi herättäisi vähääkään vasta- [44] kaikua yhdessäkään sydämes- sä täällä maailmassa, niin katso minuun, ja sinä saat elää. »Sillä vuoret väistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi» (Jes. 54: 10).

Vaikka paimen rakastaa suuresti laumaansa, hän rakastaa poiki- aan ja tyttäriään vielä enemmän. Jeesus ei ole vain paimenemme, hän on meidän »iankaikkinen Isämme». Ja hän sanoo: »Minä tunnen omani, ja minun omani tuntevat minut, niinkuin Isä tuntee minut ja minä tunnen Isän» (Joh. 10: 14). Millainen ajatus tässä esitetään- kään: ainosyntyinen Poika, joka on Isän helmassa ja jonka Jumala on sanonut olevan hänen »lähin miehensä» (Sak. 13: 7) - yhteyttä hänen ja iankaikkisen Jumalan välillä käytetään kuvaamaan yhteyttä Kristuksen ja hänen lastensa välillä täällä maailmassa!

Jeesus rakastaa meitä, koska hänen Isänsä on meidät hänelle lahjoittanut ja me olemme hänen työnsä palkka. Hän rakastaa meitä omina lapsinaan. Lukijani, hän rakastaa juuri sinua. Ei taivaskaan voi antaa mitään suurempaa tai parempaa. Ole siis turvallisella mielellä.

Jeesus ajatteli myös niitä sieluja kaikkialla maailmassa, jotka väärät paimenet ovat johtaneet harhaan. Ne, jotka hän halusi koota

laitumensa lampaiksi, olivat hajallaan susien keskellä, ja hän sanoi: »Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta; myös niitä tulee minun johdattaa, ja ne saavat kuulla minun ääneni: ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen» (Joh. 10:16).

»Sentähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin.» Tämä merkitsee, että Isäni on niin rakastanut sinua, että hän rakastaa minuakin enemmän, koska annoin henkeni lunastaakseni sinut. Tullessani sinun sijaiseksesi ja takaajaksesi, antamalla henkeni alttiiksi, kantamalla velkasi ja rikkomuksesi olen tullut rakkaammaksi Isälleni.

»Minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen.» Ihmisperheen jäsenenä hän oli kuolevainen, Jumalana hän oli elämän lähde maailmalle. Hän olisi voinut vastustaa kuolemaa ja kieltäytyä alistumasta sen valtaan, mutta vapaaehtoisesti hän antoi henkensä tuodakseen valoon elämän ja katoamattomuuden. Hän kantoi maailman synnit, kärsi sen kirouksen ja antoi henkensä uhriksi, jotteivät ihmiset kuolisi iankaikisesti. »Totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän säilytti päällensä. Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Me vaelsimme kaikki eksyksissä niinkuin lampaat, kukin meistä poikkiesi omalle tielle. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme» (Jes. 53: 4-6).

Luku 5—Jerusalemiä kohti

Kun Jeesuksen julkinen toiminta lähestyi loppuaan, hänen työtavassaan tapahtui muutos. Tähän asti hän oli karttanut hälinää ja julkisuutta. Hän oli kieltäytynyt kansan kunnianosoituksista ja siirtynyt nopeasti toiseen paikkaan, milloin kansan innostusta hänen puolestaan ei näyttänyt voitavan hillitä. Yhä uudelleen hän oli kieltänyt ketään julistamasta, että hän oli Kristus.

Lehtimajanjuhlan aikoihin hän matkusti Jerusalemiin nopeasti ja salaa. Kun hänen veljensä pyysivät häntä julkisesti ilmoittamaan itsensä Messiaaksi, hän vastasi: »Minun aikani ei ole vielä tullut» (Joh. 7: 6). Hän matkasi Jerusalemiin huomaamatta ja saapui kaupunkiin kenenkään näkemättä ja kansan osoittamatta hänelle kunniaa. Mutta hänen viimeinen matkansa Jerusalemiin ei ollut tällainen. Hän oli joksikin aikaa poistunut sieltä pappien ja rabbiinien pahuuden tähden. Mutta nyt hän palasi takaisin matkustaen aivan julkisesti kiertotietä, ja hänen tuloaan edelsi sanoma, jollaista ei ennen ollut kuultu. Hän lähestyi paikkaa, jossa hän antaisi suuren uhrinsa, ja kansan huomio tuli kiinnittää siihen.

»Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän» (Joh. 3: 14). Kuten koko Israelin kansan katse oli kiinnittynyt ylennettyyn käärmeeseen, tuohon vertauskuvaan, jonka avulla he paranivat, samoin kaikkien ihmisten katseen tulee kiintyä Kristukseen, tuohon uhriin, joka toi pelastuksen kadotetulle maailmalle.

Väärä käsitys Messiaan työstä ja puuttuva usko Jeesuksen jumaluuteen olivat saaneet hänen veljensä pyytämään, että hän esittäytyisi julkisesti kansalle lehtimajanjuhlilla. Nyt opetuslapset samantapaisen hengen vallassa olisivat tahtoneet estää häntä matkustamasta Jerusalemiin. He muistivat, minkä hän oli sanonut kohtaavan itseään siellä; he tiesivät uskonnollisten johtajien leppymättömän vihamielisyyden, ja he olisivat mielellään estäneet Mestariaan menemästä sinne.

Kiusaaja matkaa estämässä

Vapahtajan oli hyvin raskasta kulkea tietään rakkaiden opetuslastensa pelon, pettymyksen ja epäuskon tähden. Oli vaikeata johtaa heidät siihen tuskaan ja epätoivoon, joka heitä Jerusalemissa odotti. Ja saatana oli myös lähellä ahdistaa kiusauksillaan Ihmisen Poikaa. Miksi hän nyt menisi Jerusalemiin varmaa kuolemaa kohden? Kaikkialla hänen ympärillään oli sieluja, jotka isosivat elämän leipää. Joka puolella oli kärsiviä ihmisiä, jotka odottivat häneltä parantavaa sanaa. Olihan vasta alussa se työ, jota suoritettaisiin hänen armonsa evankeliumin avulla. Ja hän oli itse täydessä miehuuden voimassa. Miksi hän ei menisi maailman laajoille elovainioille viemään armonsa sanomaa, parantavan voimansa kosketusta? Miksi hän ei soisi itselleen iloa tuoda valoa ja lohtua miljoonille pimeydessä ja ahdingossa eläville? Miksi hän jättäisi sadonkorjuun opetuslapsilleen, jotka olivat niin heikkoja uskossaan, hitaita ymmärrykseltään ja hitaita toimimaan? Miksi hän nyt kävisi kuolemaan ja jättäisi työnsä alkuunsa? Vihollinen, joka oli kohdannut Jeesuksen erämaassa, hyökkäsi nyt hänen kimppuunsa kiivain ja salakavalin kiusauksin. Jos Jeesus olisi hetkeksikään hellittänyt, jos hän olisi vähäisimmänsäkään määrin poikennut tieltään pelastaakseen itsensä, saatanan voimat olisivat voittaneet ja maailma olisi ollut kadotettu.

Mutta Jeesus oli »kääntänyt kasvonsa Jerusalemia kohti, vaeltaaksensa sinne». Hänen elämänsä ainoa laki oli Isän tahto. Ollessaan poikasena temppelissä hän oli sanonut Marialle: »Ettekö tiedätte, että minun pitää niissä oleman, mitkä minun Isäni ovat?» (Luuk. 2: 49). Ja Kaanassa, kun Maria toivoi hänen ilmaisevan ihmeellisen voimansa, hän vastasi: »Minun aikani ei ole vielä tullut» (Joh. 2: 4). Samoin hän vastasi veljilleen, kun he pyysivät häntä menemään juhlille. Mutta Jumalan suuressa suunnitelmassa oli määrätty hetki, jolloin hän uhraisi itsensä ihmisten syntien tähden, ja se hetki oli pian koittava. Hän ei horjuisi eikä epäröisi. Hänen kulkunsa on käännetty Jerusalemia kohden, missä hänen vihollisensa ovat kauan suunnitelleet riistää hänen henkensä; nyt hän on sen antava. Hän käänsi kasvonsa kohti vainoa, kieltäymystä, hylkäämistä, tuomiota ja kuolemaa.

[46]

Samarialaiset torjuvat Jeesuksen

»Ja hän lähetti edellensä sanansaattajia; ja he lähtivät matkalle ja menivät erääseen samarialaisten kylään valmistaakseen hänelle majaa.» Mutta kansa kieltäytyi ottamasta häntä vastaan, koska hän oli matkalla Jerusalemiin. He käsittivät tämän merkitsevän, että Jeesus antoi etusijan juutalaisille, joita he katkerasti vihasivat. Jos hän olisi tullut asettamaan ennalleen tempppelin ja jumalanpalveluksen Garisimin vuorelle, he olisivat iloiten ottaneet hänet vastaan, mutta hän oli menossa Jerusalemiin, eivätkä he halunneet osoittaa hänelle vieraanvaraisuutta. Eivät he käsittäneet, että he työnsivät luotaan taivaan parhaan lahjan. Jeesus pyysi ihmisiä ottamaan hänet vastaan ja hän pyysi heiltä suosionosoituksia, jotta hän pääsisi heitä lähelle ja voisi antaa heille runsaita siunauksia. Jokaisesta suosionosoituksesta hän antoi paljon kalliimman armolahjan. Mutta samarialaiset menettivät kaikki ennakkoluulojensa ja uskonkiihkonsa vuoksi.

Jaakobia ja Johannesta, näitä Kristuksen lähettämiä, vaivas suuresti Jeesukseen kohdistettu loukkaus. He olivat täynnä kiukkua sen vuoksi, että samarialaiset, joita Jeesus läsnäolollaan kunnioitti, olivat kohdelleet häntä niin tönkykeästi. Nämä opetuslapset olivat äskettäin olleet Jeesuksen kanssa kirkastusvuorella ja nähneet hänet. Jumalan kirkastamana ja Mooseksen ja Elian kunnioittamana. Heidän mielestään ei samarialaisten osoittamaa halveksimista pitäisi rankaisematta sivuuttaa.

Tullessaan Jeesuksen luo he kertoivat hänelle, mitä kansa oli sanonut, kuinka he olivat kieltäytyneet antamasta hänelle edes yösijaa. Heidän mielestään hänelle oli tapahtunut hirveä vääryys, ja nähdessään kaukaa Karmelin vuoren, jolla Elia oli surmannut väärät profeetat, he huudahtivat: »Herra, tahdotko, niin sanomme, että tuli taivaasta tulkoon alas ja hävittäköön heidät?» He olivat hämmästyneitä huomattaessaan, että heidän sanansa vaivasivat Jeesusta, ja vielä hämmästyneempiä he olivat kuullessaan hänen nuhtelevat sanansa: »Ette tiedä, minkä hengen vallassa olette. Sillä Ihmisen Poika ei ole tullut tuhoamaan ihmisiä, vaan pelastamaan heitä.» Ja hän lähti toiseen kylään.

Kristuksen tehtäviin ei kuulu pakottaa ihmisiä ottamaan hänet vastaan. Saatana ja hänen henkensä alaisina toimivat ihmiset koettavat pakottaa omaatuntoa. Ihmiset, jotka ovat intoilevinaan vanhurs-

kauden puolesta mutta jotka ovat liitossa pahojen enkelien kanssa, tuottavat lähimmäisilleen kärsimyksiä vaatiessaan näitä omaksumaan heidän omat uskonnolliset käsityksensä. Mutta Kristus on aina armollinen, hän koettaa aina voittaa ihmiset ilmaisemalla heille rakkautensa. Hän ei salli ketään kilpailijaa sielussa eikä hän hyväksy puolinaista palvelusta. Hän haluaa vain vapaaehtoista palvelusta, sydämen antautumista halukkaasti, rakkauden pakottamana. Ei ole vakuuttavampaa todistusta siitä, että meissä on saatanan henki, kuin halu vahingoittaa ja loukata niitä, jotka eivät anna työllemme arvoa tai jotka toimivat meidän käsityksiämme vastaan.

Jokaisen ihmisen ruumis, sielu ja henki kuuluvat Jumalalle. Jeesus kuoli lunastaakseen kaikki. Mikään ei ole Jumalalle vastenmielisempää kuin että ihmiset uskonkiihkossaan tuottavat kärsimyksiä niille, jotka ovat ostetut Jeesuksen verellä.

»Ja hän nousi sieltä ja tuli Juudean alueelle, kulki Jordanin toista puolta. Ja taas kokoontui paljon kansaa hänen luoksensa, ja tapansa mukaan hän taas opetti heitä» (Mark. 10:1).

Jeesus vietti suuren osan elämänsä viimeisistä kuukausista Perea maakunnassa, joka sijaitsi »Jordanin toisella puolen». Täällä kansa tunkeili hänen ympärillään kuten hänen toimintansa alkuaikoina Galileassa, ja hän toisti monia aikaisemmista opetuksistaan.

Seitsemänkymmentä lähettilästä

[48]

Lähetettyään ne kaksitoista hän »valitsi seitsemänkymmentä muuta ja lähetti heidät kaksittain edellensä jokaiseen kaupunkiin ja paikkaan, jonne hän itse aikoi mennä» (Luuk. 10: 1). Nämä opetuslapset olivat jonkin aikaa olleet hänen kanssaan harjaantuakseen työhönsä. Kun ne kaksitoista lähetettiin ensimmäiseen erikoiseen tehtäväänsä, muut opetuslapset seurasivat Jeesusta hänen matkallaan Galilean halki. Näin heillä oli etuoikeus seurustella läheisesti hänen kanssaan ja saada häneltä henkilökohtaista opetusta. Nyt oli siis tämän suuremman joukon lähdettävä suorittamaan erikoista tehtävää.

Näille seitsemälle kymmenelle annettiin samanlaiset ohjeet kuin oli annettu niille kahdelletoista, mutta heitä ei kielletty, kuten noita kahtatoista, menemästä mihinkään pakanain tai samarialaisten kaupunkiin. Vaikka samarialaiset olivat juuri karkottaneet Jeesuksen

luotaan, hänen rakkautensa heihin oli muuttumaton. Kun nuo seitsemänkymmentä lähtivät hänen nimessään, he menivät ensimmäiseksi Samarian kaupunkiin.

Vapahtajan oma käynti Samariassa ja myöhemmin kertomus laupiaasta samarialaisesta ja tuon pitaalisen samarialaisen kiitollisuus ja ilo, kun hän ainoana kymmenestä palasi kiittämään Jeesusta, olivat merkityksellisiä opetuslapsille. Niiden antamat opetukset painuivat syvälle heidän sydämeensä. Antaessaan heille tehtävän juuri ennen taivaaseenastumistaan Jeesus mainitsi Samarian Jerusalemin ja Juudean ohella paikkana, jossa heidän ensimmäiseksi tuli julistaa evankeliumia. Tähän tehtävään hän oli heitä opetuksillaan valmistanut. Kun he sitten Mestarinsa nimessä menivät Samariaan, he huomasivat kansan olevan valmista ottamaan heidät vastaan. Samarialaiset olivat kuulleet Jeesuksen kiittävistä sanoista ja hänen laupeudentöistään heidän kansaansa kuuluvia kohtaan. He huomasivat, että huolimatta heidän töykeästä kohtelustaan hän tunsu vain rakkautta heitä kohtaan, ja heidän sydämensä heltyi. Hänen taivaaseenastumisensa jälkeen he lausuivat hänen sanansaattajansa tervetulleiksi, ja opetuslapset korjasivat kalliin sadon niiden keskuudesta, jotka kerran olivat olleet heidän katkerimpia vihollisiaan. »Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitevaista kynttilän sydäntä hän ei sammuta. Hän levittää oikeutta uskollisesti.» »Ja hänen nimeensä pakanat panevat toivonsa» (Jes. 42:3; Matt. 12:21).

[49] Lähettäessään ne seitsemänkymmentä Jeesus pyysi heitä, kuten oli pyytänyt niitä kahtatoistakin, etteivät he tunkeutuisi minnekään, minne eivät olleet tervetulleita. Hän sanoi: »Mutta kun tulette kaupunkiin, jossa teitä ei oteta vastaan, niin menkää sen kaduille ja sanokaa: [U+0315] Tomunkin, joka teidän kaupungistanne on jalkoihimme tarttunut, me pudistamme teille takaisin; mutta se tietäkää, että Jumalan valtakunta on tullut lähelle. [U+0315]» Heidän ei tul-
lut tehdä tätä vihoissaan tai louk kaantuneina, vaan osoittaakseen, kuinka hirveätä on hylätä Herran sanoma tai hänen sanansaattajansa. Herran palvelijain hylkääminen on Kristuksen itsensä hylkäämistä.

Jeesus lisäsi: »Minä sanon teille: Sodomian on oleva sinä päivänä helpompi kuin sen kaupungin.» Sitten hänen ajatuksensa siirtyivät niihin Galilean kaupunkeihin, joille hän oli omistanut suuren osan toiminnastaan. Syvästi surullisena hän huudahti: »Voi sinua, Korasin! Voi sinua, Beetsaida! Sillä jos ne voimalliset teot, jotka

teissä ovat tapahtuneet, olisivat tapahtuneet Tyyrossa ja Siidonissa, niin nämä jo aikaa sitten olisivat säkissä ja tuhassa istuen tehneet parannuksen. Mutta Tyyron ja Siidonin on oleva tuomiolla helpompi kuin teidän. Ja sinä, Kapernaum, korotetaankohan sinut hamaan taivaaseen? Hamaan tuonelaan on sinun astuttava alas.»

Noille vilkkaille kaupungeille Galilean meren rannalla oli vapaasti tarjottu taivaan runsaimmat siunaukset. Päivästä päivään Elämän Ruhtinas oli kulkenut ulos ja sisälle heidän keskuudessaan. Jumalan kunnia, jota profeetat ja kuninkaat olivat halunneet nähdä, oli loistanut niille kansanjoukoille, jotka seurasivat Jeesuksen askelissa. Ja kuitenkin he olivat kieltäneet taivaan lahjan.

Kerskatien suuresta viisaudestaan rabbiinit olivat varoittaneet kansaa ottamasta vastaan tämän uuden opettajan esittämiä uusia oppeja, sillä hänen käsityksensä ja tapansa sotivat isien opetuksia vastaan. Kansa uskoi, mitä papit ja fariseukset opettivat, sen sijaan että he olisivat itse yrittäneet ymmärtää Jumalan sanaa. He kunnioittivat pappeja ja hallitusmiehiä sen sijaan että olisivat antaneet kunnian Jumalalle, ja he hylkäsivät totuuden saadakseen pitää omat perinnäistapansa. Kristuksen opetukset olivat tehneet moniin syvän vaikutuksen ja melkein saaneet heidät uskomaan, mutta he eivät toimineet vakaumuksensa mukaan eivätkä lukeutuneet Kristuksen kannattajiin. Saatana alkoi kiusata heitä, kunnes valo näytti heistä pimeydeltä. Näin monet hylkäsivät totuuden, joka olisi voinut pelastaa heidän sielunsa.

[50]

Totinen Todistaja sanoo: »Katso, minä seison ovella ja kolkutan» (Ilm. 3: 20). Jokainen Jumalan sanan sisältämä tai hänen sanansaattajansa julistama varoitus, nuhde ja kehoitus on kolkutus sydämen ovella. Se on Jeesuksen ääni, kun hän pyytää päästä sisään. Joka kerta kun kolkutuksesta ei välitetä, vähenee myös halu oven avaamiseen. Jos tänään laiminlyömme Pyhän Hengen kutsun, se ei kaiu yhtä voimakkaana huomenna. Sydän tulee vähemmän herkäksi ja vaarallisen välinpitämättömäksi elämän lyhyydestä ja sitä seuraavasta ikuisuudesta. Meidän tuomitsemisemme suurena tuomiopäivänä ei johdu siitä, että olemme olleet väärässä, vaan siitä, että olemme laiminlyöneet taivaan lähettämät tilaisuudet oppia tuntemaan totuus.

Apostolien tavoin olivat nämä seitsemänkymmentäkin saaneet yliluonnollisia kykyjä tehtävänsä sinetiksi. Kun he olivat päättäneet työnsä, he palasivat iloiten ja kertoivat: »Herra, riivaajatkin ovat

meille alamaiset sinun nimesi tähden.» Jeesus vastasi: »Minä näin saatanan lankeavan taivaasta niinkuin salaman.»

Voitettu vihollinen

Jeesus näki mielessään menneitä ja tulevia tapahtumia. Hän näki Luciferin, kun hänet ensin heitettiin alas taivaasta. Hän näki eteenpäin omiin tuskallisiin kokemuksiinsa, jolloin pettäjän luonne paljastuisi kaikkien maailmojen nähden. Hän kuuli huudon: »Se on täytetty» (Joh. 19: 30), joka ilmoitti, että kadotetun ihmissuvun lunastus oli varmistettu ikuisiksi ajoiksi ja että taivas oli ainiaaksi turvattu saatanan syytöksiltä, petöksiltä ja pyyteiltä.

Yli Golgatan ristin, johon liittyi tuskaa ja häpeää, Jeesus katsoi siihen suureen päivään, jolloin ilmapallan hallitsija tuhottaisiin siinä maassa, jota hän kapinallisuudellaan niin kauan oli turmellut. Jeesus näki paholaisen työn ainiaaksi päättyneen ja Jumalan rauhan täyttävän taivaan ja maan.

Siksi Kristuksen seuraajien tulisi pitää saatanaa voitettuna vihollisena. Ristillä Jeesus oli saava voiton heidänkin puolestaan, ja hän halusi heidän ottavan tuon voiton omakseen. Hän sanoi: »Katso, minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava.»

Pyhän Hengen kaikkivoipa voima on jokaisen katuvaan sielun puolustuksena. Kristus ei salli vihollisen valtaan joutua ainoankaan, joka katuen ja uskossa on pyytänyt hänen suojelustaan. Vapahtaja on kiusattujen ja koeteltujen lastensa rinnalla. Hänen kanssaan heitä ei voi kohdata mikään tappio, menetys, voittamaton este tai häviö; kaikki me voimme hänessä, joka meitä vahvistaa. Kun kiusaukset ja koettelemukset tulevat, älä odota, kunnes kaikki pulmat ovat ratkaistut, vaan katso Jeesukseen, auttajaasi.

- [51] On kristittyjä, jotka ajattelevat ja puhuvat aivan liian paljon saatana-
[52] nan vallasta. He ajattelevat tätä vastustajaansa, he mainitsevat hänet rukouksissaan, he puhuvat hänestä, ja hän alkaa heidän mielikuvituksessaan näyttää yhä suuremmalta. On totta, että saatana on voimakas olento, mutta kiitos Jumalan, meillä on voimakas Vapahtaja, joka heitti paholaisen alas taivaasta. Saatana on mielissään, kun me liioittelemme hänen voimaansa. Miksi emme puhu Jeesuksesta? Miksi emme ylistä hänen voimaansa ja rakkauttansa?

Lupauksen kaari, joka ympäröi taivaan valtaistuinta, on ikuisena todistuksena siitä, että »niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä» (Joh. 3: 16). Se todistaa maailmankaikkeudelle, ettei Jumala tule milloinkaan jättämään kansaansa yksin taistelemaan pahaa vastaan. Se lupaa meille voimaa ja suojaa niin kauan kuin valtaistuinkin pysyy.

Jeesus lisäsi: »Älkää kuitenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa.» Älkää iloitko omistamastanne voimasta, jottette menettäisi näkemystänne riippuvaisuudestanne Jumalasta. Varokaa itsekorotusta, ettette työskentelisi omassa voimassanne vaan Mestarinne voimassa ja hengessä. Oma minä on aina valmis ottamaan kunnian pienimmästäkin menestyksestä työssä. Kiitetään ja korotetaan omaa itseä, eikä toisille anneta sitä käsitystä, että Jumala on kaikki kaikessa. Apostoli Paavali sanoo: »Kun olen heikko, silloin minä olen väkevä» (2 Kor. 12: 10). Kun käsitämme oman heikkoutemme, opimme olemaan riippuvaisia voimasta, joka ei luonnostaan kuulu meille. Mikään ei voi niin voimakkaasti vallata sydäntämme kuin alituinen tietoisuus vastuustamme Jumalalle. Mikään asia ei ulotu niin käyttäytymisemme syvimpiin syihin kuin tietoisuus Kristuksen anteeksiantavasta rakkaudesta. Meidän täytyy ensin päästä kosketuksiin Jumalan kanssa, jolloin hänen Pyhä Henkensä valtaa meidät ja tekee meidät kykeneviksi pääsemään kosketuksiin lähimmäistemme kanssa. Iloitse siis siitä, että Kristuksen välityksellä olet päässyt yhteyteen Jumalan kanssa ja taivaallisen perheen jäseneksi. Kun katsot itseäsi korkeammalle, tulet jatkuvasti tuntemaan inhimillisen heikkouden. Mitä vähemmän hemmottelet itseäsi, sitä täydellisemmän ja selvemmän käsityksen saat Vapahtajasi täydellisyydestä. Mitä läheisemmin liityt valon ja voiman lähteeseen, sitä suurempi valo loistaa yllesi ja sitä enemmän saat voimaa Jumalan työhön. Iloitse siitä, että olet yhtä Jumalan, Kristuksen ja koko taivaallisen perheen kanssa.

Kun nuo seitsemänkymmentä kuuntelivat Kristuksen sanoja, Pyhä Henki painoi heidän mieleensä eläviä tosiasioita ja kirjoitti totuuden sanoja heidän sydämensä tauluun. Vaikka kansanjoukot ympäröivät heitä, he eläytyivät niin syvästi jumalallisiin asioihin, kuin olisivat olleet täysin eristettyinä muista.

[53]

Lapsenmieliset ymmärtävät

Nähdessään, että hetken innoitus oli tarttunut heihin, Jeesus »riemuitsi Pyhässä Hengessä ja sanoi: 'Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkyntä. Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni, eikä kukaan muu tunne, kuka Poika on, kuin Isä; eikä kukaan muu tunne, kuka Isä on, kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa.'»

Maailman kunnioittamat miehet, niin sanotut suuret ja viisaat miehet, eivät koko keuhulla viisaudellaan voineet käsittää Kristuksen luonnetta. He arvostelivat häntä hänen ulkonäkönsä mukaan, sen alennuksen mukaan, jonka alaiseksi hän ihmisenä joutui. Mutta kalastajien ja publikaanien oli sallittu nähdä näkymätön. Eivät opetuslapsetkaan ymmärtäneet kaikkea, mitä Jeesus halusi heille paljastaa, mutta aika ajoin, jättäytyessään Pyhän Hengen valtaan, he saivat uutta valoa. He käsittivät, että suuri Jumala oli heidän keskellään ihmisenä. Jeesus iloitsi siitä, että vaikka viisailta ja ymmärtäväsillä ei ollut tätä tietoa, se oli ilmoitettu näille vaatimattomille ihmisille. Usein hänen esittäessään heille Vanhan testamentin kirjoituksia ja osoittaessaan, miten niitä voitiin soveltaa häneen ja hänen sovitustyöhönsä, hänen Henkensä oli herättänyt heidät ja kohottanut taivaan ilmapiiriin. Heillä oli selvempi käsitys profeettain esittämistä hengellisistä totuuksista kuin niiden kirjoittajilla itsellään. Tämän jälkeen he eivät enää lukeneet Vanhan testamentin kirjoituksia kirjanoppineiden ja fariseusten opetuksina eivätkä jo kuolleitten viisaitten miesten lausuntoina, vaan Jumalan antamana uutena ilmestyksenä. He katselivat häntä, »jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä; mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva» (Joh. 14: 17.)

Ainoa tapa saada täydellisempi käsitys totuudesta on pitää sydän herkkänä ja Kristuksen Hengen alaisena. Sielu on puhdistettava itserakkaudesta ja ylpeydestä ja tyhjennettävä kaikesta, mikä on sen vallannut, ja Kristuksen on päästävä sinne hallitsemaan. Inhimillinen tiede on liian ahdasrajainen, jotta sen piiriin voitaisiin sovitusta kokonaisuudessaan mahduttaa. Lunastussuunnitelma on niin kauaskantoinen, ettei sitä voida filosofian avulla selittää. Se on aina jäävä salaisuudeksi, jonka pohjaan ei syvinkään ajattelu voi tunkeutua.

Pelastuksen tiedettä ei voida selittää, mutta se voidaan oppia tuntemaan kokemuksen avulla. Vain se, joka näkee oman syntisyytensä, voi käsittää Vapahtajan arvon.

Täynnä opetuksia olivat sanat, joita Jeesus puhui kulkiessaan hitaasti Galileasta Jerusalemia kohden. Kansa kuunteli innokkaana hänen sanojaan. Perean samoin kuin Galilean asukkaat eivät olleet uskonkiihkoisten juutalaisten vallan alla siinä määrin kuin Juudean asukkaat, ja hänen opetuksensa herättivät vastakaikua heidän sydämessään.

[54]

Jeesus puhuu vertauksilla

Näinä maallisen vaelluksensa viimeisinä kuukausina Jeesus puhui useat vertauksistaan. Papit ja rabbiinit vainosivat häntä yhä kasvavan katkeruuden vallassa, ja hän verhosi varoituksensa heille vertauskuviin. He eivät voineet erehtyä hänen tarkoituksestaan, eivätkä he kuitenkaan voineet löytää hänen sanoistaan mitään, mille olisivat voineet perustaa syytöksensä häntä vastaan. Vertauksessa fariseuksesta ja publikaanista oli itsekylläinen rukous »Jumala, minä kiitän sinua, etten ole niin kuin muut ihmiset» katuvan anomuksen »Ole minulle syntiselle armollinen» jyrkkänä vastakohtana (Luuk. 18: 11, 13). Näin Kristus nuhteli juutalaisten tekopyhyyttä. Ja vertauksillaan hedelmättömästä viikunapuusta ja suurista illallisista hän ennusti tuomion tulevan kohtaamaan katumatonta kansaa. Ne, jotka pilkaten olivat hylänneet kutsun Karitsan häihin, kuulivat hänen varoittavat sanansa: »Sillä minä sanon teille, ettei yksikään niistä miehistä, jotka olivat kutsutut, ole maistava minun illallistani» (Luuk. 14: 24).

Kalliita olivat opetuslapsille annetut opetukset. Vertaukset hellittämättömästä leskestä ja miehestä, joka tuli pyytämään ystäviltään leipää keskiyöllä, antoivat uutta voimaa hänen sanoilleen: »Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan.» Ja usein heidän heikko uskonsa vahvistui, kun he muistivat Jeesuksen sanat: »Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta valituillensa, jotka häntä yötä päivää avuksi huutavat, ja viivyttäisikö hän heiltä apuansa? Minä sanon teille: hän toimittaa heille oikeuden pian» (Luuk. 18: 7, 8).

Jeesus toisti kauniin vertauksensa kadonneesta lampaasta. Ja hän meni opetuksessaan vielä pitemmälle kertoessaan kadonneesta

hopearahasta ja tuhlaajapojasta. Opetuslapset eivät silloin voineet vielä täysin käsittää näiden opetusten tärkeyttä, mutta kun he Pyhän Hengen vuodattamisen jälkeen näkivät pakanain kääntymisen ja juutalaisten katkeran vihan, he ymmärsivät paremmin tuhlaaja-poikakertomuksen sisältämän opetuksen ja saattoivat iloiten yhtyä Jeesuksen sanoihin: »Mutta pitihän nyt riemuita ja iloita — sillä tämä minun poikani oli kuollut ja virkosi eloon; hän oli kadonnut ja on jälleen löytynyt» (Luuk. 15: 32, 24). Ja kun he lähtivät Mestarin-sa nimessä ja saivat osakseen häpeää, köyhyyttä ja vainoa, he usein vahvistivat sydäntään muistelemalla hänen tällä viimeisellä matkallaan antamaansa neuvoa: »Älä pelkää, sinä piskuinen lauma; sillä teidän Isänne on nähnyt hyväksi antaa teille valtakunnan. Myykää, mitä teillä on, ja antakaa almuja; hankkikaa itsellenne kulumattomat kukkarot, loppumaton aarre taivaisiin, mihin ei varas ulotu ja missä koi ei turmele. Sillä missä teidän aarteenne on, siellä on myös teidän sydämenne» (Luuk. 12: 32-34).

Kertomuksessa laupiaasta samarialaisesta Jeesus kuvaa tosi uskonnon luonnetta. Hän osoittaa, ettei se merkitse järjestelmiä, uskonnustunnuksia tai muotomenoja, vaan rakkaudentekojen tekemistä, suurimman hyödyn tuottamista toisille, sydämen hyvyttä.

»Mitä minun on tehtävä»

Jeesuksen opettaessa kansaa »eräs lainoppinut nousi ja kysyi kiusaten häntä: [U+0315] Opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?» Suuri kansanjoukko kuunteli henkeään pidättäen vastausta. Papit ja rabbiinit olivat aikoneet kietoa Jeesuksen panemalla lainoppineen tekemään tämän kysymyksen. Mutta Vapahtaja ei ryhtynyt kiistelemään asiasta. Hän pani kysyjän itsensä vastaamaan. »Mitä laissa on kirjoitettuna?» hän sanoi. »Kuinkas luet?» Juutalaiset syyttivät Jeesusta Siinailla annetun lain syrjäyttämistä, mutta hän kytki pelastuskysymyksen Jumalan käskyjen pitämiseen.

Lainoppinut vastasi: »Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi ja kaikesta mielestäsi, ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.» Jeesus sanoi hänelle: »Oikein vastasit: tee se, niin sinä saat elää.»

Lainoppinut ei ollut tyytyväinen fariseusten kantaan ja tekoihin. Hän oli tutkinut kirjoituksia ja toivoi oppivansa ymmärtämään niiden todellisen merkityksen. Hän tunsu elävää mielenkiintoa asiaan ja oli vilpittömästi kysynyt: »Mitä minun pitää tekemän?» Viitatessaan vastauksessaan lain vaatimukseen hän syrjäytti kaikki muotomenot koskevat säädökset. Hän ei pitänyt niitä minkään arvoisina, mutta esitti sen sijaan ne kaksi suurta periaatetta, joista riippuu koko laki ja profeetat. Tämä vastaus, jota Kristus kiitti, asetti Vapahtajan edulliseen asemaan rabbiineihin nähden. He eivät voineet tuomita häntä siitä, että hän hyväksyi sen, mitä lain selittäjä oli esittänyt.

»Tee se, niin sinä saat elää», Jeesus sanoi. Hän esitti lain jumalallisuutena kokonaisuutena ja opetti, ettei ole mahdollista pitää yhtä käskyä ja rikkoa toista, sillä sama periaate sisältyy niihin kaikkiin.

[56] Ihmisen kohtalon määrää hänen kuuliaisuutensa koko laille. Korkein
[57] rakkaus Jumalaa ja puolueeton rakkaus lähimmäistä kohtaan ovat ne periaatteet, joita elämässä on noudatettava.

Lainoppinut totesi olevansa lainrikkoja. Hän tunsu syyllisyytensä Kristuksen tutkivien sanojen edessä. Hän ei ollut käytännössä noudattanut sen lain vaatimaa vanhurskautta, jonka hän väitti ymmärtävänsä. Hän ei ollut osoittanut rakkautta lähimmäistään kohtaan. Häneltä odotettiin katumusta, mutta sen sijaan hän yritti puolustella itseänsä. Totuuden tunnustamisen asemesta hän koetti osoittaa, miten vaikeata on käskyjen pitäminen. Näin hän toivoi sekä välttävänsä tuomion että puhdistautuvansa kansan silmissä. Vapahtajan sanat olivat osoittaneet hänen kysymyksensä tarpeettomaksi, koska hän oli itse kyennyt siihen vastaamaan. Kuitenkin hän esitti vielä toisen kysymyksen: »Kuka sitten on minun lähimmäiseni?»

Juutalaisten keskuudessa tämä kysymys aiheutti loputonta kiistaa. Pakanain ja samarialaisten suhteen heillä ei ollut mitään epäilyksiä; nämä olivat vieraita ja vihollisia. Mutta missä kulkisi raja heidän oman kansansa keskuudessa ja eri yhteiskuntaluokkien välillä? Ketä tulisi papin, rabbiinin tai vanhimman pitää lähimmäisenään? Heidän elämänsä kului muotomenojen noudattamisessa, joiden tarkoitus oli puhdistaa heidät. He opettivat, että kosketus tietämättömään ja välinpitämättömään kansanjoukkoon aiheuttaisi saastutuksen, jonka poistaminen vaati vaivalloisia ponnistuksia. Tulisiko heidän pitää näitä »saastaisia» lähimmäisinään?

Jeesus ei taaskaan ryhtynyt väittelyyn. Hän ei tuominut niiden tekopyhyyttä, jotka odottivat saada tuomita hänet. Mutta yksinkertaisen kertomuksen avulla hän asetti kuulijainsa eteen sellaisen kuvan ylivuotavasta taivaallisesta rakkaudesta, että se liikutti kaikkien sydäntä ja sai lainoppineenkin tunnustamaan totuuden.

Pimeys voidaan karkottaa päästämällä valoa sisään. Paras tapa käsitellä erehdyksiä on lausua totuus. Jumalan rakkauden ilmeneminen paljastaa itsekeskeisen sydämen turmeluksen ja synnin.

Kertomus laupiaasta samarialaisesta

Jeesus sanoi: »Eräs mies vaelsi Jerusalemissa alas Jerikoon ja joutui ryöväreiden käsiin, jotka riisuivat hänet alasti ja löivät haavoille ja menivät pois jättäen hänet puolikuolleeksi. Niin vaelsi sattumalta eräs pappi sitä tietä ja näki hänet ja meni ohitse. Samoin leeviläinenkin: kun hän tuli sille paikalle ja näki hänet, meni hän ohitse.» Tämä ei ollut mikään kuviteltu kohtaaminen vaan tositahto, jonka tiedettiin tapahtuneen juuri niin kuin Jeesus sen kertoi. Pappi ja leeviläinen, jotka olivat menneet ohi, olivat siinä joukossa, joka kuunteli Jeesuksen sanoja.

Jerusalemissa Jerikoon matkustavan oli kuljettava Juudean aution erämaaseudun halki. Tie johti alas jylhään, kallioiseen rotkoon, jossa rosvot olivat kiusana ja jossa usein tapahtui väkivallantekoja. Siellä tämänkin matkustajan kimppuun oli hyökätty ja riistetty häneltä kaikki, mikä oli arvokasta. Häntä oli haavoitettu ja lyöty, ja vihdoinkin hänet oli jätetty puolikuolleena tienviereen. Hänen siinä maassaan eräs pappi tuli tietä pitkin, mutta hän vain katsahti haavoittuneeseen. Sitten ilmestyi leeviläinen. Uteliaana tietämään, mitä oli tapahtunut, hän pysähtyi ja katsoi onnetonta. Hän tiesi, mitä hänen pitäisi tehdä, mutta se ei ollut mieluisa velvollisuus. Hän toivoi, ettei olisi tullutkaan sitä tietä, jottei hänen olisi tarvinnut nähdä haavoittunutta. Hän vakuutti itselleen, ettei asia kuulunut hänelle.

Nämä molemmat miehet hoitivat pyhää virkaa ja selittivät ymmärtävänsä pyhiä kirjoituksia. He olivat ihmisiä, jotka oli erityisesti valittu edustamaan Jumalaa ihmisten keskuudessa. Heidän tuli »säälisen kohdella tietämättömiä ja eksyviä» (Hebr. 5: 2), jotta he saisivat ihmiset ymmärtämään Jumalan suuren rakkauden ihmiskuntaa kohtaan. Heidät oli kutsuttu suorittamaan samaa työtä, jota Jeesus kuvaili omanaan sanoessaan: »Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille; hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen» (Luuk. 4: 18).

Taivaan enkelit näkevät Jumalan tässä maailmassa olevan perheen ahdingon ja he ovat valmiit yhdessä ihmisten kanssa lievittämään hätää ja kärsimystä. Jumala oli kaitselmuksessaan johdattanut papin ja leeviläisen kulkemaan tietä, jolla haavoitettu makasi, jotta he näkisivät hänen avuntarpeensa. Koko taivas tarkkasi, liikuttaisiko

[58]

näiden miesten sydäntä sääli ihmiskärsimystä kohtaan. Vapahtaja oli itse opettanut Juudan kansaa korvessa. Pilvija tulipatsaasta hän oli esittänyt aivan toisenlaisia opetuksia, kuin kansa nyt sai papeiltaan ja opettajiltaan. Lain laupiaat säädökset ulottuivat aina eläimiin asti, jotka eivät voi sanoin ilmaista tarpeitaan ja kärsimyksiään. Moosekselle oli annettu Israelin lapsia varten seuraavanlaisia ohjeita: »Jos tapaat vihollisesi härän tai aasin eksyksissä, niin saata se hänelle takaisin. Jos näet vihamiehesi aasin makaavan kuormansa alla, niin älä jätä häntä auttamatta, vaan auta häntä sitä päästämään» (2 Moos. 23: 4, 5). Mutta kertomuksessa miehestä, jota ryövärit olivat runnelleet, Jeesus esitti kärsivän ihmisen. Kuinka paljon enemmän heidän olisi-kaan pitänyt tuntea sääliä häntä kohtaan kuin vetojuhtaa kohtaan! Heille oli Mooseksen välityksellä annettu sanoma, että Herra, heidän Jumalansa, »suuri, voimallinen ja peljättävä Jumala» »hankkii orvolle ja leskelle oikeuden ja — rakastaa muukalaista». »Sentähden rakastakaa muukalaista.» »Rakasta häntä niinkuin itseäsi» (5 Moos. 10: 17—19; 3 Moos. 19: 34).

[59] Job oli sanonut: »Muukalaisen ei tarvinnut yötä ulkona viettää; minä pidin oveni auki tielle päin.» Ja kun kaksi enkeliä tuli ihmishahmossa Sodomaan, Loot kumartui maahan kasvoillensa ja sanoi: »Oi herrani, poiketkaa palvelijanne taloon yöksi!» (Job 31: 32; 1 Moos. 19: 2). Pappi ja leeviläinen tunsivat kaikki nämä opetukset, mutta he eivät olleet ottaneet niitä elämässä käytäntöön.

Kansallisen tekopyhyyden koulussa kasvaneina heistä oli tullut itsekkäitä, ahdasmielisiä ja itsekylläisiä. Nähdessään haavoittuneen he eivät tienneet, oliko hän heidän maanmiehensä vai ei. Mutta ajatus, että hän saattaisi olla samarialainen, sai heidät kääntymään pois.

Heidän asenteessaan, sellaisena kuin Jeesus sen esitti, lainoppi-nut ei nähnyt mitään, mikä soti sitä vastaan, mitä hänelle oli opetettu lain vaatimuksista. Mutta nyt Jeesus esitti toisen kohtauksen:

Eräs samarialainen matkusti tietä, jonka vieressä onneton mies makasi, ja nähdessään hänet hän sääli häntä. Hän ei kysynyt, oliko muukalainen juutalainen vai pakana. Jos hän oli juutalainen, niin samarialainen tiesi hyvin, että jos osat olisivat vaihtuneet, mies sylkisi häntä kasvoihin ja kulkisi ylenkatseellisesti ohi. Mutta hän ei tästä huolimatta epäröinyt. Hän ei ajatellut, että hän saattaisi itse joutua vaaraan viipyessään paikalla. Hänelle riitti se, että hänen

edessään oli kärsivä ja apua tarvitseva ihminen. Hän otti oman viittansa, jolla verhosi hänet. Matkaansa varten varustamansa öljyn ja viinin hän käytti haavoittuneen parantamiseksi ja virkistämiseksi. Hän nosti hänet juhtansa selkään ja kulki hitaasti, tasaista tahtia, jottei sairas kärsisi tärinästä ja jotteivät tuskat yltyisi. Hän vei hänet majataloon ja huolehti hänestä läpi yön hoitaen häntä hellästi. Kun sairas aamulla oli jo parempi, uskalsi samarialainen lähteä matkaan. Mutta sitä ennen hän uskoi hänet majatalon isännän hoiviin, maksoi kulut ja jätti rahaa käytettäväksi hänen hyväkseen. Eikä hän tyytynyt tähänkään, vaan huolehti' hänestä vielä edelleen sanoen majatalon isännälle: »Hoida häntä, ja mitä sinulta lisää kuluu, sen minä palatessani sinulle maksan.»

Lopetettuaan kertomuksensa Jeesus loi lainoppineeseen katseen, joka näytti lukevan hänen sydämensä ajatukset, ja sanoi: »Kuka näistä kolmesta sinun mielestäsi osoitti olevansa sen lähimmäinen, joka oli joutunut ryövärien käsiin.»

Lainoppinut ei vielääkään ottanut samarialaisen nimeä huulilleen vaan vastasi: »Se, joka osoitti hänelle laupeutta.» Niin Jeesus sanoi hänelle: »Mene ja tee sinä samoin.»

Opetus ihmisille kaikkina aikoina

Näin kysymykseen »Kuka on minun lähimmäiseni?» on aini-aaksi vastattu. Jeesus on osoittanut, ettei lähimmäisemme ole vain samaan seurakuntaan tai uskoon kuuluva. Siinä eivät tule kysymykseen rotu, väri tai luokkaero. Lähimmäisemme on jokainen ihminen, joka tarvitsee apuamme. Lähimmäisemme on jokainen vihollisen haavoittama ja runtelema sielu. Lähimmäisemme on jokainen, joka on Jumalan omaisuutta.

Kertomuksessa laupiaasta samarialaisesta Jeesus esitti kuvauksen itsestään ja tehtävästään. Saatana oli pettänyt, haavoittanut, ryöstänyt ja syössyt turmioon ihmisen ja jättänyt hänet tuhon omaksi, mutta Vapahtaja sääli avutonta tilaamme. Hän jätti taivaan kirkkauten tullakseen avuksemme. Hän näki meidän olevan kuoleman omia ja otti haltuunsa asiamme. Hän paransi haavamme. Hän peitti meidät vanhurskautensa vaipalla. Hän hankki meille turvapaikan ja huolehti meistä täydellisesti omalla kustannuksellaan. Hän kuoli lunastaakseen meidät. Viitaten omaan esimerkkiinsä hän lausuu seuraajilleen:

[60]

»Sen käskyn minä teille annan, että rakastatte toisianne.» »Niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne» (Joh. 15: 17; 13: 34).

Lainoppineen kysymys Jeesukselle kuului: »Mitä minun pitää tekemän?» Ja Jeesus, joka tunnusti rakkauden Jumalaa ja ihmistä kohtaan vanhurskauden summaksi, oli sanonut: »Tee se, niin sinä saat elää.» Samarialainen oli totellut hellän ja rakastavan sydämensä ääntä ja siten osoittautunut lain noudattajaksi. Jeesus käski lainoppinutta: »Mene ja tee sinä samoin.» Jumalan lapsilta odotetaan tekemistä eikä vain sanomista. »Joka sanoo hänessä pysyvänsä, on velvollinen vaeltamaan, niinkuin hän vaelsi» (1 Joh. 2: 6).

Maailma tarvitsee tätä opetusta tänään yhtä paljon kuin silloin, kun se kuultiin Jeesuksen suusta. Itsekkyys ja kylmä muodollisuus ovat melkein tukahduttaneet rakkauden tulen ja hävittäneet luonteesta ne hyveet, joiden pitäisi tuntua suloisena tuoksuna. Monet Kristuksen nimeä tunnustavat ovat unohtaneet sen tosiasian, että kristittyjen on edustettava Kristusta. Ellemme käytännössä uhraudu toisten hyväksi perhepiirissä, naapuristossa ja seurakunnassa tai missä muualla tahansa, emme ole kristittyjä, olkoon tunnustuksemme mikä hyvänsä.

Kristus on yhdistänyt oman osansa ihmiskunnan osaan, ja hän pyytää meitä liittymään häneen ihmiskunnan pelastamiseksi. »Lahjaksi olette saaneet», hän sanoo, »lahjaksi antakaa» (Matt. 10: 8). Synti on suurin onnettomuus, ja meidän on sääliittävä ja autettava syntistä. Monet erehtyvät ja tuntevat häpeänsä ja mielettömyytensä. He kaipaavat rohkaisevia sanoja. He katsovat virheitään ja erehdyksiään, kunnes joutuvat miltei epätoivoon. Näitä sieluja emme saa laiminlyödä. Jos olemme kristittyjä, emme saa kulkea heidän ohitse pysytellen niin kaukana kuin mahdollista juuri niistä, jotka eniten tarvitsevat apuamme. Kun näemme ihmisen hädässä, oli se sitten vastoinkäymisten tai synnin aiheuttama hätä, emme koskaan saa sanoa: Tämä ei kuulu minulle.

[61] »Ojentakaa te, hengelliset, häntä sävyisyyden hengessä» (Gal. 6: 1). Karkottakaa vihollisen valta uskon ja rukouksen avulla. Puhukaa uskon ja rohkaisun sanoja, jotka ovat parantavaa palsamia lyödyille ja haavoitetulle. Monet ovat väsyneet ja masentuneet elämän taistelussa, vaikka yksikin ystävällinen ja rohkaiseva sana olisi auttanut heitä voittamaan. Meidän ei tulisi koskaan kulkea yhdenkään kärsi-

vän sielun ohi koettamatta antaa hänelle sitä lohdutusta, jolla Jumala on lohduttanut meitä.

Tämä kaikki on vain lain periaatteen täyttämistä, sen periaatteen, jota kertomus laupiaasta samarialaisesta valaisee ja joka ilmeni Jeesuksen elämässä. Hänen luonteensa ilmaisee lain todellisen merkityksen ja näyttää, mitä merkitsee rakastaa lähimmäistään niin kuin itseään. Ja kun Jumalan lapset osoittavat armeliaisuutta, ystävällisyyttä ja rakkautta kaikkia ihmisiä kohtaan, silloin hekin antavat oikean todistuksen taivaan säädösten luonteesta. He todistavat, että »Herran laki on täydellinen; se virvoittaa sielun» (Ps. 19: 7). Joka ei tällaista rakkautta osoita, hän rikkoo sen lain, jota hän tunnustaa kunnioittavansa. Millainen henki ilmenee suhteessamme lähimmäisiimme, sellainen henki on myös suhteessamme Jumalaan. »Jos joku sanoo: 'Minä rakastan Jumalaa', mutta vihaa veljeänsä, niin hän on valhettelija. Sillä joka ei rakasta veljeänsä, jonka hän on nähnyt, se ei voi rakastaa Jumalaa, jota hän ei ole nähnyt.» Rakkaani, »jos me rakastamme toinen toistamme, niin Jumala pysyy meissä, ja hänen rakkautensa on tullut täydelliseksi meissä» (1 Joh. 4: 20,12).

Luku 7—Ei ulkonaista loistoa

Jotkut fariseuksista olivat tulleet Jeesuksen luo ja kysyneet, »milloin Jumalan valtakunta oli tuleva». Yli kolme vuotta oli kulunut siitä, kun Johannes Kastaja oli julistanut sanomaansa, joka pasuunan tavoin oli kaikunut kautta maan: »Taivasten valtakunta on tullut lähelle» (Matt. 3: 2). Eivätkä nämä fariseukset vieläkään nähneet mitään merkkiä valtakunnan perustamisesta. Monet niistä, jotka hylkäsivät Johanneksen ja joka askeleella vastustivat Jeesusta, vihjailivat siihen suuntaan, että hänen tehtävänsä oli epäonnistunut.

Jeesus vastasi: »Ei Jumalan valtakunta tule nähtävällä tavalla, eikä voida sanoa: [U+0315] Katso, täällä se on’, tahi: [U+0315] Tuolla’, sillä katso, Jumalan valtakunta on sisällisesti teissä.» Jumalan valtakunta alkaa sydämessä. Älkää etsikö sieltä tai täältä maallisen voiman osoituksia merkiksi sen tulemisesta.

Ja hän kääntyi ja sanoi opetuslapsille: »Tulee aika, jolloin te halajaisitte nähdä edes yhtä Ihmisen Pojan päivää, mutta ette saa nähdä.» Koska minun tehtävääni ei liity maallista loistoa, on vaarana, ettette näe sen kirkkautta. Ette käsitä, miten suuri etuoikeus teillä on, kun keskuudessanne vaeltaa, tosin ihmisyyteen verhottuna, hän, joka on ihmisten elämä ja valo. Päivät tulevat, jolloin ikävöitte ja kaipaatte näitä tilaisuuksia, joita teillä nyt on saada vaeltaa ja puhua Jumalan Pojan kanssa.

Eivät Jeesuksen opetuslapsetkaan voineet itsekkyytensä ja maailmallisuutensa tähden käsittää sitä hengellistä kirkkautta, jota hän koetti heille ilmaista. Vasta sen jälkeen kun Kristus oli noussut Isänsä luo ja Pyhä Henki oli vuodatettu uskoville, opetuslapset täysin käsittivät Vapahtajan luonteen ja tehtävän. Saatuaan henkikasteen he alkoivat käsittää olleensa itse kirkkauden Herran läheisyydessä. Kun Kristuksen sanat palautuivat heidän muistiinsa, heidän mielensä avautui käsittämään ennustuksia ja ymmärtämään hänen suorittamiinsa ihmetöitä. Hänen ihmeellinen elämänsä kulki heidän silmiensä editse, ja he havahtuivat ikään kuin unesta. He käsittivät, että »Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen

kirkkauttansa, senkal taista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta» (Joh. 1:14). Kristus oli todellakin tullut Jumalan luota syntiseen maailmaan pelastaakseen Aadamin langenneet pojat ja tyttäret. Käsitettyään tämän opetuslapset tunsivat olevansa paljon vähemmän tärkeitä kuin ennen. He eivät koskaan väsyneet kertaamasta hänen sanojaan ja tekojaan. Hänen opetuksensa, jotka he olivat vain hämärästi käsittäneet, kirkastuivat heille nyt aivan uudessa valossa. Raamattu tuli heille uudeksi kirjaksi.

Kun opetuslapset tutkivat ennustuksia, jotka todistivat Kristuksesta, he pääsivät yhteyteen Jumalan kanssa ja oppivat häneltä, joka oli noussut ylös taivaaseen, päättämään hänen maan päällä alkamansa työn. He tulivat tuntemaan, että hänellä oli tietoa, jota ei yksikään ihmisolento voinut käsittää ilman jumalallista apua. He tarvitsivat hänen apuaan, josta kuninkaat, profeetat ja vanhurskaat miehet olivat ennustaneet. Hämmästyneinä he lukivat yhä uudelleen profeettain kuvauksia hänen luonteestaan ja työstään. Miten hämärästi he olivatkaan käsittäneet profeettallisia kirjoituksia ja miten hitaita he olivatkaan olleet omaksumaan niitä suuria totuuksia, jotka todistivat Kristuksesta! Katsoessaan häntä hänen alennustilassaan, kun hän ihmisenä vaelsi ihmisten joukossa, he eivät olleet käsittäneet hänen lihaksi tulemisensa salaisuutta, hänen luontonsa kaksinaisuutta. Heidän silmänsä olivat himmeät, niin etteivät he täysin erottaneet Jumalaa ihmishahmossa. Mutta kun Pyhä Henki oli heitä valaisnut, miten he kaipasivatkaan saada nähdä hänet jälleen ja asettua hänen jalkainsa juureen! Kuinka he toivoivatkaan voivansa mennä hänen luokseen ja pyytää häntä selittämään kirjoituksia, joita he eivät voineet käsittää! Miten tarkkaavaisina he olisivatkaan kuunnelleet hänen sanojaan! Mitä Kristus olikaan tarkoittanut sanoessaan: »Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa» (Joh. 16: 12) ? Miten hartaasti he halusivatkaan tietää sen kaiken! He surivat sitä, että heidän uskonsa oli ollut niin heikko ja heidän käsityksensä niin väärät, etteivät he olleet käsittäneet todellisuutta.

Jumala oli lähettänyt airuen julistamaan Kristuksen tuloa ja kiinnittämään Juudan kansan ja koko maailman huomion hänen tehtävänsä, jotta ihmiset valmistuisivat vastaanottamaan häntä. Se ihmeellinen henkilö, josta Johannes oli julistanut, oli ollut heidän

keskuudessaan yli kolmekymmentä vuotta, eivätkä he oikeastaan olleet tunteneet häntä Jumalan lähettämäksi. Katumus valtasi opetuslapset, koska he olivat sallineet vallitsevan epäuskon vaikuttaa mielipiteisiinsä ja himmentää ymmärryksensä. Maailman Valo oli loistanut tämän maailman pimeään synkkyyteen, eivätkä he olleet käsittäneet, mistä sen säteet tulivat. He kyselivät itseltään, miksi he olivat menetelleet niin, että Kristuksen oli täytynyt heitä nuhdella. Usein he toistivat hänen sanojaan ja lausuivat: Miksi annoimme maallisten ajatusten ja pappien ja rabbiinien vastustuksen niin hämmentää mieleemme, ettemme käsittäneet, että Moosesta suurempi oli joukossamme ja Salomoa viisaampi opetti meitä? Miten kuurot olivatkaan korvamme, miten heikko ymmärryksemme!

Tuomas ei tahtonut uskoa, ennen kuin hän oli pistänyt kätensä roomalaisten sotilaitten tekemään haavaan. Pietari oli kieltänyt hänet hänen ollessaan alennettu ja hylätty. Nämä tuskalliset muistot tulivat selvinä heidän silmiensä eteen. He olivat olleet hänen kanssaan, mutta eivät olleet tunteneet häntä eivätkä pitäneet häntä arvossa. Miten nämä asiat nyt vaivasivatkaan heidän mieltään, kun he tunnustivat epäuskonsa!

Kun papit ja hallitusmiehet liittyivät yhteen heitä vastaan ja heidät vietiin neuvostojen eteen ja heitettiin vankilaan, Kristuksen seuraajat iloitsivat siitä, »että olivat katsotut arvollisiksi kärsimään häväistystä Jeesuksen nimen tähden» (Ap.t. 5: 41). He iloitsivat voidessaan näyttää ihmisille ja enkeleille, että he tunnustivat Kristuksen kirkkauden ja valitsivat hänen seuraamisensa kaiken menettämisen uhallakin.

On totta tänäkin aikana, samoin kuin apostolien päivinä, ettei ihmiskunta voi nähdä Kristuksen kirkkautta ilman Jumalan Hengen valaistusta. Maailmaa rakastava ja periaatteista tinkivä kristikunta ei anna arvoa Jumalan totuudelle eikä Jumalan työlle. Mestarin seuraajia ei tavata siellä, missä etsitään helppoja teitä ja maailman kunniaa tai mukaudutaan tämän maailman mukaan. He ovat kaukana etulinjassa, jossa saavat raataa, kärsiä nöyryytyksiä ja moitteita, taistelurintamalla »hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa» (Ef. 6: 12). Ja nyt, kuten Kristuksenkin aikoina, papit ja fariseukset käsittävät heidät väärin, moittivat ja sortavat heitä.

Jumalan valtakunta ei tule nähtävällä tavalla. Jumalan armon evankeliumi, jonka henki on itsensä kieltämistä, ei voi koskaan olla sopusoinnussa maailman hengen kanssa. Nämä kaksi periaatetta ovat toisilleen täysin vastakkaiset. »Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti» (1 Kor. 2:14).

Mutta nykyajan uskonnollisessa maailmassa on monia, jotka uskonsa mukaan työskentelevät Kristuksen valtakunnan perustamiseksi maallisena ja ajallisena valtana. He haluavat tehdä meidän Herrastamme tämän maailman valtakuntien hallitsijan, sen hovien ja leirien, tuomioistuinten, palatsien ja markkinapaikkojen valtiaan. He odottavat hänen hallitsevan inhimillisen arvovallan vahvistamien lainsäädösten avulla. Koska Kristus ei ole itse henkilökohtaisesti nyt täällä, he ryhtyvät toimimaan hänen tilallaan saattaakseen hänen valtakuntansa lait käytäntöön. Tällaisen valtakunnan perustamista juutalaiset halusivat Kristuksen päivinä. He olisivat ottaneet Jeesuksen vastaan, jos hän olisi ollut halukas perustamaan ajallisen valtakunnan pannakseen täytäntöön sen, mitä he pitivät Jumalan lakina, ja tehdäkseen heistä hänen tahtonsa selittäjiä ja valtansa käyttäjiä. Mutta hän sanoi: »Minun kuninkuuteni ei ole täältä» (Joh. 18:36). Hän ei halunnut astua maalliselle valtaistuimelle.

[65]

Hallitus, jonka alaisena Jeesus eli, oli turmeltunut ja sortoa harjoittava. Joka puolella oli huutavia väärinkäytöksiä: kiristystä, suvaitsemattomuutta, raakuutta ja julmuutta. Kuitenkaan ei Vapahtaja pyrkinyt yhteiskunnallisiin uudistuksiin. Hän ei käynyt kansallisten epäkohtien kimppuun eikä tuominut kansansa vihollisia. Hän ei sekaantunut vallanpitäjien toimiin tai vallankäyttöön. Hän, joka oli meidän esimerkkimme, pysyi maallisista hallituksista erillään. Hän ei tehnyt näin siksi, että hän olisi ollut välinpitämätön ihmisten vaikeuksiin nähden, vaan koska apukeinoa ei löytynyt pelkästään inhimillisten ja ulkonaisten asiain puitteissa. Jotta parannuskeino tehoaisi, sen täytyy kohdistua yksilöihin ja uudistaa sydän.

Kristuksen valtakuntaa ei perusteta tuomioistuinten tai neuvostojen tai lakiasäätävien kokousten päätöksillä eikä tämän maailman suurmiesten suojeluk sen alaisena, vaan se tapahtuu siten, että Pyhän Hengen työn välityksellä Kristuksen luonto istutetaan ihmiseen. »Kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Juma-

[66]

lan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä, jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta» (Joh. 1: 12,13). Tämä on ainoa voima, jolla ihmiskuntaa voidaan kohottaa. Ja tämän työn suorittamisessa käytettävä inhimillinen keino on Jumalan sanan opettaminen ja noudattaminen. Kun Paavali aloitti toimintansa Korintossa, tuossa suuressa, varakkaassa ja jumalattomassa kaupungissa, joka oli pakanuuden lukemattomien paheiden saastuttama, hän sanoi: »Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna» (1 Kor. 2: 2). Kirjoittaessaan myöhemmin joillekin niistä, jotka olivat olleet mitä inhottavimpien syntien saastuttamia, hän saattoi sanoa: »Mutta te olette vastaanottaneet

peson, te olette pyhitetyt, te olette vanhurskautetut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä ja meidän Jumalamme Hengessä.» »Minä kiitän Jumalaani aina teidän tähtenne siitä Jumalan armosta, joka on annettu teille Kristuksessa Jeesuksessa» (1 Kor. 6:11; 1:4).

Jumalan valtakunnan työ ei nykyisinkään kuten ei Kristuksen aikanaan riipu niistä, jotka vaativat maallisten hallitsijain ja inhimillisten lakien tukea ja tunnustusta, vaan niistä, jotka julistavat ihmisille hänen nimessään niitä hengellisiä totuuksia, jotka saavat niiden vastaanottajissa aikaan Paavalin kokemuksen: »Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa» (Gal. 2:19, 20). Silloin he Paavalin tavoin haluavat työskennellä ihmisten hyväksi. Hän sanoi: »Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehoittaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa» (2 Kor. 5: 20).

Jeesus on aina rakastanut lapsia. Hän otti vastaan heidän lapsikkaan hellyytensä ja avoimen, teeskentelemättömän rakkautensa. Heidän puhtailta huuliltaan kaikuva kiitos ja ylistys oli kuin musiikkia hänen korvissaan ja virkisti hänen mieltään silloin, kun kosketus viekkaiden ja tekopyhien ihmisten kanssa pyrki häntä masentamaan. Missä Vapahtaja liikkeikin, hänen lempeät kasvonsa ja hellä, ystävällinen käytöksensä voittivat lasten rakkauden ja luottamuksen.

Juutalaisten keskuudessa oli tapana, että lapset tuotiin jonkun rabbiinin luo, jotta hän siunaten asettaisi kätensä heidän päälleen, mutta Jeesuksen opetuslapset pitivät hänen työtään liian tärkeänä tällä tavoin keskeytettäväksi. Kun äidit saapuivat hänen luokseen pienokaisineen, opetuslapset katsoivat heihin paheksuvasti. He pitivät näitä lapsia liian nuorina, jotta käynti Jeesuksen luona hyödyttäisi heitä, ja he päättelivät, ettei hän pitäisi heidän läsnäolostaan. Mutta hän olikin tyytymätön opetuslapsiin. Vapahtaja ymmärsi äitien huolen ja taakan heidän koettaessaan opettaa lapsiaan Jumalan sanan mukaan. Hän oli kuullut heidän rukouksensa. Hän oli vetänyt heidät luokseen.

Jeesus siunaa lapsia

Muuan äiti oli lapsineen lähtenyt kotoaan etsimään Jeesusta. Matkalla hän kertoi asiasta eräälle naapurille, ja naapuri halusi Jeesuksen siunaavan hänenkin lapsiaan. Näin useita äitejä pienokaisineen tuli koolle. Lasten joukossa oli myös varttuneempia lapsia ja nuoria. Kun äidit ilmaisivat Jeesukselle toivomuksensa, hän kuunteli myötätuntoisesti heidän arkoja, kyynelten säestämiä pyyntöjään. Mutta hän odotti nähdäkseen, miten opetuslapset kohtelisivat heitä. Kun hän näki heidän lähettävän äidit pois, koska he luulivat sen olevan hänelle mieleen, hän osoitti heidän erehtyneen sanoen: »Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.»

[68] Äidit saivat lohdutuksen. He palasivat kotiinsa uusin voimin, Kristuksen sanojen siunaamina. He olivat saaneet rohkeutta ottaa jälleen iloisin mielin taakkansa ja työskennellä toiveikkaina lastensa hyväksi. Nykyajan äitien on samoin uskossa otettava hänen sanansa vastaan. Kristus on tänään sama henkilökohtainen Vapahtaja kuin eläessään ihmisenä ihmisten keskuudessa. Hän on tänään äitien auttaja yhtä todellisesti kuin silloinkin, kun hän Juudeassa otti pienokaisia syliinsä. Meidän lapsemme ovat ostetut hänen verellään samoin kuin tuon menneenkin ajan pienokaiset.

Jeesus tuntee jokaisen äidin sydämen taakan. Hän, jonka oma äiti sai taistella köyhyyttä ja puutetta vastaan, tuntee myötätuntoa jokaista äitiä kohtaan hänen vaikeuksissaan. Hän, joka teki pitkän matkan lievittääkseen kanaanilaisen vaimon sydämen tuskaa, haluaa tehdä samoin nykyajan äideille. Häntä, joka antoi Nainin leskelle takaisin hänen ainoan poikansa ja joka kuolemantuskissaan ristillä muisti omaa äitiään, liikuttaa vielä tänäänkin äidin suru. Jokaiseen murheeseen ja huoleen hän antaa lohdutusta ja apua.

Äitien tulisi tulla vaikeuksineen Jeesuksen luo. Häneltä he saavat riittävästi armoa avukseen lastensa kasvattamisessa. Tie on avoinna jokaiselle äidille, joka haluaa laskea taakkansa Vapahtajan jalkain juureen. Hän, joka sanoi: »Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkö estäkö heitä», kehottaa vieläkin äitejä tuomaan pienokaisensa hänen siunattavikseen. Äidin helmassa oleva pienokainenkin voi rukoilevan äidin uskon kautta asua kuin Kaikkivaltiaan varjossa. Johannes Kastaja oli syntymästään saakka täynnä Pyhää Henkeä. Jos me tahdomme elää Jumalan yhteydessä, mekin voimme odottaa Jumalan Hengen vaikuttavan pienokaisiimme heidän ensi hetkistään alkaen.

Näissä lapsissa, joita Jeesuksen luokse tuotiin, hän näki ihmisiä, joista tulisi hänen armonsa perillisiä ja hänen valtakuntansa alamaisia, ja jotkut heistä saivat kärsiä hänen tähtensä marttyyrikuoleman. Hän tiesi, että nämä lapset kuuntelisivat häntä ja ottaisivat hänet vastaan Vapahtajanaan paljon halukkaammin kuin aikuiset, joista monet olivat kovasydämissä ja täynnä tämän maailman viisautta. Hän asettui opettaessaan heidän tasolleen. Hän, taivaan Majesteetti, ei pitänyt arvoaan alentavana vastata heidän kysymyksiinsä ja esittää tärkeitä opetuksiaan heidän lapsellista käsityskykyään vastaavassa yksinkertaisessa muodossa. Hän kylvi heidän mieleensä totuuden siemeniä,

jotka myöhemmin itäisivät ja tuottaisivat hedelmää iankaikkiseen elämään.

Lapset ovat vastaanottavia

On totta vieläkin, että lapset ovat vastaanottavaisimpia evankeliumin opetuksille; heidän sydämensä on avoin jumalalliselle vaikutukselle ja pystyy säilyttämään saamansa opetukset. Pienet lapset voivat olla kristittyjä, joilla on ikävuosiaan vastaava kokemus. Heille on opetettava hengellisiä asioita, ja vanhempien tulee tehdä kaikkensa, jotta lasten luonne voisi muovautua Kristuksen luonteen kaltaiseksi.

Isien ja äitien tulisi pitää lapsiaan Herran perheen nuorimpi-
na jäsenenä, jotka on uskottu heille kasvatettaviksi taivasta varten. Meidän tulisi antaa lapsillemme ne opetukset, jotka itse olemme saaneet Kristukselta, sellaisina, kuin heidän nuori mielensä voi ottaa ne vastaan, ja vähitellen paljastaa heille taivaallisten periaatteiden ihanuutta. Näin kristitystä kodista tulee koulu, jossa vanhemmat toimivat aliopettajina, Kristuksen itsensä ollessa yliopettaja.

[69]

Työskennellessämme lastemme kääntymiseksi meidän ei tule odottaa voimakkaita tunteita tärkeimpänä todistuksena synnintunnosta. Ei myöskään ole välttämätöntä tietää heidän kääntymisensä tarkkaa aikaa. Meidän on opetettava heitä jättämään syntinsä Jeesukselle, pyytämään häneltä anteeksi ja uskomaan, että hän antaa anteeksi ja ottaa heidät vastaan, kuten hän maan päällä ollessaan otti lapset luokseen.

Kun äiti opettaa lapsiaan tottelemaan häntä, koska he rakastavat häntä, hän samalla opettaa heille kristillisen elämän ensimmäisiä aakkosia. Äidin rakkaus kuvaa lapselle Kristuksen rakkautta, ja pienokaiset, jotka luottavat äitiinsä ja tottelevat häntä, oppivat luottamaan myös Vapahtajaansa ja olemaan hänelle kuuliaisia.

Jeesus oli esimerkkinä lapsille, ja hän oli myös isän esikuva. Hän puhui niin kuin se, jolla on valta, ja hänen sanoissaan oli voimaa; mutta kuitenkin hän ei edes seurustellessaan raakojen ja väkivaltaisten ihmisten kanssa käyttänyt ainoatakaan epäystävällistä tai tönkeyttä sanaa. Ihmisen sydämessä asuva Kristuksen armo antaa hänelle taivaallista arvokkuutta ja säädyllyisyyttä. Se pehmittää kaiken kovan ja voittaa sen, mikä on karkeata ja epäystävällistä. Se saa

isät ja äidit kohtelevaan lapsiaan järjellisinä olentoina, jollaisina he haluaisivat itseäänkin kohdeltavan.

Vanhemmat, kun kasvatatte lapsianne, tutkikaa niitä opetuksia, joita Jumala on antanut luonnon välityksellä. Jos kasvattaisitte neilikkaa, ruusua tai liljaa, miten menettelisitte? Kysykää puutarhurilta, millä tavalla hän saa jokaisen oksan ja lehden versomaan niin kauniisti ja kehittymään niin sopusointuisesti. Hän kertoo teille, ettei tämä tapahtunut kovakouraisesti tai väkivalloin, sillä tällainen menettely vain rikkoisi hennot varret. Se tapahtui pienten, usein toistuvien hoitotoimenpiteiden avulla. Hän kasteli maata ja varjeli kasveja kovilta tuuilta ja auringon paahteelta, ja Jumalan voimasta ne kasvoivat ja puhkesivat ihaniin kukkiin. Seuratkaa puutarhurin menettelyä kasvattaessanne lapsianne. Koettakaa muovata heidän luonnettaan Kristuksen luonteen kaltaiseksi opastamalla ja auttamalla heitä hellästi ja rakastaen.

[70] Kehottakaa heitä ilmaisemaan rakkautensa Jumalaa ja lähimmäisiään kohtaa. Syy, miksi maailmasa on niin paljon kovasydämiä ihmisiä, on se, että todellista rakkautta on pidetty heikkoutena, ja sitä on koetettu estää ja tukahduttaa. Näiden ihmisten parempi luonto tukahdutettiin jo lapsena, ja ellei taivaallisen rak kauden valo sulata heidän kylmää itsekkyyttään, he eivät koskaan voi tulla onnellisiksi. Jos toivomme lastemme omistavan Jeesuksen rakastavan mielenlaadun ja sen myötätuntoisuuden, jota enkelit osoittavat meitä kohtaan, meidän on vaalittava heidän jalojen, hellien tunteittensa kehitystä.

Opettakaa lapsia näkemään Kristus luonnossa. Viekö heidät ulos, suurien puitten alle tai puutarhaan, ja opettakaa heitä näkemään kaikissa ihmeellisissä luomistöissä hänen rakkautensa ilmaus. Opettakaa heille, että hän on laatinut ne lait, jotka luomakunnassa vallitsevat, että hän on laatinut lait myös meitä varten ja nämä lait ovat meidän onneksemme ja iloksemme. Älkää väsyttäkö heitä pitkillä rukouksilla ja ikävillä saarnoilla, vaan opettakaa heitä luonnosta otettujen vertausten avulla tottelemaan Jumalan lakia.

[71] Kun voitatte heidän luottamuksensa teihin Kristuksen seuraaji
[72] na, on helppoa opettaa heille sitä suurta rakkautta, jolla hän on meitä rakastanut. Koettaessanne selvittää lapsille pelastustotuuksia ja ohjata heitä Kristuksen luo, jotta he kokisivat hänet henkilökohtaisena Vapahtajanaan, enkelit tulevat olemaan rinnallanne. Herra on antava isille ja äideille armoa, niin että he saavat lapsissaan heräämään kiin-

nostusta ihanaan kertomukseen Beethlehemin lapsesta, joka todella on maailman toivo.

»Sallikaa lasten tulla»

Kun Jeesus kielsi opetuslapsiaan, etteivät he estäisi lapsia tule-
masta hänen luokseen, hänen sanansa olivat tarkoitettut hänen seu-
raajilleen kaikkina aikoina - seurakunnan virkailijoille, saarnaajille,
apulaisille ja kaikille kristityille. Jeesus vetää lapsia luokseen, ja hän
pyytää meitä: »Sallikaa heidän tulla», ikään kuin hän tahtois sanoa:
»He haluavat tulla, ellette estä heitä.»

Älkää antako epäkristillisellä luonteellanne väärää kuvaa Kris-
tuksesta. Älkää kovuudellanne ja tylyydellänne estäkö pienokaisia
tulemasta Jeesuksen luo. Älkää koskaan antako heille aiheutta ajatel-
la, ettei taivas ole heille mieluisa paikka, jos te olette siellä. Älkää
puhuko uskonnosta siten, etteivät lapset voi ymmärtää, älkääkä toi-
miko ikään kuin heidän ei vielä lapsuudessaan odotettaisi ottavan
Kristusta vastaan. Älkää antako heille sitä väärää käsitystä, että kris-
tinusko on synkkä uskonto ja että heidän tullessaan Kristuksen luo
pitää luopua kaikesta, mikä tekee elämän iloiseksi.

Kun Pyhä Henki vaikuttaa lasten sydämessä, tukekaa hänen
työtään. Opettakaa heille, että Vapahtaja kutsuu heitä ja ettei mikään
voi tuottaa hänelle suurempaa iloa kuin se, että he jättäytyvät hänelle
nuoruutensa kukoistuksessa.

Vapahtaja osoittaa ääretöntä hellyyttä niitä sieluja kohtaan, jotka
hän on omalla verellään ostanut. Hän vaatii heitä omikseen rakkau-
tensa tähden. Hän ikävöi heitä sanomattomasti. Hänen sydämensä ei
ole kiintynyt vain hyvin kasvatettuihin lapsiin vaan niihinkin, jotka
ovat perineet vastenmielisiä luonteenpiirteitä. Monet vanhemmat
eivät ollenkaan käsitä, kuinka suuri vastuu heillä on näistä lastensa
ominaisuuksista. Heillä ei ole hellyyttä ja viisautta kohdella oikealla
tavalla erehtyviä pienokaisia, jotka he ovat tehneet sellaisiksi, kuin
he ovat. Mutta Jeesus katsoo säälien näitä lapsia. Hän tietää sekä
syyt että seuraukset.

Kristitty työntekijä voi Kristuksen edustajana vetää näitä lapsia
Vapahtajan luo. Viisaasti ja tahdikkaasti menetellen hän voi liittää
heidän sydämensä omaansa, hän voi innostaa ja rohkaista heitä ja

Kristuksen armon avulla nähdä heidän luonteensa muuttuvan, niin että heistä voidaan sanoa: »Senkaltaisten on Jumalan valtakunta.»

»Ja hänen sieltä tielle mennessään juoksi muuan hänen luokseen, polvistui hänen eteensä ja kysyi häneltä: 'Hyvä opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?'»

Nuorukainen, joka teki hänelle tämän kysymyksen, oli hallitusmies. Hänellä oli suuri omaisuus, ja hän hoiti vastuunalaista virkaa. Hän näki, millaista rakkautta Jeesus osoitti lapsia kohtaan, joita tuotiin hänen luokseen, hän näki, miten hellästi hän otti heidät vastaan ja nosti heidät syliinsä, ja hänen sydämessään syttyi rakkaus Vapahatajaa kohtaan. Hän tunsi halua ruveta hänen opetuslapsekseen. Hän oli niin syvän liikutuksen vallassa, että kun Jeesus oli menossa pois, hän juoksi hänen jälkeensä, polvistui hänen jalkojensa juureen ja teki vakavasti ja vilpittömästi tuon kysymyksen, joka oli niin tärkeä hänen sielulleen ja jokaisen ihmisen sielulle: »Hyvä opettaja, mitä minun pitää tekemän, että minä iankaikkisen elämän perisin?»

»Miksi sanot minua hyväksi?» Jeesus sanoi. »Ei kukaan ole hyvä paitsi Jumala yksin.» Jeesus halusi koetella hallitusmiehen vilpittömyyttä ja saada tältä itseltään selville, millä tavalla hän piti Jeesusta hyvänä. Käsittikö hän, että se jolle hän puhui, oli Jumalan Poika? Mikä oli hänen sydämensä todellinen ajatus?

Tällä hallitusmiehellä oli korkea käsitys omasta vanhurskautestaan. Hän ei oikeastaan pitänyt itseään puutteellisena missään asiassa, mutta kuitenkin hän ei ollut täysin tyytyväinen. Hän tunsi tarvitsevansa jotakin, mitä hänellä ei ollut. Eikö Jeesus voisi siunata häntäkin, kuten hän siunasi lapsia, ja tyydyttää hänen sielunsa kaipuuta?

Vastatessaan tähän kysymykseen Jeesus lausui hänelle, että kuuliaisuus Jumalan käskyille oli välttämätöntä, jos hän halusi periä iankaikkisen elämän. Ja hän lainasi useita käskyjä, jotka osoittavat ihmisen velvollisuuden lähimmäistään kohtaan. Hallitusmiehen vastaus oli varma: »Kaikkia niitä minä olen noudattanut; mitä minulta vielä puuttuu?»

[74] Jeesus katsoi nuorukaisen kasvoihin ikään kuin lukien hänen elämänsä ja luonteensa. Hän rakasti häntä ja halusi hartaasti antaa hänelle sen rauhan, onnen ja ilon, joka kokonaan voisi muuttaa hänen luonteensa. »Yksi sinulta puuttuu», hän sanoi, »mene, myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaassa; ja tule, ota ristisi ja seuraa minua.» Kristus tunsu kiintymystä tätä nuorta miestä kohtaan. Hän tiesi hänen vilpittömästi vakuuttaneen: »Tätä kaikkea olen noudattanut nuoruudestani asti.» Lunastaja toivoi voivansa antaa hänelle terävänäköisyyttä, joka saisi hänet näkemään sydämen hurskauden ja kristillisen hyvyyden tärkeyden. Hän toivoi näkevänsä hänellä nöyrän ja särjetyn sydämen, joka tuntisi, että Jumalaa on rakastettava yli kaiken, ja joka kätkesi puutteensa Kristuksen täydellisyyteen.

Jeesus näki tässä hallitusmiehessä juuri tarvitsemansa avun, jos nuorukainen tahtoisu tulla hänen avukseen pelastustyössä. Jos hän alistuisi Kristuksen johdettavaksi, hän voisi tehdä paljon hyvää. Hallitusmies olisi voinut huomattavassa määrin edustaa Kristusta, sillä hänellä oli ominaisuuksia, jotka, jos hän liittyisi Vapahtajaan, tekisivät hänestä jumalallisen voiman välikappaleen ihmisten keskuuteen. Kristus, joka näki hänen luonteensa, rakasti häntä. Myös hallitusmiehen sydämessä alkoi orastaa rakkaus Kristusta kohtaan, sillä rakkaus herättää vastarakkautta. Jeesus halusi nähdä hänet työtoverinaan. Hän halusi tehdä hänet kaltaisekseen, kuvastimeksi, josta Jumalan kuva heijastuisi. Hän halusi kehittää hänen luonteensa hyviä ominaisuuksia ja pyhittää ne Mestarin palvelukseen. Jos tämä hallitusmies olisi silloin jättäytynyt Kristukselle, hän olisi kasvanut hänen läsnäolonsa ilmapiirissä. Miten toisenlaiseksi olisikaan hänen tulevaisuutensa muodostunut, jos hän olisi tehnyt tällaisen valinnan!

»Yksi sinulta puuttuu»

»Yksi sinulta puuttuu», Jeesus sanoi. »Jos tahdot olla täydellinen, niin mene, myy, mitä sinulla on, ja anna köyhille, niin sinulla on oleva aarre taivaassa, ja tule ja seuraa minua.» Kristus tunsu hallitusmiehen sydämen. Häneltä puuttui vain yksi, mutta se »yksi» oli tärkeä periaate. Hän tarvitsi Jumalan rakkautta sieluunsa. Ellei tätä puutetta korvattaisi, se koituisi hänelle kohtalokkaaksi: koko hänen luontonsa turmeltuisi. Omien halujen tyydyttäminen kasvattaa it-

sekkyyttä. Jotta hän voisi vastaanottaa Jumalan rakkauden, hänen täytyisi luopua omasta itserakkaudestaan.

Jeesus pani tämän miehen koetukselle. Hän antoi hänen valita taivaallisen aarteen ja maallisen suuruuden välillä. Taivaallinen aarre luvattiin hänelle, jos hän seuraisi Kristusta. Mutta oman minän täytyisi taipua, sen pitäisi alistua Kristuksen hallittavaksi. Itse Jumalan pyhyyttä tarjottiin tälle nuorelle hallitusmiehelle. Hänellä oli etuoikeus tulla Jumalan pojaksi ja yhdessä Kristuksen kanssa taivaallisen aarteen perijäksi. Mutta hänen piti ottaa ristinsä ja seurata Vapahtajaa itsekieltäytymyksen tiellä.

Kristuksen sanat hallitusmiehelle sisälsivät todella kehotuksen: »Valitkaa tänä päivänä, ketä tahdotte palvella» (Joos. 24: 15). Valinta jätettiin hänelle. Jeesus toivoi hartaasti hänen kääntymystään. Hän oli osoittanut hänelle hänen luonteensa puutteen ja seurasi syvästi kiinnostuneena, mikä olisi lopputulos, kun nuorukainen punnitsi kysymystä. Jos hän päättäisi seurata Kristusta, hänen täytyisi kaikesa totella hänen sanojaan. Hänen pitäisi luopua kunnianhimoisista suunnitelmistaan. Miten vakavin, kaipaavin katsein, hänen sielunsa pelastusta janoten Vapahtaja katsoikaan tähän nuoreen mieheen toivoen hänen noudattavan Jumalan Hengen kutsua.

Kristus esitti hallitusmiehelle ne ainoat ehdot, joiden avulla hän voisi saavuttaa täydellisen kristillisen luonteen. Hänen sanansa olivat viisauden sanoja, vaikka ne tuntuivat ankarilta ja vaativilta. Niiden vastaanottamisessa ja tottelemisessa oli hallitusmiehen ainoa pelastuksen toivo. Hänen korkealla asemallaan ja omaisuudellaan oli salakavalasti vahingollinen vaikutus hänen luonteeseensa. Jos ne saisivat ylivallan, ne syrjäyttäisivät Jumalan hänen mielestään. Jos hän pidättäisi Jumalalta vähän tai paljon, hän pidättäisi itsellään selaista, mikä vähentäisi hänen siveellistä voimaansa ja kykyjään, sillä jos ihminen kiintyy tämän maailman aarteisiin, niin ne valtaavat hänen mielensä kokonaan, olivatpa ne miten epävarmoja ja arvottomia tahansa. Hallitusmies huomasi kohta, mitä kaikkea Kristuksen sanat sisälsivät, ja hän tuli murheelliseksi. Jos hän olisi käsittänyt hänelle tarjotun lahjan arvon, hän olisi viipymättä liittynyt Kristuksen seuraajiin. Hän oli juutalaisten kunnioitetun neuvoston jäsen, ja saatana houkutteli häntä imartelevilla tulevaisuudentoiveilla. Hän halusi omistaa taivaallisen aarteen, mutta hän tahtoi nauttia myös niitä ajallisia etuja, joita hänen rikkautensa hänelle toisi. Hän oli

[75]

[76]

murheellinen Jeesuksen asettamien ehtojen vuoksi, sillä hän toivoi iankaikkista elämää, mutta ei ollut halukas antamaan uhria. Iankaikkisen elämän hinta näytti olevan liian suuri, ja hän meni pois murheellisena, »sillä hänellä oli paljon omaisuutta».

Väite, että hän oli pitänyt Jumalan lain, oli petosta. Hän osoitti, että rikkaus oli hänen epäjumalansa. Hän ei voinut pitää Jumalan käskyjä, kun maailma oli ensi sijalla hänen mielessään. Hän rakasti enemmän Jumalan lahjoja kuin niiden Antajaa. Jeesus oli tarjonnut nuorukaiselle tilaisuuden seurustella hänen kanssaan. »Seuraa minua», hän sanoi. Mutta Vapahtaja ei merkinnyt hänelle niin paljon kuin hänen oma nimensä ihmisten keskuudessa tai hänen omaisuutensa. Hän ei uskaltanut luopua näkyvästä maallisesta aarteestaan saadakseen näkymättömän taivaallisen aarteen. Hän hylkäsi hänelle tarjotun iankaikkisen elämän ja meni pois palvelukseen tätä maailmaa.

Kristus vai maailma

Tuhannet joutuvat tähän kokeeseen, valitsemaan Kristuksen ja maailman välillä, ja monet valitsevat maailman. Nuoren hallitusmiehen tavoin he kääntyvät pois Vapahtajan luota ja sanovat sydämesään: En halua tätä miestä johtajakseni.

Kristuksen menettely tämän nuoren miehen suhteen esitetään havaintoopetuksena. Jumala on antanut meille käyttäytymisohjeen, jota jokaisen hänen palvelijansa on noudatettava. Se on kuuliaisuus hänen lakiaan kohtaan - ei pelkästään kirjaimellinen kuuliaisuus - joka tulee elämän sisäiseksi vaikuttimeksi ja näkyy luonteessa. Jumala on ilmoittanut, millainen luonne tulee olla kaikilla, jotka tahtovat tulla hänen valtakuntansa alamaisiksi. Vain ne, jotka tahtovat tulla Kristuksen työtovereiksi, vain ne, jotka tahtovat sanoa: Herra, kaikki, mitä minulla on ja kaikki, mitä minä olen, on sinun, tunnustetaan Jumalan pojiksi ja tyttäriksi. Jokaisen tulisi ajatella, mitä merkitsee toivoa pääsevänsä taivaaseen ja kuitenkin kääntyä pois esitettyjen ehtojen tähden. Ajattele, mitä merkitsee sanoa »ei» Kristukselle! Hallitusmies sanoi: »Ei, en voi antaa sinulle kaikkea.» Sanommeko me samoin? Vapahtaja tarjoutuu yhdessä työskentelemään kanssamme siinä työssä, jonka Jumala on antanut tehtäväksemme. Hän

tarjoutuu käyttämään Jumalan meille antamia varoja oman työnsä edistämiseen maailmassa. Vain tällä tavalla hän voi meidät pelastaa.

Hallitusmiehelle oli uskottu omaisuutta, jotta hän osoittautuisi uskolliseksi taloudenhoitajaksi. Hänen tuli käyttää varojaan tarvitseville siunaukseksi. Niin Jumala vieläkin varustaa ihmisiä varoilla, kyvyillä ja tilaisuuksilla, jotta he hänen apulaisinaan voisivat auttaa köyhiä ja kärsiviä. Se, joka käyttää hänelle uskottuja varoja niin kuin Jumala toivoo, tulee Vapahtajan työtoveriksi. Hän voittaa sieluja Kristukselle, koska hän on hänen luonteensa edustaja. [77]

Niiden mielestä, joilla nuoren hallitusmiehen tavoin on hyvä asema ja paljon omaisuutta, saattaa tuntua liian suurelta uhrukselta luopua kaikesta ja seurata Kristusta. Mutta näin on meneteltävä kaikkien, jotka tahtovat tulla hänen opetuslapsikseen. Kuuliaisuus yksin kelpaa. Alistuminen on Kristuksen opetusten ydin. Usein se esitetään ja teroitetaan mieleen arvovaltaisen käskevältä näyttävää kieltä käyttäen, koska ihmistä ei voida pelastaa mitenkään muutoin kuin leikkaamalla pois kaikki sellainen, mikä, jos se jätetään jäljelle, turmelee koko olemuksen.

Kun Kristuksen seuraajat antavat Herralle takaisin hänen omansa, he kokoavat aarretta, joka tullaan antamaan heille silloin, kun he saavat kuulla sanat: »Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija. - Mene herrasi iloon.» »Joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle» (Matt. 25: 23; Hebr. 12: 2). Ilo saada nähdä lunastettuja, iankaikkiseen elämään pelastettuja sieluja, on kaikkien niiden palkkana, jotka astuvat hänen askelissaan, joka sanoi: »Seuraa minua.»

Luku 10—Lasaruksen herättäminen

Betanian Lasarus oli Kristuksen uskollisimpia opetuslapsia. Hän oli lujasti uskonut Kristukseen heidän ensi tapaamisestaan alkaen ja tunsu syvää rakkautta häntä kohtaan. Vapahtaja rakasti myös suuresti Lasarusta ja teki hänelle suurimman ihmetyönsä. Vapahtaja siunasi kyllä kaikkia, jotka hänen apuaan etsivät, sillä hän rakastaa koko ihmiskuntaa, mutta muutamii hän on liittynyt erityisen hellin sitein. Hän tunsu syvää sydämen kiintymystä Betanian perhettä kohtaan, jonka eräälle jäsenelle hän teki ihmeellisimmän tekonsa.

Jeesus vieraana Lasaruksen kodissa

Jeesus oli usein levännyt Lasaruksen kodissa. Vapahtajalla ei ollut omaa kotia, vaan hän oli riippuvainen ystäviensä ja opetuslastensa vieraanvaraisuudesta. Usein väsyneenä, kaivatessaan inhimillistä seuraa, hän oli ollut iloinen päästessään tähän rauhalliseen kotiin pois kiihtyneiden fariseusten epäluulojen ja kateuden ulottuvilta. Tänne hän oli vilpittömästi tervetullut ja sai osakseen puhdasta, pyhää ystävyyttä. Täällä hän saattoi puhella luonnollisesti ja täysin vapaasti tietäen, että hänen sanansa ymmärrettäisiin ja painettaisiin mieleen.

Vapahtajamme antoi arvoa rauhalliselle kodille ja kiinnostuneille kuulijoille. Hän kaipasi inhimillistä hellyyttä, hyvyttä ja rakkautta. Kaikki, jotka ottivat vastaan ne opetukset, joita hän aina oli valmis antamaan, saivat suuria siunauksia. Kun kansanjoukot seurasivat Kristusta vuorilla ja laaksoissa, hän paljasti heille luonnon kauneuksia. Hän koetti avata heidän ymmärryksensä silmät näkemään, miten Jumalan käsi piti yllä maailmaa. Saadakseen kuulijansa tunnustamaan Jumalan hyvyden ja rakkauden hän kiinnitti heidän huomionsa hiljaa lankeavaan kasteeseen, lauhoihin sadekuuroihin ja kirkaaseen auringonpaisteeseen, jotka tulivat niin hyvien kuin pahojenkin osaksi. Hän toivoi ihmisten täydellisemmin käsittävän, miten Jumala huolehtii luomistaan ihmisolennoista. Mutta kansanjoukot

olivat hitaita kuulemaan, ja Betanian kodissa Kristus sai levätä julkisen elämän rasittavasta hälinästä. Siellä hän kertoi vastaanottavalle kuulijakunnalleen Jumalan johdatuksesta. Näissä yksityisissä keskusteluissa hän paljasti kuulijoilleen sellaista, mitä hän ei aikonut kertoa sekalaiselle joukolla. Ystävilleen hänen ei tarvinnut puhua vertauksia.

[79]

Kristuksen esittäessä ihmeellisiä opetuksiaan Maria istui hänen jalkainsa juuressa nöyränä ja hartaana kuuntelijana. Kerran Martta aterianvalmistuspuuhissaan meni kiusaantuneena Jeesuksen luo ja sanoi: »Herra, etkö sinä välitä mitään siitä, että sisareni on jättänyt minut yksinäni palvelemaan? Sano siis hänelle, että hän minua auttaisi.» Tämä tapahtui Kristuksen käydessä ensi kertaa Betanissa. Jeesus oli opetuslapsineen juuri kulkenut jalkaisin vaivalloisen matkan Jerikosta asti. Martta halusi järjestää heidän olonsa mukavaksi ja kiireissään unohti, että hänen olisi pitänyt olla kohtelias vierailleen. Jeesus vastasi hänelle lempeästi ja kärsivällisesti: »Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit ja hätäilet, mutta tarpeellisia on vähän tai yksi ainoa. Maria on valinnut hyvän osan, jota ei häneltä oteta pois.» Maria kätki mieleensä Vapahtajan lausumia kalliita sanoja, jotka olivat hänelle kallisarvoisempia kuin maailman arvokkaimmat jalokivet.

[80]

Se »yksi ainoa», mitä Martta tarvitsi, oli tyyni, harras mieli, suurempi halu saada tietoja iankaikkisesta elämästä ja hengelliselle kasvulle välttämättömät hyveet. Hänen tuli vähemmän huolehtia katoavista asioista ja enemmän niistä, jotka kestävät iankaikkisesti. Jeesus halusi opettaa lapsiaan käyttämään jokaista tilaisuutta hankkiakseen sitä tietoa, joka voi antaa heille viisautta pelastukseen. Kristus tarvitsee huolellisia, tarmokkaita työntekijöitä. Martoilla, joilla on intoa ripeään hengelliseen työhön, on laaja työkenttä. Mutta ensin heidän on istuttava Marian kanssa Jeesuksen jalkain juuressa. Kristuksen armon tulee saada pyhittää ahkeruus, ripeys ja tarmo, silloin vasta ihmisellä on voittamaton voima tehdä hyvää.

Lasaruksen sairaus ja kuolema

Mutta murhe saapui tuohon rauhalliseen kotiin, jossa Jeesus oli levännyt. Lasarusta kohtasi äkillinen sairaus, ja hänen sisarensa lähettivät sanoman Jeesukselle: »Herra, katso, se, joka on sinulle rakas,

sairastaa.» He näkivät veljensä taudin ankaruuden, mutta he tiesivät, että Kristus oli näyttänyt voivansa parantaa kaikenlaisia tauteja. He uskoivat, että hän suhtautuisi myötätuntoisesti heidän ahdistukseensa, siksi he eivät esittäneetkään mitään kiirehtivää pyyntöä, että hänen olisi heti tultava, vaan ainoastaan tämän luottavan sanoman: »Se, joka on sinulle rakas, sairastaa.» He ajattelivat, että hän heti vastaisi heidän sanomaansa saapumalla Betaniaan niin pian kuin mahdollista.

Tuskaisina he odottivat sanaa Jeesukselta. Niin kauan kuin heidän veljessään vielä oli elonkipinä, he rukoilivat ja tähyilivät Jeesuksen tuloa. Mutta sanansaattaja palasi ilman häntä. Hän toi kuitenkin sanoman: »Ei tämä tauti ole kuolemaksi», ja he tarroutuivat kiinni toivoon, että Lasarus jäisi eloon. Hellästi he koettivat puhua toivon ja rohkaisun sanoja tuolle miltei tajuttomalle kärsivälle. Kun Lasarus kuoli, he pettyivät katkerasti, mutta he tunsivat Kristuksen ylläpitävän armon vaikutusta, ja se esti heitä vähääkään syyttämästä Vapahtajaa.

[81] Kun Jeesus kuuli tämän sano man, hän opetuslasten mielestä otti sen kylmästi vastaan. Hän ei ilmaissut suruaan, niin kuin he odottivat hänen tekevän. Hän katsoi heihin ja lausui: »Ei tämä tauti ole kuolemaksi, vaan Jumalan kunniaksi, että Jumalan Poika sen kautta kirkastuisi.» Kaksi päivää hän vielä viipyi sillä seudulla, missä oli. Tätä viipymistä opetuslapset eivät käsittäneet. Miten hänen läsnäolonsa olisikaan lohduttanut tuota murheen murtamaa perhettä, he ajattelivat. Opetuslapset tunsivat hyvin hänen voimakkaan kiintymyksensä Betanian kotiin, ja heitä hämmästytti se, ettei hän vastannut tuohon surullisen sanomaan: »Se, jota rakastat, sairastaa.»

Noiden kahden päivän aikana Jeesus näytti heittäneen surusanomansa pois mielestään, sillä hän ei puhunut mitään Lasaruksesta. Opetuslapset ajattelivat Johannes Kastajaa, Jeesuksen edelläkävijää. He olivat ihmetelleet, miksi Jeesus, jolla oli voima suorittaa merkillisiä ihmetöitä, oli sallinut Johanneksen virua vankilassa ja kuolla väkivaltaisen kuoleman. Koska Jeesuksella oli sellainen voima, niin miksi hän ei pelastanut Johanneksen henkeä? Fariseukset olivat usein esittäneet tämän kysymyksen, sillä he pitivät sitä kumoamattomana todistuksena siitä, ettei Jeesus ollut Jumalan Poika. Vapahtaja oli puhunut opetuslapsiaan kohtaavista koettelemuksista, tappioista ja vainosta. Hylkäisikö hän heidät koettelemuksissa? Jot-

kut epäilivät erehtyneensä hänen tehtävästään. Kaikki olivat suuresti huolissaan.

Odotettuaan kaksi päivää Jeesus sanoi opetuslapsilleen: »Mennäämme taas Juudeaan.» Opetuslapset kyselivät, miksi Jeesus oli odottanut kaksi päivää, jos hän kerran oli menossa Juudeaan. Mutta nyt heidät valtasi pelko Jeesuksen ja heidän itsensä puolesta. He näkivät vain vaaroja sillä tiellä, jolle hän oli lähdössä. »Rabbi», he sanoivat, »äskettä juutalaiset yrittivät kivittää sinut, ja taas sinä menet sinne!» Jeesus sanoi: »Eikö päivässä ole kaksitoista hetkeä?» Minä olen Isäni johdossa, ja niin kauan kuin noudatan hänen tahtoaan, henkeni on turvassa. Minun päiväni kaksitoista hetkeä eivät vielä ole päättyneet. Olen päässyt päiväni iltaan, mutta niin kauan kuin sitä kestää, olen turvassa.

Hän jatkoi: »Joka vaeltaa päivällä, se ei loukkaa itseänsä, sillä hän näkee tämän maailman valon.» Se, joka tekee Jumalan tahdon, joka vaeltaa Jumalan viitoittamaa tietä, ei voi kompastua eikä kaatua. Jumalan opastavan Hengen valo antaa hänelle selvän käsityksen hänen velvollisuudestaan ja johtaa häntä oikeata tietä hänen työnsä loppuun saakka. »Mutta joka vaeltaa yöllä, se loukkaa itsensä, sillä ei hänessä ole valoa.» Joka vaeltaa oman valintansa mukaan tiellä, jolle Jumala ei ole häntä kutsunut, tulee kompastumaan. Hänen päivänsä muuttuu yöksi, eikä hän ole missään turvassa.

[82]

»Näin hän puhui, ja sitten hän sanoi heille: [U+0315] Ystävämme Lasarus nukkuu, mutta minä menen herättämään hänet unesta.» »Ystävämme Lasarus nukkuu.» Miten liikuttavat sanat, täynnä myötätuntoa! Ajatellessaan vaaraa, johon Mestari joutuisi lähtiessään Jerusalemiin, opetuslapset olivat melkein unohtaneet Betanian surevan kodin. Mutta Jeesus ei ollut sitä unohtanut. Opetuslapset saivat ojennuksen. He olivat olleet pettyneitä, koska Jeesus ei nopeammin vastannut saamaansa sanomaan. He olivat joutuneet kiusaukseen ajatella, ettei hän tuntenutkaan niin hellää rakkautta Lasarusta ja hänen sisariaan kohtaan, kuin he olivat luulleet, muutoinhan hän olisi kiihruhtanut sinne yhdessä sanantuojan kanssa. Mutta sanat »ystävämme Lasarus nukkuu» herättivät heidän mielessään toisenlaisia ajatuksia. He olivat nyt vakuuttuneita siitä, että Jeesus ei ollut unohtanut kärsiviä ystäviään.

»Niin opetuslapset sanoivat hänelle: [U+0315] Herra, jos hän nukkuu, niin hän tulee terveeksi.» Mutta Jeesus puhui hänen kuo-

lemastaan: he taas luulivat hänen puhuneen unessanukkumisesta.» Jeesus esittää kuoleman unena uskoville lapsilleen. Heidän elämässä on kätkeyty Kristuksen kanssa Jumalassa, ja ne, jotka kuolevat, tulevat nukkumaan hänen huomassaan, kunnes viimeinen pasuuna kajahtaa.

Jeesus tulee Betaniaan

»Silloin Jeesus sanoi heille suoraan: [U+0315] Lasarus on kuollut, ja minä iloitsen teidän tähtenne siitä, etten ollut siellä, jotta te uskoisitte; mutta menkäämme hänen tykönsä.» Tuomas ei nähnyt muuta kuin kuoleman odottavan Mestaria, jos tämä menisi Juudeaan, mutta hän rohkaisi mielensä ja sanoi toisille opetuslapsille: »Menkäämme mekin sinne, kuollaksemme hänen kanssansa.» Hän tiesi juutalaisten vihan Kristusta kohtaan. Heidän tarkoituksensa oli tuottaa hänelle kuolema, mutta tämä tarkoitus ei ollut onnistunut, koska hänelle määrättyä aikaa oli vielä jäljellä. Tänä aikana taivaan enkelit varjelivat Jeesusta, eikä mikään vahinko voinut kohdata häntä edes Juudean alueella, missä rabbit suunnittelivat, miten hänet otettaisiin kiinni ja surmattaisiin.

Opetuslapset ihmettelivät Kristuksen sanoja: »Lasarus on kuollut. Ja minä iloitsen - etten ollut siellä.» Karttoiko Vapahtaja tahallaan kärsivien ystäviensä kotia? Näytti siltä kuin Martta, Maria ja [83] kuoleva Lasarus olisi jätetty yksin. Mutta he eivät olleet yksin. Jeesus näki kaiken, mitä tapahtui, ja Lasaruksen kuoltua hänen armonsa piti yllä surevia sisaria. Jeesus näki heidän särkyneen sydämensä surun, kun heidän veljensä kamppaili voimakkaan vihollisensa kuoleman kanssa. Hän tunsi omassa sydämessään tuskan viillon lausuessaan opetuslapsilleen: »Lasarus on kuollut.» Mutta Kristuksen ei pitänyt ajatella vain rakkaitaan Betaniassa vaan myös opetuslastensa kasvatusta. Heidän tuli olla hänen edustajinaan maailmassa, jotta Isän siunaus voisi ulottua kaikille. Heidän tähtensä hän salli Lasaruksen kuoleman. Jos hän olisi parantanut hänet hänen sairaudestaan, olisi jäänyt suorittamatta ihmeteko, joka on mitä varmin todistus hänen jumalallisesta luonteestaan.

Jos Jeesus olisi ollut sairashuoneessa, ei Lasarus olisi kuollut, sillä saatanalla ei olisi ollut mitään valtaa hänen ylitseen. Kuolema ei olisi voinut suunnata nuoltaan Lasarukseen Elämän ruhtinaan läs-

näollessa. Siksi Jeesus pysyi poissa. Hän antoi vihollisen käyttää valtaansa karkottaakseen hänet sitten voitettuna vihollisena. Hän antoi Lasaruksen joutua kuoleman valtaan, ja murheelliset sisaret näkivät miten heidän veljensä laskettiin hautaan. Jeesus tiesi, että kun he katselivat veljensä elottomia kasvoja, heidän uskonsa Lunastajaan joutui kovalle koetukselle. Mutta hän tiesi myös, että sen koetuksen jälkeen, jonka he nyt saivat käydä läpi, heidän uskonsa loistaisi entistä kirkkaampana. Hän kärsi saman katkeran surun kuin hekin. Hän ei rakastanut heitä vähemmän, vaikka hän viipyi, mutta hän tiesi, että he, Lasarus, hän itse ja hänen opetuslapsensa saisivat voiton.

[84]

»Teidän tähtenne, — jotta te uskoisitte.» Kaikille, jotka ojentavat kätensä tarttuakseen Jumalan johtavaan käteen, on synkimmän masennuksen hetki se aika, jolloin jumalallinen apu on lähinnä. He tulevat kiitollisina muistelemaan elämänsä pimeintä aikaa. »Herra tietää pelastaa jumaliset» (2 Piet. 2: 9). Jokaisesta kiusauksesta ja jokaisesta koettelemuksesta hän johtaa heidät ulos uskoltaan vahvistuneina ja kokemuksiltaan rikastuneina.

Viivyttäessään tuloaan Lasaruksen luo Kristuksella oli armotarkoituksensa niihin nähden, jotka eivät vielä olleet ottaneet häntä vastaan. Hän viipyi, jotta hän herättämällä Lasaruksen kuolleista antaisi uppiniskaiselle, epäuskoiselle kansalleen uuden todistuksen siitä, että hän todella oli »ylösnousemus ja elämä». Hän ei mielellään luopunut kaikesta toivosta kansansa, noiden Israelin huoneen harhailevien lammasraukkojen suhteen. Hänen sydämensä oli särkymäisillään heidän katumattomuutensa tähden. Armossaan hän tahtoi antaa heille vielä yhden todistuksen siitä, että hän oli uudistaja, ainoa, joka saattoi tuoda valoon elämän ja katoamattomuuden. Tästä tulisi todistus, jota papit eivät voisi tulkita väärin. Tästä syystä hän viivytteli lähtöään Betaniaan. Tämä ihmeiden ihme, Lasaruksen herättäminen, oli painava Jumalan sinetin hänen työhönsä ja jumaluuden vaatimukseen.

Matkalla Betaniaan Jeesus tapansa mukaan auttoi sairaita ja kärsiviä. Saavuttuaan kaupunkiin hän lähetti sanansaattajan sisarusten luo ilmoittamaan tulostaan. Kristus ei suoraa päätä mennyt taloon, vaan jäi rauhalliseen paikkaan tienviereen. Kaikki se ulkonainen komeus, jota juutalaiset osoittivat ystäviensä ja sukulaistensa kuollessa, ei ollut sopusoinnussa Kristuksen hengen kanssa. Hän kuuli

palkattujen itkijöiden valitusäänet, eikä hän halunnut kohdata sisaruksia sellaisessa melussa. Surevien ystävien joukossa oli perheen sukulaisia, joista muutamilla oli korkea, vastuunalainen asema Jerusalemissa. Näistä jotkut olivat Kristuksen katkerimpia vihamiehiä. Kristus tiesi heidän tarkoituksensa, eikä hän sen vuoksi heti tehnyt tuloaan tiettäväksi.

Sanoma esitettiin Martalle niin hiljaa, etteivät muut huoneessa olijat kuulleet sitä. Surunsa valtaan vaipuneena Mariakaan ei kuullut mitä sanottiin. Martta nousi heti ja meni tapaamaan Mestaria, mutta Maria, joka luuli hänen menneen Lasaruksen haudalle, jäi hiljaa paikalleen surunsa valtaan välittämättä asiasta sen enempää.

»Minä olen ylösnousemus ja elämä»

[85] Martta kiiruhti tapaamaan Jeesusta sydän täynnä ristiriitaisia tunteita. Jeesuksen ilmeikkäät kasvot heijastivat samaa hellyyttä ja rakkautta, joka niistä aina oli säteillyt. Martan luottamus häneen oli järkkymätön, mutta hän ajatteli rakastamaansa veljeä, jota Jeesus myös oli rakastanut. Sydän murheen murtamana, koska Jeesus ei ollut tullut aikaisemmin ja kuitenkin toivoen, että hän vieläkin voisi tehdä jotakin heidän lohdutukseksi hän sanoi: »Herra, jos sinä olisit ollut täällä, niin minun veljeni ei olisi kuollut.» Sisarukset olivat toistaneet näitä sanoja yhä uudelleen ja uudelleen itkijäin aiheuttaman hälinän keskellä.

Tuntien sekä jumalallista että inhimillistä sääliä Jeesus katsoi hänen surullisia, huolten murtamia kasvojansa. Martta ei halunnut enää selostaa tapahtunutta; kaikki kävi ilmi liikuttavista sanoista: »Herra, jos sinä olisit ollut täällä, niin minun veljeni ei olisi kuollut.» Mutta katsoessaan Jeesuksen rakastaviin kasvoihin hän lisäsi: »Mutta nytkin minä tiedän, että Jumala antaa sinulle kaiken, mitä sinä Jumalalta anot.»

Jeesus rohkaisi häntä uskomaan sanoen: »Sinun veljesi on nouseva ylös.» Tämän vastauksen tarkoitus ei ollut herättää toivoa heti tapahtuvasta muutoksesta. Hän siirsi Martan ajatukset hänen veljensä nyt tapahtuvan henkiin herättämisen ohi tulevaisuuteen ja kiinnitti ne vanhurskaiden ylösnousemukseen. Hän teki näin, jotta Martta näkisi Lasaruksen herättämisessä takuun kaikkien vanhurskaiden

kuolleitten ylösnousemuksesta ja varmuuden siitä, että se suoritetaisiin Vapahtajan voimalla.

Martta vastasi: »Minä tiedän hänen nousevan ylösnousemuksessa viimeisenä päivänä.»

Koettaen vieläkin ohjata hänen uskoaan oikeaan suuntaan Jeesus selitti: »Minä olen ylösnousemus ja elämä.» Kristuksessa on alkuperäinen elämä, joka ei ole muualta saatu tai jostakin muusta johtuva. »Jolla Poika on, hänellä on elämä» (1 Joh. 5: 12). Kristuksen jumaluus on uskovan takuu iankaikkisesta elämästä. »Joka uskoo minuun», Jeesus sanoi, »se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?» Kristus katsoo tässä eteenpäin toiseen tulemiseensa. Silloin vanhurskaat kuolleet herätetään katoamattomina, ja elävät pyhät siirretään taivaaseen kuolemaa maistamatta. Ihmetyö, jonka Kristus aikoi suorittaa herättäessään Lasaruksen kuolleista, kuvaisi kaikkien vanhurskaitten kuolleitten ylösnousemusta. Sanoillaan ja teoillaan hän julisti olevansa ylösnousemuksen aikaansaaja. Hän, jonka itsensä oli pian kuoltava ristillä, seisoi siinä kuoleman avaimet hallussaan haudan voittajana ja vakuutti, että hänellä oli sekä oikeus että voima antaa iankaikkinen elämä.

Vapahtajan sanoihin: »Uskotko sen?» Martta vastasi: »Uskon, Herra; minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, se, joka oli tuleva maailmaan.» Hän ei käsittänyt Kristuksen lausumien sanojen täyttä merkitystä, mutta hän tunnusti uskovansa hänen jumaluuteensa ja luottavansa siihen, että Jeesus voi tehdä, mitä hän vain halusi. »Ja [U+0315] Opettaja on täällä ja kutsuu sinua.» Hän ilmoitti asiansa niin hiljaa kuin mahdollista, sillä papit ja hallitusmiehet olivat valmiit vangitsemaan Jeesuksen, niin pian kuin tilaisuus tulisi. Itkijäin ääni esti hänen sanojaan kuulumasta.

[86]

Lasaruksen haudalla

Sanoman kuultaan Maria nousi nopeasti ja lähti huoneesta innostuksen ilme kasvoillaan. Luullen hänen lähteneen haudalle itkemään itkijät seurasivat häntä. Saavuttuaan paikalle, missä Jeesus odotti, hän polvistui hänen jalkojensa juureen ja sanoi vapisevin huulin: »Herra, jos sinä olisit ollut täällä, ei minun veljeni olisi kuol-

lut.» Itkijäin valitukset tuntuivat hänestä kiusallisilta, sillä hän halusi hiljaisuudessa vaihtaa muutaman sanan kahden kesken Jeesuksen kanssa. Mutta hän tiesi, että joidenkin läsnäolijain sydän oli täynnä kateutta ja mustasukkaisuutta Jeesusta kohtaan, eikä hän siksi täysin ilmaissut suruaan.

[87] »Kun Jeesus näki hänen itkevän ja hänen kanssaan tulleiden juutalaisten itkevän, joutui hän hengessään syvän liikituksen valtaan ja vapisi.» Hän näki kaikkien saapuvilla olleiden sydämeen. Hän huomasi monien surunilmausten olevan vain teeskentelyä. Hän tiesi, että jotkut niistä, jotka nyt ilmaisivat teeskenneltyä surua, tulisivat pian suunnittelemaan ei vain suuren ihmeidentekijän vaan myös kuolleista herätetyn surmaamista. Kristus olisi voinut riistää heiltä heidän surunsa naamarin. Mutta hän hillitsi oikeutetun suuttumuksensa. Hän ei lausunut sanoja, jotka hän täydellä oikeudella olisi voinut puhua, koska tuo hänen rakas ystävänsä, joka vilpittömästi uskoi häneen, oli surunsa valtaamana polvistunut hänen jalkojensa juureen.

»Ja hän sanoi: 'Mihin te panitte hänet?' He sanoivat hänelle: 'Herra, tule ja katso.'» Yhdessä he astuivat haudalle. Se oli surullinen näky. Sisaret olivat suuresti rakastaneet Lasarusta ja itkivät nyt häntä murtunein sydämin. Myös ne, jotka olivat olleet hänen ystäviään, itkivät yhdessä yksin jääneiden sisarten kanssa. Nähdessään tämän inhimillisen tuskan ja ajatellessaan, että surevat ystävät saattoivat murehtia kuollutta, vaikka maailman Vapahtaja oli saapuvilla - »Jeesus itki». Vaikka hän oli Jumalan Poika, niin kuitenkin hän oli ottanut päälleen ihmislunnon ja häntä liikutti inhimillinen suru. Kärsimykset herättävät aina myötätuntoa hänen hellässä, säälivässä sydämessään. Hän itkee itkevien kanssa ja iloitsee iloitsevien kanssa.

Mutta Jeesus ei itkenyt vain inhimillisestä myötätunnosta Mariaa ja Marttaa kohtaan. Hänen kyynelensä ilmaisivat surua, joka on niin paljon inhimillisen surun yläpuolella kuin taivas on maata korkeampi. Kristus ei itkenyt Lasarusta, sillä hän aikoi kutsua hänet pois haudasta. Hän itki, koska monet niistä, jotka nyt surivat Lasarusta, pian suunnittelisivat kuolemaa hänelle, joka oli ylösnousemus ja elämä. Mutta kuinka väärin epäuskoiset juutalaiset tulkitsivatkaan hänen kyynelensä! Jotkut, jotka eivät voineet nähdä muun kuin noiden ulkonaisten olosuhteiden olevan hänen surunsa syynä, sano-

vat hiljaa: »Katso, kuinka rakas hän oli hänelle!» Toiset taas, jotka koettivat kylvää epäuskon siementä läsnäolevien sydämeen, sanoivat ivallisesti: »Eikö hän, joka avasi sokean silmät, olisi voinut tehdä sitäkin, ettei tämä olisi kuollut?» Jos Kristuksen vallassa olisi ollut pelastaa Lasarus, miksi hän sitten antoi hänen kuolla?

Profeetallisella katseellaan Jeesus näki fariseusten ja saddukeusten vihamielisyyden. Hän tiesi heidän suunnittelevan hänen kuolemaansa. Hän tiesi, että jotkut noista, jotka tuntuivat niin myötätuntoisilta, sulkisivat pian itseltään iankaikkisen elämän toivon ja Jumalan kaupungin portit. Hänen kohta tapahtuva häpäisemisensä ja ristiinnaulitsemisensä johtaisivat Jerusalemin hävitykseen, eikä silloin kukaan valittaisi kuollutta. Hän näki selvästi edessään Jerusalemia kohtaavan koston. Hän näki sen roomalaisten legioonain piirittämänä. Hän tiesi, että monet, jotka nyt itkivät Lasarusta, kuolisivat kaupungin piirityksessä, eikä heillä kuoltuaan olisi mitään toivoa.

Kristus ei itkenyt vain edessään olevan näyn tähden. Hänen pääl- [88]
lään oli kaikkien aikojen surujen paino. Hän näki Jumalan lain rikkomisen hirveät seuraukset. Hän näki, että maailmanhistoriassa oli Aabelin kuolemasta alkaen riehunut lakkaamaton taistelu hyvän ja pahan välillä. Katsoessaan eteenpäin, tulevaan aikaan, hän näki, että suru ja kärsimykset, kyynel ja kuolema tulisivat olemaan ihmisen osana. Hänen sydämensä lävisti tuska, jota ihmiskunta tunsi kaikkina aikoina ja kaikissa maissa. Syntisen suvun kärsimykset painoivat raskaina hänen sieluaan, ja hänen kyyneltensä lähde puhkesi, kun hän halusi lievittää heidän hätäänsä.

Jeesus herättää Lasaruksen

»Niin Jeesus joutui taas liikutuksen valtaan ja meni haudalle.» Lasarus oli pantu kallioluolaan ja valtava kivi oli asetettu luolan suulle. Jeesus sanoi: »Ottakaa kivi pois.» Martta luuli hänen vain haluavan katsoa kuollutta ja hän vastusteli sanoen, että ruumis oli ollut haudattuna neljä päivää ja mätäneminen oli jo alkanut. Nämä sanat, jotka lausuttiin ennen Lasaruksen herättämistä, eivät jättäneet Kristuksen vihollisille mahdollisuutta väittää, että olisi harjoitettu petosta. Aikaisemmin juutalaiset olivat panneet liikkeelle vääriä huhuja, jotka koskivat Jumalan voiman ihmeellisimpiä ilmauksia.

Kun Jeesus herätti kuolleista Jairuksen tyttären, hän sanoi: »Tyttö ei ole kuollut, vaan nukkuu» (Mark. 5: 39). Koska hän oli sairastanut vain lyhyen ajan ja herätettiin heti kuoltuaan, fariseukset selittivät, ettei lapsi ollut ollutkaan kuollut ja että Kristus itse oli sanonut hänen vain nukkuneen. He olivat koettaneet saada näyttämään siltä, ettei Kristus voisi parantaa sairaita, vaan että hänen ihmetöissään tapahtuisi petosta. Mutta tässä tapauksessa kukaan ei voisi kieltää sitä, että Lasarus oli kuollut.

Kun Herra aikoo suorittaa jonkin työn, saatana koettaa saada jonkun vastustamaan sitä. Jeesus sanoi: »Ottakaa kivi pois.» Valmistakaa tietä teolleni niin pitkälle kuin mahdollista. Mutta Martta, jolla oli tinkimätön ja kunnianhimoinen luonne, piti puoliaan. Hän ei halunnut, että mätänevä ruumis tuotaisiin esiin. Ihmissydän on hidas ymmärtämään Kristuksen sanoja, eikä Martta ollut käsittänyt hänen lupauksensa todellista merkitystä.

Kristus nuhteli Marttaa, mutta hän teki sen hyvin lempeästi. »Enkö minä sanonut sinulle, että jos uskoisit, niin sinä näkisit Jumalan kirkkauden?» Miksi epäilet voimaani? Miksi vastustat vaatimuksiani? Olen antanut sanani. Jos uskot, olet näkevä Jumalan kirkkauden. Mikä luonnostaan näyttää mahdottomalta, ei voi estää Kaikkivaltiaan työtä. Epäily ja epäusko eivät ole nöyryyttä. Ehdoton usko Kristuksen sanoihin on todellista nöyryyttä, tosi alistumista.

[89] »Ottakaa te kivi pois.» Kristus olisi voinut käskeä kiven liikkua, ja se olisi totellut hänen ääntään. Hän olisi voinut pyytää enkeleitä, jotka olivat hänen rinnallaan, tekemään sen. Hänen käskystään näkymättömät kädet olisivat siirtäneet pois kiven. Mutta ihmiskäsien oli otettava se pois. Näin Kristus tahtoi osoittaa, että ihmisen on oltava yhteistyössä Jumalan kanssa. Jumalallista voimaa ei käytetä siihen, minkä ihmisvoima voi tehdä. Jumala ei pidä ihmisen apua tarpeettomana. Hän vahvistaa häntä ja työskentelee yhdessä ihmisen kanssa tämän käyttäessä saamiaan lahjoja ja kykyjä.

Käskyä totellaan. Kivi vieritetään pois. Kaikki tehdään avoimesti ja harkitusti. Kaikille annetaan tilaisuus nähdä, ettei harjoiteta petosta. Lasaruksen ruumis makaa kalliohaudassaan kylmänä ja elottomana. Itkijäin äänet ovat vaienneet. Hämmästynyt joukko seisoo haudan ympärillä ja odottaa mitä seuraa.

Jeesus seisoo rauhallisena hautakammion edessä. Pyhä vakavuus valtaa kaikki läsnäolijat. Jeesus astuu lähemmäksi hautaa. Hän ko-

hottaa katseensa taivasta kohden ja lausuu: »Isä, minä kiitän sinua, että olet minua kuullut!» Vain vähän aikaisemmin Kristuksen viholliset olivat syyttäneet häntä jumalanpilkasta ja poimineet kiviä heittääkseen niillä häntä, koska hän oli väittänyt olevansa Jumalan Poika. He syyttivät häntä ihmeiden suorittamisesta saatanan avulla. Mutta nyt Kristus väittää Jumalaa Isäkseen ja täysin luottavasti julistaa olevansa Jumalan Poika.

Kaiken, mitä Kristus teki, hän teki yhdessä Isänsä kanssa. Hän oli aina koettanut osoittaa, ettei hän toiminut riippumattomasti, vaan suoritti ihmetyönsä uskon ja rukouksen avulla. Kristus toivoi kaikkien tietävän hänen suhteensa Isään. »Isä», hän sanoi, »minä kiitän sinua, että olet minua kuullut. Minä kyllä tiesin, että sinä minua aina kuulet, mutta kansan tähden, joka seisoo tässä ympärillä, minä tämän sanon, että he uskoisivat sinun lähettäneen minut.» Nyt opetuslapset ja kansa saisivat mitä vakuuttavimman todistuksen siitä, millainen suhde vallitsi Kristuksen ja Jumalan välillä. Heille näytettäisiin, ettei Kristuksen väite ollut petosta.

»Ja sen sanottuaan hän huusi suurella äänellä: [U+0315] Lasarus, tule ulos!» Hänen kirkas ja selvä äänensä tunkeutuu kuolleen korviin. Hänen puhuessaan jumaluus välähtää läpi inhimillisyyden. Hänen kasvoissaan, joita valaisee Jumalan kirkkaus, kansa näkee vakuutuksen hänen voimastaan. Jokainen silmä on suunnattu luolan aukkoon. Jokainen korva on valmiina vastaanottamaan pienimmänkin äänen. Kiihkeän, miltei tuskallisen jännittyneinä kaikki odottavat todistusta Kristuksen jumaluudesta, todistusta, jonka on osoitettava todeksi hänen väitteensä, että hän on Jumalan Poika, tai murskattava toivo ainiaaksi.

Hiljaisesta hautakammioista kuuluu liikettä, ja samassa vainaja seisoo hautakammion ovella. Hänen liikkumistaan estävät käärintä, joissa hänet oli laskettu hautaan, ja Kristus sanoo hämmästyneille katselijoille: »Päästäkää hänet ja antakaa hänen mennä.» Jälleen heille osoitetaan, että ihmisen on työskenneltävä yhdes sä Jumalan kanssa. Ihmisten on toimittava ihmisten hyväksi. Lasarus vapautetaan siteistään, ja hän seisoo kansanjoukon edessä, ei sairauden kuihduttamana eikä heikoin, vapisevin jäsenenä, vaan elämänsä kukoistuksessa, ylvään miehuuden voimassa. Hänen silmistään loistaa älykkyys ja rakkaus Vapahtajaa kohtaan. Hän heittäytyy syvän kunnioituksen vallassa Jeesuksen jalkain juureen.

Katselijat ovat ensin sanattomia hämmästyksestä. Sitten puhkeaa ilmoille sanoinkuvaamaton ilo ja kiitollisuus. Sisaret saavat veljensä takaisin elämään Jumalan lahjana, ja ilon kyyneleitä vuodattaen he katkonaisesti lausuvat kiitoksen Vapahtajalle. Mutta veljen, sisarten ja ystävien iloitessa tästä jälleennäkemisestä Jeesus vetäytyy pois näyttämöltä. Kun he etsivät Elämän ruhtinasta, ei häntä enää näy.

Betania oli niin lähellä Jerusalemia, että tieto Lasaruksen herättämisestä levisi pian kaupunkiin. Vakoojien välityksellä, jotka olivat nähneet tämän ihmetyön, juutalaiset hallitusmiehet saivat nopeasti tiedon asiasta. Sanhedrin kutsuttiin heti koolle päättämään mitä olisi tehtävä. Kristus oli nyt täydellisesti osoittanut olevansa kuoleman ja haudan valtias. Tuo valtava ihmetyö oli Jumalan voimakkain todistus ihmisille, että hän oli lähettänyt Poikansa pelastamaan maailmaa. Se oli sellainen jumalallisen voiman osoitus, että se sai vakuuttuneeksi jokaisen ihmismielen, jota hallitsi järki ja valistunut omatunto. Monet, jotka näkivät Lasaruksen herättämisen, alkoivat uskoa Jeesukseen. Mutta pappien viha häntä kohtaan yhä yltyi. He olivat kiistäneet kaikki pienemmät todistukset hänen jumuudesta, ja tämä uusi ihme vain lisäsi heidän raivoaan. Kuollut oli herätetty keskellä kirkasta päivää kansanjoukon silmien edessä! Tällaista todistusta ei mitenkään voisi väittää petokseksi. Juuri tästä syystä pappien viha kävi yhä julmemmaksi. He päättivät lujemmin kuin koskaan ennen estää Kristuksen työn.

Hämmennystä neuvostossa

Vaikka saddukeuksetkaan eivät olleet suosiollisia Kristukselle, he eivät kuitenkaan vihanneet häntä niin katkerasti kuin fariseukset. Mutta nyt he olivat perin pohjin pelästyneet. He eivät uskoneet kuolleiden ylösnousemukseen. Niin sanotun tieteen nojalla he olivat järkeilleet, että olisi mahdotonta herättää kuollut ruumis henkiin. Mutta muutamat Kristuksen sanat olivat kumonnet heidän teorianensa. Heille näytettiin, etteivät he tunteneet kirjoituksia eivätkä Jumalan voimaa. Heistä näytti mahdottomalta saada poistetuksi vaikutusta, jonka tämä ihme oli tehnyt kansaan. Kuinka ihmiset voitaisiin kääntää pois hänestä, jonka oli onnistunut riistää kuollut haudan povesta? Valheellisia tietoja laskettiin liikkeelle, mutta ihmettä ei voitu kiistää, eivätkä he tieneet miten taistella sitä vastaan.

[92] Tähän asti saddukeukset eivät olleet yhtyneet suunnittelemaan Jeesuksen surmaamista. Mutta Lasaruksen ylösnousemuksen jälkeen he päättivät, että vain hänen kuolemansa voisi tehdä lopun hänen pelottomasta julistuksestaan heitä vastaan.

Fariseukset uskoivat ylösnousemukseen, eivätkä he voineet olla näkemättä, että tämä ihme oli todistus Messiaan olemassaolosta heidän keskuudessaan. Mutta he olivat aina vastustaneet Kristuksen työtä. Alusta asti he olivat vihanneet häntä, koska hän oli paljastanut heidän tekopyhyytensä ja ulkokultaisuutensa. Hän oli vetänyt syrjään tuon ankarien muotomenojen verhon, jonka taakse he olivat kätkeneet siveellisen turmeluksensa. Hänen opettamansa puhdas uskonto oli tuominnut heidän sisällyksettömät hurskaudentunnustuksensa. He halusivat kostaa hänelle hänen sattuvien nuhteittensa vuoksi. He olivat koettaneet yllyttää häntä sanomaan tai tekemään jotakin sellaista, joka antaisi heille tilaisuuden tuomita hänet. Useita kertoja he olivat koettaneet kivittää häntä, mutta hän oli hiljaa vetäytynyt syrjään, ja he olivat kadottaneet hänet näkyvistään.

Kaikki hänen sapattina suorittamansa ihmeteot olivat sairaitten parantamista, mutta fariseukset olivat koettaneet tuomita hänet sapatinrikkojana. He olivat koettaneet nostaa herodilaiset häntä vastaan. He väittivät, että hän koetti perustaa oman valtakuntansa, ja neuvottelivat keskenään hänen surmaamisestaan. Kiihottaakseen roomalaiset häntä vastaan he olivat väittäneet hänen yrittävän anastaa heidän valtansa. He olivat käyttäneet kaikkia mahdollisia keinoja tehdäkseen tyhjäksi hänen vaikutuksensa kansaan. Mutta tähän asti heidän yrityksensä olivat epäonnistuneet. Kansa, joka näki hänen ihmetyönsä ja kuuli hänen puhtaat ja pyhät opetuksensa, tiesi, etteivät ne olleet sapatinrikkojan tai jumalanpilkkajaan sanoja ja tekoja. Fariseusten lähettiläihinkin hänen sanansa olivat tehneet niin syvän vaikutuksen, etteivät he voineet koskea häneen. Juutalaiset olivat viimein epätoivoissaan antaneet käskyn, että jokainen, joka tunnustaisi uskovansa Jeesukseen, oli erotettava synagoogasta.

Kun siis papit, hallitusmiehet ja vanhimmat kokoontuivat neuvottelemaan, heidän vakaa aikomuksensa oli vaientaa hänet, joka teki sellaisia ihmetekoja, että kaikki ihmiset hämmästyivät. Fariseukset ja saddukeukset liittyivät toisiinsa läheisemmin kuin milloinkaan. Tähän asti he olivat olleet eri mieltä, mutta nyt he yhdessä asettuivat Kristusta vastaan. Nikodeemus ja Joosef olivat aikaisemmissa neu-

votteluissa estäneet Jeesuksen tuomitsemisen, ja tästä syystä heitä ei nyt kutsuttu kokoukseen. Neuvostossa oli kyllä saapuvilla muita vaikutusvaltaisia miehiä, jotka uskoivat Jeesukseen, mutta heidän vaikutuksensa ei kyennyt voittamaan fariseusten pahansuopaisuutta.

Kuitenkaan kaikki neuvoston jäsenet eivät olleet yksimielisiä. Sanhedrin ei ollut siihen aikaan laillinen järjestö. Se sai toimia vain suvaitsevaisuuden perusteella. Jotkut sen jäsenistä epäilivät, olisiko viisasta ottaa Kristusta hengiltä. He pelkäsivät sen kiihottavan kansaa kapinaan ja aiheuttavan sen, että roomalaiset riistäisivät papistolta yhä enemmän sen nauttimia etuoikeuksia ja ottaisivat siltä pois sen vallan, joka sillä vielä oli käsissään. Saddukeukset yhtyivät heidän vihaansa Kristusta kohtaan, mutta olivat kuitenkin taipuvaisia varovaisuuteen toiminnassaan koska pelkäsivät roomalaisten riistävän heiltä heidän korkean asemansa.

Tässä neuvottelukokouksessa, joka oli kutsuttu koolle suunnittelemaan Kristuksen surmaamista, oli läsnä Todistaja, joka oli kuullut Nebukadnessarin kerskailevat sanat, nähnyt Belsassarin jumalattomat pidot ja ollut saapuvilla silloin, kun Kristus Nasaretissa ilmoitti olevansa Voideltu. Tämä Todistaja koetti nyt osoittaa hallitusmiehille sen teon merkitystä, jonka he aikoivat tehdä. Tapauksia Kristuksen elämästä nousi heidän mieleensä niin elävinä, että he oikein hätkähtivät. He muistivat temppelissä sattuneen kohtauksen, jolloin Jeesus 12vuotiaana poikasena seisoj viisaiden lainoppineiden edessä ja teki heille kysymyksiä, joita he ihmettelivät.

Äsken suoritettu ihmetyö todisti, ettei Jeesus voinut olla kukaan muu kuin Jumalan Poika. Heidän mieleensä välähti Vanhan testamentin Kristusta koskevien kirjoitusten todellinen merkitys. Hämmentyneinä ja huolestuneina hallitusmiehet kysyivät: »Mitä me teemme?» Neuvostossa esiintyi hajaannusta. Pyhän Hengen vaikuttaessa papit ja hallitusmiehet eivät voineet karkottaa mielestään vakaumusta, että he taistelivat Jumalaa vastaan.

Kaifaan ratkaiseva puheenvuoro

Kun neuvoston hämminki oli korkeimmillaan, nousi ylipappi Kaifas puhumaan. Kaifas oli pöyhkeä ja julma mies, käskevä ja suvaitsematon. Hänen perhetuttaviinsa kuului saddukeuksia, kopeita, julkeita ja häikäilemättömiä miehiä, jotka koettivat peittää kun-

nianhimonsa ja julmuutensa teeskennellyn vanhurskauden vaipalla. Kaifas oli tutkinut ennustuksia, ja vaikkei hän tuntenutkaan niiden todellista merkitystä, hän puhui hyvin arvovaltaisesti ja vakuuttavasti: »Te ette tiedä mitään ettekä ajattele, että teille on parempi, että yksi ihminen kuolee kansan edestä, kuin että koko kansa hukkuu.» Vaikka Jeesus olisi viatonkin, niin ylimmäinen pappi vaati, että hänet olisi raivattava tieltä. Hän tuotti häiriötä vetämällä kansaa luokseen ja vähentämällä hallitusmiesten arvovaltaa. Hän oli yksi ainoa; olisi parempi, että hän kuolisi kuin että hallitusmiesten arvovalta heikentyisi. Jos kansa menettäisi luottamuksensa hallitusmiehiinsä, sen kansallinen voima katoaisi. Kaifas viittasi siihen, että tämän ihmetyön jälkeen Jeesuksen seuraajat luultavasti nousisivat kapinaan. Sitten roomalaiset tulevat, hän jatkoi, sulkevat temppelimme, kumoavat lakimme ja tuhoavat koko kansamme. Minkä arvoinen on tämän galilealaisen henki verrattuna koko kansan olemassaoloon?

[94] Jos hän on Israelin menestyksen tiellä, eikö hänen pois raivaamisensa ole palvelus Jumalalle? Parempi, että yksi ihminen kuolee kuin

[95] että koko kansa hukkuu.

Selittäessään, että yhden miehen pitäisi kuolla koko kansan puolesta, Kaifas osoitti, että hänellä oli jotakin tietoa ennustuksista, vaikkakin hyvin rajoitetusti. Mutta kun Johannes kertoo tästä tapauksesta, hän puuttuu tuohon ennustukseen ja osoittaa sen laajan ja syvällisen merkityksen. Hän sanoo: »Eikä ainoastaan tämän kansan edestä, vaan myös kootakseen yhdeksi hajalla olevat Jumalan lapset.» Miten heikosti ylpeä Kaifas käsittikään Vapahtajan tehtävän!

Kaifaan suussa tämä kallis totuus muuttui valheeksi. Hänen ehdottamansa menettelytapa perustui pakanuudesta lainatulle periaatteelle. Pakanain keskuudessa hämärä käsitys siitä, että yhden oli kuoltava ihmiskunnan puolesta, oli johtanut ihmisuhreihin. Niinpä Kaifas aikoi uhraamalla Jeesuksen pelastaa syyllisen kansan, ei rikkomuksistaan vaan rikkomuksissaan, jotta he voivat jatkaa syntielämänsä. Tämän päätelmänsä avulla hän luuli voivansa vaientaa niiden vastaväitteet, jotka ehkä uskaltaisivat sanoa, ettei Jeesuksesta vielä ollut löydetty mitään, minkä perusteella hänet voitaisiin tuomita kuolemaan.

Jeesus päätetään surmata

Tämän neuvottelun aikana Kristuksen viholliset olivat saaneet piston sydämeensä. Pyhä Henki oli tehnyt heissä työtään. Mutta nyt saatana koetti saada heissä ylivallan. Hän kiinnitti heidän huomionsa niihin epäkohtiin, joista he olivat joutuneet kärsimään Kristuksen tähden. Miten vähän arvoa hän olikaan antanut heidän vanhurskautelleen! Hän esitti heille paljon suuremman vanhurskauden, joka jokaisen Jumalan lapseksi tulevan täytyy omistaa. Kiinnittämättä huomiota heidän muotoja juhlamenoihinsa hän oli kehottanut syntisiä menemään suoraan Jumalan luo, joka oli heidän armollinen Isänsä, ja ilmoittamaan tarpeensa hänelle. Näin tehdessään hän heidän mielestään oli syrjäyttänyt papiston. Hän oli kieltäytynyt hyväksymästä rabbiinien koulun jumaluusoppia. Hän oli paljastanut pappien pahat tavat ja auttamattomasti vahingoittanut heidän vaikutusvaltaansa. Hän oli vähentänyt heidän säädöstensä ja perimätapojensa vaikutusta lausumalla, että vaikka he tarkoin noudattivat muutomeinoja, he tekivät Jumalan lain tyhjäksi. Kaiken tämän saatana toi nyt heidän mieleensä.

Saatana sanoi heille, että heidän oli surmattava Jeesus säilyttääkseen arvovaltansa. Tätä neuvoa he sitten seurasivat. Se, että he saattaisivat menettää vallan, joka heillä silloin oli käsissään, oli heidän mielestään riittävä syy päätöksen tekoon.

Lukuunottamatta muutamia harvoja, jotka eivät uskaltaneet lausua julki ajatuksiaan, sanhedrin otti Kaifaan sanat vastaan Jumalan sanoina. Neuvoston kireä mieliala helpottui ja erimielisyydet hävisivät. He päättivät surmata Kristuksen ensimmäisessä sopivassa tilaisuudessa. Hylätessään todistuksen Jeesuksen jumaluudesta nämä papit ja hallitusmiehet olivat sulkeutuneet läpipääsemättömään pimeyteen. He olivat kokonaan joutuneet saatanan valtaan, joka vei heidät nopealla vauhdilla ikuiseen tuhoon. Niin suuri oli kuitenkin heidän eksymyksensä, että he olivat hyvin tyytyväisiä itseensä. He pitivät itseään isänmaanystävinä, jotka etsivät kansansa pelastusta.

Sanhedrin pelkäsi kuitenkin ryhtyä ripeisiin toimenpiteisiin Jeesusta vastaan, jottei kansa kiihtyisi ja Jeesusta vastaan suunniteltu väkivalta kohdistuisi heihin itseensä. Tästä syystä neuvosto viivytteli julistamansa tuomion täytäntöönpanoa. Vapahtaja ymmärsi pappien juonet. Hän tiesi, että he halusivat raivata hänet pois ja että heidän

[96]

tarkoituksensa oli pian täyttyvä. Mutta hänen ei tullut jouduttaa ratkaisua, niinpä hän veytäytyi pois siltä seudulta ja otti opetuslapset mukaansa. Näin Jeesus jälleen teroitti omalla esimerkillään opetuslapsille antamaansa opetusta: »Kun teitä vainotaan yhdessä kaupungissa, paetkaa toiseen» (Matt. 10: 23). Heillä oli laaja työkenttä, jolla he voivat toimia sielujen pelastukseksi, ja ellei uskollisuus Jeesusta kohtaan sitä vaatinut, Herran palvelijain ei pitänyt suotta vaarantaa henkeään.

Jeesus oli nyt kolme vuotta suorittanut julkista toimintaansa maailmassa. Hän oli antanut ihmisille esimerkin itsensä kieltämisestä ja epäitsekästä palvelevaisuudesta. Kaikki tiesivät hänen elämänsä puhtauden ja hurskauden sekä hänen kärsimyksensä. Kuitenkin tämä lyhyt kolmen vuoden aika oli niin pitkä, kuin maailma saattoi Lunastajan läsnäoloa kestää.

[97] Hänen elämänsä oli ollut täynnä vainoa ja häväistystä. Kateellinen kuningas oli karkottanut hänet Beethovenistä, hänen oma kansansa oli hylännyt hänet Nasaretissa, ja nyt hänet oli syyttä tuomittu kuolemaan Jerusalemissa. Vihdoin Jeesus muutamine uskollisine seuraajineen löysi tilapäisen turvapaikan vieraassa kaupungissa. Hänet, jota ihmisten kärsimykset aina liikuttivat, joka paransi sairaita, antoi sokeille näön, teki kuurot kuuleviksi ja mykät puhuviksi, joka ruokki nälkäisiä ja lohdutti murheellisia, karkotettiin kansan keskuudesta, jota hän oli koettanut pelastaa. Hän, joka käveli kuohuvilla aalloilla ja yhdellä sanalla vaiensi niiden vihaisen raivon, joka ajoi ulos riivaajia, jotka lähtiessään tunnustivat hänet Jumalan Pojaksi, joka herätti kuolleet unestaan ja valtasi tuhansien mielen viisailloin sanoillaan, ei voinut löytää tietä niiden sydämeen, jotka olivat ennakkoluulojen ja vihan sokaisemia ja jotka itsepintaisesti hylkäsivät valon.

Pääsiäisaika lähestyi, ja Jeesus suuntasi jälleen kulkunsa Jerusalemiä kohden. Hänen sydämessään vallitsi rauha, koska hän oli täydellisesti alistunut Isän tahtoon, ja hän asteli ripein askelin uhripaikkaansa kohden. Mutta opetuslapset valtasi salaperäinen tunne, pelko ja epäily. Vapahtaja »kulki heidän edellään; ja heidät valtasi hämmästyks, ja ne, jotka seurasivat, olivat peloissaan».

Jeesus kutsui jälleen ne kaksitoista ympärilleen, ja selvemmin kuin milloinkaan hän paljasti heille petetyksi tulemisensa ja kärsimisensä. »Katso», hän sanoi, »me menemme ylös Jerusalemiin, ja kaikki on täysin toteutuva, mitä profeettain kautta on kirjoitettu Ihmisen Pojasta. Sillä hänet annetaan pakanain käsiin, ja häntä pilkataan ja häväistään ja syljetään; ja ruuskittuaan he tappavat hänet, ja kolmantena päivänä hän nousee ylös.» »Mutta he eivät ymmärtäneet täistä mitään, ja tämä puhe oli heiltä niin salattu, etteivät he käsittäneet, mitä sanottiin.»

Eivätkö he juuri vähän ennen olleet kaikkialla julistaneet: »Taivasten valtakunta on lähellä»? Eikö Kristus itse ollut luvannut, että monet istuvat Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin kanssa Jumalan valtakunnassa? Eikö hän ollut luvannut kaikille, jotka luopuvat jostakin hänen tähtensä, satakertaisesti tässä elämässä ja osan hänen valtakunnassaan? Ja eikö hän ollut näille kahdelletoista antanut erikoista lupaus korkeista kunniapaikoista hänen valtakunnassaan - hehän saisivat istua tuomitsemassa Israelin kahtatoista sukukuntaa! Nytkin hän sanoi kaiken tulevan täyttymään, mitä hänestä on kirjoitettu profetoissa. Ja eivätkö profeetat olleet ennustaneet Messiaan valtakunnan kunniaa? Näiden ajatusten valossa hänen sanansa pettämisestä, vainosta ja kuolemasta tuntuivat hämäriltä ja epämääräisiltä. He uskoivat, että valtakunta pian perustettaisiin, tulipa tielle mitä vaikeuksia tahansa.

Kunniasijojen tavoittelua

[99] Johannes, Sebedeuksen poika, oli toinen kahdesta ensimmäisestä opetuslapsesta, jotka olivat seuranneet Jeesusta. Hän ja hänen veljensä Jaakob olivat kuuluneet siihen ensimmäiseen joukkoon, joka oli jättänyt kaiken palvelukseensa häntä. He olivat iloiten jättäneet kotinsa ja ystävänsä saadakseen olla hänen kanssaan, he olivat vaeltaneet ja puhelleet hänen kanssaan, he olivat olleet hänen seurassaan kotien hiljaisuudessa ja yleisissä kokouksissa. Hän oli tyynnyttänyt heidän pelkonsa, vapauttanut heidät vaaroista, lievittänyt heidän kärsimyksiään, lohduttanut heitä heidän surussaan ja kärsivällisesti ja hellästi opettanut heitä, kunnes heidän sydämensä liittyi hänen sydämeensä, ja palavassa rakkaudessaan he kaipasivat olla lähinnä häntä hänen valtakunnassaan. Kaikissa mahdollisissa tilaisuuksissa Johannes asettui lähimmäksi Vapahtajaa, ja Jaakob halusi saada kunnian olla yhtä läheisessä yhteydessä häneen.

Heidän äitinsä oli Kristuksen seuraaja ja oli anteliaasti palvellut häntä varoillaan. Äidinrakkaudessaan ja innossaan poikainsa puolesta hän halusi heille kunniakkaimmat paikat uudessa valtakunnassa. Tämän vuoksi hän rohkaisi heitä esittämään pyyntönsä.

Äiti tuli yhdessä poikiensa kanssa Jeesuksen luo ja pyysi häntä suostumaan erääseen pyyntöön, joka oli heidän sydämellään.

»Mitä tahdotte, että minä teille tekisin?» hän kysyi.

Äiti vastasi: »Sano, että nämä minun kaksi poikaani saavat istua, toinen sinun oikealla ja toinen vasemmalla puolellasi, sinun valtakunnassasi.»

Jeesus kohtelee heitä hellästi eikä nuhtelee heidän itsekkyyttään heidän yrittäessään saada etusijan veljiensä rinnalla. Hän näkee heidän sydämensä, hän tuntee heidän syvän kiintymyksensä häneen. Heidän rakkautensa ei ole vain inhimillistä kiintymystä. Se virtaa hänen oman lunastavan rakkautensa lähteestä, vaikka siihen onkin tarttunut maailmallisuutta sen inhimillisestä uomasta. Hän ei halua nuhdella vaan syventää ja puhdistaa. Hän sanoo: »Voitteko juoda sen maljan, jonka minä juon, ja tulla kastetuksi sillä kasteella, jolla minut kastetaan?» He muistavat hänen salaperäiset, koettelemuksiin ja kärsimyksiin viittaavat sanansa, mutta vastaavat kuitenkin luottavasti: »Voimme.» He pitäisivät korkeimpana kunnianaan todistaa

uskollisuutensa ottamalla osaa kaikkeen, mikä tulee kohtaamaan heidän Herraansa.

»Sen maljan, jonka minä juon, te tosin juotte, ja sillä kasteella, jolla minut kastetaan, kastetaan teidätkin», hän sanoi, silmiensä edessä risti valtaistuimen asemesta ja seuralaisinaan pahantekijät hänen oikealla ja vasemmalla puolellaan. Johannes ja Jaakob tulisivat osallistumaan Mestarinsa kärsimyksiin, toinen joutuisi ensimmäisenä veljistä miekalla surmatuksi, ja toinen joutuisi kaikkein kauimmin kärsimään vaivaa, moitteita ja vainoa.

»Mutta minun oikealla tai vasemmalla puolellani istuminen ei ole minun annettavissani», hän jatkoi, »vaan se annetaan niille, joille se on valmistettu.» Jumalan valtakunnassa ei paikkaa saada suosikijärjestelmän perusteella. Sitä ei ansaita eikä liioin saada mielivaltaisen jakamisen kautta. Se annetaan luonteen mukaan. Kruunu ja valtaistuin ovat saavutetun tilan merkkejä, ne ovat merkkejä itsensä voittamisesta Herran Jeesuksen Kristuksen avulla.

[100]

Tie todelliseen arvostukseen

Kauan jälkeenpäin, kun opetuslapsi Johannes oli paremmin oppinut ymmärtämään Kristusta osallistuessaan hänen kärsimyksiinsä, Herra ilmaisi hänelle, millä ehdolla pääsee häntä lähelle hänen valtakunnassaan. »Joka voittaa», Kristus sanoi, »sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niinkuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa.» »Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos, ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen — ja oman uuden nimeni» (Ilm. 3: 21, 12). Apostoli Paavali kirjoitti näin: »Sillä minut jo uhrataan, ja minun lähtöni aika on tullut. Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden sepele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä» (2 Tim. 4: 68).

Lähinnä Kristusta tulee olemaan se, joka täällä maailmassa on syvimmältä juonut hänen itsensä uhraavan rakkautensa henkeä, rakkauden, joka »ei kerskaa, ei pöyhkeile, - ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa» (1 Kor. 13: 4, 5), rakkauden, joka saa opetuslapsen, kuten se sai Herrammekin, antamaan kaikkensa, elämään, työskentelemään ja uhrautumaan kuolemaan asti

ihmiskunnan pelastamiseksi. Tämä henki ilmeni Paavalin elämässä. Hän sanoi: »Sillä elämä on minulle Kristus», koska hänen elämänsä ilmaisi Kristuksen ihmisille; »ja kuolema on voitto», voitto Kristukselle; itse kuolemakin ilmaisisi hänen armonsä voimaa ja vetäisi sieluja hänen luokseen. »Kristus — on tuleva ylistetyksi minun ruumiissani», hän sanoi, »joko elämän tai kuoleman kautta» (Fil. 1: 21, 20).

Kristuksen valtakunnan periaatteet

Kun toiset kymmenen kuulivat Jaakobin ja Johanneksen pyynnöstä, he olivat hyvin tyytymättömiä. Jokainen heistä tavoitteli itselleen korkeinta paikkaa valtakunnassa, ja he olivat vihaisia siitä, että nämä kaksi opetuslasta näyttivät päässeensä heistä edelle.

Taistelu siitä, kuka heistä olisi suurin, näytti jälleen leimahtavan liekkiin, kun Jeesus kutsui heidät luokseen ja sanoi suuttuneille opetuslapsilleen: »Te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat, ja että mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Näin älköön olko teillä keskenänne.»

[101] Maailman valtakunnissa asema merkitsi itsensä ylentämistä. Kansan käsitettiin olevan olemassa hallitsevien luokkien hyödyksi. Vaikutusvalta, rikkaus ja sivistys olivat keinoja joukkojen hallitsemiseksi johtajien hyödyksi. Ylem pien luokkien tuli ajatella, päättää, nauttia ja hallita; alempien tuli totella ja palvella. Uskonto, kuten kaikki muukin, oli valtakysymys. Kansan odotettiin uskovan ja noudattavan sitä, mitä heidän johtajansa määräsivät. Ihmisen oikeus ihmisenä ajatella ja toimia puolestaan oli kokonaan kielletty.

Kristus perusti valtakuntansa kokonaan toisenlaisille periaatteille. Hän ei kutsunut ihmisiä valtaan vaan palvelukseen, vahvoja kantamaan heikkojen vajavaisuuksia. Ne, joilla oli voimaa, asema, kykyjä ja sivistystä, olivat sitä enemmän velvollisia palvelemaan lähimmäisiään. Kristuksen halvimmallekin opetuslapselle sanotaan: »Kaikki tapahtuu teidän tähtenne» (2 Kor. 4:15).

»Ihmisen Poika ei tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan, ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä.» Opetuslasten keskuudessa Kristus oli joka suhteessa huolenpitäjä, taakkojen kantaja. Hän jakoi heidän köyhyytensä, hän harjoitti itsensä kieltämistä heidän tähtensä, hän kulki heidän edellään tasoittaen vaikeimmat paikat,

ja kohta hän oli päättävä työnsä maan päällä antamalla henkensä. Näiden samojen periaatteiden tulisi johtaa sen seurakunnan jäseniä, joka on hänen ruumiinsa. Pelastussuunnitelman pohja ja perustus on rakkaus. Kristuksen valtakunnassa ovat suurimpia ne, jotka seuraavat hänen antamaansa esimerkkiä ja toimivat hänen laumansa paimenina.

Seuraavat Paavalin sanat ilmaisevat kristityn elämän todellisen arvon ja kunnian: »Vaikka minä olen riippumaton kaikista, olen tehnyt itseni kaikkien palvelijaksi», »enkä katso omaa hyötyäni, vaan monien hyötyä, että he pelastuisivat» (1 Kor. 9:19; 10: 33).

Omantunnon asioissa sielun täytyy olla vapaa. Kukaan ei saa hallita toisen ajatuksia tai arvostella toisen puolesta tai määrätä hänen velvollisuuksiaan. Jumala antaa jokaiselle sielulle vapauden ajatella ja seurata omaa vakaumustaan. »Niin on siis meidän jokaisen tehtävä Jumalalle tili itsestämme.» Kenelläkään ei ole oikeutta antaa oman yksilöllisyytensä sulautua toiseen. Kaikissa asioissa, jotka koskevat periaatetta, »kukin olkoon omassa mielessään täysin varma» (Room. 14: 12, 5). Kristuksen valtakunnassa eivät ylemmät sorra alempia, siellä ei ole mitään pakkoa. Taivaan enkelit eivät tule maahan hallitakseen tai vaatiakseen kunnianosoituksia, vaan armon sanansaattajina, toimiakseen ihmisten kanssa ihmiskunnan kohottamiseksi.

Vapahtajan opetuksen periaatteet ja itse sanatkin jumalallisessa kauneudessaan painuivat rakastetun opetuslapsen muistiin. Johanneksen todistuksen pääsisältö seurakunnille oli loppuun saakka: »Sillä tämä on se sanoma, jonka te olette alusta asti kuulleet, että meidän tulee rakastaa toinen toistamme.» »Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että hän antoi henkensä meidän edestämme; meidänkin tulee antaa henkemme veljimmme edestä» (1 Joh.3:11, 16).

Tämä henki vallitsi varhaisseurakunnassa. Pyhän Hengen vuo-

[102]

[103]

dattamisen jälkeen »uskovaisten lut heidän seassaan ketään puutsuudessa joukossa oli yksi sydän ja teenalaista.» »Ja apostolit todistiyksi sielu; eikä kenkään heistä savat suurella voimalla Herran Jeenonut omaksensa mitään siitä, suksen ylösnousemuksesta, ja mitä hänellä oli, vaan kaikki oli suuri armo oli heillä kaikilla» heillä yhteistä.» »Ei myöskään ol(Ap.t. 4: 32, 34, 33).

Luku 13—Sakkeus

Matkalla Jerusalemiin Jeesus »tuli Jerikon kaupunkiin ja kulki sen läpi». Tämä kaupunki sijaitsi muutaman kilometrin päässä Jordanista, laakson läntisellä rinteellä, joka siinä laajeni tasangoksi, trooppisen vihannuuden ja rehevän kauneuden keskellä. Palmupuineen ja ihanine puutarhoineen, jotka saivat kosteutensa kumpuavista vesilähteistä, se hohti kuin smaragdi kalkkikivikukkuloiden ja autioiden rotkojen keskellä, joita oli Jerusalemin ja tasangon kaupungin välissä.

Monet juhlille matkalla olevat karavaanit kulkivat Jerikon läpi. Niiden saapuminen oli aina juhlaaikaa, mutta nyt eräs mielenkiintoinen asia sai kansaa entistä enemmän liikkeelle. Tiedettiin, että se galilealainen rabbi, joka juuri hiljattain oli herättänyt Lasaruksen henkiin, oli mukana joukossa, ja vaikka yleisesti kuiskailtiin pappien salajuonista, kansa halusi osoittaa hänelle kunnioitustaan.

Jeriko kuului niihin kaupunkeihin, jotka muinoin oli erotettu pappeja varten, ja vielä siihen aikaan siellä asui suuri määrä pappeja. Mutta kaupungissa asui myös kokonaan toisenlaista väestöä. Se oli suuri kauppakeskus, ja siellä näki roomalaisia virkailijoita ja sotilaita sekä muukalaisia eri seuduilta, kun taas tullimaksujen kerääminen teki siitä monien publikaanien asuinpaikan.

Sakkeuksen sielunkaipuu

»Publikaanien päämies» Sakkeus oli juutalainen ja maanmies-tensä halveksima. Hän oli saavuttanut arvonsa ja rikkautensa ammatissa, jota he inhosivat ja jonka harjoittajat leimattiin pettureiksi ja kiskureiksi. Kuitenkaan ei tämä varakas tullivirkailija ollut aivan sellainen paatunut maailmanmies, jollaiselta hän näytti. Maailmallisen ja ylpeän ulkokuoren alla sykki sydän, joka oli vastaanottavainen jumalalliselle vaikutukselle. Sakkeus oli kuullut Jeesuksesta. Tieto hänestä, joka oli ystävällisesti ja hyväntahtoisesti kohdellut halveksittujakin kansanluokkia, oli levinnyt laajalle. Tässä publikaanien

päämiehessä heräsi paremman elämän kaipuu. Vain muutaman kilometrin päässä Jerikosta Johannes Kastaja oli saar nannut Jordanin partaalla, ja Sakkeus oli kuullut hänen kehotuksensa parannukseen. Publikaaneille annettu neuvo: »Älkää vaatiko enempää, kuin mikä teille on säädetty» (Luuk. 3:13), oli tehnyt hänen mieleensä syvän vaikutuksen, vaikkei hän sitä ulkonaisesti noudattanutkaan. Hän tunsu Kirjoitukset ja tiesi menettelevänsä väärin. Kuultuaan nyt sanat, jotka Suuren Opettajan kerrottiin lausuneen, hän tunsu olevansa syntinen Jumalan silmissä. Kuitenkin se, mitä hän oli kuullut Jeesuksesta, syytti hänen sydämessään toivon. Katumus, elämän uudistus olisi mahdollista hänellekin, sillä eikö yksi tuon uuden Opettajan luotetuimmista opetuslapsista ollut publikaani? Sakkeus alkoi heti noudattaa saamaansa vakaumusta ja hyvittää tekemiään vääryyksiä.

[105]

Hän oli jo aloittanut tämän parannusentekemisen, kun Jerikoon levisi tieto, että Jeesus oli tulossa kaupunkiin. Sakkeus päätti, että hänen oli nähtävä Jeesus. Hän alkoi käsittää, miten katkeria ovat synnin hedelmät ja miten raskas on sen tie, joka koettaa palata vääryyden polulta. Oli vaikeata kestää väärinymmärrystä, epäluottamusta ja epäluuloja yrittäessään korjata erehdyksiään. Publikaanien päämies halusi nähdä hänen kasvonsa, jonka sanat olivat herättäneet toivoa hänen sydämessään.

Sakkeus kohtaa Jeesuksen

Kadut olivat täpötäynnä, eikä Sakkeus, joka oli pieni kooltaan, voinut nähdä mitään ihmisten yli. Kukaan ei antanut tilaa, ja niinpä tämä rikas tullimies juoksi hiukan joukon edelle paikkaan, jossa tuuheaoksainen viikunapuu kaareutui tien yli, ja kiipesi istumaan sen oksille, mistä hän saattoi katsella ohimenevää kulkuetta. Joukko saapuu lähemmäksi, se on jo kohdalla, ja Sakkeus etsii innokkaana silmillään häntä, jota hän ikävöi nähdä.

Läpi pappien ja rabbiinien hälinän ja kansan tervetuliaishuutojen tuo publikaanien päämiehen lausumaton toivomus puhui Jeesuksen sydämelle. Äkkiä muuan ryhmä pysähtyy juuri viikunapuun alapuolella. Edellä ja perässä kulkevat seisahtuvat, ja eräs, jonka katse näyttää lukevan ihmisen ajatukset, katsoo ylöspäin. Tuskin uskoen korviaan puussa oleva mies kuulee sanat: »Sakkeus, tule nopeasti alas, sillä tänään minun pitää oleman sinun huoneessasi.»Kansanjoukko

väistyy, ja Sakkeus, joka kulkee kuin unessa, näyttää tietä omaa talo-
aan kohden. Mutta rabbiinit katsovat tätä karsain silmin ja mutisevat
halveksivasti ja ivallisesti, että »syntisen miehen luokse hän meni
majailemaan».

Sakkeus oli ollut aivan sanattomana hämmästyksestä Kristuk-
sen rakkauden ja alentuvaisuuden johdosta, kun tämä oli alentunut
puhuttelemaan niin arvotonta olentoa kuin hän oli. Nyt rakkaus ja
uskollisuus hänen äsken löytämäänsä Mestaria kohtaan puhkeavat
sanoiksi. Hän tahtoo julkisesti tehdä tunnustuksensa ja tuoda ilmi
katumuksensa.

[106] Kansanjoukon nähden»Sak keus astui esiin ja sanoi Herralle:
'Katso, Herra, puolet omaisuudestani minä annan köyhille, ja jos
joltakulta olen jotakin petoksella ottanut, niin annan nelinkertaisesti
takaisin.'»

»Niin Jeesus sanoi hänestä: [U+0315] Tänä on pelastus tullut
tälle huoneelle, koska hänkin on Aabrahamin poika.'»

Sakkeuksen parannukseteko

Kun rikas nuorukainen oli lähtenyt pois Jeesuksen luota, opetus-
lapset olivat ihmetelleet Mestarin sanoja: »Kuinka vaikea onkaan
niiden, jotka luottavat tavaraansa, päästä Jumalan valtakuntaan!» He
olivat huudahtaneet toisilleen: »Kuka sitten voi pelastua?» Nyt he
olivat nähneet seuraavien Jeesuksen sanojen osoittautuvan tosiksi:
»Mikä ihmisille on mahdotonta, se on Jumalalle mahdollista» (Mark.
10: 24, 26; Luuk. 18: 27). He näkivät, miten rikas mies Jumalan
armosta saattoi päästä Jumalan valtakuntaan.

Ennen kuin Sakkeus oli nähnyt Jeesuksen kasvot, hän oli alkanut
tehdä sellaista, mikä osoitti hänen katumuksensa olevan todellista.
Hän oli tunnustanut syntinsä, ennen kuin ihmiset rupesivat häntä
syyttämään. Hän oli noudattanut Pyhän Hengen kehotusta ja alka-
nut toteuttaa niitä opetuksia, jotka oli kirjoitettu muinaiselle Israe-
lille samoin kuin meillekin. Herra oli sanonut kauan sitten: »Jos
veljesi sinun luonasi köyhtyy eikä jaksaa pysyä pystyssä, tue häntä
samoin kuin muukalaista tai loista; hän eläköön luonasi. Älä ota
korkoa tai voittoa häneltä, vaan pelkää Jumalaasi ja anna veljesi
elää luonasi. Älä anna hänelle rahaasi korolle äläkä ota elintarpeista
voittoa.» »Älköön teistä kukaan tehkö vääryyttä lähimmäisellen-

sä, vaan pelkää Jumalaasi» (3 Moos. 25: 3537, 17). Kristus oli itse pilvipatsaaseen verhottuna lausunut nämä sanat, ja Sakkeus vastasi Kristuksen rakkauteen ensimmäiseksi osoittamalla sääliä köyhiä ja kärsiviä kohtaan.

Publikaanit olivat keskenään liitossa, niin että he saattoivat sortaa kansaa ja tukea toistensa vilpillistä menettelyä. Kiskoessaan he tekivät vain sellaista, mistä oli tullut melkein yleinen tapa. Vieläpä papit ja rabbiinitkin, jotka heitä halveksivat, olivat syyllisiä rikastumiseen epärehellisin keinoin pyhän kutsumuksensa varjolla. Mutta tuskin Sakkeus oli alistunut Pyhän Hengen vaikutuksen alaiseksi, kun hän jo luopui kaikista menettelytavoista, jotka sotivat rehellisyyttä vastaan.

Katumus ei ole todellista, ellei se saa aikaan uudistusta. Kristuksen vanhurskaus ei ole vaippa, jolla tunnustamattomat ja hylkäämättömät synnit voidaan peittää, vaan se on elämän periaate, joka muuttaa luonteen ja hallitsee käytöstä. Pyhyys merkitsee täydellistä Jumalalle jättäytymistä, se on sydämen ja elämän jakamatonta alistamista taivaallisten periaatteiden hallintaan.

Kristityn on liikeelämässä esitettävä maailmalle sitä tapaa, jolla Herra hoitaisi liikeyritykset. Jokaisessa liiketoimessaan hänen on osoitettava, että Jumala on hänen opettajansa. »Herralle pyhitetty» on oleva kirjoitettuna päiväkirjoihin ja pääkirjoihin, asiakirjoihin, kuitteihin ja vekseleihin. Ne, jotka tunnustavat olevansa Kristuksen seuraajia ja menettelevät epärehellisesti, antavat väärän todistuksen pyhän, oikeudenmukaisen ja armollisen Jumalan luonteesta. Jokainen todella kääntynyt sielu osoittaa Sakkeuksen tavoin Kristuksen asuvan sydämessään luopumalla niistä epärehellisistä tavoista, jotka ovat painaneet leiman hänen elämäänsä. Tämän publikaanien päämiehen tavoin hän osoittaa vilpittömyyttään suorittamalla hyvityksen. Herra sanoo: »Jos jumalaton antaa takaisin pantin, korvaa riistämänsä ja vaeltaa elämän käskyjen mukaan, niin ettei vääryyttä tee. Hänen syntejensä, jotka hän on tehnyt, ei ensinkään muisteta, hän totisesti saa elää» (Hes. 33:15,16).

Jos olemme jollekulle tehneet vääryyttä jollakin epärehellisellä liiketoimella, jos olemme pettäneet kaupassa tai riistäneet lähimmäiseltämme, vaikka se olisikin tapahtunut lain puitteissa, meidän on tunnustettava vääryytemme ja mikäli mahdollista suoritettava korvaus. Ei riitä, että korvaamme vain sen, minkä olemme ottaneet, vaan

[107]

[108]

senkin, minkä se olisi tuottanut, jos se olisi ollut oikein ja viisaasti sijoitettuna sen ajan, jonka se on ollut hallussamme.

Jeesus sanoi Sakkeukselle: »Tänään on pelastus tullut tälle huoneelle.» Sakkeus ei yksin saanut siunauksia, vaan myös koko hänen huonekuntansa. Kristus meni hänen kotiinsa antamaan hänelle opetusta totuudesta ja opettamaan hänen perheelleen Jumalan valtakunnan asioita. Rabbiinien ja synagoogassa kävijöiden halveksunta oli estänyt heitä käymästä siellä, mutta nyt he olivat Jerikon suosituin perhe, sillä heidän kotiinsa oli saapunut jumalallinen Opettaja, joka esitti heille elämän sanaa.

Kun Kristus vastaanotetaan henkilökohtaisena Vapahtajana, tulee sielulle pelastus. Sakkeus ei ollut vastaanottanut Jeesusta vain tilapäiseksi vieraaksi kotiinsa vaan asumaan sielunsa temppeliin. Kirjanoppineet ja fariseukset syyttivät häntä syntiseksi ja napisivat, kun Jeesus meni hänen vieraakseen, mutta Herra tunnusti hänet Aabrahamin pojaksi. Sillä »ne, jotka uskoon perustautuvat, ovat Aabrahamin lapsia» (Gal. 3: 7).

Betania-laista Simonia pidettiin Jeesuksen opetuslapsena. Hän oli yksi niitä harvoja fariseuksia, jotka olivat julkisesti liittyneet Kristuksen seuraajiin. Hän tunnusti Jeesuksen opettajaksi ja toivoi hänen olevan Messias, mutta ei ollut vastaanottanut häntä Vapahtajanaan. Hänen luonteensa ei ollut uudistunut, vaan hänen periaatteensa olivat pysyneet muuttumattomina.

Simon oli parannettu pitaalista, ja tämä oli vetänyt hänet Jeesuksen luo. Hän halusi osoittaa kiitollisuuttaan, ja Kristuksen käydessä Betaniassa viimeisen kerran hän valmisti pidot Vapahtajalle ja hänen opetuslapsilleen. Näihin pitoihin kokoontui paljon juutalaisia. Jerusalemissa vallitsi siihen aikaan suuri kiihtymys. Kristus ja hänen tehtävänsä herättivät enemmän huomiota kuin milloinkaan. Pitoihin saapuneet pitivät häntä tarkoin silmällä, ja jotkut katsoivat häneen hyvin karsaasti.

Vapahtaja oli saapunut Betaniaan vain kuusi päivää ennen pääsiäistä ja tapansa mukaan mennyt levähtämään Lasaruksen kotiin. Matkustajajoukot, jotka kulkivat sen kautta kaupunkiin, levittivät tietoa, että hän oli matkalla Jerusalemiin ja että hän lepäisi sapatin Betaniassa. Kansan keskuudessa vallitsi suuri innostus. Betaniaan kerääntyi paljon ihmisiä, jotkut myötätunnosta Jeesusta kohtaan ja toiset uteliaina näkemään hänet, joka oli herätetty kuolleista.

Monet toivoivat saavansa kuulla Lasarukselta ihmeellisen kertomuksen kuolemanjälkeisestä elämästä. He olivat hämmästyneitä, kun hän ei kertonut mitään. Hänellä ei ollut siitä mitään kerrottavaa. Innoitettu sana lausuu: »Kuolleet eivät tiedä mitään. — Myös heidän rakkautensa, vihansa ja intohimonsa on jo aikoja mennyt» (Saarn. 9: 5, 6). Mutta Lasaruksella oli esitettävänä ihmeellinen todistus Jeesuksen työstä. Sitä varten hänet oli herätetty kuolleista. Vakuuttavasti ja voimakkaasti hän julisti, että Jeesus oli Jumalan Poika.

Pappien murhahankkeita

[110] Betaniassa kävijöiden Jerusalemiin tuomat tiedot lisäsivät suuresti kiihtymystä. Kansa oli innokas näkemään ja kuulemaan Jeesusta. Tiedusteltiin yleisesti, aikoiko Lasarus seurata häntä Jerusalemiin sekä kruunattaisiinko profeetta kuninkaaksi pääsiäisenä. Papit ja hallitusmiehet näkivät otteensa kansaan olevan höltyymässä, ja heidän raivonsa Jeesusta kohtaan yhä yltyi. He saattoivat tuskin odottaa tilaisuutta raivata hänet ainiaaksi tieltään. Kun aika vain kului, he alkoivat pelätä, ettei hän lopulta tulisikaan Jerusalemiin. He muistivat, miten usein hän oli tehnyt heidän murhaaikeensa tyhjiksi, ja he pelkäsivät, että hän nytkin oli saanut selville heidän aikomuksensa häntä vastaan ja pysyisi poissa. Huonosti he saattoivat salata huolestumistaan ja kyselivät toisiltaan: »Mitä arvelette? Eikö hän tulekaan?»

Papit ja fariseukset kutsuttiin neuvotteluun. Lasaruksen herättämisen jälkeen kansan myötätunto oli niin täysin Kristuksen puolella, että olisi vaarallista ottaa hänet julkisesti kiinni. Niinpä viranomaiset päättivät vangita hänet salaa ja viedä hänet tutkittavaksi niin huomaamatta kuin mahdollista. He toivoivat, että kun hänen tuomionsa tulisi tunnetuksi, häilähtelevä yleinen mielipide asettuisi heidän puolelleen.

Näin he aikoivat tuhota Jeesuksen. Mutta niin kauan kuin Lasarus eli, papit ja rabbiinit tiesivät, etteivät he olisi turvassa. Sellaisen miehen pelkkä olemassaolo, joka oli ollut neljä päivää haudassa ja jonka Jeesus sanallaan oli herättänyt henkiin, aiheuttaisi ennemmin tai myöhemmin vastavaikutuksen. Kansa kostaisi johtajilleen, jos he surmaisivat sellaisen ihmeen tekijän. Siksi sanhedrin päätti, että Lasaruksenkin oli kuoltava. Näin pitkälle kateus ja ennakkoluulot johtavat uhrinsa. Juutalaisten johtajien viha ja epäusko olivat kasvaneet niin, että he nyt tahtoivat riistää hengen siltäkin, jonka ääretön voima oli pelastanut haudasta.

Maria voitelee Jeesuksen jalat

Sillä aikaa kun näitä juonia punottiin Jerusalemissa, Jeesus ystävineen kutsuttiin Simonin pitoihin. Pöydässä istui Vapahtajan toisella puolella Simon, jonka hän oli parantanut kauheasta sairaudesta, ja

toisella puolella Lasarus, jonka hän oli herättänyt kuolleista. Martta palveli pöydässä, mutta Maria kuunteli hartaasti jokaista Jeesuksen huulilta lähtevää sanaa. Jeesus oli armossaan antanut hänelle hänen syntinsä anteeksi ja kutsunut hänen rakkaan veljensä eloon haudasta, ja Marian sydän oli täynnä kiitollisuutta. Hän oli kuullut Jeesuksen puhuvan lähestyvistä kuolemastaan, ja suuren rakkautensa ja surunsa vaatimana oli halunnut osoittaa hänelle kunnioitusta. Suurin henkilökohtaisin uhrauksin hän oli ostanut alabasteripullon »oikeata, kallisarvoista nardusvoidetta» voidellakseen sillä hänen ruumiinsa. Mutta nyt monet puhuivat siitä, että hänet kruunattaisiin kuninkaaksi. Hänen surunsa muuttui iloksi, ja hän halusi nyt olla ensimmäisenä kunnioittamassa Herraansa. Hän särki voidepullon ja vuodatti sen sisällön Jeesuksen päähän ja jalkoihin. Sitten hän polvistui maahan, itki ja kostutti hänen jalkojaan kyynelillään ja pyyhki niitä pitkällä, aaltoilevilla hiuksillaan. [111]

Juudaksen asenne tapahtumaan

Maria oli koettanut välttää huomiota, ja hänen puuhailunsa olisikin ehkä jäänyt huomaamatta, mutta voiteen tuoksu täytti koko huoneen ja paljasti hänen tekonsa kaikille läsnäolijoille. Juudas katsoi hänen tekoaan hyvin paheksuvasti. Sen sijaan, että olisi odottanut, mitä Jeesus sanoisi asiasta, hän alkoi kuiskailla moitteitaan lähellä istuvien korviin syyttäen Jeesusta siitä, että tämä salli moisen tuhlauksen. Vieokkaasti hän esitti vihjailujaan, jotka olivat omiaan herättämään tyytymättömyyttä.

Juudas oli opetuslasten rahastonhoitaja, ja heidän pienestä rahamäärästään hän oli salaa näpistänyt omaan käyttöön ja näin supistanut heidän varansa mitättömän pieneen summaan. Hän halusi panna kukkaroon kaiken, mitä irti sai. Rahaston varoja käytettiin usein köyhien auttamiseen, ja kun ostettiin jotakin, mitä Juudas ei pitänyt välttämättömänä, hänen oli tapana sanoa: Miksi tämä tuhlaus? Miksi tämän hintaa ei pantu minun hoitamaani rahastoon köyhiä varten? Marian teko oli Juudaksen itsekkyyden jyrkkä vastakohta, niin että Juudas joutui häpeään, ja tapansa mukaan hän koetti esittää sopivan syyn tätä lahjaa vastustavalle mielipiteelleen. Hän kääntyi opetuslapsiin ja lausui: ”Miksi ei tätä voidetta myyty kolmeensataan denariin ja niitä annettu köyhille?” Mutta tätä hän ei sanonut [112]

sentähden, että olisi pitänyt huolta köyhistä, vaan sentähden, että hän oli varas ja että hän rahakukkaron hoitajana otti itselleen, mitä siihen oli pantu.» Juudas ei tuntenut sääliä köyhiä kohtaan. Jos Marian voide olisi myyty ja rahat olisivat joutuneet hänen haltuunsa, eivät köyhät olisi siitä hyötäneet mitään.

Juudaksella oli korkea käsitys käytännöllisestä järjestelykyvystään. Rahamiehenä hän piti itseään paljon muita opetuslapsia etevämpänä, ja hän oli saanut heidätkin katsomaan häntä samassa valossa. Hän oli voittanut heidän luottamuksensa, ja hänellä oli voimakas vaikutus heihin. Hänen teeskennelty myötätuntonsa köyhiä kohtaan petti heidät, ja hänen viekkaat vihjauksensa saivat heidät suhtautumaan epäluuloisesti Marian uhraukseen. Pöytää kiersi tyytymätön mutina: »Mitä varten tämä haaskaus? Olisihan sen voinut myydä kalliista hinnasta ja antaa rahat köyhille.»

»Hän teki minkä voi»

Maria kuuli nuo arvostelevat sanat. Hänen sydämensä vapisi. Hän pelkäsi sisarensa nuhtelevan häntä tuhlaavaisuudesta. Mestarikin saattaisi pitää häntä harkitsemattomana. Pyytämättä anteeksi tai puolustautumatta hän oli hiipimäisillään pois, kun Herran ääni kuului: »Antakaa hänen olla. Miksi pahoitatte hänen mieltään?» Hän huomasi Marian olevan hämillään ja huolissaan. Hän tiesi hänen tällä palveluksellaan ilmaisseen kiitollisuutensa syntiensä anteeksiantamisesta, ja siksi hän kevensi hänen mieltään. Korottaen äänensä yli arvostelun sorinan hän lausui: »Hän teki hyvän työn minulle. Köyhät teillä on aina keskuudessanne, ja milloin tahdotte voitte heille tehdä hyvää, mutta minua teillä ei ole aina. Hän teki, minkä voi. Edeltäkäsini hän voiteli minun ruumiini hautaamistani varten.»

Tuoksuvan lahjansa, jonka Maria oli aikonut tuhjata Vapahtajan kuolleelle ruumiille, hän vuodatti hänen päälleen hänen vielä eläessään. Hautaamisen yhteydessä sen tuoksu olisi täyttänyt vain hautakammion, nyt se ilahdutti Vapahtajan sydäntä kertoen Marian uskosta ja rakkaudesta. Joosef Arimatialainen ja Nikodeemus eivät uhranneet rakkaudenlahjaansa Jeesukselle hänen eläessään. Katkerin kyynelin he toivat kalliit yrttinsä hänen kylmälle, elottomalle ruumiilleen. Naiset, jotka toivat yrttejä haudalle, huomasivat tehneensä

sen turhaan, sillä Jeesus oli noussut ylös. Mutta Maria, joka vuodatti rakkaudenlahjansa Vapahtajan päälle tämän ollessa tietoinen hänen palveluksestaan, voiteli hänet hänen hautaamistaan varten. Ja joutuessaan suuren koettelemuksensa pimeyteen hän vei mukanaan tuon teon muiston, joka oli esimakua siitä rakkaudesta, jota hän saisi lunastetuiltaan kautta iankaikkisuuksien.

Monet tuovat kalliita lahjoja vainajille. He lausuvat helliä sano ja seisoessaan kylmän, elottoman ruumiin ääressä. Hellyyttä, tun- [113] nustusta ja rakkautta tuhlataan sellaiselle, joka ei näe eikä kuule. Jos nämä sanat olisi lausuttu silloin, kun väsynyt sielu olisi niitä niin suuresti tarvinnut, kun korva vielä saattoi kuulla ja sydän tuntea, niin miten kallisarvoista niiden tuoksu olisikaan ollut!

Marian teon merkitys

Maria ei käsittänyt rakkaudentekonsa täyttä merkitystä. Hän ei voinut vastata syyttäjilleen. Hän ei osannut selittää, miksi hän oli valinnut juuri sen tilaisuuden Jeesuksen voitelemiseen. Pyhä Henki oli häntä johdattanut, ja hän oli noudattanut hänen kehotuksiaan. Innoitus ei alennu esittämään perusteluita. Näkymätön voima vaikuttaa sieluun ja mieleen ja saa aikaan toiminnan. Sillä on ilman muuta oma oikeutuksensa.

Kristus kertoi Marialle hänen tekonsa merkityksen ja antoi siinä hänelle enemmän, kuin itse oli vastaanottanut. Hän sanoi: »Sillä kun hän valoi tämän voiteen minun ruumiilleni, teki hän sen minun hautaamistani varten.» Kuten alabasteripullo särjettiin, ja sen tuoksu täytti koko huoneen, niin Kristuksen oli kuoltava ja hänen ruumiinsa oli murtuva, mutta hän oli nouseva haudasta, ja hänen elämänsä tuoksu oli täyttävä koko maailman. »Kristuskin rakasti teitä ja antoi itsensä meidän edestämme lahjaksi ja uhriksi, Jumalalle [U+0315] suloiseksi tuoksuksi'» (Ef. 5: 2).

»Totisesti minä sanon teille», Jeesus lausui, »missä ikinä kaikessa maailmassa evankeliumia saarnataan, siellä sekin, minkä tämä teki, on mainittava hänen muistoksensa.» Katsoessaan tulevaisuuteen Vapahtaja puhui hyvin varmasti evankeliumistaan. Sitä oli saarnattava kaikessa maailmassa. Ja niin pitkälle kuin evankeliumi ulottuisi, Marian lahja levittäisi tuoksuaan, ja hänen vilpitön tekonsa tuottaisi sydämille siunausta. Valtakuntia oli nouseva ja kukistuva,

yksinvaltioiden ja valloittajien nimet unohtuisivat, mutta tämän naisen teko säilyisi ikuistettuna pyhän historian lehdillä. Siihen asti, kunnes aikaa ei enää anneta, tuo särjetty alabasteripullo oli kertova langenneelle ihmissuvulle Jumalan ylenpalttisesta rakkaudesta.

Juudas lähtee kavaltajan tielle

Marian teko oli sen jyrkkä vastakohta, mitä Juudas oli tekemäisillään. Miten kirpeän opetuksen Kristus olisikaan voinut antaa hänelle, joka oli kylvänyt arvostelun ja pahojen ajatusten siemeniä opetuslasten mieleen! Miten hyvin olisikaan syyttäjää voitu syyttää! Hän, joka näkee jokaisen sydämen vaikuttimet ja ymmärtää jokaisen aikeen, olisi voinut esittää pidoissa olijoille synkkiä lukuja Juudaksen elämästä. Hän olisi voinut paljastaa sen tyhjän verukkeen, jolle tuo petturi perusti sanansa, sillä sen sijaan, että hän olisi tuntenut myötätuntoa köyhiä kohtaan, hän ryösti ne rahat, jotka oli tarkoitettu heidän auttamisekseen. Tämä olisi voinut herättää suuttumusta häntä kohtaan, koska hän sortii leskeä, orpoa ja palkkalaista. Mutta jos Jeesus olisi paljastanut Juudaksen, olisi väitetty, että tämä sen tähden kavalsi hänet. Ja varkaudestakin syytettynä Juudas olisi voinut herättää myötätuntoa vieläpä opetuslastenkin keskuudessa. Siksi Vapahtaja ei häntä nuhdellut ja vältti siten antamasta puolustusta hänen petokselleen.

Mutta katse, jonka Jeesus loi Juudakseen, sai tämän vakuuttuneeksi siitä, että Vapahtaja oli päässyt perille hänen tekopyhydestään ja tunsu hänen alhaisen, halpamaisen luonteensa. Ja kiittäessään Marian tekoa, jota niin ankarasti oli tuomittu, Jeesus oli nuhdellut Juudasta. Tätä ennen Vapahtaja ei ollut koskaan suoraan häntä nuhdellut. Nyt tuo moite kalvoi hänen sydäntään. Hän päätti kostaa. Illalliselta hän meni suoraan ylimmäisen papin palatsiin, jossa hän löysi neuvoston kokoontuneena, ja hän tarjoutui petoksella saattamaan Jeesuksen heidän käsiinsä.

Papit olivat riemuissaan. Näille Israelin johtajille oli annettu etuoikeus ottaa Kristus vastaan Vapahtajanaan, rahatta ja hinnatta. Mutta he kieltäytyivät tästä lahjasta, joka heille tarjottiin pakottavan rakkauden hellimmässä hengessä. He kieltäytyivät vastaanottamasta pelastusta, joka on kultaa kalliimpi, ja ostivat Herransa kolmestakymmenestä hopearahasta.

Juudas oli ahtanut sydämessään sijaa ahneudelle, kunnes se voitti jokaisen hyvän piirteen hänen luonteessaan. Hän kadehti Jeesukselle tehtyä uhrausta. Hänen sydäntään raastoi kateus, kun Vapahtaja sai vastaanottaa lahjan, joka olisi sopinut maan valtiaille. Hän petti Herransa rahasummasta, joka oli paljon pienempi voiderasian hintaa.

Muut opetuslapset eivät olleet Juudaksen kaltaisia. He rakastivat Vapahtajaa. Mutta he eivät osanneet antaa oikeata arvoa hänen ylevälle luonteelleen. Jos he olisivat käsittäneet, mitä hän oli tehnyt heidän hyväkseen, he olisivat tunteneet, ettei mikään hänelle uhrattu ollut tuhlausta. Itämaan tietäjät, jotka tiesivät niin vähän Jeesuksesta, olivat osoittaneet käsittävänsä paremmin, mikä kunnia hänelle kuului. He toivat Vapahtajalle kalliita lahjoja ja kumartuivat kunnioittaen hänen eteensä hänen ollessaan vain pieni lapsi, joka makasi seimessä.

Sydämellisen kohteliaisuuden arvo

[115]

Kristus antaa arvoa sydämelliselle kohteliaisuudelle. Kun joku teki hänelle palveluksen, hän siunasi sen tekijää taivaallisella hyvyydellä. Hän ei halveksinut pienintäkään kukkaa, jonka lapsen käsi oli poiminut ja ojentanut hänelle rakkaudessa. Hän otti vastaan lasten lahjat ja siunasi antajia ja kirjoitti heidän nimensä elämän kirjaan. Kun Maria voiteli Jeesuksen, mainitaan tämä hänen tekonsa Raamatussa asiana, joka erottaa hänet muista Marioista. Rakkautta ja kunnioitusta ilmaisevat teot Jeesusta kohtaan todistavat uskosta hänen Jumalan Poikana. Ja Pyhä Henki mainitsee todistuksena naisen uskollisuudesta Kristusta kohtaan: »Hän on pyhien jalkoja pessyt, ahdistettuja auttanut ja kaiken hyvän tekemistä harrastanut» (1 Tim. 5: 10).

Kristus iloitsi Marian vilpittömästä halusta tehdä Herransa tahtoa. Hän vastaanotti sen puhtaan rakkauden lahjan, jota hänen opetuslapsensa eivät ymmärtäneet eivätkä tahtoneet ymmärtää. Marian halu tehdä Herralleen tämä palvelus oli Kristukselle arvokkaampi kuin kaikki maailman kallisarvoiset voiteet, koska se ilmaisi hänen tunnustavan hänet maailman Vapahtajaksi. Kristuksen rakkaus pakotti häntä. Kristuksen luonteen verraton kauneus täytti hänen sielunsa. Voide oli antajan sydämen vertauskuva. Se oli sellainen

rakkauden ulkonainen ilmaus, jota taivaalliset virrat ravitsivat, kunnes se tulvi yli äyräittänsä.

Marian teko oli juuri sellainen opetus, jota opetuslapset tarvitsivat nähdäkseen, että heidän rakkaudenosoituksensa miellyttivät Jeesusta. Hän oli ollut heille kaikki kaikessa, eivätkä he käsittäneet, että hänet pian riistettäisiin heiltä, ja silloin he eivät voisi näyttää hänelle mitään merkkiä kiitollisuudesta hänen suuren rakkautensa tähden. Opetuslapset eivät koskaan käsittäneet tai ottaneet huomioon, niin kuin heidän olisi tullut, Kristuksen yksinäisyyttä, kun hän erotettuna taivaallisesta kodistaan eli ihmiselämää. Hän oli usein murheellinen, koska opetuslapset eivät antaneet hänelle sitä, mitä hänen olisi pitänyt heiltä saada. Hän tiesi, että jos he olisivat häntä seuraavien taivaallisten enkelien vaikutuksen alaisia, eivät hekään pitäisi mitään uhrausta kyllin suurena sydämensä rakkauden osoitukseksi.

Vasta jälkeinpäin he käsittivät, miten paljon he olisivat voineet tehdä Jeesukselle ilmaistakseen sydämensä rakkautta ja kiitollisuutta ollessaan vielä hänen lähellään. Kun Jeesus ei enää ollut heidän luonaan ja he tunsivat olevansa aivan kuin lamput ilman paimenta, he alkoivat nähdä, kuinka he olisivat voineet osoittaa hänelle huomaavaisuutta, joka olisi ilahduttanut hänen sydäntään. Eivät he enää moittineet Mariaa vaan itseään. Oi, kunpa he olisivat voineet saada takaisin moitteensa, sen, että pitivät köyhiä enemmän tuon lahjan arvoisina kuin Kristusta! He tunsivat kirveleviä omantunnon tuskia ottaessaan ristiltä Herransa muserretun ruumiin.

[116]

Kristuksen uhrin suuruus

Samaa puutetta on maailmassa meidänkin aikanamme. Vain harvat ymmärtävät, mitä kaikkea Kristus heille merkitsee. Jos he sen ymmärtäisivät, he Marian tavoin ilmaisisivat suuren rakkautensa ja vuodattaisivat runsaasti kallisarvoista voidetta. Sitä ei enää sanottaisi tuhlaukseksi. Mitään ei pidettäisi liian kalliina annettavaksi Kristukselle eikä mitään itsensä kieltämistä tai uhrausta liian suurena kestettäväksi hänen tähtensä.

Nuo suuttumuksen vallassa lausutut sanat: »Mitä varten tämä haaskaus?» toivat elävästi Kristuksen mieleen suurimman uhrin, mitä koskaan on annettu, hänen itsensä antamisen kadotetun maailman sovituksi. Herra tahtoi olla niin antelias ihmisperheelle, ettei

häneistä voitaisi sanoa, että hän olisi voinut tehdä enemmän. Antaessaan Jeesuksen Jumala antoi koko taivaan. Ihmissilmällä katsoen sellainen uhri oli mieletöntä tuhlausta. Ihmisjärjelle koko lunastussuunnitelma on armon ja varojen haaskausta. Se on pelkkää itsensä kieltämistä ja kokosydämistä uhrausta. Syystä saattavat taivaan joukot hämmästyneinä katsoa ihmisperhettä, joka kieltäytyy antamasta Kristuksessa ilmaistun rajattoman rakkauden kohottaa ja rikastuttaa itseään. Syystä he saattavat huudahtaa: »Miksi tämä tuhlaus?»

Mutta kadotetun maailman sovituksen on oltava täydellinen ja runsas. Kristuksen uhri oli ylenmäärin runsas riittääkseen jokaiselle Jumalan luomalle ihmissielulle. Sitä ei voitu rajoittaa niin, ettei se ylittäisi niiden lukumäärää, jotka ottavat tuon suuren lahjan vastaan. Kaikki ihmiset eivät pelastu. Lunastussuunnitelma ei kuitenkaan ole tuhlausta siksi, että se ei voi kaikkien kohdalla toteutua, vaikka siihen ylenpalttisesti anteliaisuudessa olisi varattu mahdollisuus. Siinä täytyy olla kylliksi ja vielä ylikin.

Fariseus Simonin epäilyt

Juudaksen arvosteleva suhtautuminen Marian lahjaan oli tehnyt vaikutuksensa Simoniin, jota Jeesuksen käytös hämmästytti. Se loukasi hänen farisealaista ylpeyttään. Hän tiesi monien vieraittensa katsovan Jeesukseen epäillen ja paheksuen. Simon sanoi sydämesään: »Jos tämä olisi profeetta, tietäisi hän, mikä ja millainen tuo nainen on, joka häneen koskee: että hän on syntinen.»

Parantaessaan Simonin pitaalista Kristus oli pelastanut hänet tilasta, jossa hän oli ollut kuin kuollut yhteiskunnalle. Mutta nyt Simon epäili, oliko Vapahtaja profeetta. Koska Kristus salli tämän naisen lähestyä itseään, koska hän ei suuttuneena karkottanut häntä luotaan sellaisena, jonka synnit olivat liian suuret anteeksiannettaviksi, koska hän ei osoittanut, että hän tiesi hänen langenneen, Simon joutui kiusaukseen ajatella, ettei hän ollut profeetta. Hän ajatteli, ettei Jeesus tiennyt mitään tästä naisesta, joka niin vapaasti ilmaisi tunteensa, muuten hän ei antaisi hänen koskettaa itseään.

[117]

Mutta syynä siihen, miksi Simon ajatteli näin, oli se, ettei hän tuntenut Jumalaa eikä Kristusta. Hän ei käsittänyt, että Jumalan Pojan täytyy toimia Jumalan tavoin osoittaen sääliä, hellyyttä ja armoa. Simonin mielestä tuli olla kokonaan välittämättä Marian

katumuksenosoituksista. Hänen kovaa sydäntään ärsytti Marian teko, kun tämä suuteli Kristuksen jalkoja ja voiteli niitä voiteella. Hän ajatteli, että jos Kristus olisi profeetta, hän tuntisi syntiset ja nuhtelisi heitä.

Jeesus ojentaa Simonia

Vapahtaja vastasi tähän lausumattomaan ajatukseen: »'Simon, minulla on jotakin sanomista sinulle'. - 'Lainanantajalla oli kaksi velallista, toinen oli velkaa viisisataa denaria, toinen viisikymmentä. Kun heillä ei ollut, millä maksaa, antoi hän molemmille velan anteeksi. Kumpi heistä siis rakastaa häntä enemmän?' Simon vastasi ja sanoi: 'Minun mielestäni se, jolle hän antoi enemmän anteeksi.' Hän sanoi hänelle: 'Oikein sinä ratkaisit.'»

Kuten Naatan teki Daavidille, niin Kristuskin kätki sattuvan sanansa vertauksen muotoon. Hän jätti isäntänsä tehtäväksi oman tuomionsa lausumisen. Simon oli johtanut syntiin naisen, jota hän nyt halveksi. Hän oli tehnyt hänelle suurta vääryyttä. Vertauksen kaksi velallista kuvasivat Simonia ja naista. Jeesus ei tahtonut opettaa, että näiden kahden henkilön tulisi tuntea erisuuruista kiitollisuutta, sillä kummankin kiitollisuudenvelka oli niin suuri, ettei sitä koskaan voitaisi maksaa. Mutta Simon piti itseään vanhurskaampana kuin Mariaa, ja Jeesus halusi hänen näkevän, kuinka suuri hänen syyllisyytensä todella oli. Hän tahtoi näyttää hänelle, että hänen syntinsä oli niin paljon suurempi Marian syntiä, kuin viidensadan denarin velka on viidenkymmenen denarin velkaa suurempi.

Nyt Simon alkoi nähdä itsensä uudessa valossa. Hän näki, että Mariaa tarkkaava henkilö oli enemmän kuin profeetta. Hän näki Kristuksen terävällä profeetallisella silmällään lukevan hänen sydämensä rakkauden ja hurskauden. Häpeä valtasi hänet, ja hän käsitti olevansa sellaisen henkilön lähellä, joka oli paljon hänen yläpuolellaan.

»Minä tulin sinun taloosi», Kristus jatkoi, »et sinä antanut vettä minun jaloilleni», mutta rakkautensa pakottamana Maria on katumuksen kyynelin pessyt jalkojani ja pyyhkinyt niitä päänsä hiuksilla. »Et sinä minulle suuta antanut, mutta tämä» nainen, jota sinä halveksit, »ei ole lakannut suutelemasta minun jalkojani siitä asti, kun tulin sisään.» Kristus luetteli ne tilaisuudet, joita Simonilla olisi ollut

osoittaa rakkauttaan Herraansa kohtaan ja kiitollisuuttaan siitä, mitä hän hänen hyväkseen oli tehnyt. Selvästi, mutta kuitenkin hienotunteisen kohteliaasti Vapahtaja vakuutti opetuslapsilleen, että hänen sydämensä on murheellinen, elleivät hänen opetuslapsensa osoita kiitollisuuttaan häntä kohtaan sanoin ja rakkaudenteoin.

Sydänten tutkija näki, mistä vaikuttimista Maria teki tekonsa, ja hän näki myös, mikä henki sai Simonin lausumaan sanansa. »Näetkö tämän naisen?» hän sanoi tälle. Hän on syntinen. »Minä sanon sinulle: tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut: hänhän näet rakasti paljon; mutta jolle vähän anteeksi annetaan, se rakastaa vähän.»

[118]

Simonin kylmyys ja välinpitämättömyys Vapahtajaa kohtaan osoittavat, miten vähän arvoa hän antoi osakseen tulleele armolle. Hän oli luullut kunnioittavansa Jeesusta kutsumalla hänet kotiinsa. Mutta nyt hän näki itsensä sellaisena, kuin hän todella oli. Hän luuli voivansa lukea vieraansa ajatukset, mutta hänen vieraansa olikin lukenut hänen ajatuksensa. Hän näki nyt, miten oikein Kristus oli häntä arvostellut. Hänen uskontonsa oli ollut vain farisealaisuuden vaippa. Hän oli halveksinut Jeesuksen sääliä. Hän ei ollut tunnustanut häntä Jumalan edustajaksi. Maria oli syntinen, jonka synnit olivat anteeksiannetut, mutta hän itse oli syntinen anteeksiantamattomine synteineen. Hänet tuomitsi se ankara oikeuden mittapuu, jota hän oli halunnut käyttää tätä naista kohtaan.

Simonia liikutti Jeesuksen hienotunteisuus, kun tämä ei julkisesti nuhdellut häntä vieraitten kuullen. Häntä ei ollut kohdeltu, niin kuin hän oli halunnut Mariaa kohdeltavan. Hän näki, ettei Jeesus halunnut paljastaa hänen syyllisyyttään muille, vaan esittämällä asian suoraan hänelle koetti saada hänet huomaamaan sen ja lempeällä ystävällisyydellään taivuttaa hänen sydämensä. Ankara nuhtelu olisi paaduttanut Simonin ja estänyt häntä katumasta, mutta kärsivällinen ojennus sai hänet huomaamaan erehdyksensä. Hän näki, miten suuressa velassa hän oli Herralleen. Hänen ylpeytensä murtui, hän katui, ja tuosta kopeasta fariseuksesta tuli nöyrä, itsensä uhraava opetuslapsi.

Marian rakkaus Vapahtajaan

Mariaa oli pidetty suurena syntisenä, mutta Kristus tiesi, millaisissa olosuhteissa hän eli. Hän olisi voinut sammuttaa viimeisenkin

toivon kipinän hänen sielustaan, mutta hän ei sitä tehnyt. Hänhän juuri oli nostanut hänet epätoivon ja turmion kuilusta. Seitsemän kertaa Maria oli kuullut hänen nuhtelevan riivaajia, jotka hallitsivat hänen sydäntään ja mieltään. Hän oli kuullut Jeesuksen palavat rukoukset Isälle hänen puolestaan. Hän tiesi, miten vastenmielistä synty oli Jeesuksen puhtaalle mielelle, ja hänen voimassaan Maria oli päässyt sen voittajaksi.

[119] Vaikka Marian tila näytti ihmissilmälle toivottomalta, niin Kris-
 [120] tus näki hänessä hyviä mahdollisuuksia. Hän näki hänen luonteensa parhaat piirteet. Lunastussuunnitelma oli avannut ihmiskunnalle suuria mahdollisuuksia, ja nämä mahdollisuudet toteutuivat Mariaan nähden. Kristuksen armon avulla hän tuli jumalallisesta luonnosta osalliseksi. Tämä langennut nainen, jonka sydän oli ollut riivaajien asuntona, joutui hyvin lähelle Vapahtajaa, hänen seuraansa ja palvelukseensa. Maria istui hänen jalkojensa juuressa oppimassa häneltä. Maria vuodatti hänen päähänsä kalliin voiteluöljyn ja kostutti hänen jalkansa kyynelillään. Maria seisoi ristin juurella ja seurasi häntä haudalle saakka. Maria oli ensimmäisenä haudalla hänen ylösnousemuksensa jälkeen. Maria myös ensimmäisenä kertoi ylösnousseesta Vapahtajasta.

Jeesus tuntee ihmissielun salaisimmatkin sopukat. Voit sanoa: Olen syntinen, suuri syntinen. Ehkäpä oletkin, mutta mitä pahempi olet, sitä enemmän tarvitset Jeesusta. Hän ei työnnä yhtäkään itkettä, katuvaan sielua luotaan. Hän ei kerro kenellekään kaikkea, mitä hän saattaisi paljastaa, mutta hän kehottaa jokaista vapisevaa sielua rohkaisemaan mielensä. Hän lupaa runsaan anteeksiannon kaikille, jotka tulevat etsimään häneltä sovitusta ja uudistusta.

Kristus saattaisi käskä taivaan enkeleitä vuodattamaan vitsaus-ten maljat maailman ylle tuhotakseen ne, jotka uhkuvat vihaa Jumalaa kohtaan. Hän saattaisi poistaa tämän häpeätahran maailmankaikkeudesta. Mutta hän ei tee sitä, hän seisoo nytkin suitsutusalttarin ääressä esittämässä Jumalalle niiden rukouksia, jotka odottavat hänen apuaan.

Jeesus nostaa sielut, jotka etsivät häneltä apua, syytösten ja kiistojen yläpuolelle. Ei yksikään ihminen tai paha enkeli voi syyttää näitä sieluja. Kristus liittää heidät omaan jumalallisiinheimilliseen luontoonsa. He seisovat suuren syntienkantajan vieressä Jumalan valtaistuimelta tulevassa valossa. »Kuka voi syyttää Jumalan valittu-

ja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme» (Room. 8: 33, 34).

Luku 15—Riemusaatossa Jerusalemiin

»Iloitse suuresti, tytär Siion, riemuitse, tytär Jerusalem, sillä sinun kuninkaasi tulee sinulle! Vanhurskas ja auttaja hän on, on nöyrä ja ratsastaa aasilla, aasintamman varsalla» (Sak. 9: 9).

Viisisataa vuotta ennen Kristuksen syntymää profeetta Sakarja ennusti täten kuninkaan tulon Israeliin. Nyt tämä ennustus on täyttyvä. Hän, joka niin kauan on kieltäytynyt kuninkaallisesta kunniasta, tulee nyt Jerusalemiin Daavidin valtaistuimen luvattuna perillisenä.

Kristuksen voitokas tulo Jerusalemiin tapahtui viikon ensimmäisenä päivänä. Kansanjoukot, joita oli kokoontunut Betaniaan nähdäkseen hänet, seurasivat häntä koska halusivat nähdä hänen vastaanottonsa. Paljon väkeä oli matkalla pääkaupunkiin pääsiäisjuhille, ja nämä liittyivät Jeesusta seuraavaan joukkoon. Koko luonto näytti iloitsevan. Vihreään verhoutuneiden puiden kukat levittivät suloista tuoksua. Uusi elämä ja ilo elähdytti kansaa. Toivo uudesta valtakunnasta heräsi jälleen henkiin.

Koska Jeesus oli aikonut suorittaa matkan Jerusalemiin ratsain, hän oli lähettänyt kaksi opetuslastaan noutamaan hänelle aasin varsoineen. Syntyessään Vapahtaja oli riippuvainen vieraiden ihmisten ystävällisyydestä. Seimi, jossa hän makasi, oli lainattu lepopaikka. Samoin nytkin, vaikka »tuhansien vuorten karjat» kuuluvat hänelle, hän on riippuvainen vieraan ystävällisyydestä saadakseen eläimen, jolla ratsastaisi Jerusalemiin sen kuninkaana. Jälleen hänen jumaluu- tensa tulee ilmi niissä tarkoissa ohjeissa, joita hän antaa opetuslapsilleen tässä asiassa. Kuten hän ennusti, hyväksyttiin selitys »Herra niitä tarvitsee» hyvin kernaasti. Jeesus valitsi käyttöönsä varsan, jolla kukaan ei vielä koskaan ollut ratsastanut. Riemukkaan innostuksen vallassa opetuslapset levittivät vaatteitaan eläimen selkään ja asettivat Mestarinsa niiden päälle istumaan. Siihen asti Jeesus oli aina matkustanut jalkaisin, ja opetuslapset olivatkin aluksi ihmetelleet sitä, että hän nyt halusi ratsastaa. Mutta heidän sydämessään syttyi toivo ja se riemuisa ajatus, että hän nyt oli menossa pääkaupunkiin, jossa hän julistautuisi kuninkaaksi ja vahvistaisi kuninkaallisen val-

tansa. Käydessään Jeesuksen asialla he ilmaisivat hehkuvat toiveensa Jeesuksen ystäville, ja innostava uutinen levisi lähelle ja kauas ja kohotti kansan odotuksen huippuunsa.

Jeesus ratsastaa Jerusalemiin

Jeesus noudatti juutalaista kuninkaan saapumistapaa. Hän ratsasti samalla eläimellä, jolla Israelin kuninkaat olivat ratsastaneet, ja profetia oli ennustanut Messiaan tällä tavoin kerran tulevan valtakuntaansa. Tuskin hän oli istunut varsan selkään, kun jo äänekkäs voittohuuto kajahti läpi ilman. Kansanjoukko tervehti häntä Messiaana, kuninkaanaan. Jeesus otti nyt vastaan kunnioituksen, jota hän ei koskaan aikaisemmin ollut sallinut itselleen osoitettavan, ja opetuslapset pitivät tätä merkinä siitä, että heidän iloiset toiveensa toteutuisivat ja he saisivat nähdä hänet valtaistuimella. Kansa oli varma siitä, että heidän vapautuksensa hetki oli koittanut. Mielikuvituksessaan he näkivät Rooman armeijat karkotettuina Jerusalemista ja Israelin jälleen itsenäisenä valtakuntana. Kaikki olivat onnellisia ja innostuneita, ja ihmiset kilpailivat keskenään, miten osoittaisivat hänelle kunnioitusta. He eivät voineet osoittaa ulkonaista loistoa ja komeutta, mutta he antoivat hänelle onnellisen sydämensä palvonnan. He eivät voineet tuoda hänelle kalliita lahjoja, mutta he levittivät päällysvaatteena matoksi hänen tielleen ja sirottivat myös öljypuun ja palmun lehteviä oksia tielle. He eivät voineet tuon voitokulkueen etunenässä kantaa mitään kuninkaallisia lippuja, mutta he katkoivat levittäytyviä palmunoksia, luonnon voiton tunnuksia, ja heiluttivat niitä korkealla äänekkäiden hoosiannahuutojen kaikuessa.

Heidän kulkiessaan eteenpäin liittyi mukaan pitkin matkaa sellaisia, jotka olivat kuulleet Jeesuksen tulosta ja riensivät yhtymään kulkueeseen. Sivustakatselijoitakin liittyi joukkoon kysellen: Kuka tämä on? Mitä tämä hälinä merkitsee? He olivat kaikki kuulleet Jeesuksesta ja odottivat hänen menevän Jerusalemiin, mutta he tiesivät hänen tähän asti torjuneen kaikki yritykset asettaa hänet valtaistuimelle, ja siksi he olivat suuresti hämmästyneitä kuullessaan, että se oli hän. He ihmettelivät, mikä oli aiheuttanut tämän muutoksen hänessä, joka oli sanonut, ettei hänen valtakuntansa ollut tästä maailmasta.

Nämä kyselyt keskeyttää riemuhuuto. Innostunut kansanjoukko toistaa sen yhä uudelleen, etäälläkin olevat yhtyvät siihen, ja kaiku vastaa siihen ympäröiviltä kukkuloilta ja laaksoista. Ja nyt yhtyy kulkueeseen Jerusalemissa tulevia joukkoja. Tuhansittain niitä, jotka ovat kokoontuneet sinne viettämään pääsiäistä, rientää lausumaan Jeesuksen tervetulleeksi. He tervehtivät häntä heiluttamalla palmunoksia ja virittämällä pyhiä lauluja. Papit soittavat temppeleissä torvella iltajumalanpalveluksen merkiksi, mutta vain harvat noudattavat kutsua, ja hallitushenkilöt sanovat levottomina toisilleen: »Koko maailma juoksee hänen perässään.»

[123]

[124]

Ei koskaan aikaisemmin maallisen vaelluksensa aikana Jeesus ollut sallinut sellaista kunnianosoitusta. Hän näki selvästi sen seuraukset. Se oli johtava hänet ristille. Mutta hänen tarkoituksensa oli näin julkisesti esittää itsensä Lunastajana. Hän halusi kiinnittää ihmisten huomion siihen uhriin, joka kruunaisi hänen työnsä langenneen maailman hyväksi. Kansan kokoontuessa Jerusalemiin viettämään pääsiäistä oli hän, vertauskuvallinen Karitsa, vapaaehtoisesti antava itsensä uhriksi. Hänen seurakuntansa oli kaikkina tulevana aikoina tehtävä hänen maailman syntien tähden tapahtuvan kuolemansa syvän mietiskelyn ja tutkimuksen kohteeksi. Jokainen siihen liittyvä seikka oli vahvistettava niin, ettei epäilylle jäänyt sijaa. Siksi oli välttämätöntä, että koko kansan katse nyt kiinnitettiin häneen. Hänen suurta uhriaan edeltävien tapausten piti olla sellaisia, että ne kiinnittäisivät huomion itse uhriin. Sellaisten kunnianosoitusten jälkeen, jotka liittyivät hänen tuloonsa Jerusalemiin, kaikkien silmät seuraisivat häntä hänen nopeasti siirtyessään kohti elämänsä viimeistä näytöstä.

Nämä hänen riemukulkuunsa liittyvät tapaukset tulisivat yleiseksi puheenaiheeksi ja tekisivät Jeesuksen kaikille tunnetuksi. Hänen ristiinnaulitsemisensa jälkeen monet liittäisivät nämä tapaukset yhteen hänen kärsimystensä ja kuolemansa kanssa. He joutuisivat tutkimaan ennustuksia ja tulisivat vakuuttuneiksi, että Jeesus oli Messias, ja kääntyneiden joukko joka maassa yhä kasvaisi.

Tässä maallisen elämänsä ainoassa voittokulkueessa Vapahtaja olisi voinut esiintyä pyhien enkelien saattamana, ja Jumalan pasuuna olisi voinut julistaa hänen tuloaan, mutta sellainen esiintyminen ei olisi ollut hänen tehtävänsä tarkoituksen eikä sen periaatteen mukainen, joka hallitsi hänen elämäänsä. Hän pysyi valitsemassaan vaa-

timattomassa osassa. Hänen täytyi kantaa inhimillisyyden taakkaa, kunnes hän antaisi henkensä maailman elämän puolesta.

Tämä päivä oli opetuslasten mielestä heidän elämänsä suuri juhlapäivä, mutta synkät pilvet olisivat sen peittäneet, jos he olisivat tietäneet, että tämä riemukas kohtaaminen oli vain Mestarin kärsimyksen ja kuoleman alkusoittoa. Vaikka hän yhä uudelleen oli heille kertonut varmasti tulevansa uhrattavaksi, niin he hetken iloisessa voitonhuumassa unohtivat hänen murheelliset sanansa ja odottivat vain hänen onnekasta hallituskauttaan Daavidin valtaistuimella.

Yhä enemmän ihmisiä liittyi lakkaamatta kulkueeseen, ja muutamia harvoja poikkeuksia lukuunottamatta hetken innostus valtasi kaikki, ja he yhtyivät hoosiannahuutoihin, joiden kaiku kiiri kukkulalta toiselle ja laaksosta laaksoon. Lakkaamatta kaikui huutoja: »Hoosianna Daavidin pojalle! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen! Hoosianna korkeuksissa!»

Maailma ei ollut koskaan aikaiemmin nähnyt sellaista voittoa. Se ei ollut samanlainen kuin maailman suurten valloittajien kulkueet. Siinä ei nähty murheellisten vankien joukkoa voittajan urhoollisuuden merkinä. Sen sijaan näkyi Vapahtajan ympärillä kunniakkaita todistuksia hänen rakkaudentyöstään syntisten ihmisten hyväksi. Vangit, jotka hän oli vapauttanut saatanan vallasta, ylistivät Jumalaa vapautuksestaan. Kulkuetta johtivat sokeat, joiden näön hän oli palauttanut. Mykät, joiden kielen siteet hän oli irrottanut, huusivat äänekkäimmät hoosiannahuudot. Hänen parantamansa rannat hyppelivät ilosta ja olivat innokkaimpina taittamassa palmunoksia ja heiluttamassa niitä Vapahtajan edessä. Lesket ja orvat ylistivät Jeesuksen nimeä hänen armoitettensa tähden heitä kohtaan. Pitaaliset, jotka hän oli puhdistanut, levittivät tahrattomat vaatteensa hänen tielleen ja tervehtivät häntä kunnian Kuninkaana. Joukossa oli sellaisiakin, jotka hänen äänensä oli herättänyt kuoleman unesta. Lasarus, jonka ruumis oli jo turmeltuneena maannut haudassa mutta joka nyt iloitsi kukoistavan miehuuden voimassa, talutti eläintä, jolla Vapahtaja ratsasti.

[125]

Fariseusten kateus

Monet fariseukset katselivat tätä näkyä ja kiehuen kateudesta ja ilkeydestä koettivat hillitä yleisen innostuksen tulvaa. Koko arvo-

vallallaan he yrittivät vaihtaa kansaa, mutta heidän vetoamuksensa ja uhkauksensa vain lisäsivät innostusta. He pelkäsivät, että tämä joukko paljoutensa voimalla tekisi Jeesuksen kuninkaaksi. Kun eivät enää keksineet muuta keinoa, he tunkeutuivat joukon läpi sinne, missä Jeesus oli, ja lausuiivat hänelle moittivasti ja uhkaavasti: »Opettaja, nuhtelee opetuslapsiasi.» He selittivät, että sellaiset meluisat mielienosoitukset olivat laittomia, eivätkä viranomaiset sellaisia sallisi. Mutta he vaikenivat kuultuaan Jeesuksen vastauksen: »Minä sanon teille: jos nämä olisivat vaiti, niin kivet huutaisivat.» Tuo riemukulkue oli itse Jumalan määräämä. Profeetta oli siitä ennustanut, ja ihminen oli voimaton muuttamaan Jumalan tarkoitusta. Elleivät ihmiset olisi hänen suunnitelmaansa toteuttaneet, hän olisi antanut äänen elottomille kiville, jotka olisivat tervehtineet hänen Poikaansa ylistyshuudoin. Kun fariseukset noloina vetäytyivät syrjään, toistivat sadat äänet Sakarjan sanoja: »Iloitse suuresti, tytär Siion, riemuitse, tytär Jerusalem, sillä sinun kuninkaasi tulee sinulle! Vanhurskas ja auttaja hän on, on nöyrä ja ratsastaa aasilla, aasintamman varsalla.»

Jeesus itkee Jerusalemia

[126] Kun kulkue saapui mäen rinteeseen ja aikoi laskeutua alas kaupunkiin, Jeesus pysähtyi ja koko joukko hänen kanssaan. Heidän edessään oli Jerusalem kaikessa loistossaan. Se kylpi laskevan auringon valossa. Temppele kiinnitti kaikkien huomiota. Suurenmoisen mahtavana se kohosi kai ken muun yläpuolelle näyttäen viittaavan taivasta kohden ikään kuin ohjaten kansaa ainoan elävän Jumalan luo. Temppele oli kauan ollut Juudan kansan ylpeys ja kunnia. Ylpeilivätpä roomalaisetkin sen komeudesta. Roomalaisten virkaan asettama kuningas oli ryhtynyt yhdessä juutalaisten kanssa sitä jälleenrakentamaan ja kaunistamaan, ja Rooman keisari oli rikastuttanut sitä lahjoillaan. Sen mahtavuus, rikkaus ja loisto olivat tehneet sen yhdeksi maailman ihmeistä.

Laskevan auringon värjätessä ja kullatessa taivaan sen loiste heijastui temppelein seinien puhtaan valkeasta marmorista ja kimalteli sen kullatuissa pilareissa. Mäen harjalta, missä Jeesus seuraajineen seisoi, se näytti valtavalta lumirakennelmalta, joka oli koristettu kultaisilla torneilla. Temppelein sisäänkäytävää kiersi kullasta ja hopeasta tehty viiniköynnös, jonka vihreät lehdet ja valtavat rypäletertot

olivat etevimpien taiteilijain valmistamat. Tämä kuvasi Israelia ku-koistavana viiniköynnöksenä. Kulta, hopea ja elävä vihreä olivat yhdistetyt harvinaisen aistikkaasti ja erinomaisen taidokkaasti. Niiden kiertyessä kauniisti valkoisina hohtavien pilarien ympäri ja tarttuessa välkkyvillä kärhillään niiden kultakoristeisiin niihin lankesi laskevan auringon loiste, joka sai ne hehkumaan aivan kuin taivaallis Jeesus katselee edessään olevaa näkyä, ja valtaisa kansanjoukkokin [127] hiljenee tuon ihanan näyn lumoamana. Kaikki kääntävät katseensa Vapahtajaan. He odottavat näkevänsä hänen kasvoillaan saman ihastuksen, jota he itse tuntevat. Mutta sen sijaan he näkevätkin niillä surun leiman. He ovat hämmästyneitä ja pettyneitä nähdessään hänen silmänsä täyttyvän kyynelistä ja hänen ruumiinsa huojuvan edestakaisin kuten puu myrskyn kourissa, samalla kun tuskanhuuto puhkeaa hänen vapisevilta huuliltaan aivan kuin murtuneen sydämen syvyyksistä lähteneenä. Millainen näky tämä olikaan enkeleille: heidän rakas Ruhtinaansa tuskan kyynelissä! Millainen näky tämä olikaan sille iloiselle joukolle, joka riemuhuudoin ja palmunoksia heiluttaen saattoi häntä komeata pääkaupunkia kohden, jossa he niin hartaasti toivoivat hänen ryhtyvän hallitsemaan. Jeesus oli itkenyt Lasaruksen haudalla, mutta se johtui jumalallisesta surusta hänen tuntiessaan myötätuntoa ihmistuskaa kohtaan. Mutta tämä äkillinen murhe oli kuin valittava sävel mahtavassa riemulaulussa. Keskellä iloa ja riemua, jolloin kaikki osoittivat hänelle kunnioitusta, Israelin Kuningas oli kyynelissä, ei hiljaa ilonkyynelissä, vaan voihkien vastustamattoman tuskan kyynelissä. Masennuksen tunne valtasi äkkiä kansanjoukon. Huudot vaikenivat. Moni itki myötätunnosta nähdessään tuon surun, jota ei ymmärtänyt.

Jeesus ei itkenyt niiden kärsimysten tähden, jotka häntä itseään odottivat. Edessään hän näki Getsemanen, jossa hänet pian peittäisivät synkeän pimeyden kauhut. Hän näki myös Lammasportin, jonka kautta jo vuosisatoja oli kuljetettu uhrieläimiä. Pian tämä portti avautuisi hänellekin, Jumalan Karitsalle, jonka uhraamiseen maailman syntien tähden kaikki nämä uhrit olivat viitanneet. Lähellä oli myös Golgata, jossa hän kohta joutuisi kärsimään kuoleman tuskat. Mutta Vapahtajan sieluntuska, itku ja valitus eivät johtuneet siitä, että hän näki edessään nämä paikat, jotka muistuttivat hänen julmasta kuolemastaan. Hänen surunsa ei ollut itsekästä. Ajatus hänen omasta kuolemastaan ei pelottanut hänen jaloa, uhrautuvaa sieluaan. Je-

rusalemin näkeminen se lävisti Jeesuksen sydämen - Jerusalemin, joka oli kieltänyt Jumalan Pojan ja pilkannut hänen rakkauttaan; joka kieltäytyi tunnustamasta hänen valtavia ihmetöitään ja aikoi riistää hänen henkensä. Hän näki sen syllisyyden sen kieltäessä Lunastajansa sekä mitä siitä olisi voinut tulla, jos se olisi vastaanottanut hänet, joka yksin saattoi sen haavat parantaa. Hän oli tullut sitä pelastamaan, kuinka hän voisi sen jättää?

[128] Israel oli ollut valittu kansa. Jumala oli tehnyt heidän temppelinsä asunnokseen, joka kohosi kauniina, »kaiken maan ilona» (Ps. 48: 3). Se tiesi yli tuhannen vuoden ajalta kertoa Kristuksen varjellevästä huolenpidosta ja sellaisesta hellästä rakkaudesta, jollaisella Isä kantaa ainokaistaan. Siinä temppelissä profeetat olivat lausuneet vakavia varoituksiaan. Siellä olivat heiluneet palavat suitsutusastiat suitsutuksen kohotessa palvojien rukousten kanssa Jumalan puoleen. Siellä oli vuotanut uhrieläinten veri, joka kuvasi Kristuksen verta. Siellä oli Kaikkivaltiaan kunnia ilmestynyt armoistuimen yläpuolella. Siellä olivat papit hoitaneet virkaansa, ja vertauskuvalliset menot ja toimitukset olivat jatkuneet kautta aikojen. Mutta kaiken tämän täytyisi loppua.

Jerusalemin kohtalonhetki

[129] Jeesus kohotti kätensä, joka niin usein oli siunannut sairaita ja kärsiviä, osoitti sillä tuomittua kaupunkia ja huudahti murheellisena katkonaisin sanoin: »Jospa tietäisit sinäkin tänä päivänä, mikä rauhaasi sopii!» - Tässä Vapahtaja pysähtyi ja jätti sanomatta, millainen olisi ollut Jerusalemin tila, jos se olisi ottanut vastaan Jumalan sille tarjoaman avun ja lahjan - hänen rakkaan Poikansa. Jos Jerusalem olisi tiennyt, mitä sen etuoikeus oli tietää, ja ottanut vaarin valosta, jonka taivas sille oli lähettänyt, se olisi pysynyt kukoistavana valtakuntien kuningattarena, vapaana Jumalan sille antamassa voimassa. Sen porteilla ei silloin olisi seisonut aseistettuja sotilaita, eikä sen muureilla olisi liehunut Rooman lippuja. Jumalan Pojan silmien eteen nousi se ihana kohtalo, joka olisi tullut Jerusalemin osaksi, jos se olisi ottanut vastaan Lunastajansa. Hän näki, että se hänen avullaan olisi voinut parantua kauheasta sairaudestaan, vapautua kahleistaan ja muodostua maailman mahtavaksi pääkaupun-

giksi. Sen muureilta olisi rauhankyyhky lentänyt kaikkien kansojen keskuuteen. Se olisi ollut koko maailman kunnian kruunu.

Mutta tämä kirkas kuva siitä, mitä Jerusalemi olisi voinut olla, häipyä pian Vapahtajan silmistä. Hän käsittää mitä se nyt on Rooman ikeen alla, Jumalan kiroamana ja hänen kostotuomionsa alaisena. Hän jatkaa katkennutta valitustaan: »Mutta nyt se on sinun silmiltäsi salattu. Sillä sinulle tulevat ne päivät, jolloin sinun vihollisesi sinut vallilla saartavat ja piirittävät sinut ja ahdistavat sinua joka puolelta; ja he kukistavat sinut maan tasalle ja surmaavat lapsesi, jotka sinussa ovat, eivätkä jätä sinuun kiveä kiven päälle, sentähden ettet etsikkoaikaasi tuntenut.»

Kristus tuli pelastaakseen Jerusalemin lapsineen, mutta farisealainen ylpeys, ulkokultaisuus, kateus ja pahuus olivat estäneet häntä saavuttamasta tarkoitustaan. Jeesus tiesi, mikä kauhea kosto kohtaisi tuomittua kaupunkia. Hän näki Jerusalemin sotajoukkojen ympäröimänä, piiritettyjen asukkaiden nääntyvän nälkään, äitien syövän omien lastensa kuolleita ruumiita ja sekä vanhempien että lasten tempaavan toisiltaan viimeisen suupalan, koska kalvava nälkä on tukahduttanut kaikki luonnolliset tunteet. Hän näki myös, että juutalaisten itsepäisyys, joka oli ilmennyt hänen tuomansa pelastuksen hylkäämisenä, saisi heidät myös kieltäytymään antautumasta hyökkääville sotajoukoille. Hän näki Golgatan, jolle hänetkin ristiinnaulittaisiin, niin täynnä ristejä kuin metsässä on puita. Hän näki kurjia asukkaita kidutettavan piinapenkeissä ja ristille naulittuina, kauniit palatsit tuhottuina, temppelin raunioina ja kaupungin mahtavat muurit maan tasalla itse kaupungin ollessa kynnettynä pelloksi. Syystä saattoi Vapahtaja itkeä tuskasta näin kauhean näyn nähdessään.

Jerusalem oli ollut Jeesuksen huolenpidon erikoisena kohteena, ja kuten rakastava äiti suree itsepäistä poikaansa, niin Jeesuskin itki rakastamaansa kaupunkia. Kuinka voisit sinut jättää? Kuinka saatan nähdä sinut tuhon omana? Onko minun annettava sinun täyttää vihasi malja! Yksi ainoa sielu on niin kallisarvoinen, että sen rinnalla maailmatkin ovat vähäarvoisia, ja tässä kokonainen kansa oli menossa perikatoaan kohden. Kun nopeasti länteen kallistuva aurinko katoaisi taivaanrannan taakse, päättyisi Jerusaleminkin armon päivä. Niin kauan kuin kulkue seisoi Öljymäen rinteellä, ei Jerusalemin vielä ollut liian myöhäistä katua. Armon enkeli jo laski alas siipiään ja oli astumassa pois kultaiselta valtaistuimelta antaakseen sijaa oi-

[130] keu delle ja nopeasti lähestyvälle tuomiolle. Mutta Kristuksen hellä, rakastava sydän rukoili vielä Jerusalemin puolesta, joka oli hylännyt hänen armonsä, halveksinut hänen varoituksiaan ja nyt aikoi tahrata kätensä hänen verellään. Jos Jerusalem vain katuisi, ei vielä olisi liian myöhäistä. Laskevan auringon viimeisten säteiden viipyessä vielä temppelissä, torneissa ja muurin harjalla voisi ehkä joku hyvä enkeli johtaa sen Vapahtajan luo ja kääntää sen tuomion. Kaunis ja syntinen kaupunki, joka oli kivittänyt profeetat, kieltänyt Jumalan Pojan ja katumattomuudellaan satoi itsensä orjuuden kahleisiin - sen armon päivä oli melkein loppuun kulunut.

Kuitenkin Jumalan Henki puhuu vielä Jerusalemile. Ennen kuin päivä päättyy, esitetään vielä yksi todistus Kristuksen puolesta. Todistuksen ääni korotetaan kaiuttamaan profeetallisesta menneisyydestä tulevaa kutsua. Jos Jerusalem kuulee kutsun, jos se vastaanottaa Vapahtajan, joka lähestyy sen portteja, se voi vielä pelastua.

Kulkue saapuu Jerusalemiin

Jerusalemin hallitusmiehet ovat saaneet tiedon, että Jeesus lähestyy kaupunkia suuren kansanjoukon saattamana. Mutta heillä ei ole mitään tervetuliaistoivotusta Jumalan Pojalle. Pelokkaina he menevät häntä vastaan ja toivovat kansanjoukon hajoavan. Kun kulkue on laskeutumaisillaan Öljymäeltä, hallitusmiehet pysäyttävät sen.

[131] He tiedustelevat, mikä on tuon äänekkään riemun syynä. Heidän kysymykseensä: »Kuka tämä on?» opetuslapset vastaavat innoituksen hengen täyttämänä. Kaunopuheisesti he toistavat Kristusta koskevia ennustuksia:

Aadam sanoo sinulle, että hän on vaimon siemen, joka on polkeva rikki käärmeen pään.

Kysy Aabrahamilta, niin hän vastaa sinulle, että hän on »Melkisedek, Saalemin kuningas», rauhan ruhtinas (1 Moos. 14: 18).

Jaakob sanoo sinulle, että hän on Sankari Juudan sukukunnasta. Jesaja sanoo sinulle: »Immanuel», »Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas» (Jes. 7: 14; 9: 5).

Jeremia sanoo sinulle: »Daavidin vesa, - Herra on meidän vanhurskautemme» (Jer. 23: 6).

Daniel sanoo sinulle, että hän on Messias.

Hoosea sanoo sinulle, että hän on »Herra, Jumala Sebaot - Herra on hänen nimensä» (Hoos. 12: 5).

Johannes Kastaja sanoo sinulle, että hän on »Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin» (Joh. 1:29).

Suuri Kaikkivaltias on julistanut valtaistuimeltaan: »Tämä on minun rakas poikani» (Matt. 3: 17). Me, hänen opetuslapsensa, julistamme: Tämä on Jeesus, Messias, elämän Ruhtinas, maailman Lunastaja.

Ja pimeyden ruhtinaskin tunnustaa hänet sanoen: »Minä tunnen sinut, kuka olet, sinä Jumalan Pyhä» (Mark. 1: 24).

Luku 16—Tuomittu kansa

Kristuksen riemukulku Jerusalemiin oli himmeä vertauskuva hänen tulemisestaan taivaan pilvissä suurella voimalla ja kirkkaudella enkelien iloitessa ja pyhien riemuitessa. Silloin täyttyvät hänen sanansa papeille ja fariseuksille: »Tästedes te ette näe minua, ennenkuin sanotte: [U+0315] Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen'» (Matt. 23: 39). Sakarjalle näytettiin näyssä tuo lopullinen voiton päivä, ja hän näki myös niiden tuomion, jotka eivät olleet ottaneet Kristusta vastaan hänen tullessaan ensimmäisen kerran: »He katsovat minuun, jonka he ovat lävistäneet. Ja he valittavat häntä, niinkuin valitetaan ainokaista, murehtivat häntä katkerasti, niinkuin murehditaan katkerasti esikoista» (Sak. 12: 10). Tämän näyn Kristus näki edeltäkäsikin katsellessaan kaupunkia, ja hän itki sitä. Jerusalemia pian kohtaavan hävityksen hän näki ennakoivan tuon kansan lopullista tuhoa, kansan, joka olisi syypää Jumalan Pojan vereen.

Opetuslapset näkivät juutalaisten vihan Kristusta kohtaan, mutta he eivät vielä nähneet, mihin se johtaisi. He eivät vielä käsittäneet Israelin todellista tilaa eivätkä ymmärtäneet, millainen kosto kohtaisi Jerusalemia. Kristus paljasti tämän heille eräällä huomattavalla vertauksella.

Viimeinen kutsu Jerusalemille oli kaikunut turhaan. Papit ja hallitusmiehet olivat kuulleet profeettallisen äänen menneisyydestä kansanjoukon toistamana vastaukseksi kysymykseensä: »Kuka tämä on?» mutta he eivät pitäneet sitä Jumalan äänenä. Vihan ja hämmästyksen valtaamina he koettivat vaientaa kansaa. Väkijoukossa oli roomalaisia virkamiehiä, ja Jeesuksen viholliset ilmoittivat heille Jeesuksen olevan kapinanjohtaja. He selittivät, että hän aikoi vallata tempelin ja hallita Jerusalemissa kuninkaana.

Mutta Jeesuksen tyyni ääni hiljensi hetkeksi tuon meluisan joukon hänen jälleen ilmoittaessaan, ettei hän ollut tullut perustamaan maallista valtaa, vaan hän nousisi pian Isänsä luo, eivätkä hänen syyttäjänsä näkisi häntä, ennen kuin hän tulisi takaisin kunniansaan. Silloin he tunnustaisivat hänet, mutta liian myöhään. Nämä sanat

Jeesus lausui murheellisena ja erikoisen painok kaasti. Roomalaiset virkamiehet vaikenivat ja häpesivät. Vaikka heidän sydämensä oli vieras jumalalliselle vaikutukselle, he heltyivät siinä määrin, etteivät koskaan aikaisemmin olleet sellaista kokeneet. He näkivät Jeesuksen tyynien, vakavien kasvojen heijastavan rakkautta, hyvyttä ja levollista arvokkuutta. Heidät valtasi myötätunto, jota he eivät voineet käsittää. Sen sijaan, että he olisivat vanginneet Jeesuksen, he tunsivat pikemminkin haluavansa osoittaa hänelle kunnioitusta. He kääntyivät pappien ja hallitusmiesten puoleen ja syyttivät heitä häiriön aiheuttamisesta. Nämä johtomiehet puolestaan kohdistivat harmistuneina ja noloina syytöksensä kansaan ja väittelivät kiivaasti keskenään.

Sillä aikaa Jeesus meni kenenkään huomaamatta temppeliin. Siellä oli hiljaista, sillä Öljymäen tapahtumat olivat vetäneet kaiken kansan mäelle. Hetkisen Jeesus viipyi temppelin luona katsellen sitä murheellisena. Sitten hän opetuslapsineen lähti pois ja palasi Betaniaan. Kun kansa etsi häntä asettaakseen hänet valtaistuimelle, ei häntä enää löytynyt.

Viikunapuun kuivettuminen

Jeesus vietti koko yön rukouksessa, ja aamulla hän tuli jälleen temppeliin. Matkalla hän kulki erään viikunatarhan ohi. Hänen oli nälkä, ja »kun hän kaukaa näki viikunapuun, jossa oli lehtiä, meni hän katsomaan, löytäisikö ehkä jotakin siitä; mutta tultuaan sen luo hän ei löytänyt muuta kuin lehtiä. Sillä silloin ei ollut viikunain aika.»

Ei ollut viikunain kypsymisaika paitsi joillakin seuduilla, ja Jerusalemlaisten ympäröivästä ylätasangoista saatettiin todella sanoa: »Silloin ei ollut viikunain aika.» Mutta siinä puutarhassa, jonne Jeesus tuli, eräs puu näytti olevan edellä kaikista toisista. Se oli jo lehtien peittämä. Viikunapuut ovat sellaisia, että niihin ilmestyy kasvavia hedelmiä jo ennen lehtien puhkeamista. Siksi tämä täydessä lehdesä oleva puu antoi toiveita hyvin kehittyneistä hedelmistä. Mutta sen ulkonäkö petti. Tutkiessaan sitä alimmasta oksasta latvaan saakka Jeesus »ei löytänyt muuta kuin lehtiä». Sillä oli vain rehevä lehdistö mutta ei mitään muuta.

[134]

Kristus kirosi sen kuivettumaan. Hän sanoi: »Älköön ikinä enää kukaan sinusta hedelmää syökö.» Kun Jeesus opetuslapsineen jälleen seuraavana aamuna kulki kaupunkia kohden, heidän huomioon herättivät tuon viikunapuun kuihtuneet oksat ja riippuvat lehdet. »Rabbi», sanoi Pietari, »katso, viikunapuu, jonka sinä kirosit, on kuivettunut.»

[135] Viikunapuun kiroaminen oli herättänyt opetuslapsissa hämmästyttä. Heidän mielestään se oli niin suuresti Jeesuksen menettelytapojen vastaista. He olivat kuulleet hänen usein lausuvan, ettei hän tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan että maailma hänen kauttaan pelastuisi. He muistivat hänen sanansa: »Ihmisen Poika ei ole tullut ihmisten sieluja hukuttamaan vaan pelastamaan» (Luuk. 9: 56, vanh. käännös). Hänen ihmetöittensä tarkoitus oli aina ollut parantaa eikä koskaan tuhota. Opetuslapset olivat tunteneet hänet vain auttajana ja parantajana. Siksi tämä teko oli ainutlaatuinen, ja he kyselivät: Mikä on tämän tarkoitus?

Jumalalla »on halu laupeuteen». »Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei ole minulle mieleen jumalattoman kuolema» (Miika 7: 18; Hes. 33: 11). Tuhoaminen ja tuomitseminen on Herralle »outo työ» (Jes. 28: 21). Mutta armostaan ja rakkaudessaan hän kohottaa tulevaisuuden verhoa ja paljastaa ihmisille synnin seuraukset.

Opetuksia viikunapuun kuivumisesta

[136] Viikunapuun kiroaminen oli vertauskuvallinen teko. Tuo kuiva puu, joka komeili tuuhealla lehvistöllään aivan Jeesuksen silmien edessä, kuvasi Juudan kansaa. Vapahtaja halusi tehdä opetuslapsilleen tiettäväksi Israelin tuomion syyt ja sen varmuuden. Tämän tähden hän vertauksessaan antoi tälle puulle siveellisiä ominaisuuksia ja teki siitä jumalallisen totuu den tulkin. Juutalaiset erosivat kaikista muista kansoista siinä, että he tunnustivat olevansa kuuliaisia Jumalalle. He olivat olleet hänen erikoisessa suosiossaan, ja he väittivät olevansa vanhurskaampia kuin mikään muu kansa. Mutta maailmanrakkaus ja voitonhimo olivat heidät turmelleet. He kerskailivat tiedoistaan, mutta eivät tunteneet Jumalan vaatimuksia, ja olivat täynnä tekopyhyyttä. Tuon kuivan puun tavoin he ojentelivat reheviä oksiaan, jotka silmälle näyttivät kauniilta, mutta eivät tuottaneet

»muuta kuin lehtiä». Juutalaisten uskonto mahtavine tempeleineen, pyhine alttareineen, juhlapukuisine pappeineen ja vaikuttavine juhla-menoineen oli todella kaunista katsella, mutta siitä puuttui nöyryys, rakkaus ja armeliaisuus.

Missään viikunatarhan puussa ei ollut hedelmiä, mutta lehdettömät puut eivät herättäneet mitään toiveita eivätkä aiheuttaneet pettymystä. Nämä puut kuvasivat pakanoita. Heiltä puuttui jumalisuus kuten juutalaisiltakin, mutta he eivät olleet tunnustaneet palvelevansa Jumalaa. He eivät kerskatken väittäneet olevansa hyviä. He olivat sokeita Jumalan töille ja vaikutukselle. Heillä ei vielä ollut hedelmän aika. He yhä odottivat päivää, joka toisi heille valoa ja toivoa. Juutalaiset, jotka olivat saaneet Jumalalta suurempia siunauksia, olivat vastuussa näiden lahjojen väärin käyttämisestä. Ne etuoikeudet, joista he kerskasivat, vain lisäsivät heidän syyllisyyttään.

Jeesus oli tullut viikunapuun luo nälkäisenä etsimään ravintoa. Niin hän oli tullut Israelinkin luo ja toivonut löytävänsä siitä vanhurskauden hedelmiä. Hän oli tuhlannut heille lahjojaan, jotta he tuottaisivat hedelmää maailmalle siunaukseksi. Hän oli suonut heille kaikki tilaisuudet ja etuoikeudet, ja palkaksi hän pyysi heidän myötätuntoaan ja apuaan pelastustyössään. Hän halusi nähdä heissä uhrimieltä ja sääliä, intoa Jumalan puolesta ja syvää sydämen kaipuuta pelastaa lähimmäisensä. Jos he olisivat pitäneet Jumalan lain, he olisivat tehneet samaa epäitsekästä työtä, jota Kristuskin teki. Mutta ylpeys ja itsekylläisyys syrjäyttivät rakkauden Jumalaan ja lähimmäiseen. He saattoivat itsensä perikatoon kieltäytymällä palvelemasta toisia. He eivät antaneet maailmalle niitä totuuden aarteita, jotka Jumala oli heille uskonut. Tuossa kuivettuneessa puussa he näkivät sekä syntinsä että sen rangaistuksen. Viikunapuu, joka Vapahtajan kiroamana oli kuihtunut juuriaan myöten ja jäi lakastuneena törröttämään, osoitti, millainen Juudan kansasta tulisi, kun Jumala ottaisi heiltä pois armonsa. Koska he kieltäytyivät jakamasta saamiaan siunauksia, he eivät enää saisi niitä itsekään. Herra sanoo: »Se on sinun turmiosi, Israel, että olet minua vastaan, joka olen sinun apusi» (Hoos. 13: 9).

Tämä varoitus on kaikkia aikoja varten. Se, että Kristus kirosi viikunapuun, jonka hänen oma voimansa oli luonut, on varoitukseksi kaikille seurakunnille ja kaikille kristityille. Ei kukaan voi elämässään noudattaa Jumalan lakia palvelematta toisia. Mutta mo-

net eivät elä Kristuksen säälivää, epäitsekästä elämää. Jotkut, jotka luulevat olevansa erinomaisia kristittyjä, eivät käsitä, mitä Jumalan palveleminen merkitsee. He tekevät suunnitelmia, jotka hyödyttävät vain heitä itseään. He toimivat vain omaksi hyväkseen. Aika merkitsee heille jotain vain silloin, kun he voivat koota jotakin itselleen. Tämä on heidän tarkoituksensa kaikissa elämän asioissa. He eivät palvele toisia vaan itseään. Jumala loi heidät elämään maailmassa, jossa täytyy suorittaa epäitsekästä palvelusta. Hänen tarkoituksensa oli, että he kaikin mahdollisin tavoin auttaisivat lähimmäisiään. Mutta oma minä on niin tärkeä, etteivät he voi nähdä mitään muuta. He eivät ole kosketuksessa toisten ihmisten kanssa. Ne, jotka täten elävät vain itselleen, ovat tuon viikunapuun kaltaisia, joka näytti niin hyvältä mutta kuitenkin oli hedelmätön. He suorittavat jumalanpalvelusmenoja mutta ilman katumusta tai uskoa. He tunnustavat kunnioittavansa Jumalan lakia, mutta he eivät noudata sitä. He sanovat mutta eivät tee. Kristuksen viikunapuulle lausuma tuomio osoittaa, miten inhottavaa tällainen teeskentely on hänen silmissään. Hän sanoo julkisyntisen olevan vähemmän syyllinen kuin sellainen, joka tunnustaa palvelevansa Jumalaa mutta ei tuota mitään hedelmää hänen kunniaakseen.

Vertaus viikunapuusta

Vertaus viikunapuusta, minkä Kristus esitti ennen Jerusalemiin menoaan, on välittömässä yhteydessä sen opetuksen kanssa, jonka hän antoi kirotessaan hedelmättömän puun. Vertauksessa puutarhuri pyysi kuivan hedelmättömän puun puolesta: Anna sen olla vielä tämä vuosi, niin minä kaivan sen ympäri ja lannoitan sitä, ja jos se tuottaa hedelmää, hyvä on, mutta ellei, voit kaataa sen. Hedelmätöntä puuta oli hoidettava yhä paremmin, kaikin mahdollisin keinoin. Mutta jos se jäisi hedelmättömäksi, ei mikään pelastaisi sitä tuholta. Vertauksessa ei kerrottu, mikä oli puutarhurin työn tulos. Se riippui siitä kansasta, jolle Kristus lausui nämä sanat. Hedelmätön puu kuvasi heitä, ja he saivat itse ratkaista oman kohtalonsa. Heille annettiin kaikki taivaan suomat edut, mutta nämä siunaukset eivät heitä hyödyttäneet. Tulos näkyi siinä, että Kristus kirosi hedelmättömän viikunapuun. He olivat valinneet oman perikatonsa.

Yli tuhannen vuoden ajan Juudan kansa oli käyttänyt väärin Jumalan armoa ja vetänyt päälleen hänen tuomiotaan. He olivat hylänneet hänen varoituksensa ja tappaneet hänen profeettansa. Kristuksen ajan ihmiset syyllistyivät samoihin synteihin noudattamalla samaa menettelytapaa. Tuon sukukunnan syyllisyys oli siinä, että he hylkäsivät heille silloin tarjotun armon ja heille lausutut varoitukset. Kristuksen päivien juutalaiset sitoivat itsensä kahleilla, joita tuo kansa oli jo vuosisatoja itselleen takonut.

Jokaisen aikakauden ihmisille tarjotaan valoa ja etuoikeuksia. Heillä on etsikkoaikansa, jolloin he voivat tulla sovitetuiksi Jumalan kanssa. Mutta tällä armolla on rajansa. Se voi vuosikausia olla tarjona ihmiselle, joka on välinpitämätön ja hylkää sen. Mutta kerran tulee hetki, jolloin ihminen saa viimeisen armokutsun. Sydän paatuu niin, ettei se enää vastaa Jumalan Hengen kutsuun. Silloin ei Pyhän Hengen lempeä, vetoava ääni enää kutsu ihmistä, ja sen nuhteet ja varoitukset lakkaavat.

[138]

Tuo päivä oli nyt koittanut Jerusalemlle. Jeesus itki tuskasta tuomitun kaupungin tähden, mutta hän ei enää voinut sitä pelastaa. Hän oli jo käyttänyt kaikki keinot. Hylätessään Jumalan Hengen varoitukset Israel oli hylännyt ainoan apukeinonsa. Mikään muu mahti ei voinut sitä pelastaa.

Juudan kansa varoittavana esimerkkinä

Juudan kansa oli kaikkien niiden vertauskuva, jotka hylkäävät Jumalan iankaikkisen rakkauden kutsun. Kyynelet, joita Jeesus itki Jerusalemin vuoksi, vuotivat kaikkien aikojen syntien tähden. Israelille julistetussa tuomiossa voivat ne, jotka hylkäävät Jumalan Pyhän Hengen nuhteet ja varoitukset, lukea oman tuomionsa.

Tässä sukupolvessa on monia, jotka kulkevat samaa tietä kuin epäuskoiset juutalaiset. He ovat nähneet Jumalan voiman ilmauksia, ja Pyhä Henki on puhunut heidän sydämelleen, mutta he pitävät kiinni epäuskostaan ja vastarinnastaan. Jumala lähettää heille varoituksia ja nuhteita, mutta he eivät halua tunnustaa erehdyksiään vaan hylkäävät hänen sanomansa ja sanansaattajansa. Keinot, joita hän käyttää heidän auttamisekseen, tulevat heille kompastuskiveksi.

Luopunut Israel vihasi Jumalan profeettoja, koska näiden kautta heidän salaiset syntinsä tulivat julki. Ahab piti Eliaa vihollisenaan,

koska tämä suoraan nuhteli kuninkaan salaisia syntejä. Samoin nykyaikanakin Kristuksen palvelija, joka nuhtelee synnistä, saa osakseen pilkkaa ja moitetta. Raamatun totuus, Kristuksen uskonto, taistelee siveellisen turmeluksen voimakasta tulvintaa vastaan. Ihmisten sydän on nykyaikana vielä enemmän ennakkoluulojen kahleissa kuin Kristuksen aikana. Kristus ei vastannut ihmisten toiveita, sillä hänen elämänsä oli nuhde heidän syntejään vastaan, ja he kielsivät hänet. Niinpä ei nytkään Jumalan sanan totuus sovellu yhteen ihmisten elintapojen ja heidän luonnollisten taipumustensa kanssa, ja tuhannet hylkäävät valon. Saatanan yllyttäminä ihmiset epäilevät Jumalan sanaa ja haluavat käyttää omaa, riippumatonta arvostelukykyään. He valitsevat pimeyden mieluummin kuin valon, mutta he tekevät niin sielunsa uhalla. Ne, jotka moittivat Kristuksen sanoja, löysivät yhä enemmän moittimisen syytä, kunnes he kokonaan kääntyivät pois hänestä, joka oli totuus ja elämä. Niin on nytkin. Jumala ei halua kumota jokaista vastaväitettä, jonka lihallinen sydän voi esittää hänen totuuttaan vastaan. Niille, jotka hylkäävät kirkkaat valonsäteet, jotka voisivat valaista pimeyden, jäävät Jumalan sanan salaisuudet iäksi ilmaisematta. Totuus on kätkeyty heiltä. He kulkevat sokeasti eivätkä tiedä edessään olevasta perikadosta.

Öljymäen laelta Kristus näki yli koko maailman ja kaikkien aikojen, ja hänen sanansa voidaan soveltaa jokaiseen sieluun, joka hylkää Jumalan armokutsun. Hän puhuu tänään sinulle, joka halveksit Jumalan rakkautta. Sinunkin pitäisi tietää, mikä rauhaasi sopii.

Kristus vuodattaa katkeria kyyneleitä sinun tähtesi, jolla ei ole mitään kyyneleitä vuodatettavina omasta puolestasi. Sinussa näkyy jo sitä kohtalokasta sydämen kovuutta, joka koitui fariseusten tuhoksi. Ja jokainen Jumalan armon osoitus, jokainen jumalallisen valon säde joko sulattaa ja pehmittää mieltä tai lisää sen toivotonta katumattomuutta.

Kristus näki edeltäpäin, että Jerusalemi pysyisi itsepintaisena ja katumattomana. Kuitenkin se itse oli syyllinen kaikkiin rikoksiinsa ja kaikkiin niihin seurauksiin, jotka johtuivat armon hylkäämisestä. Näin käy jokaiselle sielulle, joka menettelee samoin. Herra sanoo: »Se on sinun turmiosi, Israel, että nouset minua vastaan.» »Kuule maa! Katso, minä tuotan onnettomuuden tälle kansalle, heidän hankkeittensa hedelmän, sillä he eivät ole kuunnelleet minun sanojani, vaan ovat hyljänneet minun lakini» (Hoos. 13: 9; Jer. 6: 19).

Luku 17—Tempppelin uudelleen puhdistaminen

[140]

Toimintansa alussa Kristus oli ajanut ulos temppeleistä ne, jotka saastuttivat sen epäpyhillä touhuillaan, ja hänen luja ja päättävä käyttäytymisensä oli saattanut juonittelevat kauppiaat kauhun valtaan. Toimintansa lopulla hän tuli jälleen temppeeliin ja huomasi sitä yhä häpäistävän kuten ennenkin. Asiantila oli vielä entistä pahempi. Tempppelin esipiha muistutti suurta karjatarhaa. Eläinten ääniin ja rahojen kilinään sekaantui kiivasta sanasotaa kaupustelijani kesken, joiden joukossa näkyi pyhissä tehtävissäkin olevia miehiä. Temppeelin arvohenkilöt sekaantuivat itse ostamiseen, myymiseen ja rahanvaihtoon. He olivat niin täydellisesti rahanhimonsa vallassa, etteivät he Jumalan silmissä olleet varkaita parempia.

Uhrien paljous Vailla merkitystä

Vähän käsittivät papit ja hallitusmiehet sen työn ylevyyttä, joka heidän tuli suorittaa. Jokaisen pääsiäisjuhlan ja lehtimajanjuhlan aikana tapettiin tuhansia eläimiä, joiden veren papit kaatoivat alttarille. Juutalaiset olivat tottuneet veriuhreihiin ja melkein unohtaneet sen, että juuri synty teki välttämättömäksi kaiken tämän verenvuodatuksen. He eivät käsittäneet sen kuvaavan Jumalan kalliin Pojan verta, joka vuodatettaisiin maailman puolesta, eivätkä sitä, että uhrien tuli ohjata ihmiset ristiinnaulitun Lunastajan luo.

Jeesus katseli viattomia uhrieläimiä ja näki, kuinka juutalaiset olivat tehneet näistä suurista kokouksista verenvuodatuksen ja julmuuden näyttämöitä. Sen sijaan, että he olisivat nöyrästi katuneet syntejään, he vain lisäsivät uhrieläinten lukumäärää, ikään kuin Jumalaa voitaisiin kunnioittaa tuollaisella sydämettömällä menettelyllä. Itsekkyys ja rahanhimo oli paaduttanut pappien ja hallitusmiesten sydämen. Olimpa itse Jumalan Karitsaan viittaavista vertauskuvista tehty välikappaleita, joiden avulla koetettiin kiskoa voittoa. Näin oli kansan silmissä jumalanpalveluksen pyhyys suureksi osaksi menettänyt merkityksensä. Jeesuksen viha nousi, sillä hän tiesi, etteivät

[141] papit ja vanhimmat antaneet enempää arvoa hänen verelleen, joka kohta vuotaisi maailman syntien tähden, kuin näiden uhrieläinten verelle, joka heidän toimestaan lakkaamatta vuoti.

Kristus oli profeettain välityksellä puhunut juuri tätä vastaan. Samuel oli sanonut: »Haluaako Herra polttouhreja ja teurasuhreja yhtä hyvin kuin kuuliaisuutta Herran äänelle? Katso, kuuliaisuus on parempi kuin uhri ja tottelevaisuus parempi kuin oinasten rasva.» Ja Jesaja, joka profeetallisessa näyssä näki juutalaisten luopumisen, nimitti heitä Sodoman ja Gomorran päämiehiksi sanoen: »Kuulkaa Herran sana, te Sodoman päämiehet, ota korviisi meidän Jumalamme opetus, sinä Gomorran kansa. Mitä ovat minulle teidän paljot teurasuhrinne? sanoo Herra. Minä olen kyllästynyt oinaspolttouhriin ja juottovasikkain rasvaan. Mullikkain, karitsain ja kauristen vereen minä en mielisty. Kun te tulette minun kasvojeni eteen, kuka sitä teiltä vaatii - minun esikartanoitteni tallaamista?» »Peseytykää, puhdistautukaa; pankaa pois pahat tekonne minun silmäini edestä, lakatkaa pahaa tekemästä. Oppikaa tekemään hyvää; harrastakaa oikeutta, ojentakaa väkivaltaista, hankkikaa orvolle oikeus, ajakaa lesken asiaa» (1 Sam. 15: 22; Jes. 1:10,12,16,17).

Kristuksen majesteettius temppelissä

Hän, joka itse oli antanut nämä ennustukset, toisti nyt varoituksensa viimeisen kerran. Ennustuksen mukaan kansa oli julistanut Jeesuksen Israelin kuninkaaksi. Hän oli saanut heidän kunnioituksensa ja vastaanottanut kuninkaan tehtävän. Sen mukaan hänen täytyi nyt toimia. Hän tiesi yritystensä turmeltuneen papiston uudistamiseksi olevan turhia, mutta siitä huolimatta hänen täytyi suorittaa työnsä, sillä epäuskoiselle kansalle täytyi antaa todistus hänen jumalallisesta tehtävästään.

Jeesuksen tutkiva katse kulki jälleen yli saastutetun temppelipihan. Kaikkien silmät olivat käännettyt häneen. Papit ja hallitusmiehet, fariseukset ja pakanat katsoivat hämmästyneinä ja peloissaan häntä, joka seisoi heidän edessään ylevänä taivaan kuninkaana. Jumaluus välähti läpi inhimillisyyden ja verhosi Kristuksen sellaiseen kunniaan ja kirkkauteen, jollaista ei koskaan ollut nähty. Häntä lähinnä seisovat vetäytyivät niin syrjään kuin kansanjoukolta pääsivät. Muutamia harvoja opetuslapsia lukuunottamatta Vapahtaja seisoi yksin.

Ei kuulunut risahdustakaan. Hiljaisuus tuntui miltei sietämättömältä. Sitten Kristus puhui voimalla, joka järkytti kansaa rajuilman tavoin: »Kirjoitettu on: [U+0315] Minun huoneeni pitää kutsuttaman rukoushuoneeksi’, mutta te teette siitä ryöväreiden luolan.» Hänen äänensä kaikui pasuunan tavoin läpi tempppelin. Kiivastus hänen kasvoillaan oli kuin kuluttava tuli. Ja hän käski niin kuin se, jolla on valta: »Viekää pois nämä täältä» (Joh. 2: 16).

Kolme vuotta aikaisemmin tempppelin esimiehet olivat hävenneet Jeesuksen käskyn aiheuttamaa pakoaan. He olivat myöhemmin ihmetelleet omaa pelkoaan ja ehdotonta kuuliaisuuttaan tätä yksinkertaista, vaatimatonta miestä kohtaan. He olivat pitäneet mahdolltomana, että tällainen arvoton alistuminen koskaan uusiutuisi. Kuitenkin he olivat nyt kauhistuneempia kuin aikaisemmin ja tottelivat hänen käskyään vieläkin nopeammin. Kukaan ei uskaltanut epäillä hänen arvovaltaansa. Papit ja kauppiat pakenivat hänen luotaan ajaen karjaansa edellään.

[142]

Kiiruhtaessaan pois temppeleistä he tapasivat kansanjoukon, joka toi sairaitaan suuren Lääkärin parannettaviksi. Muutamien pakenevien kertomukset käänsivät jotkut näistä takaisin. He pelkäsivät kohdata häntä, joka oli niin voimakas, että hänen pelkkä katseensa oli karkottanut papit ja hallitusmiehet hänen lähetyviltään. Mutta suuri joukko tunkeutui läpi vastaantulevan lauman ja halusi tavata hänet, joka oli heidän ainoa toivonsa. Toisten paetessa temppeleistä monet olivat jääneet sinne. Vastasaapuneet liittyivät näihin. Temppelelpiha tuli taas täyteen sairaita ja kuolevia, ja jälleen Jeesus auttoi heitä.

Lasten hoosiannahuudot

Jonkin ajan kuluttua papit ja hallitusmiehet uskalsivat palata temppeleihin. Kun pakokauhu oli lakannut, heidät valtasi pelko siitä, minkä askelen Jeesus nyt ottaisi. He arvelivat hänen astuvan Daavidin valtaistuimelle. Palatessaan hiljaa temppeleihin he kuulivat sekä aikuisten että lasten ylistävän Jumalaa. Astuessaan sisään he jäivät kuin naulittuina katselemaan edessään olevaa ihmeellistä näkyä. He näkivät sairaiden parantuvan, sokeiden saavan näkönsä, kurojen kuulevan ja rampojen hyppivän ilosta. Lapset olivat ensimmäisinä iloitsemassa. Jeesus oli parantanut heidän sairautensa. Hän oli

ottanut heidät syliinsä, ottanut vastaan heidän hellät suudelmansa, ja muutamat heistä olivat vaipuneet uneen hänen helmaansa hänen opettaessaan kansaa. Nyt lapset kaiuttivat kiitostaan iloisin äänin. He toistivat edellisen päivän hoosiannahuutoja ja heiluttivat riemuissaan palmunoksia Vapahtajan edessä. Temppelein muurit kaikuivat heidän huudoistaan: »Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen!» »Sinun kuninkaasi tulee sinulle! Vanhurskas ja auttaja hän on» (Ps. 118: 26; Sak. 9: 9). »Hoosianna Daavidin Pojalle!»

Näiden onnellisten, vapaiden äänten kaiku loukkasi temppelein esimiehiä. He päättivät lopettaa sellaiset mielenosoitukset. He esittivät kansalle, että lasten hypähtely ja ilohuudot häpäisivät Herran temppelein. Huomatessaan, etteivät heidän sanansa vai kiittäneet mitään kansaan, he vetosivat Kristukseen: »'Kuuletko, mitä nämä sanovat?' Niin Jeesus sanoi heille: 'Kuulen; ettekö ole koskaan lukeeneet: Lasten ja imeväisten suusta sinä olet valmistanut itsellesi kiitoksen?'» Ennustuksessa oli sanottu, että Kristus julistettaisiin kuninkaaksi, ja sen täytyi toteutua. Israelin papit ja hallitusmiehet kieltäytyivät julistamasta hänen kunniaansa, ja silloin Jumala teki lapset todistajikseen. Jos lapset olisivat vaienneet, olisivat itse temppelein pylväät kaiuttaneet Vapahtajan ylistystä.

Fariseukset olivat täysin ymmällä. Yliote oli nyt sellaisella, jota he eivät pystyneet pelästyttämään. Jeesus oli ryhtynyt temppelein varjelijaksi. Koskaan aikaisemmin hän ei ollut käyttänyt tällaista kuninkaallista valtaa. Ei koskaan hänen sanoillaan ja teoillaan ollut ollut tällaista voimaa. Hän oli tehnyt ihmeellisiä tekoja kautta Jerusalemin, mutta ei koskaan näin juhlallisella ja vaikuttavalla tavalla. Kun saapuvilla oleva kansa oli nähnyt hänen ihmetyönsä, eivät papit ja hallitusmiehet uskaltaneet tuoda julki vihamielisyyttään. Vaikka hänen vastauksensa raivostutti heitä ja saattoi heidät hämilleen, he eivät kyenneet saamaan aikaan mitään enempää sinä päivänä.

Jeesusta yritetään sanoistaan ansaan

Seuraavana aamuna sanhedrin jälleen kokoontui pohtimaan, miten olisi meneteltävä Jeesuksen suhteen. Kolme vuotta aikaisemmin he olivat vaatineet merkkiä siitä, että hän olisi Messias. Sen jälkeen hän oli tehnyt suuria ihmetekoja kaikkialla maassa. Hän oli parantanut sairaita, ihmeellisesti ruokkinut tuhansia ihmisiä, kävellyt veden

päällä ja tynnyttänyt myrskyävän meren. Hän oli useita kertoja lukenut ihmissydämiä kuin avointa kirjaa. Hän oli ajanut ulos riivaajia ja herättänyt kuolleita. Hallitusmiehillä oli silmiensä edessä todistukset siitä, että hän oli Messias. Nyt he päättivät olla vaatimatta mitään merkkiä hänen vallastaan, vaan sen sijaan puristaa häneltä jonkin tunnustuksen tai lausunnon, josta hänet voitaisiin tuomita.

He palasivat temppeliin, missä hän opetti kansaa, ja esittivät hänelle seuraavan kysymyksen: »Millä vallalla sinä näitä teet? Ja kuka sinulle on antanut tämän vallan?» He odottivat hänen väittävän, että hän oli saanut valtansa Jumalalta. Tämän väitteen he aikoivat kumota. Mutta Jeesus vastasi heille esittämällä puolestaan kysymyksen, joka näytti koskevan aivan eri asiaa, ja hänen vastauksensa heille riippui siitä, miten he vastaisivat tähän kysymykseen. Hän sanoi: »Mistä Johanneksen kaste oli? Taivaastako vai ihmisistä?»

Papit huomasivat olevansa pulassa, josta he eivät voisi selvitä pelkällä viisaudella. Jos he sanoisivat, että Johanneksen kaste oli taivaasta, se paljastaisi heidän epäjohdonmukaisuutensa. Kristus sanoisi silloin: »Miksi siis ette uskoneet häntä?» Johannes oli todistanut Kristuksesta: »Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin» (Joh. 1: 29). Jos papit uskoivat Johanneksen todistukseen, kuinka he voivat kieltää, että Kristus oli Messias? Jos he taas esittäisivät oman vakaumuksensa, että Johanneksen kaste oli ihmisistä, he saisivat vastaansa suuttumuksen myrskyn, sillä kansa piti Johannesta profeettana.

[145]

Kansa odotti kiihkeän jännittyneenä asian ratkaisua. He tiesivät, että papit olivat tunnustaneet hyväksyvänsä Johanneksen kasteen, ja he odottivat heidän ilman muuta tunnustavan, että hän oli Jumalan lähettäjä. Mutta neuvoteltuaan salaa keskenään papit päättivät olla esittämättä kantaansa. Teeskennellen tietämättömyyttä he sanoivat: »Emme tiedä.» Jeesus sanoi: »Niinpä en minäkään sano teille, millä vallalla minä näitä teen.»

Kirjanoppineet, papit ja hallitusmiehet vaikenivat. Noloina ja pettyneinä he loivat katseensa alas uskaltamatta kysyä Kristukselta enempää. Pelkuruudellaan ja neuvottomuudellaan he olivat suuressa määrin menettäneet kansan kunnioituksen. Siksi kansa nyt huvittuneena katseli, miten nämä ylpeät, itsevanhurskaat miehet kärsivät tappion.

Kaikki nämä Kristuksen sanat ja teot olivat hyvin tärkeitä, ja niiden vaikutus alkaisi yhä lisääntyvässä määrin tuntua hänen ristiinnaulitsemisensa ja ylösnousemisensa jälkeen. Monet niistä, jotka innokkaasti olivat odottaneet tuon keskustelun tulosta, tulivat myöhemmin hänen opetuslapsikseen saatuaan siihen ensimmäisen syysäyksen Jeesuksen sanoista tuona tapahtumista rikkaana päivänä. Temppelepihan tapahtumat eivät koskaan häipyneet heidän muististaan. Jeesuksen ja ylimmäisen papin vastakohta heidän keskustelussaan oli ilmeinen. Temppelelin ylpeällä esimiehellä oli yllään koreat ja kallisarvoiset vaatteet. Hänen päässään oli välkkyvä tiara. Hänen ryhtinsä oli kuninkaallinen, hänen tukkansa ja pitkä, aaltoileva partansa olivat iän harmaannuttamat. Hänen ulkonäkönsä herätti kunnioitusta. Tämän ylvään henkilön rinnalla seisoivat taivaan Majesteetti ilman loistoa ja koristuksia. Hänen vaatteensa olivat matkasta pölyiset, hänen kasvonsa kalpeat ja niillä oli kärsivällisen surullinen ilme. Kuitenkin ne ilmaisivat arvokkuutta ja lempeyttä, joka oli ylipapin ylpeän, itsekylläisen ja vihaisen ilmeen selvä vastakohta. Monet niistä, jotka kuuluivat ja näkivät Jeesuksen sanat ja teot temppeleissä, pitivät siitä hetkestä asti sydämessään häntä Jumalan profeettana.

Mutta kun yleinen mielipide alkoi kallistua hänen puolelleen, pappien viha Jeesusta kohtaan lisääntyi. Kun öljyä heidän vihansa tuleen oli se viisaus, jolla hän vältti hänelle asetetut ansat ja joka oli uutena todistuksena hänen jumaluudestaan.

Vertaus kahdesta pojasta

[146] Taistelllessaan rabbiineja vastaan Kristuksen tarkoitus ei ollut nöyryyttää vastustajiaan. Hän ei iloinnut siitä, että saisi heidät ahtaalle. Hänellä oli tärkeä läksy opetettavana heille. Hän oli nöyryyttänyt vihollisensa sallimalla heidän kietoutua ansoihin, jotka he olivat asettaneet häntä varten. Heidän tunnustamansa tietämättömyys Johanneksen kasteesta antoi hänelle tilaisuuden puhua, ja hän käytti tilaisuutta esittääkseen heille heidän todellisen tilansa ja lausuakseen vielä uuden varoituksen monien aikaisempien lisäksi.

»Miten teistä on?» hän sanoi. »Miehellä oli kaksi poikaa; ja hän meni ensimmäisen luo ja sanoi: [U+0315] Poikani, mene tänään tekemään työtä minun viinitarhaani.' Tämä vastasi ja sanoi: 'En

tahdo’, mutta jäljestäpäin hän katui ja meni. Niin hän meni toisen luo ja sanoi samoin. Tämä taas vastasi ja sanoi: ’Minä menen, herra’, mutta ei mennytkään. Kumpi näistä kahdesta teki isänsä tahdon?»

Tämä odottamaton kysymys yllätti kuulijat. He olivat tarkoin seuranneet vertausta ja vastasivat nyt heti: »Ensimmäinen.» Luoden heihin tiukan katseen Jeesus vastasi vakavalla ja juhlallisella äänellä: »Totisesti minä sanon teille: publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan. Sillä Johannes tuli teidän tyköenne vanhurskauden tietä, ja te ette uskoneet häntä, mutta publikaanit ja portot uskoivat häntä; ja vaikka te sen näitte, ette jäljestäpäinkään katuneet, niin että olisitte häntä uskoneet.»

Papit ja hallitusmiehet eivät voineet muuta kuin antaa oikean vastauksen Kristuksen kysymykseen, ja näin hän sai heidät asettumaan ensimmäisen pojan puolelle. Tämä poika kuvasi publikaaneja, joita fariseukset halveksivat ja vihasivat. Publikaanit olivat olleet törkeään moraalittomia. He olivat todella olleet Jumalan lain rikkojia ja ilmaisseet elämässään hänen vaatimustensa päättävää vastustamista. He olivat olleet kiittämättömiä ja epäpyhiä, ja kun heitä oli kehoitettu menemään ja työskentelemään Herran viinitarhassa, he olivat halveksien kieltäytyneet siitä. Mutta kun Johannes tuli ja saarnasi parannuksen kastetta, publikaanit ottivat vastaan hänen sanomansa ja heidät kastettiin.

Toinen poika kuvasi Juudan kansan johtomiehiä. Jotkut fariseukset olivat katuneet ja ottaneet Johannekselta kasteen, mutta johtajat eivät tahtoneet tunnustaa hänen olevan Jumalasta. Hänen varoituksensa ja ankarat nuhteensa eivät johtaneet heitä parannukseen. He »tekivät turhaksi Jumalan aivoituksen heitä kohtaan eivätkä ottaneet Johannekselta kastetta» (Luuk. 7: 30). He suhtautuivat halveksien hänen sanomaansa. Toisen pojan tavoin, joka, kun häntä kutsuttiin, sanoi: »Minä menen, herra», mutta ei mennytkään, papit ja hallitusmiehet tunnustivat olevansa kuuliaisia, mutta teoillaan osoittivat olevansa tottelemattomia. He vakuuttelivat hurskauttaan ja väittivät noudattavansa Jumalan lakia, mutta he osoittivat vain väärää kuuliaisuutta. Fariseukset tuomitsivat publikaanit jumalattomiksi ja kirosivat heidät, mutta nämä osoittivat uskollaan ja teoillaan menevänsä taivasten valtakuntaan ennen noita itsevanhurskaita, joille oli annettu suuri valo mutta joiden teot eivät vastanneet heidän tunnustamaansa jumalaisuutta.

Vertaus viinitarhan vuokraajista

Papit ja hallitusmiehet olivat haluttomia kuulemaan näitä purevia totuuksia. He pysyivät kuitenkin vaiti ja toivoivat Jeesuksen sanovan jotakin, minkä he voisivat kääntää häntä vastaan, mutta he saivat kestää vieläkin enemmän.

Kristus sanoi: »Kuulkaa toinen vertaus: Oli perheenisäntä, joka istutti viinitarhan ja teki aidan sen ympärille ja kaivoi siihen viinikuurnan ja rakensi tornin; ja hän vuokrasi sen viinitarhureille ja matkusti muille maille. Ja kun hedelmän aika lähestyi, lähetti hän palvelijoitansa viinitarhurien luokse perimään hänelle tulevat hedelmät. Mutta viinitarhurit ottivat kiinni hänen palvelijansa; minkä he pieksivät, minkä tappoivat, minkä kivittivät. Vielä hän lähetti toisia palvelijoita, useampia kuin ensimmäiset; ja näille he tekivät samoin. Mutta viimein hän lähetti heidän luokseen poikansa sanoen: [U+0315] Minun poikaani he kavahtavat.’ Mutta kun viinitarhurit näkivät pojan, sanoivat he keskenänsä: ’Tämä on perillinen, tulkaa, tappakaamme hänet, niin me saamme hänen perintönsä.’ Ja he ottivat hänet kiinni ja heittivät ulos viinitarhasta ja tappoivat. Kun viinitarhan herra tulee, mitä hän tekee noille viinitarhureille?»

Jeesus puhui kaikelle kansalle, mutta papit ja hallitusmiehet vastasivat. He sanoivat: »Nuo pahat hän pahoin tuhoaa ja vuokraa viinitarhan toisille viinitarhureille, jotka antavat hänelle hedelmät ajallansa.» Vastauksen antajat eivät ensin olleet käsittäneet vertauksen sovellutusta, mutta nyt he huomasivat lausuneensa oman tuomionsa. Vertauksessa perheenisäntä kuvasi Jumalaa, viinitarha Juudan kansaa ja aita Jumalan lakia, joka suojasi heitä. Torni oli temppelin vertauskuva. Viinitarhan herra oli tehnyt kaiken, mitä sen menestymiseksi tarvittiin. Hän sanoo: »Mitä olisi viinitarhalleni vielä ollut tehtävä, jota en olisi sille tehnyt?» (Jes. 5: 4). Näin kuvattiin Jumalan väsymätöntä huolenpitoa Israelista. Ja kuten viinitarhurien oli palautettava herralleen määrätty osa viinitarhan hedelmistä, niin Jumalan kansan oli kunnioitettava häntä pyhiä etuoikeuksiaan vastaavalla elämällä. Mutta kuten viinitarhurit olivat tappaneet palvelijat, jotka isäntä lähetti noutamaan hedelmiä, niin juutalaisetkin olivat surmanneet ne profeetat, jotka Jumala oli lähettänyt kutsumaan heitä parannukseen. Sanansaattaja toisensa jälkeen oli tapettu. Tähän asti vertauksen sovellutus oli täysin selvä, ja mitä sitten seurasi, se

oli yhtä ilmeistä. Viinitarhan herran rakkaassa pojassa, jonka tämä viimein lähetti tottelemattomien palvelijainsa luo ja jonka he ottivat kiinni ja tappoivat, papit ja hallitusmiehet näkivät selvän kuvan Jeesuksesta ja hänen osakseen tulevasta kohtalosta. Heillä oli jo tekeillä suunnitelmia hänen surmaamiseksi, jonka Isä oli lähettänyt tekemään heille viimeisen vetoituksen. Kiittämättömiä viinitarhureita kohtaava kosto kuvasi niiden tuo miota, jotka surmaisivat Kristuksen.

[148]

Kivi, jonka rakentajat hylkäsivät

Vapahtaja katsoi heihin säälivästi ja jatkoi: »Ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista: 'Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi; Herralta tämä on tullut ja on ihmeellinen meidän silmissämme'? Sentähden minä sanon teille: Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tekee sen hedelmiä. Ja joka tähän kiveen kaatuu, se ruhjoutuu, mutta jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa.»

Tätä ennustusta juutalaiset olivat usein toistaneet synagoogissaan sovelluttaen sitä tulevaan Messiaaseen. Kristus oli juutalaisen järjestelmän ja koko pelastussuunnitelman kulmakivi. Tämän kulmakiven juutalaiset rakentajat, Israelin papit ja hallitusmiehet, olivat nyt hylkäämisillään. Vapahtaja kiinnitti heidän huomiotaan ennustuksiin, jotka osoittivat heille heidän vaaransa. Kaikin käytettävissä olevin keinoin hän koetti tehdä heille selväksi sen teon laadun, jonka he olivat tekemäisillään.

Hänen sanoillaan oli toinenkin tarkoitus. Esittäessään kysymyksen: »Kun viinitarhan herra tulee, mitä hän tekee noille viinitarhureille?» Kristus halusi saada fariseukset vastaamaan, niin kuin he vastasivat. Hän tahtoi heidän tuomitsevan itse itsensä. Koska hänen varoituksensa eivät herättäisi heissä katumusta, ne sinetöisivät heidän tuomionsa, ja hän toivoi heidän näkevän, että he olivat itse saattaneet itsensä turmioon. Hänen tarkoituksensa oli osoittaa heille Jumalan oikeudenmukaisuus hänen riistäessään heiltä heidän kansallisia etuoikeuksiaan, mikä oli jo alkanut, ja mikä lopulta johtaisi ei vain heidän temppelinsä ja kaupunkinsa tuhoamiseen vaan koko kansan hajottamiseen.

Kuulijat käsittivät varoituksen. Mutta huolimatta tuomiosta, jonka itse olivat julistaneet, papit ja hallitusmiehet olivat valmiit täyttämään kuvauksen ja lausumaan: »Tämä on perillinen; tulkaa, tappaakaa hänet.» »Ja he olisivat tahtoneet ottaa hänet kiinni, mutta pelkäsivät kansaa», sillä yleinen mielipide oli Kristuksen puolella.

Käyttäessään ennustusta hylätystä kivistä Kristus viittasi todelliseen tapahtumaan Israelin historiassa. Tapaus liittyi ensimmäisen temppelin rakentamiseen. Se soveltui erityisesti Kristuksen ensimmäisen tulemisen aikaan ja sen olisi tullut erikoisen voimakkaasti vedota juutalaisiin, mutta se sisältää opetuksen meillekin. Kun Salomon temppeliä rakennettiin, tehtiin seiniin ja perustuksiin käytetyt suunnattomat kivilohkareet täysin valmiiksi louhimossa. Sen jälkeen kun ne oli tuotu rakennuspaikalle, ei niitä enää saanut käsitellä millään työkalulla, vaan työmiesten oli ainoastaan asetettava ne paikoilleen. Eräs tavattoman iso ja erikoisen muotoinen kivi oli tuotu perustukseen käytettäväksi, mutta työmiehet eivät voineet löytää sille paikkaa eivätkä siis käyttää sitä. Se oli heille vain haitaksi ollessaan käyttämättömänä heidän tiellään. Kauan se oli hylättynä. [149] Mutta kun rakentajien oli laskettava kulmakivi, he etsivät kauan löytäkseen tarpeeksi suuren ja painavan kiven, joka olisi sopivan muotoinen tuohon paikkaan ja kestäisi sen suuren painon, joka sillä tulisi lepäämään. Jos he tekisivät epäviisaan valinnan tässä tärkeässä asiassa, koko rakennuksen turvallisuus joutuisi vaaraan. Heidän olisi löydettävä kivi, joka pystyisi vastustamaan auringon, pakkasen ja myrskyn vaikutusta. Useita eri kiviä oli jo kokeiltu, mutta suunnattoman painon alla ne olivat murskaantuneet palasiksi. Toiset taas eivät voineet kestää lämpötilan äkillisiä vaihteluja. Viimein huomio kiintyi tuohon kiveen, joka oli ollut kauan hylättynä. Se oli ollut alttiina ilman, auringon ja myrskyn vaikutukselle, mutta siinä ei näkynyt ainoatakaan säröä. Rakentajat tutkivat tätä kiveä. Se oli kestänyt kaikki muut kokeet mutta ei vielä yhtä. Jos se voisi kestää raskaan painon, he valitsisivat sen kulmakiveksi. Koe tehtiin. Kivi hyväksyttiin, asetettiin sille kuuluvalla paikalla ja huomattiin täsmälleen sopivaksi. Jesajalle näytettiin profeetallisessa näyssä, että tämä kivi kuvasi Kristusta. Hän sanoo:

»Herra Sebaot pitääkää pyhänä, häntä te peljätäkää ja kauhistukaa. Ja hän on oleva pyhäkkö, hän loukkauskivi ja kompastuksen kallioli molemmille Israelin huonekunnille, paula ja ansa Jerusalemin

asukkaille. Monet heistä kompastuvat ja kaatuvat ja ruhjoutuvat, monet kiedotaan ja vangitaan.» Profeetta vietiin näyssä Kristuksen ensimmäisen tulemisen aikaan ja hänelle näytettiin, että Kristuksen on kohdattava vaikeuksia ja koettelemuksia, joita Salomon temppelin pääkulmakiven kohtalo kuvasi. »Sentähden, näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä lasken Siioniin perustuskiven, koetellun kiven, kalliin kulmakiven, lujasti perustetun; joka uskoo, se ei pakene» (Jes. 8: 1315; 28:16).

Rajattomassa viisaudessaan Jumala valitsi kulmakiven ja laskei sen itse. Hän sanoo sitä »lujasti perustetuksi». Koko maailma voi laskea sen päälle taakkansa ja murheensa, ja se voi kestää ne kaikki. He voivat täysin turvallisesti rakentaa sen päälle. Kristus on »koeteltu kivi». Hän ei koskaan petä niitä, jotka luottavat häneen. Hän on kestänyt jokaisen koetuksen. Hän on kantanut Aadamin ja koko jälkimaailman syyllisyyden painon ja selvinnyt enemmän kuin voittajana pahuuden pauloista. Hän on kantanut taakat, joita jokainen katuva syntinen on hänen päälleen heittänyt. Kristuksessa syyllinen sydän on löytänyt rauhan. Hän on luja perustus. Kaikki, jotka panevat luottamuksensa häneen, lepäävät täysin turvallisina.

Jesajan ennustuksessa Kristuksen sanotaan olevan sekä luja perustus että kompastuskivi. Apostoli Pietari, joka kirjoittaa Pyhän Hengen innoittamana, osoittaa selvästi, kenelle Kristus on perustus-kivi ja kenelle loukkauskallio: »Jos [U+0315] olette maistaneet, että Herra on hyvä'. Ja tulkaa hänen tykönsä, elävän kiven tykö, jonka ihmiset tosin ovat hyljänneet, mutta joka Jumalan edessä on valittu, kallis, ja rakentukaa itsekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia. Sillä Raamatussa sanotaan: [U+0315] Katso, minä lasken Siioniin valitun kiven, kalliin kulmakiven; ja joka häneen uskoo, ei ole häpeään joutuva.' Teille siis, jotka uskotte, se on kallis, mutta niille, jotka eivät usko, 'on se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, tullut kulmakiveksi' ja kompastukiveksi ja loukkauskallioksi'. Koska he eivät tottele sanaa, niin he kompastuvat» (1 Piet. 2: 38).

Niille, jotka uskovat, Kristus on luja perustus. Nämä ovat niitä, jotka kaatuvat tähän kiveen ja ruhjoutuvat. Tässä kuvataan alistumista Kristuksen tahtoon ja uskoa häneen. Kaatuminen kiveen ja ruhjoutuminen merkitsee omasta vanhurskaudesta luopumista ja me-

[150]

[151]

nemistä Kristuksen luo nöyränä kuin lapsi, katuen syntejämme ja uskoen hänen anteeksiantavaan rakkauteensa. Ja näin me siis uskon ja kuuliaisuuden kautta rakennamme Kristusperustukselle.

Tälle elävälle kivelle voivat rakentaa niin juutalaiset kuin pakanatkin. Se on ainoa perustus, jolle voimme turvallisesti rakentaa. Se on kyllin leveä kaikille ja kyllin vahva kestämään koko maailman painon ja taakat. Ja yhteyden kautta Kristukseen, elävään kiveen, tulee kaikista, jotka rakentavat tälle perustukselle, eläviä kiviä. Monet ihmiset ovat omin ponnistuksin tulleet hioutuiksi, kiillotetuiksi ja kauniiksi, mutta heistä ei voi tulla »eläviä kiviä», koska he eivät ole yhteydessä Kristuksen kanssa. Ilman tätä yhteyttä kukaan ihminen ei voi pelastua. Ellei meissä ole Kristuksen elämää, emme voi vastustaa myrskyjä ja kiusauksia. Iankaikkinen kohtalomme riippuu siitä, rakennammeko tälle lujalle perustukselle. Monet rakentavat nykyään perustuksille, joita ei ole koeteltu. Kun sade lankeaa, myrsky raivoaa ja tulvat tulevat, heidän rakennuksensa sortuu, koska se ei ole perustettu ikuiselle Kalliolle, pääkulmakivelle Jeesukselle Kristukselle.

Niille, jotka »eivät tottele sanaa», Kristus on loukkauskallio. Mutta »se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi». Hylätyn kiven tavoin Kristus sai maallisen elämänsä aikana kestää ylenkatsetta ja pahoinpitelyä. Hän oli »ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava, — halveksittu, jota emme minäkään pitäneet» (Jes. 53: 3). Mutta aika oli lähellä, jolloin hänet kirkastettaisiin. Kuolleista nousemisen kautta hänet julistettiin »Jumalan Pojaksi voimassa» (Room. 1: 4). Toisen kerran tullessaan hän on paljastuva taivaan ja maan Herraksi. Ne, jotka nyt olivat ristiinnaulitsemisillaan hänet, tunnustavat kerran hänen suuruutensa. Koko maailmankaikkeuden nähden hylätystä kivistä on tuleva pääkulmakivi.

[152] Ja »jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa». Kansa, joka hylkäsi Kristuksen, näki pian kaupunkinsa ja kansansa tuhottuna. Heidän kunniansa loiste sammui; se hajosi tomuna tuuleen. Ja mikä tuho si juutalaiset? Se oli kallio, joka olisi ollut heidän turvansa, jos he olisivat rakentaneet sille. Se oli Jumalan hyvyys, jota he halveksivat, vanhurskaus, jonka he hylkäsivät, armo, jonka he työnsivät luotaan. Ihmiset asettuivat Jumalaa vastaan, ja kaikki se, mikä olisi voinut koitua heidän pelastukseksi, kääntyi heidän turmiokseen.

Kaiken, minkä Jumala oli säätänyt heille elämäksi, he huomasivat olevan kuolemaksi. Kristuksen ristiinnaulitsemisesta oli seurauksena Jerusalemin hävitys. Golgatalla vuotanut veri oli paino, joka veti heidät perikatoon sekä tässä että tulevassa maailmassa. Näin on oleva myös viimeisenä suurena päivänä, jolloin tuomio tulee kohtaamaan Jumalan armon hylkääjiä. Kristus, heidän loukkauskallionsa, on silloin ilmestyvä heille kostavana vuorena. Hänen kasvojensa kirkkaus, joka vanhurskaille on elämää, on oleva jumalattomille kuluttava tuli. Koska syntinen on hylännyt hänen rakkautensa ja halveksinut hänen armoaan, hän joutuu tuhottavaksi.

Monin kuvauksin ja toistetuin varoituksin Jeesus osoitti, mitä seuraisi, jos juutalaiset hylkäisivät Jumalan Pojan. Nämä sanansa hän lausuu kaikkina aikoina kaikille, jotka kieltäytyvät ottamasta häntä vastaan Lunastajanaan. Jokainen varoitus kuuluu myös heille. Häväistyllä temppelillä, tottelemattomalla pojalla, petollisella viinitarhurilla ja ylimielisillä rakentajilla on vastineensa jokaisen syntisen kokemuksissa. Ellei hän kadu, hänen osakseen tulee niiden kuvaama tuomio.

Luku 18—Väittelyn ristitulessa

Papit ja hallitusmiehet olivat ääneti kuunnelleet Kristuksen teräviä moitteita. He eivät voineet kumota hänen syytöksiään. Mutta sitä lujemmin he päättivät kietoa hänet, ja tämä tarkoituksenaan he »lähettivät hänen luokseen hurskaiksi tekeytyviä urkkijoita, saadakseen hänet kiinni jostakin sanasta, niin että voisivat antaa hänet esivallalle ja maaherran käsiin». He eivät lähettäneet vanhoja fariseuksia, jotka Jeesus oli usein kohdannut, vaan nuoria miehiä, jotka olivat innokkaita ja kiihkeitä ja joita he eivät luulleet Jeesuksen tuntevan. Heitä seurasi muutamia herodilaisia, joiden tuli kuunnella Kristuksen sanoja voidakseen todistaa häntä vastaan oikeudessa. Fariseukset ja herodilaiset olivat olleet katkeria vihamiehiä, mutta nyt heitä yhdisti viha Kristusta kohtaan.

Veroraha

Fariseuksia oli aina suututtanut roomalaisten verojen kiskonta. Heidän mielestään verojen maksaminen oli vastoin Jumalan lakia. Nyt he huomasivat tilaisuuden kietoa Jeesus ansaan. Urkkijat tulivat hänen luokseen ja sanoivat viattoman näköisinä, ikään kuin olisivat halunneet tietää velvollisuutensa: »Opettaja, me tiedämme, että sinä puhut ja opetat oikein etkä katso henkilöön, vaan opetat Jumalan tietä totuudessa. Onko luvallista antaa keisarille veroa vai ei?»

Jos sanat »me tiedämme, että sinä puhut ja opetat oikein» olisivat olleet vilpittömät, ne olisivat olleet ihmeellinen tunnustus. Mutta ne lausuttiin pettämistarkoituksessa, ja siitä huolimatta niiden todistus oli tosi. Fariseukset tiesivät Jeesuksen puhuvan ja opettavan oikein, ja heidät tullaan kerran tuomitsemaan oman todistuksensa mukaan.

Kysymyksen esittäjät luulivat kyllin hyvin salanneensa tarkoituksensa Jeesukselta, mutta tämä luki heidän sydäntään kuin avointa kirjaa ja huomasi heidän petollisuutensa. »Miksi kiusaatte minua?» hän sanoi. Täten hän antoi heille merkin, jota he eivät olleet pyytäneet, osoittamalla nähneensä heidän salatun tarkoituksensa. He

hämmentyivät yhä enemmän, kun hän lisäsi: »Tuokaa denari minun nähdäkseni.» He toivat sen ja hän kysyi heiltä: »Kenen kuva ja päällekirjoitus tämä on?» He vastasivat hänelle: »Keisarin.» Osoittaen rahassa olevaa kirjoitusta Jeesus sanoi: »Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on, ja Jumalalle, mikä Jumalan on.» [154]

Urkkijat olivat odottaneet Jeesuksen vastaavan heidän kysymykseensä suoraan joko tavalla tai toisella. Jos hän sanoisi, että oli laitonta antaa veroa keisarille, asia ilmoitettaisiin roomalaisille viiranomaisille ja hänet vangittaisiin kapinaan kiihottamisesta. Mutta jos hän julistaisi veron maksamisen lailliseksi, he aikoivat syyttää häntä kansan edessä Jumalan lain vastustamisesta. Nyt he tunsivat itsensä nolatuiksi ja voitetuiksi. Heidän suunnitelmansa olivat menneet sekaisin. Se nopea tapa, jolla heidän kysymykseensä oli vastattu, sai heidät aivan sanattomiksi.

Kristuksen vastaus ei ollut välttelevä, se oli suora vastaus kysymykseen. Pitäen kädessään roomalaista rahaa, johon oli painettu keisarin nimi ja kuva, hän selitti, että koska he elivät Rooman vallan suojeluksen alaisina, heidän tuli antaa sille vallalle sen vaatima tuki, mikäli se ei ollut ristiriidassa korkeamman velvollisuuden kanssa. Mutta samalla kun he olivat rauhallisia, lainkuuliaisia kansalaisia, heidän oli aina ensimmäiseksi toteltava Jumalaa.

Vapahtajan sanat »antakaa Jumalalle, mikä Jumalan on» sisälsivät ankaran moitteen juonittelevia juutalaisia kohtaan. Jos he olisivat uskollisesti täyttäneet velvollisuutensa Jumalaa kohtaan, heistä ei olisi tullut sorrettu vieraan vallan alainen kansa. Rooman lippu ei olisi liehunut Jerusalemin yllä, roomalainen sotilas ei olisi seissyt heidän porteillaan, roomalainen maaherra ei olisi hallinnut heidän muuriensa sisäpuolella. Juudan kansa kärsi rangaistustaan, koska se oli luopunut Jumalasta. [155] [156]

Kun fariseukset kuulivat Kristuksen vastauksen, »ihmettelivät he ja jättivät hänet ja menivät pois». Hän oli nuhdellut heidän ulkokultaisuuttaan ja omahyväisyyttään, ja näin tehdessään hän oli tuonut julki erään suuren periaatteen, joka selvästi määrää ihmisen velvollisuuden rajat hallitusta kohtaan ja hänen velvollisuutensa Jumalaa kohtaan. Monen mieltä kiusannut kysymys oli nyt ratkaistu. Tämän jälkeen he aina noudattivat oikeata periaatetta. Ja vaikka monet poistuivat pettyneinä, he näkivät, että kysymykseen sisältyvä periaate

oli selvästi tuotu julki, ja he ihmettelivät Kristuksen kaukonäköistä arvostelukykyä.

Saddukeukset ja ylösousemuskysymys

Tuskin olivat fariseukset vaienneet, kun saddukeukset tulivat viekkaine kysymyksineen. Nämä kaksi puoluetta vastustivat katkerasti toisiaan. Fariseukset pitivät tarkoin kiinni perimätavoista. He olivat tarkkoja ulkonaisista menoista, peseytyivät ja paastosivat ahkerasti, pitivät pitkiä rukouksia ja antoivat almuja huomiota herättävällä tavalla. Mutta Kristus selitti heidän tekevän tyhjäksi Jumalan lain opettamalla oppeja, jotka olivat ihmisten käskyjä. Lahkona he olivat tekopyhiä ja ulkokullattuja, mutta heidän joukossaan oli todella hurskaita yksilöitä, jotka ottivat vastaan Kristuksen opetukset ja tulivat hänen opetuslapsikseen. Saddukeukset hylkäsivät fariseusten perimätavat. He tunnustivat uskovansa suurimman osan Kirjoituksista ja pitävänsä niitä toimintansa ohjeena, mutta itse asiassa he olivat epäilijöitä ja materialisteja.

Saddukeukset kielsivät enkelien olemassaolon, kuolleitten ylösousemuksen ja opin tulevasta elämästä palkintoineen ja rangaistuksineen. Kaikissa näissä kohdissa he erosivat fariseuksista. Näiden kahden lahkon välillä ylösousemus oli erityinen riidan aihe. Fariseukset olivat lujasti uskoneet ylösousemukseen, mutta näissä väittelyissä heidän käsityksensä ihmisen tulevasta tilasta hämmennyivät. Kuolema tuli heille selittämättömäksi salaisuudeksi. Heidän kykenemättömyytensä kumota saddukeusten väitteet oli heille alituisena suuttumuksen aiheena. Näiden kahden lahkon väliset keskustelut päättyivät tavallisesti vihaisiin väittelyihin, jotka yhä enemmän loitonsivat heitä toisistaan.

Saddukeusten lukumäärä oli paljon pienempi kuin heidän vastustajiensa, eikä heillä ollut yhtä voimakasta vaikutusta kansaan, mutta

[157]

monet heistä olivat varakaita, ja näin heillä oli rikkauteen perustuvaa vaikutusvaltaa. Heihin kuuluivat useimmat papit, ja heidän keskuudestaan valittiin tavallisesti ylimmäinen pappi. Tämä tapahtui kuitenkin sillä nimenomaisella ehdolla, etteivät he toisi julki epäileviä mielipiteitään. Fariseusten lukumäärän ja kansansuosion vuoksi saddukeusten oli pakko tehdä näennäisiä myönnytyksiä oppeihinsa nähden hoitaessaan jotakin papillista tehtävää, mutta juuri se seik-

ka, että heitä voitiin valita sellaisiin tehtäviin, lisäsi heidän väärin mielipiteittensä vaikutusta.

Saddukeukset eivät hyväksyneet Jeesuksen opetuksia, sillä he eivät tunnustaneet häntä ohjaavan hengen voivan esiintyä tällä tavalla, ja hänen opetuksensa Jumalasta ja tulevasta elämästä oli heidän oppiansa vastainen. He uskoivat Jumalaan ainoana ihmistä korkeampana olentona, mutta he väittivät, että kaikkea ohjaava kaitselmuksensa ja Jumalan ennaltanäkeminen riistäisi ihmiseltä vapaan siveellisen toiminnan ja alentaisi hänet orjan asemaan. Heidän uskonsa mukaan Jumala luotuaan ihmisen oli jättänyt hänet oman onnensa nojaan, riippumattomaksi mistään korkeammasta voimasta. Heidän mielestään ihminen sai vapaasti hallita omaa elämäänsä ja ohjata maailman tapahtumia, ja he uskoivat, että hänen kohtalonsa oli hänen omissa käsissään. He kielsivät, että Jumalan Henki toimisi ihmisten välityksellä tai luonnollisin keinoin. Kuitenkin he ajattelivat, että ihminen saattoi päästä korkeammalle käyttämällä luonnonlahjojaan oikealla tavalla ja että hän saattoi puhdistua noudattamalla ankaria ja tarkkoja vaatimuksia.

Heidän käsityksensä Jumalasta vaikutti heidän omaan luonteeseensa. Koska heidän käsityksensä mukaan hänellä ei ollut mitään mielenkiintoa ihmistä kohtaan, niin vähän hekään välittivät toisista ihmisistä, eikä heillä ollut juuri mitään yhteyttä keskenään. Koska he eivät tunnustaneet Pyhän Hengen vaikutusta ihmisen toimintaan, heidän elämästään puuttui hänen voimansa. Muitten juutalaisten tavoin he suuresti kerskailivat esikoisoikeudestaan Aabrahamin lapsina ja lain vaatimusten tarkasta noudattamisesta, mutta heiltä puuttui lain todellinen henki ja Aabrahamin usko ja hyvyys. Heidän myötätuntonsa piiri oli hyvin suppea. He uskoivat, että jokaisen ihmisen on mahdollista hankkia elämän mukavuuksia ja siunauksia, eivätkä toisten puutteet ja kärsimykset näin ollen liikuttaneet heitä. He elivät vain itseään varten.

Sanoillaan ja teoillaan Kristus todisti jumalallisesta voimasta, joka saa aikaan yliluonnollisia asioita, tulevasta elämästä tämän elämän jälkeen ja Jumalasta ihmislusten Isänä, joka aina valvoo heidän tosi parastaan. Hän osoitti Jumalan voiman ilmenevän hyvytenä ja säälinä, mikä oli moite saddukeusten itsekästä eristäytyneisyyttä kohtaan. Hän opetti, että Jumala vaikuttaa ihmissydämeen Pyhän Henkensä kautta hänen sekä ajalliseksi että iankaikkiseksi parhaak-

[158] seen. Hän osoitti, miten suuri erehdys on luulla ih misvoiman saavan aikaan sen luonteen muutoksen, jonka yksin Jumalan Henki kykenee tekemään.

Saddukeukset olivat päättäneet saada ihmiset epäilemään näitä hänen opetuksiaan. Haastaessaan riitaa Jeesuksen kanssa he olivat varmat siitä, että saisivat hänet huonoon maineeseen, vaikkakaan eivät saisi häntä tuomituksi. Ylösnousemus oli aihe, josta he päättivät kuulustella häntä. Jos hän olisi yhtä mieltä heidän kanssaan, hän loukkaisi fariseuksia yhä enemmän. Jos hän taas olisi toista mieltä, he aikoivat saattaa hänen opetuksensa naurunalaiseksi.

Saddukeukset ajattelivat, että jos ihmisen ruumis sekä kuole-mattomuuden että kuolevaisuuden tilassa on muodostunut samoista aineosista, niin noustuaan kuolleista sen täytyy olla lihaa ja verta, ja iankaikkisessa elämässä se tulee jatkamaan täällä keskeytynyttä elämäänsä. Siinä tapauksessa he päättelivät maallisten suhteitten tulevan jatkumaan, miehen ja vaimon jälleen liittyvän toisiinsa, avio-liiton saavan lopullisen täyttymyksensä ja kaikkien asiain jatkuvan samoin kuin ennen kuolemaa, niin että tämän elämän heikkoudet ja intohimotkin säilyvät iankaikkiseen elämään.

Vastatessaan heidän kysymyksiinsä Jeesus kohotti tulevan elä-män verhoa. Hän sanoi: »Ylösnousemuksessa ei naida eikä mennä miehelle; vaan he ovat niinkuin enkelit taivaassa.» Hän osoitti, että saddukeusten usko oli väärä. Heillä oli väärät perusteet. »Te ek-sytte», hän lisäsi, »koska te ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa.» Hän ei syyttänyt heitä kuten fariseuksia tekopyhyydestä vaan väärästä käsityksestä.

Saddukeukset kuvittelivat noudattavansa Kirjoituksia tarkemmin kuin ketkään muut ihmiset. Mutta Jeesus osoitti, etteivät he olleet tunteneet niiden todellista merkitystä. Tämän tuntemuksen ihminen saa vain Pyhän Hengen valistamana. Hän sanoi sen seikan, etteivät he tunne Kirjoituksia eivätkä Jumalan voimaa, olevan heidän us-konsa sekavuuden ja heidän pimeytensä syynä. He koettivat saada Jumalan salaisuudet rajallisen järkensä piiriin. Kristus kehotti heitä avaamaan sydämensä niille pyhille totuuksille, jotka avartaisivat ja vahvistaisivat ymmärrystä. Tuhannet ihmiset eivät usko siksi, että heidän rajallinen mielensä ei voi käsittää Jumalan salaisuuksia. He eivät voi selittää Jumalan voiman ihmeellistä ilmenemistä hänen kaitselmuksessaan. Siksi he kieltävät sellaisen voiman osoitukset

ja väittävät niiden johtuvan luonnonvoimista, joita he vielä vähemmän voivat käsittää. Meitä ympäröivien salaisuuksien ainoa avain on siinä, että tunnustamme niissä kaikissa Jumalan läsnäolon ja voiman. Ihmisten tulisi tunnustaa Jumala koko maailmankaikkeuden Luojaksi, kaiken hallitsijaksi ja toimeenpanijaksi. Heidän täytyy saada avarampi käsitys hänen luonteestaan ja hänen vaikutuksensa salaisuudesta.

Kristus lausui kuulijoilleen, että ellei olisi kuolleitten ylösnousemista, ei kirjoituksista, joihin he tunnustivat uskovansa, olisi mitään hyötyä. Hän sanoi: »Mutta mitä kuolleitten ylösnousemukseen tulee, ettekö ole lukeneet, mitä Jumala on puhunut teille, sanoen: 'Minä olen Aabrahamin Jumala ja Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala'? Ei hän ole kuolleitten Jumala, vaan elävien.» Jumala pitää asioita, joita ei ole, ikään kuin ne olisivat. Hän näkee lopun alusta ja katselee työnsä tulosta, ikään kuin se olisi jo loppuun suoritettu. Kalliit vainajat Aadamista viimeiseen vanhurskaaseen kuolleeseen asti tulevat kuulemaan Jumalan Pojan äänen ja tulevat esille haudoistaan iankaikkiseen elämään. Jumala on oleva heidän Jumalansa, ja he tulevat olemaan hänen kansansa. Jumalan ja ylösnouseitten pyhien välillä tulee olemaan läheinen ja hellä suhde. Tätä suhdetta, joka sisältyy hänen tuleviin suunnitelmiinsa, hän pitää jo vallitsevana. Kuolleet ovat hänelle eläviä.

[159]

Kristuksen sanat tukkivat saddukeusten suun. He eivät voineet vastata hänelle. Hän ei ollut lausunut sanaakaan, joka olisi antanut vähintäkään aiheutta tuomita. Hänen vastustajansa eivät olleet saavuttaneet muuta kuin kansan halveksumisen.

Ensimmäinen kaikista käskyistä

Fariseukset uskoivat saavansa hänet puhumaan sellaista, mitä voisivat käyttää häntä vastaan. He taivuttivat erään viisaan kirjanoppineen kysymään Jeesukselta, mikä lain kymmenestä käskystä on tärkein.

Fariseukset olivat korostaneet neljää ensimmäistä käskyä, jotka esittivät ihmisen velvollisuuden Luojaansa kohtaan, paljon tärkeämpinä kuin muita kuutta, jotka määräävät ihmisen velvollisuuden lähimmäistään kohtaan. Seuraus oli, että heidän käytännöllisestä hurskaudestaan puuttui paljon. Jeesus oli osoittanut ihmisille hei-

dän suuret puutteensa ja opettanut hyvien töiden välttämättömyyttä sanoen, että puu tunnetaan hedelmistään. Tästä syystä häntä oli syytetty siitä, että hän asetti kuusi viimeistä käskyä neljän ensimmäisen edelle.

Lainoppinut lähestyi Jeesusta ja kysyi suoraan: »Mikä on ensimmäinen kaikista käskyistä?» Jeesuksen vastaus oli suora ja vakuuttava: »Ensimmäinen on tämä: [U+0315] Kuule, Israel, Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi ainoa; ja rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi ja kaikesta voimastasi'. Tämä on ensimmäinen käsky.» Toinen on ensimmäisen kaltainen, sanoi Kristus, sillä se johtuu siitä: ”’Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.’ Ei ole mitään käskyä suurempaa kuin nämä.» »Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki ja profeetat.»

[160] Kymmenestä käskystä sisältyy neljä ensimmäistä tähän suureen käskyyn: »Rakasta Herraa Jumalaasi kaikesta sydäimestäsi.» Viimeiset kuusi sisältyvät tähän: »Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.» Nämä molemmat käskyt ilmaisevat rakkauden periaatteen. Emme voi pitää ensimmäistä ja rikkoa toista tai pitää toista ja rikkoa ensimmäistä. Kun Jumalalla on hänelle kuuluva paikkansa sydämen valtaistuimella, annamme lähimmäisellemekin oikean paikan. Me rakastamme häntä kuten itseämme. Ja vain rakastaessamme Jumalaa yli kaiken me voimme puolueettomasti rakastaa lähimmäistämme.

Ja koska kaikkiin käskyihin sisältyy rakkaus Jumalaan ja lähimmäiseen, ei yhtäkään niistä voida rikkoa loukkaamatta tätä periaatetta. Täten Kristus opetti kuulijoilleen, ettei Jumalan lakiin kuulu monia eri käskyjä, joista toiset ovat hyvin tärkeitä ja toiset vähemmän tärkeitä, niin että ne voidaan rankaisematta jättää ottamatta huomioon. Herramme esittää neljä ensimmäistä ja kuusi viimeistä käskyä jumalallisena kokonaisuutena ja opettaa, että rakkaus Jumalaan ilmenee kuuliaisuutena kaikille hänen käskyilleen.

Kirjanoppinut, joka oli tehnyt Jeesukselle tämän kysymyksen, tunsu hyvin lain ja hämmästy Jeesuksen sanoista. Hän ei odottanut häneltä niin syvää ja perinpohjaista Kirjoitusten tuntemusta. Hän oli saanut avaramman käsityksen pyhiin käskyihin sisältyvistä periaatteista. Kokoontuneiden pappien ja hallitusmiesten edessä hän rehellisesti tunnusti, että Kristus oli oikein selittänyt lain, ja sanoi:

»Oikein sanoit, opettaja, totuuden mukaan, että yksi hän on, ja ettei ketään muuta ole, paitsi hän. Ja rakastaa häntä kaikesta sydämestään ja kaikesta ymmärryksestään ja kaikesta voimastaan, ja rakastaa lähimmäistään niinkuin itseänsä, se on enemmän kuin kaikki polttouhrit ja muut uhrit.»

Kristuksen vastauksen sisältämä viisaus oli saanut kirjanoppi-
neen vakuuttuneeksi. Hän tiesi juutalaisten uskonnon olevan enem-
män ulkonaisia menoja kuin sydämen hurskautta. Hänellä oli jonkin-
lainen käsitys siitä, miten arvottomia olivat pelkät muotomenouhrit
ja veren vuodattaminen synnin sovitukseksi ilman uskoa. Rakkaus
ja kuuliaisuus Jumalaa kohtaan ja epätsekäs lähimmäisensä kun-
nioittaminen näyttivät hänestä arvokkaammilta kuin kaikki nämä
muotomenot. Se että tämä mies oli niin valmis tunnustamaan Kris-
tuksen perustelujen olevan oikeita, ja hänen päättäväinen ja varma
esiintymisensä kansan edessä osoittivat kokonaan toisenlaista hen-
keä, kuin mikä vallitsi papeissa ja hallitusmiehissä. Jeesuksen sydän
tunsi myötätuntoa tätä rehellistä kirjanoppinutta kohtaan, joka uh-
maten pappien vihaa ja hallitusmiesten uhkauksia uskalsi tuoda
julki sydämensä vakaumuksen. »Kun Jeesus näki, että hän vastasi
ymmärtäväisesti, sanoi hän hänelle: 'Sinä et ole kaukana Jumalan
valtakunnasta.'»

Kirjanoppinut oli lähellä Jumalan valtakuntaa siinä, että hän tun-
nusti vanhurskauden tekojen olevan Jumalalle otollisempia kuin
polttouhrit ja muut uhrit. Mutta hänen olisi täytynyt tunnustaa Kris-
tuksen jumaluus ja uskon kautta häneen vastaanottaa voimaa teh-
däkseen vanhurskauden tekoja. Muotomenot eivät olleet minkään
arvoisia, ellei elävä usko liittänyt niitä Kristukseen. Siveyslakikaan
ei täytyä tarkoitus taan, ellei ymmärretä sen suhdetta Vapahtajaan. [161]
Kristus oli yhä uudelleen osoittanut, että hänen Isänsä laki sisälsi
jotakin syvällisempää kuin pelkkiä virallisia määräyksiä. Laissa il-
menee sama periaate, joka ilmaistaan evankeliumissa. Laki osoittaa
ihmisen velvollisuuden ja näyttää hänelle hänen syyllisyytensä. Hä-
nen on etsittävä anteeksiantoa ja voimaa Kristukselta tehdäkseen,
mitä laki määrää.

Daavidin Poika

Fariseukset olivat kokoontuneet aivan Jeesuksen lähelle hänen vastatessaan kirjanoppineen kysymykseen. Nyt hän kääntyi heidän puoleensa ja kysyi: »Mitä arvelette Kristuksesta? Kenen poika hän on?» Tämän kysymyksen tarkoitus oli koetella heidän uskoaan Messiaaseen ja osoittaa, pitivätkö he häntä vain ihmisenä vai Jumalan Poikana. He vastasivat yhteen ääneen: »Daavidin». Nimeä Daavidin Poika oli ennustuksissa käytetty Messiaasta. Kun Jeesus oli ilmaissut jumaluutensa suurilla ihmetöillään, kun hän oli parantanut sairaita ja herättänyt kuolleita, ihmiset olivat kyselleet toisiltaan: »Eikö tämä ole Daavidin Poika?» Syyrofoinikialainen nainen, sokea Bartimeus ja monet muut olivat pyytäneet häneltä apua sanoen: »Herra, Daavidin poika, armahda minua» (Matt. 15: 22). Kun hän ratsasti Jerusalemiin, häntä oli tervehditty riemuhuudoin: Hoosianna Daavidin pojalle! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen» (Matt. 21: 9). Ja pienet lapsetkin olivat sinä päivänä pyhäkössä kaiuttaneet tuota ilohuutoa. Mutta monet, jotka nimittivät Jeesusta Daavidin Pojaksi, eivät tunnustaneet hänen jumaluuttaan. He eivät käsittäneet, että Daavidin Poika oli myös Jumalan Poika.

Vastaukseksi lausuntoon, että Kristus oli Daavidin Poika, Jeesus sanoi: ”Kuinka sitten Daavid Hengessä kutsuu häntä Herraksi, sanoen: »Herra sanoi minun Herralleni: Istu minun oikealle puolelleni, kunnes minä panen sinun vihollisesi sinun jalkojesi alle.» Jos siis Daavid kutsuu häntä Herraksi, kuinka hän on hänen poikansa? Ja kukaan ei voinut vastata hänelle sanaakaan; eikä siitä päivästä lähtien yksikään enää rohjennut kysyä häneltä mitään.»

Luku 19—»Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset!« [162]

Oli tullut viimeinen päivä, jolloin Kristus opetti temppelissä. Jerusalemiin oli kokoontunut suuria kansanjoukkoja, ja kaikkien huomio oli ollut kiintynyt häneen. Kansaa oli tunkeillut temppelipihoissa ja seurannut väittelyä, jota käytiin, ja he olivat innokkaita kuulemaan jokaisen hänen huuliltaan lähtevän sanan. Tällaista näkyä ei ollut nähty koskaan aikaisemmin. Siellä seisojaksi tuo nuori galilealainen ilman maallista kunniaa tai kuninkaallisia arvomerkkejä. Häntä ympäröivät papit komeissa puvuissaan, hallitusmiehet viittoineen ja kunniamerkkeineen, jotka olivat osoituksena heidän korkeasta asemastaan, ja kirjanoppineet käsissään kirjakääröt, joihin he usein viittasivat. Jeesus seisojaksi tyynenä heidän edessään, arvokkaana kuin kuningas. Taivaan arvovallassa varustettuna hän katsoi pelottomasti vastustajiaan, jotka olivat hylänneet ja ylenkatsoineet hänen opetuksensa ja janosivat hänen vertaan. He olivat suurin joukoin käyneet hänen kimppuunsa, mutta heidän suunnitelmansa hänen kietomisekseen ja tuomitsemisekseen olivat epäonnistuneet. Hän oli vastannut haasteeseen toisensa jälkeen esittäen puhtaan, kirkkaan totuuden pappien ja fariseusten pimeyden ja erehdysten vastakohtana. Hän oli osoittanut näille johtomiehille heidän oikean tilansa ja koston, joka heitä varmasti kohtaisi, jos he pysyisivät pahuudessaan. Hän oli uskollisesti varoittanut heitä. Kuitenkin hänen oli vielä tehtävä toinen työ. Toinen asia oli vielä saatettava päätökseen.

Kansan mielenkiinto Jeesusta ja hänen työtään kohtaan oli jatkuvasti kasvanut. Ihmiset olivat ihastuneita hänen opetuksiinsa, mutta he olivat myös suuresti ymmällään. He olivat kunnioittaneet pappeja ja rabbiineja heidän viisautensa ja näennäisen hurskautensa tähden. Kaikissa uskonnollisissa asioissa he olivat aina sokeasti totelleet heitä heidän suuren arvovaltansa vuoksi. Ja nyt he näkivät näiden miesten koettavan saattaa Jeesuksen huonoon huutoon, tuon opettajan, jonka hyvyys ja viisaus loistivat yhä kirkkaammin jokaisen hyökkäyksen jälkeen. He näkivät pappien ja vanhimpien maahanluodut kasvot ja lukivat niiltä pettymystä ja hämmennystä.

[163] He ihmettelivät sitä, etteivät hallitusmiehet uskoneet Jeesukseen, vaikka hänen opetuksensa olivat niin selviä ja yksinkertaisia. Kansa ei oikein tiennyt mille kannalle asettua. He seurasivat jännittyneinä niiden toimintaa, joiden neuvoja he olivat aina noudattaneet.

Jeesuksen tarkoitus oli esittäneissään vertauksissa sekä varoittaa hallitusmiehiä että opettaa kansaa, joka halusi saada opetusta. Mutta tarvittiin vielä selvempiä sanoja. Kansa oli perimätietojen kahleissa ja uskoi sokeasti turmeltuneeseen papistoon. Nämä kahleet Kristuksen oli katkaistava. Hänen oli vielä selvemmin paljastettava pappien, hallitusmiesten ja fariseusten luonne.

Jeesus varoittaa fariseuksista ja kirjanoppineista

Jeesus sanoi: »Mooseksen istuimella istuvat kirjanoppineet ja fariseukset. Sentähden, kaikki, mitä he sanovat teille, se tehkää ja pitäkää; mutta heidän tekojensa mukaan älkää tehkö, sillä he sanovat, mutta eivät tee.» Kirjanoppineet ja fariseukset väittivät omaavansa saman jumalallisen vallan, joka Mooseksella oli. He olivat ottaneet hänen paikkansa lain selittäjinä ja kansan tuomareina. Sellaisina he vaativat kansalta erityistä kunnioitusta ja kuuliaisuutta. Jeesus kehotti kuulijoitaan tekemään kaikkea, mitä rabbiinit opettivat lain mukaan, mutta kielsi noudattamasta heidän esimerkkiään. He eivät itse noudattaneet omia opetuksiaan.

Ja he opettivat paljon sellaista, mikä soti Kirjoituksia vastaan. Jeesus sanoi: »He sitovat kokoon raskaita ja vaikeasti kannettavia taakkoja ja panevat ne ihmisten hartioille, mutta itse he eivät tahdo niitä sormellaankaan liikuttaa.» Fariseukset olivat antaneet joukoittain määräyksiä, jotka perustuivat perimätapoihin ja rajoittivat kohtuuttomasti henkilökohtaista vapautta. Ja määrättyt lain kohdat he selittivät niin, että kansan noudatettaviksi määrättiin asioita, jotka he itse salaa ylenkatsoivat ja joiden suhteen he, milloin se vastasi heidän tarkoituksiaan, suorastaan väittivät olevansa poikkeusasemassa.

Heidän alituisena tarkoituksenaan oli osoittaa omaa hurskauttaan. Mitään ei pidetty liian pyhänä tämän päämäärän saavuttamiseksi. Jumala oli sanonut Moosekselle käskyistään: »Ja sido ne merkiksi käteesi, ja ne olkoot muistolauseena sinun otsallasi» (5 Moos. 6: 8). Näillä sanoilla on syvä merkitys. Kun Jumalan sanaa tutkitaan ja noudatetaan, koko ihminen jalostuu. Oikeamielisessä toiminnassa

ja laupeudenteissa kädet ilmaisevat Jumalan lain periaatteita ikään kuin sinetöiden ne. Ne pysyvät erillään lahjuksista ja kaikesta turmiollisesta ja petollisesta. Ne suorittavat rakkauden ja laupeuden tekoja. Silmät, jotka on suunnattu jaloa päämäärää kohden, ovat kirkkaat ja rehelliset. Kasvojen ja silmien ilme todistaa sen ihmisen tahrattomasta luonteesta, joka rakastaa ja kunnioittaa Jumalan sanaa. Mutta Kristuksen ajan juutalaiset eivät ymmärtäneet mitään tällaista. Moosekselle annettu käsky käsitettiin siten, ranteiden ympäri. Mutta tällainen että ihmisen tuli kantaa raamaei suonut Jumalan laille suuremtunlauseita yllään. Niitä kirjoitetaan sijaa mielessä ja sydämessä, tiin pergamenttiliuskoille, joita Näitä pergamentteja kannettiin sidottiin näkyvällä tavalla pään ja vain ulkonaisina merkkeinä kiinnittämään toisten huomiota. Niiden luultiin antavan niiden käyttäjille hurskas muoto, joka herättäisi kansan kunnioitusta. Jeesus iski suoraan tähän turhaan teeskentelyyn sanoen:

[164]

[165]

[166]

»Ja kaikki tekonsa he tekevät sitä varten, että ihmiset heitä katselisivat. He tekevät raamatunlausekotelonsa leveiksi ja vaippansa tupsut suuriksi ja rakastavat ensimmäistä sijaa pidoissa ja etumaisia istuimia synagoogissa, ja tahtovat mielellään, että heitä tervehditään toreilla, ja että ihmiset kutsuvat heitä nimellä 'rabbi'. Mutta te älkää antako kutsua itseänne rabbiksi, sillä yksi on teidän opettajanne, ja te olette kaikki veljiä. Ja isäksenne älkää kutsuko ketään maan päällä, sillä yksi on teidän Isänne, hän, joka on taivaissa. Älkääkään antako kutsua itseänne mestareiksi, sillä yksi on teidän mestarinne, Kristus.» Näillä selvillä sanoillaan Kristus paljasti sen itsekkään kunnianhimon, joka aina tavoitteli asemaa ja valtaa teeskennellen nöyryyttä, vaikka sydän oli täynnä ahneutta ja kateutta. Kun ihmisiä kutsuttiin pitoihin, vieraat pantiin istumaan arvojärjestyksessä, ja ne, joille annettiin kunniakkaimmat paikat, saivat eniten huomiota ja erityisiä suosionosoituksia. Fariseukset pyrkivät aina pääsemään osallisiksi tästä kunniaista. Tällaista menettelyä Jeesus moitti.

Hän nuhteli myös sitä turhamaisuutta, joka ilmeni »rabbi» tai »mestari»nimen tavoittelussa. Hän sanoi, etteivät sellaiset nimitykset kuuluneet ihmisille vaan Kristukselle. Papit, kirjanoppineet ja hallituspäälliköt, lain selittäjät ja palvelijat olivat kaikki veljiä, saman Isän lapsia. Jeesus teroitti kansalle, ettei heidän tulisi antaa kenellekään ihmiselle sellaista kunnianimeä, joka osoittaisi hänen hallitsevan heidän omaatuntoaan tai uskoaan.

Jos Kristus nyt olisi maan päällä ja näkisi ympärillään niitä, jotka käyttävät arvonimeä »kunnianarvoinen»,* eikö hän jälleen sanoisi: »Älkää antako kutsua itseänne mestareiksi, sillä yksi on teidän mestarinne, Kristus» ? Raamattu sanoo Jumalasta: »Pyhä ja peljättävä [reverend] on hänen nimensä» (Ps. 111: 9). Kenelle ihmisolennolle sopii tällainen arvonimi? Miten vähän onkaan ihmisellä sellaista viisautta ja vanhurskautta, jota se ilmaisee! Kuinka monet niistä, jotka sen ottavat itselleen, tulkitsevatkaan väärin Jumalan nimeä ja luonnetta. Voi, miten usein kätkeytyykään maallista kunnianhimoa, itsevaltiutta ja mitä kauheimpia syntejä korkean ja pyhän viran kirjaillun kaavun alle! Vapahtaja jatkoi:

»Vaan joka teistä on suurin, se olkoon teidän palvelijanne. Mutta joka itsensä ylentää, se alennetaan; ja joka itsensä alentaa, se ylenetään. Kristus oli yhä uudelleen opettanut, että siveellinen arvo määrää tosi suuruuden. Taivaan silmissä luonteen suuruuteen kuuluu toisten ihmisten hyväksi eläminen, rakkauden ja laupeuden tekojen tekeminen. Kristus, kunnian kuningas, palveli

[167] * Tässä käytetty engl. sana »Reverend» on yleinen pastorien arvonimenä englanninkielisissä maissa - Suom. huom. langenneita ihmisiä.

Jeesus jatkoi: »Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun suljette taivasten valtakunnan ihmisiltä! Sillä itse te ette mene sisälle, ettekä salli meneväisten sisälle mennä.» Vääristelemällä Kirjoituksia papit ja lainoppineet sokaisivat niiden mielen, jotka muuten olisivat saaneet tietoa Kristuksen valtakunnasta ja siitä sisäisestä, jumalallisesta elämästä, joka on välttämätöntä tosi pyhyyteen pääsemiseksi.

»Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, jotka syötte leskien talot ja näön vuoksi pidätte pitkiä rukouksia; te saatte sitä kovemman tuomion.» Fariseuksilla oli suuri vaikutusvalta kansaan, ja he käyttivät sitä palvelemaan omia etujaan. He saavuttivat hurskaiden leskien luottamuksen ja esittivät heille, että heidän velvollisuutensa oli antaa omaisuutensa uskonnollisiin tarkoituksiin. Saatuaan heidän rahansa haltuunsa nämä viekkaat vehkeilijät käyttivät ne omaksi hyväkseen. Salatakseen epärehellisyyttään he pitivät pitkiä rukouksia julkisilla paikoilla ja olivat olevinaan hyvin hurskaita.

Kristus sanoi tämän ulkokultaisuuden tuottavan heille sitä suoremman tuomion. Sama moite voidaan kohdistaa meidänkin aikamme moniin, jotka tunnustavat olevansa hurskaita. Heidän elämänsä on itsekkyyden ja ahneuden tahraama, mutta he heittävät kaiken ylle näennäisen puhtauden vaipan, ja näin he voivat jonkin aikaa pettää lähimmäisiään. Mutta he eivät voi pettää Jumalaa. Hän näkee sydämen jokaisen aivoituksen ja tuomitsee kunkin hänen tekojensa mukaan.

Kristus tuomitsi säälimättä väärinkäytökset, mutta hän varoi vähentämästä velvollisuuksia. Hän nuhteli itsekkyyttä, joka kiskoi köyhiltä ja käytti väärin leskien lahjoja. Samalla hän kiitti leskeä, joka toi lahjansa Jumalan uhriarkkuun. Se, että ihmiset käyttivät annettuja lahjoja väärin, ei riistänyt antajalta Jumalan siunausta.

Lesken ropo

Jeesus oli siinä temppelipihassa, jossa uhriarkku sijaitsi, ja hän katseli niitä, jotka tulivat tuomaan lahjojaan. Monet rikkaat toivat suuria summia, jotka he antoivat hyvin huomiota herättävästi. Jeesus katseli heitä murheellisena, mutta ei lausunut kiitoksen sanaa heidän runsaista uhreistaan. Äkkiä hänen kasvonsa kirkastuivat, kun hän näki erään köyhän lesken lähestyvän epäröiden ikään kuin peläten, että hänet huomattaisiin. Kun rikkaat ja mahtavat astelivat ohi antamaan uhrinsa, hän vetäytyi syrjään ja tuskin uskalsi astua edemmäksi. Ja kuitenkin hän halusi tehdä jotakin, vaikka vain vähänkin, rakastamansa asian hyväksi. Hän katseli kädessään olevaa lahjaa. Se oli kovin pieni verrattuna hänen ympärillään olevien lahjoihin, ja kuitenkin se oli hänen kaikkensa. Huomatessaan sopivan tilaisuuden hän pudotti nopeasti uhriarkkuun kaksi ropoan ja kääntyi kiiruhtaakseen pois. Mutta juuri silloin hän kohtasi Jeesuksen katseen, joka oli vakavasti kiinnitetty häneen.

[168]

Vapahtaja kutsui opetuslapset luokseen ja kiinnitti heidän huomiotaan lesken köyhyyteen. Sitten tämä kuuli hänen kiittävät sanansa: »Totisesti minä sanon teille: tämä köyhä leski pani enemmän kuin kaikki muut.» Ilonkyynelet täyttivät hänen silmänsä hänen huomatessaan, että hänen tekonsa ymmärrettiin ja sille annettiin arvoa. Monet olisivat neuvoneet häntä käyttämään tuon pienen summan omaksi hyväkseen, sillä hyvinvoipien pappien käsiin annettuna se

häviäisi niiden monien suurten lahjojen joukkoon, joita uhriarkkuun pantiin. Mutta Jeesus ymmärsi hänen vaikuttimensa. Hän uskoi temppelelpalveluksen olevan Jumalan määräämä, ja hän halusi tehdä sen ylläpitämiseksi kaikkensa. Hän teki minkä hän voi, ja tämä teko oli oleva hänen muistomerkkinsä kaikkina aikoina ja hänen ilonsa iankaikkisuudessa. Hän antoi sydämensä lahjansa mukana, eikä hänen lahjaansa arvioitu sen rahaarvon mukaan, vaan sen arvon määräsivät rakkaus Jumalaan ja kiinnostus hänen työhönsä, mitkä olivat tämän teon aikaansaaneet.

[169] Jeesus sanoi köyhästä leskestä: Hän »pani enemmän kuin kaikki muut». Rikkaat olivat antaneet liiastaan, monet siksi, että ihmiset heidät näkisivät ja heitä kunnioittaisivat. Heidän suuret lahjoituksensa eivät olleet riistäneet heiltä mitään mukavuutta tai edes yllisyyttä, ne eivät olleet vaatineet mitään uhrauksia, eikä niitä siis voitu verrata arvossa lesken ropoon.

Vaikutin se määrää tekojemme luonteen ja saattaa ne joko häpeään tai suureen arvoon. Jumala ei pidä kaikkein kallisarvoisimpina niitä suuria asioita, jotka kaikkien silmät näkevät ja joita kaikkien kieli ylistää. Iloisesti suoritettut pienet velvollisuudet, huomiota herättämättä annetut pikku lahjat, jotka ihmissilmälle näyttävät arvottomilta, ovat usein hänen silmissään arvokkaimmat. Uskoa ja rakkautta täynnä oleva sydän on Jumalalle kalliimpi kuin arvokkain lahja. Köyhä leski antoi koko elämisensä suorittaakseen oman pienen osansa. Hän kieltäytyi ruoastakin antaakseen nuo kaksi ropoa rakastamansa asian hyväksi. Ja hän teki sen uskossa, ettei hänen tai vaallinen Isänsä unohtaisi hänen puutettaan. Juuri tätä epäitsekästä henkeä ja lapsenuskoa Vapahtaja ylisti.

Köyhien keskuudessa on monia, jotka haluavat osoittaa kiitollisuuttaan Jumalaa kohtaan hänen armostaan ja totuudestaan. Heillä on suuri halu ottaa osa' a yhdessä varakkaampien veljiensä kanssa Jumalan työn ylläpitämiseen. Näitä sieluja ei pitäisi työntää pois. Sallikaa heidän tallettaa roponsa taivaan pankkiin. Jos antajan sydän on täynnä rakkautta Jumalaa kohtaan, näistä mitättömiltä näyttävistä lahjoista tulee pyhitettyjä, kallisarvoisia uhreja, jotka Jumala mielellään ottaa vastaan ja siunaa.

Kun Jeesus sanoi leskestä, että »Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset!» hän »pani enemmän kuin kaikki muut», pitivät nämä sanat paikkansa ei vain teon vaikuttimien vaan myös hänen lahjansa

seurauksien suhteen. Nuo »kaksi ropoa, yhteensä noin penni« ovat tuoneet Jumalan uhriarkkuun paljon suurempia rahamääriä kuin noiden rikkaiden juutalaisten lahjoitukset. Tuon pienen lahjan vaikutus on ollut kuin virta, joka vähäisestä alustaan on kasvanut ja paisunut aikojen kuluessa. Tuhansin eri tavoin se on lievittänyt köyhien hätää ja auttanut evankeliumin leviämistä. Hänen antamansa esimerkki itsensä uhraamisesta on vaikuttanut tuhansiin sydämiin joka maassa ja kaikkina aikoina. Se on vedonnut sekä rikkaisiin että köyhiin, joiden uhrin ovat lisänneet hänen lahjansa arvoa. Jumalan siunaama lesken ropo on saanut suuria aikaan. Niin on laita jokaisen lahjan, jonka antaja vilpittömästi haluaa Jumalan saavan kaiken kunnian, ja jokaisen siinä mielessä suoritettun teon laita. Se liittyy Kaikkivaltiaan tarkoituksiin, eikä kukaan voi mitata sen tuottamia tuloksia.

Lain määräysten vääristelyä

Vapahtaja jatkoi kirjanoppineiden ja fariseusten arvostelemista: »Voi teitä, te sokeat taluttajat, jotka sanotte: 'Jos joku vannoo temppelein kautta, niin se ei ole mitään; mutta jos joku vannoo temppelin kullan kautta, niin hän on valaansa sidottu'! Te tyhmät ja sokeat! Kumpi on suurempi, kultako vai temppeleli, joka kullan pyhittää? Ja: 'Jos joku vannoo alttarin kautta, niin se ei ole mitään; mutta jos joku vannoo sen päällä olevan uhrilahjan kautta, niin hän on valaansa sidottu'. Te sokeat! Kumpi on suurempi, uhrilahjako vai alttari, joka uhrilahjan pyhittää?« Papit tulkitsivat Jumalan vaatimuksia oman väärän ja ahtaan käsityksensä mukaan. He uskalsivat tehdä tarkan eron eri syntien suhteellisen suuruuden välillä sivuuttaen muuttamat kevyesti ja pitäen anteeksiantamattomina sellaisia, jotka ehkä olivat mitättömämpiä. He olivat valmiit rahasta vapauttamaan ihmisiä heidän lupauksistaan. Jopa he joskus suuresta rahasummasta jättivät ottamatta huomioon raskaitakin rikoksia. Samalla nämä papit ja hallitusmiehet toisissa tapauksissa julistivat ankaria tuomioita mitättömistä rikkomuksista.

[170]

»Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te annatte kymmenykset mintuista ja tilleistä ja kuminoista, mutta jättätte sikseen sen, mikä laissa on tärkeintä: oikeuden ja laupeuden ja uskollisuuden! Näitä tulisi noudattaa, eikä noitakaan sikseen jättää.« Näillä sanoillaan Kristus jälleen tuomitsee pyhien velvollisuuksien

väärinkäytön. Hän ei syrjäytä itse velvollisuutta. Kymmenysjärjestelmä oli Jumalan säätämä, ja sitä oli noudatettu aikojen alusta asti. Aabraham, uskovaisten isä, maksoi kymmenykset kaikesta, mitä hän omisti. Juutalaiset hallitusmiehet tunnustivat kymmenysten maksamisvelvollisuuden, ja se oli oikein, mutta he eivät antaneet kansan menetellä sen oman käsityksen mukaan. Jokaista tapausta varten laadittiin mielivaltaisia sääntöjä. Määräykset olivat tulleet niin monimutkaisiksi, että niitä oli mahdotonta toteuttaa. Kukaan ei tiennyt, milloin kaikki vaatimukset oli täytetty. Jumalan antama järjestelmä oli oikeudenmukainen ja kohtuullinen, mutta papit ja rabbiinit olivat tehneet siitä rasittavan taakan.

Kaikki Jumalan määräykset ovat johdonmukaisia. Kristus tunnusti kymmenysten maksamisen velvollisuudeksi, mutta hän osoitti, ettei sillä voinut puolustaa muiden velvollisuuksien laiminlyömistä. Fariseukset maksoivat hyvin tarkat kymmenykset puutarhakasveista, kuten mintuista, tilleistä ja kuminoista, koska se ei maksanut heille paljon, mutta antoi heistä sen käsityksen, että he olivat tarkkoja ja hurskaita. Samalla heidän turhat määräyksensä rasittivat kansaa ja hävittivät kunnioituksen tätä Jumalan itsensä määräämää järjestelmää kohtaan. Ne täyttivät ihmisten mielen joutavalla hiustenhalomisella ja käänsivät heidän huomionsa pois tärkeistä totuuksista. Sellaiset tärkeät asiat kuin oikeus, laupeus ja uskollisuus jätettiin sikseen. »Näitä tulisi noudattaa», Jeesus sanoi, »eikä noitakaan sikseen jättää.»

[171] Samalla tavalla rabbiinit olivat vääristelleet muitakin lakeja. Moosekselle annetuissa määräyksissä kiellettiin syömästä mitään saastaista. Sianlihan ja joidenkin muittenkin eläinten lihan käyttö oli kielletty, koska se saattoi tuoda vereen epäpuhtaita aineksia ja lyhentää ikää. Mutta fariseukset eivät jättäneet näitä säädöksiä sellaisiksi, jollaisina Jumala oli ne antanut, vaan menivät niissä äärimmäisyyksiin. Kansaa muun muassa vaadittiin siivilöimään kaikki käyttämänsä juomavesi, jotta siihen ei jäisi pienintäkään eliötä, joka voitaisiin laskea kuuluvaksi saastaisiin eläimiin. Asettaen vastakkain nämä turhanpäiväiset vaatimukset ja heidän todelliset syntinsä Jeesus sanoi fariseuksille: »Te sokeat taluttajat, jotka siivilöitte hyttysen, mutta nielette kamelin!»

Voihuuto ulkokultaisuuden takia

»Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te olette valkeiksi kalkittujen hautojen kaltaisia: ulkoa ne kyllä näyttävät kauniilta, mutta ovat sisältä täynnä kuolleitten luita ja kaikkea saastaa!« Kuten valkaistut ja kauniiksi koristellut haudat sisälsivät mätäneviä jäännöksiä, samoin pappien ja hallitusmiesten ulkonainen pyhyys salasi heidän pahuutensa. Jeesus jatkoi:

»Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te rakennatte profeettain hautoja ja kaunistatte vanhurskasten hautakammioita ja sanotte: 'Jos me olisimme eläneet isäimme päivinä, emme olisi olleet osallisia heidän kanssaan profeettain vereen!' Niin te siis todistatte itsestänne, että olette niiden lapsia, jotka tappoivat profeetat.« Osoittaakseen kunnioitustaan kuolleita profeettoja kohtaan juutalaiset kaunistivat hyvin innokkasti heidän hautojaan, mutta he eivät käyttäneet mitään heidän opetuksiaan eivätkä välittäneet heidän nuhteistaan.

Kristuksen päivinä osoitettiin taikauskoista kunnioitusta vainajien leposijoja kohtaan, ja suuria summia käytettiin niiden käyttämiseksi. Jumalan silmissä tämä oli epäjumalanpalvelusta. Osoittaessaan sopimatonta huomiota kuolleille ihmiset paljastivat sen, etteivät he rakastaneet Jumalaa yli kaiken eivätkä lähimmäistään niin kuin itseään. Samanlaista epäjumalanpalvelusta harjoitetaan suuressa määrin nykyäänkin. Monet ovat syyllisiä leskien ja orpojen, sairaiden ja köyhien laiminlyömiseen rakentaessaan kalliita muistomerkkejä vainajille. Aikaa, rahaa ja työtä tuhlataan runsaasti tähän tarkoitukseen, samalla kun ne velvollisuudet eläviä kohtaan, jotka Kristus on selvästi esittänyt, laiminlyödään.

Fariseukset rakensivat profeettain hautakammioita ja koristivat heidän hautojaan ja sanoivat toisilleen: Jos me olisimme eläneet isäimme päivinä, emme olisi olleet osallisia heidän kanssaan Jumalan palvelijain vereen. Samalla he suunnittelivat hänen Poikansa murhaamista. Tämän tulisi olla opetuksiksi meille. Sen tulisi avata silmämme näkemään, millainen valta saatanalla on pettää sellainen ihminen, joka kääntyy pois totuuden valosta. Monet kulkevat fariseusten jälkiä. He kunnioittavat niitä, jotka ovat kuolleet uskonsa tähden. He ihmettelevät juutalaisten sokeutta, kun he kielsivät Kristuksen. Olisimmepa eläneet hänen päivinään, he sanovat, niin

[172] olisimme iloiten ottaneet vastaan hänen opetuksensa, emmekä olisi milloinkaan olleet syyllisiä niiden syntiin, jotka kielsivät Vapahtajan. Mutta kun kuuliaisuus Jumalaa kohtaan vaatii itsensä kieltämistä ja nöyrytystä, niin nämä samat henkilöt paaduttavat omantuntonsa ja kieltäytyvät tottelemasta. Näin heissä ilmenee sama henki kuin fariseuksissa, jotka Jeesus tuomitsi.

Kristuksen kieltämisen seuraukset

Vähän juutalaiset käsittivät, mikä hirveä vastuu sisältyi Kristuksen kieltämiseen. Siitä ajasta alkaen, jolloin ensi kerran viaton veri vuoti, kun vanhurskas Aabel sai surmansa Kainin kädestä, historia on toistanut itseään ja syyllisyys lisääntynyt. Kaikkina aikoina profeetat olivat korottaneet äänensä kuningasten, hallitusmiesten ja kansan syntejä vastaan puhuen sanoja, jotka Jumala heille antoi, ja noudattaen hänen tahtoaan henkensä uhallakin. Sukupolvesta toiseen oli valon ja totuuden hylkääjien kauhea rangaistus kasvamistaan kasvanut. Tämän rangaistuksen Kristuksen viholliset vetivät nyt päälleen. Pappien ja hallitusmiesten synti oli suurempi kuin minkään edellisen sukupolven. Hylätessään Vapahtajan he joutuivat vastuuseen kaikkien vanhurskusten miesten verestä, jotka oli surmattu Aabelista Kristukseen asti. Heidän pahuutensa malja oli täyttymäisillään ääriään myöten. Ja pian se vuodatettaisiin heidän päälleen kostotuomioina. Tästä Kristus varoitti heitä:

»Että teidän päällemme tulisi kaikki se vanhurskas veri, joka maan päällä on vuodatettu vanhurskaan Aabelin verestä Sakariaan, Barakiaan pojan, vereen asti, jonka te tapoitte temppelin ja alttarin välillä. Totisesti minä sanon teille: tämä kaikki on tuleva tämän sukupolven päälle.»

Kirjanoppineet ja fariseukset, jotka kuuntelivat Jeesusta, tiesivät että hänen sanansa olivat totta. He tiesivät, miten profeetta Sakarja oli tapettu. Jumalan lähettämien varoitussanojen kaikuessa profetaan huulilta saatanallinen raivo valtasi luopiokuninkaan, ja hänen käskystään profeetta surmattiin. Hänen verensä oli syöpynyt itse temppelipihan kiviin, eikä sitä voitu poistaa, vaan se jäi siihen todistukseksi langennutta Israelia vastaan. Niin kauan kuin temppeli seisoisi, siellä olisi tuon vanhurskaan veren tahra, joka huutaisi Juma-

lalta kosta. Kun Jeesus viittasi näihin hirveisiin rikoksiin, kauhun väristys kulki läpi koko joukon.

Katsoessaan tulevaisuuteen Jeesus lausui, että juutalaisten katumattomuus ja heidän suvaitsemattomuutensa Jumalan palvelijoita kohtaan tulisi olemaan tulevaisuudessa sama kuin menneisyydessäkin:

»Sentähden, katso, minä lähetän teidän tyköne profeettoja ja viisaita ja kirjanoppineita. Muutamat heistä te tapatte ja ristiinnaulitsette, ja toisia te ruoskitte synagoogissanne ja vainoatte kaupungista kaupunkiin.» Profeettoja ja viisaita miehiä, täynnä uskoa ja Pyhää Henkeä kuten Stefanus, Jaakob ja monet muut, tuomittaisiin ja surmattaisiin. Käsi kohotettuna taivasta kohden ja juma lallisen valon ympäröimänä Kristus puhui tuomarina niille, jotka hänen edessään olivat. Hänen äänensä, joka niin usein oli kaikunut lempeänä ja kutsuvana, kuultiin nyt nuhtelevana ja tuomitsevana. Kuuntelijoita värisytti. Hänen sanojensa ja katseensa jättämä vaikutelma ei tullut koskaan häviämään.

[173]

Kristuksen viha kohdistui tekoKun Kristus lähti viimeisen keran Jerusalemin temppelin pyhäältä alueelta, hän sanoi surullisen painokkaasti: »Katso, teidän huoneenne on jäävä hyljätynsi» (Matt. 23:38). Hänen mukanaan Jumalan läsnäolo poistui temppelistä ikuisiksi ajoiksi. Siitä lähtien kaikki seremoniat ja uhrit olivat tyhjiä muotomenoja, ja lopulta temppeli hävitettiin juutalaiskapinan yhteydessä vuonna 70 jKr. Kuvassa näkymä temppelin sisääntuloaukolle päin pienoismallin mukaan. Tänne Jeesus loi viimeisen katseensa jättäessään lopullisesti temppelialueen.

pyhyyttä ja niitä karkeita syntejä vastaan, joilla ihmiset tuhosivat oman sielunsa, pettivät kansaa ja häpäisivät Jumalaa. Pappien ja hallitusmiesten ulkokultaisessa, petollisessa järkeilyssä hän näki saatanallisten voimien työtä. Hän oli ankarasti ja syvällisesti tuominnut synnin, mutta hän ei lausunut koston sanoja. Hän tunsu pyhää vihaa pimeyden ruhtinasta kohtaan, mutta hän ei silti esiintynyt kiihtyneenä. Samoin kristittykin, joka elää sopusoinnussa Jumalan kanssa ja joka omaa suloista rakkautta ja lempeyttä, tuntee vanhurskasta vihaa syntiä kohtaan, mutta hän ei kiihkomielisenä rupea herjaamaan niitä, jotka häntä herjaavat. Vieläpä kohdatessaan sellaisiakin, jotka pimeyden voimien välikappaleina pitävät yllä vääryyttä, hän Kristuksen avulla säilyttää tyyneytensä ja itsehillintänsä.

Jumalallinen sääli kuvastui Jumalan Pojan kasvoilta hänen antaessaan katseensa viipyä temppelissä ja sen jälkeen kuulijoissaan. Hän huudahti syvän sydämen tuskan ja katkerien kyynelten tukahduttamalla äänellä: »Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet.» Tämä on eron tuskaa. Tässä Kristuksen valituksessa Jumala paljastaa oman sydämensä. Se on Jumalan pitkämielisen rakkauden salaperäinen hyvästijättö.

[174] Fariseukset ja saddukeukset olivat kummatkin vaiti. Jeesus kutsui opetuslapsensa luokseen ja valmistui lähtemään temppelistä, ei voitettuna ja pakotettuna lähtemään vatustajainsa luota, vaan työnsä suorittaneena. Hän vetäytyi voittajana taistelusta.

Moni kätki sydämeensä ne totuuden helmet, joita tuona muistettavana päivänä lähti Vapahtajan huulilta. Niistä versoi uusia ajatuksia, heräsi uusia toiveita ja alkoi uusi historia. Jeesuksen ristiinnaulitsemisen ja ylösnousemisen jälkeen nämä henkilöt astuivat esiin ja täyttivät jumalallisen tehtävänsä sellaisella viisaudella ja innolla, joka vastasi tuon työn suuruutta. Heidän julistamansa sanoma vetosi ihmissydämiin hälventäen tuon vanhan taikauskon, joka niin kauan oli estänyt tuhansien ihmisten kehitystä. Heidän todistuksensa rinnalla ihmisopit ja viisaudet olivat turhien tarujen kaltaisia. Valtavat seuraukset oli

Mutta Israel kansana oli eronnut Jumalasta. Öljypuun luonnolliset oksat olivat katkenneet. Katsahtaessaan viimeisen kerran temppeliin sisälle Jeesus sanoi surullisen painokkaasti: »Katso, teidän huoneenne on jäävä hyljätyksi. Sillä minä sanon teille: tästedes te ette näe minua, ennenkuin sanotte: [U+0315] Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen' .»

Tähän asti Jeesus oli kutsunut temppeliä Isänsä huoneeksi, mutta nyt, kun Jumalan Poika lähtisi ulos noiden seinien sisäpuolelta, Jumalan läsnäolo poistuisi ikuisiksi ajoiksi hänen kunniakseen rakennetusta temppelistä. Tästä lähtien sen muotomenot olisivat merkityksettömiä ja sen palvelukset jumalanpilkkää.

»Ja oli muutamia kreikkalaisia niiden joukosta, jotka tulivat ylös juhlaan rukoilemaan. Nämä menivät Filippuksen luo, joka oli Galilean Beetsaidasta, ja pyysivät häntä sanoen: 'Herra, me haluamme nähdä Jeesuksen.' Filippus meni ja sanoi sen Andreaalle; Andreas ja Filippus menivät ja sanoivat Jeesukselle.»

Kreikkalaiset etsivät Jeesusta

Tähän aikaan Kristuksen työ näytti kärsineen musertavan tappion. Hän oli selvinnyt voittajana väittelystä pappien ja fariseusten kanssa, mutta oli selvää, etteivät he koskaan ottaisi häntä vastaan Messiaana. Heidän tiensä olivat lopullisesti eronneet. Opetuslasten mielestä tilanne näytti toivottomalta. Mutta Kristus lähestyi työnsä päätöstä. Se suuri tapahtuma, joka ei koskenut vain Juudan kansaa vaan koko maailmaa, oli juuri tulossa. Kun Jeesus kuuli tuon innokkaan toivomuksen »Me haluamme nähdä Jeesuksen», mihin sisältyi koko maailman nälkäinen huuto, hänen kasvonsa kirkastuivat, ja hän sanoi: »Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan.» Noiden kreikkalaisten pyynnössä hän näki vakuutuksen siitä, että hänen suuri uhrinsa tuottaisi tuloksia.

Nämä miehet tulivat lännestä päin löytääkseen Vapahtajan hänen elämänsä lopulla, kuten tietäjät olivat tulleet idästä päin hänen syntyessään. Kristuksen syntymän aikoina juutalaiset olivat niin kunnianhimoisten suunnitelmiansa vallassa, etteivät tienneet mitään hänen tulostaan. Mutta pakanamaalta tuli viisaita miehiä hänen seimensä luo kunnioittamaan lahjoineen maailman Vapahtajaa. Samoin nämä kreikkalaisetkin, jotka edustivat maailman eri kansoja, kansanheimoja ja kieliä, tulivat katsomaan Jeesusta. Niin Kristuksen risti oli vetävä puoleensa ihmisiä kaikista maista ja kaikkina aikoina. »Monet tulevat idästä ja lännestä ja aterioitsevat Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa» (Matt. 8: 11).

[176] Kreikkalaiset olivat kuulleet Jeesuksen riemukulusta Jerusalemiin. Jotkut luulivat ja olivat sitä tietoa levittäneetkin, että Jeesus oli [177] ajanut papit ja hallitusmiehet ulos temppelistä sekä että hän ottaisi haltuunsa Daavidin valtaistuimen ja hallitsisi Israelin kuninkaan. Kreikkalaiset halusivat tietää totuuden hänen tehtävästään. He sanoivat: »Me haluamme nähdä Jeesuksen.» Heidän toivomuksensa täytyikin. Kun tämä pyyntö esitettiin Jeesukselle, hän oli siinä temppelin osassa, jonne vain juutalaisilla oli pääsy, mutta hän meni kreikkalaisten luo esikartanoon ja keskusteli henkilökohtaisesti heidän kanssaan.

Hetki oli tullut, jolloin Kristus kirkastettaisiin. Hän seisojoristin varjossa, ja kreikkalaisten pyyntö osoitti hänelle, että hänen antamansa uhri toisi paljon poikia ja tyttöjä Jumalalle. Hän tiesikreikkalaisten pian näkevän hänet sellaisessa asemassa, josta he eivät voineet uneksiakaan. He näkisivät hänet Barabbaan rinnalla, tuon rosvon ja murhamiehen, jota vaadittaisiin vapautettavaksi mieluummin kuin Jumalan Poikaa. He saisivat kuulla kansan pappien ja hallitusmiesten yllyttämänä tekevän valintansa. Ja kysymykseen: »Mitä minun sitten on tehtävä Jeesukselle, jota sanotaan Kristukseksi?» annettaisiin vastaus: »Ristiinnaulittakoon!» (Matt. 27: 22). Jeesus tiesi, että antamalla tämän sovitusuhrin ihmisten syntien tähden hän saattaisi valtakuntansa työn päätökseen ja saisi sen leviämään ympäri koko maailman. Hän palauttaisi kaiken ennalleen, ja hänen Henkensä saisi vallan. Hän loi hetkeksi katseensa tulevaisuuteen ja kuuli ääniä, jotka julistivat kautta maailman: »Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin» (Joh. 1: 29). Näissä muukalaisissa hän näki lupauksen suuresta sadosta, kun juutalaisia ja pakanoita erottava muuri murtuisi ja kaikki kansat, kansakunnat ja kielet saisivat kuulla pelastussanomaa. Tämän kaiken odotus, hänen toiveittensa täytyminen, ilmenee sanoissa: »Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan.» Mutta tapa, jolla tämä kirkastus tapahtuisi, ei voinut häipyä Kristuksen mielestä. Hänen lähellä olevaa kuolemaansa seuraisi pakanain kokoaminen. Vain hänen kuolemansa voisi pelastaa maailman. Vehnänjyvän tavoin Ihmisen Poika viskattaisiin maahan, kuolisi ja haudattaisiin ihmisten näkyvistä, mutta hän heräisi jälleen eloon.

Vertaus nisunjyvästä

Jeesus kuvaili tulevaisuuttaan esittäen sen luonnosta otetuin vertauskuvin, jotta opetuslapset ymmärtäisivät. Vasta kuolemallaan hän sinetöisi varsinaisen tehtävänsä. Hän sanoi: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisun jyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin, mutta jos se kuo lee, niin se tuottaa paljon hedelmää.» Kun nisunjyvä putoaa maahan ja kuolee, se nousee oraalle ja tuottaa hedelmää. Samoin Kristuksen kuolemakin tuottaisi hedelmää Jumalan valtakuntaan. Kasvikunnassa vallitsevan lain mukaan hänen kuolemansa seurauksena olisi elämä.

[178]

Niillä, jotka viljelevät maata, on tämä kuvaus aina silmiensä edessä. Vuodesta toiseen ihminen säilyttää viljavarastonsa viskaamalla sen parhaan osan maahan. Jonkin aikaa sen on oltava kätkettynä maan alle Jumalan huolenpidon alaisena. Ensin ilmestyy lehti, sitten korsi ja viimein tähkä korteen. Mutta tämä kehitys ei voi tapahtua, ellei jyviä ensin peitetä, kätketä ja näennäisesti menetetä.

Maahan kätketty jyvä tuottaa hedelmää, ja tämä vuorostaan kylvetään maahan. Näin sato moninkertaistuu. Samoin Kristuksen kuolema Golgatan ristillä tuottaa hedelmää iankaikkiseen elämään. Tämän uhrin ajattelemisen on oleva niiden ilona, jotka sen hedelmänä saavat elää kautta iankaikkisuuksien.

Nisunjyvä, joka säilyttää oman elämänsä, ei tuota mitään hedelmää. Se jää yksin. Kristus olisi voinut, jos hän olisi halunnut, säästää itsensä kuolemalta. Mutta jos hän olisi niin tehnyt, hän olisi jäänyt yksin. Hän ei voisi tuoda poikia ja tyttäriä Jumalalle. Vain uhraamalla henkensä hän saattoi antaa ihmiskunnalle elämän. Vain vaipumalla kuolleena maan poveen hänestä saattoi tulla tuon valtavan sadon siemen, tuon suuren joukon, joka kaikista kansoista, kansanheimoista, sukukunnista ja kielistä on lunastettu Jumalalle.

Tähän totuuteen Kristus liittää opetuksen itsensä uhraamisesta, joka jokaisen pitäisi oppia: »Joka elämänsä rakastaa, kadottaa sen; mutta joka vihaa elämänsä tässä maailmassa, on säilyttävä sen iankaikkiseen elämään.» Kaikkien, jotka haluavat tuottaa hedelmää Kristuksen työtovereina, on ensin pudottava maahan ja kuoltava. Heidän on annettava elämänsä maailman hädän vakoon. Itserakkauden ja oman edun tavoittelun on hävittävä. Ja itsensä uhraamisen laki on itsesäilytyksen laki. Maamies säilyttää viljansa viskaamal-

la sen pois. Niin on ihmiselämänkin laita. Antaminen merkitsee elämää. Elämä, joka tahdotaan säilyttää, on vapaaehtoisesti annettava Jumalan ja ihmisten palvelukseen. Ne, jotka Kristuksen tähden uhraavat elämänsä tässä maailmassa, säilyttävät sen iankaikkiseen elämään.

Itsekkäästi käytetty elämä on kuin jyvä, joka syödään. Se katoaa mutta ei lisääny. Ihminen saattaa koota itselleen kaiken, mitä voi; hän saattaa elää, ajatella ja toimia vain itseään varten, mutta hänen elämänsä kuluu, eikä hänellä ole mitään. Itsensä palvelemisen laki on itsensä tuhoamisen laki.

[179] »Jos joku minua palvelee», sanoi Jeesus, »seuratkoon hän minua; ja missä minä olen, siellä on myös minun palvelijani oleva. Ja jos joku minua palvelee, niin Isä on kunnioittava häntä.» Kaikki, jotka yhdessä Jeesuksen kanssa ovat kantaneet ristiä, tulevat hänen kanssaan osallisiksi hänen kirkkaudestaan. Kristuksen ilo hänen nöyryytyksensä ja tuskansa keskellä oli se, että hänen opetuslapsensa kirkastettaisiin hänen kanssaan. He ovat hänen uhrinsa hedelmä. Hänen oman luonteensa ja henkensä ilmeneminen heissä on hänen palkkansa ja tulee olemaan hänen ilonsa kautta iankaikkisuuksien. Tästä ilosta he tulevat osallisiksi hänen kanssaan, kun heidän työnsä ja uhrinsa hedelmät näkyvät toisten sydämessä ja elämässä. He ovat Kristuksen työtovereita, ja Isä kunnioittaa heitä, kuten hän kunnioittaa omaa Poikaansa.

Kreikkalaisten lähettämä sanoma, joka edeltäpäin kuvasi pakanain kokoamista, toi Jeesuksen mieleen hänen koko tehtävänsä. Koko lunastustyö kulki hänen silmiensä editse siitä alkaen, jolloin lunastussuunitelma taivaassa laadittiin, hänen lähellä olevaan kuolemaansa saakka. Salaperäinen pilvi näytti verhoavan Jumalan Pojan. Lähellä olevat tunsivat sen synkkyyden. Hän istui ajatuksiinsa vaipuneena. Viimein hänen murheellinen äänensä katkaisi hiljaisuuden: »Nyt minun sieluni on järkytetty; ja mitä pitäisi minun sanoman? Isä, pelasta minut tästä hetkestä.» Ajatuksissaan hän jo joi tuon katkeran maljan. Hänen ihmisluontonsa kauhistui tuota tuskan hetkeä, jolloin näyttäisi siltä, kuin Jumalakin olisi hänet hylännyt ja kaikki pitäisivät häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana. Hän kavahti ajatusta joutua julkisen huomion kohteeksi, tulla kohdelluksi pahimpana rikollisena ja kuolla häpeällinen ja kunniaton kuole

ma. Aavistus tulevasta taistelusta pimeyden voimien kanssa, tunne ihmiskunnan rikkomuksen hirvittävästä taakasta ja Isän viha syntiä kohtaan saivat Jeesuksen sielun nääntymään ja tekivät hänen kasvonsa kuolonkalpeiksi.

Kristus kirkkauden verhoamana

Sitten hän nöyrästi alistui Isänsä tahtoon. Hän sanoi: »Sitä varten minä olen tähän hetkeen tullut. Isä, kirkasta nimesi!» Vain Kristuksen kuoleman avulla voitiin saatanan valta kukistaa. Vain siten voitiin ihminen lunastaa ja Jumala kirkastaa. Jeesus alistui kärsimään, hän hyväksyi uhrin. Taivaan Majesteetti suostui kärsimään syntien kantajana. »Isä, kirkasta nimesi!» hän sanoi. Kun Jeesus oli lausunut nämä sanat, tuli hänen yläpuoleltaan olevasta pilvestä vastaus: »Minä olen sen kirkastanut, ja olen sen vielä kirkastava.» Kristuksen koko elämä seimestä siihen hetkeen saakka, jolloin nämä sanat lausuttiin, oli kirkastanut Jumalaa, ja tulevissa koetuksissa hänen jumalallisiin himilliset kärsimyksensä vielä kirkastaisivat hänen Isänsä nimeä.

Samalla kun ääni kuului, leimahti pilvestä valo, joka ympäröi Kristuksen ikään kuin Kaikkivaltiaan aseet olisivat laskeutuneet häntä tulisena muurina suojelemaan. Kansa katseli tätä näkyä kauhun ja hämmästyksen vallassa. Kukaan ei uskaltanut puhua. Kaikki seisovivat ääneti ja henkeään pidättäen, katse kiinnitettynä Kristukseen. Kun Isän todistus oli kuultu, pilvi kohosi ja ha josi taivaalle. Näkyvä yhteys Isän ja Pojan välillä oli joksikin aikaa katkennut.

[180]

»Niin kansa, joka seisoj ja kuuli sen, sanoi ukkosen jylyiseen. Toiset sanoivat: 'Häntä puhutteli enkeli'.» Mutta tuon pyynnön esittäneet kreikkalaiset näkivät pilven, kuulivat äänen, käsittivät sen tarkoituksen ja todella tunsivat Kristuksen, sillä heille hänet paljastettiin Jumalan lähettämäksi.

Jumalan ääni oli kuulunut, kun Jeesus kastettiin toimintansa alkaessa, ja toisen kerran kirkastusvuorella. Nyt hänen toimintansa lopulla se kuultiin kolmannen kerran suuremman joukon läsnäollessa ja erikoisissa olosuhteissa. Jeesus oli juuri lausunut mitä vakavimman totuuden juutalaisten tilasta. Hän oli esittänyt viimeisen vetoomuksensa ja julistanut heidän tuomionsa. Nyt Jumala jälleen sinetöi Poikansa tehtävän. Hän tunnusti hänet, jonka Israel oli hylän-

nyt. »Ei tämä ääni tullut minun tähteni», Jeesus sanoi, »vaan teidän tähtenne.» Se oli vakuuttavin todistus siitä, että Jeesus oli Messias, Isän antama merkki siitä, että Jeesus oli puhunut totta ja että hän oli Jumalan Poika.

»Minä vedän kaikki tyköni»

»Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse», Jeesus jatkoi, »nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettämän ulos. Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni.» Mutta sen hän sanoi antaen tietää, minkäkaltaisella kuolemalla hän oli kuoleva. Tämä on maailman käännekohta. Jos minusta tulee ihmisten syntien sovitus, niin maailma kirkastuu. Saatanan valta ihmissieluihin murtuu. Jumalan turmeltu kuva palautetaan jälleen ihmiskuntaan, ja uskovien pyhien perhe on vihdoin perivä taivaallisen kodin. Tämä on Kristuksen kuoleman tulos. Vapahtaja vaipuu mietteissään katselemaan sielunsa silmien edessä olevaa voitollista näkyä. Hän näkee ristinkin, tuon julman, häpeällisen ristin kaikkine kauhuineen, kunnian kirkastamana.

Mutta ihmisen lunastaminen ei ole ristin ainoa aikaansaannos. Jumalan rakkaus ilmaistaan koko maailmankaikkeudelle. Tämän maailman ruhtinas heitetään ulos. Saatanan Jumalaa vastaan esittämät syytökset tehdään tyhjiksi. Hänen taivasta vastaan viskaamansa syyte kumotaan ainiaaksi. Enkelit kuten ihmisetkin vedetään Lunastajan luo. »Kun minut ylennetään maasta», hän sanoi, »niin minä vedän kaikki tyköni.»

Kristuksen ympärillä oli paljon ihmisiä, kun hän lausui nämä sanat, ja joku sanoi: »Me olemme laista kuulleet, että Kristus pysyy iankaikkisesti; kuinka sinä sitten sanot, että Ihmisen Poika pitää ylennettämän? Kuka on se Ihmisen Poika?» Niin Jeesus sanoi heille: »Vielä vähän aikaa valkeus on teidän keskuudessanne. Vaeltakaa, niin kauan kuin teillä valkeus on, ettei pimeys saisi teitä valtaansa. Joka pimeässä vaeltaa, se ei tiedä, mihin hän menee. Niin kauan kuin teillä valkeus on, uskokaa valkeuteen, että te valkeuden lapsiksi tulisitte.»

[181] »Ja vaikka hän oli tehnyt niin monta tunnustekoa heidän nähtensä, eivät he uskoneet häneen.» He olivat kerran kysyneet Vapahtajalta: »Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että me näkisimme sen ja

uskoisimme sinua?» (Joh. 6: 30). Lukemattomia merkkejä oli annettu, mutta he olivat sulkeneet silmänsä ja paaduttaneet sydämensä. Nyt, kun Isä oli itse puhunut eivätkä he voineet enää pyytää merkkiä, he yhä kieltäytyivät uskomasta.

»Kuitenkin useat hallitusmiehistäkin uskoivat häneen, mutta fariseusten tähden he eivät sitä tunnustaneet, etteivät joutuisi synagogasta erotetuiksi.» He pitivät ihmisten kiitosta suurempiarvoisena kuin Jumalan hyväksymistä. Pelastaakseen itsensä häpeältä ja moitteelta he kielsivät Kristuksen ja hylkäsivät iankaikkisen elämän. Ja miten monet ovatkaan vuosisatojen kuluessa tehneet samoin! Heihin kaikkiin soveltuvat Vapahtajan varoittavat sanat: »Joka henkeänsä rakastaa, on sen menettävä.» »Joka katsoo minut ylen», sanoi Jeesus, »eikä ota vastaan minun sanojani, hänellä on tuomitsijansa: se sana, jonka minä olen puhunut, se on tuomitseva hänet viimeisenä päivänä» (Joh. 12: 48).

Voi niitä, jotka eivät tunteneet etsikkoaikaansa! Hitain askelin ja murheellisena Jeesus jätti temppeelialueen ainiaaksi.

Luku 21—Jeesuksen suuri ennustus

Jeesuksen sanat papeille ja hallitusmiehille: »Teidän huoneenne on jäävä hyljätäksi» (Matt. 23: 38) olivat herättäneet kauhua heidän sydämessään. He teeskentelivät välinpitämättömyyttä, mutta heidän mieltään vaivasi ajatus näiden sanojen merkityksestä. Näkymätön vaara näytti uhkaavan heitä. Saattoiko olla mahdollista, että tuo loistava temppeli, joka oli kansan ylpeys, pian olisi rauniokasana? Pahoja aavistuksia oli myös opetuslapsilla, jotka hartaasti odottivat Jeesukselta jotakin selventävää lausuntoa. Lähtiessään hänen kanssaan temppelistä he kiinnittivät hänen huomiotaan sen lujuteen ja kauneuteen. Temppelin kivet olivat puhdasta marmoria, ne olivat lumivalkeat ja jotkut niistä uskomattoman suuria. Osa muurista oli säilynyt Nebukadnessarin piirityksen ajoista asti. Se oli niin taitavasti muurattu, että se näytti olevan yksi ainoa kivi, joka kokonaisena oli kaivettu louhimosta. Opetuslapset eivät voineet käsittää, miten nuo valtavat muurit voitaisiin murskata.

Kun Kristuksen huomio kiinnitettiin temppelin loistoon, mitä ajatuksia mahtoikaan liikkua hänen mielessään hänen seisoessaan siinä kansansa hylkäämänä? Hänen edessään oleva näky oli todella kaunis, mutta hän sanoi murheellisena: »Näen sen kyllä. Rakennukset ovat todella ihmeelliset. Te näytätte näitä muureja, joita pidätte murtumattomina, mutta kuulkaa minun sanojani: Tähän ei ole jäävä kiveä kiven päälle, maahan jaottamatta.»

Jerusalemin hävitys ja Kristuksen takaisintulo

Kristus oli lausunut nämä sanat suuren kansanjoukon kuullen, mutta kun hän oli yksin, Pietari, Jaakob, Johannes ja Andreas tulivat hänen luokseen hänen istuessaan Öljymäellä. »Sano meille», he lausuivat, »milloin se tapahtuu, ja mikä on sinun tulemuksesi ja maailman lopun merkki?» Jeesus ei vastannut opetuslapsille esittämällä erikseen Jerusalemin hävityksen ja tulemuksensa suuren päivän. Hän kuvaili nämä kaksi tapausta toisiinsa sekaantuneina. Jos hän oli-

si paljastanut opetuslapsille tulevat tapahtumat sellaisina, kuin hän ne näki, he eivät olisi voineet kestää tuota näkyä. Säälistä heitä kohtaan hän sekoitti näiden kahden suuren ahdingon kuvaukset jättäen opetuslapset itsekseen miettimään niiden merkitystä. Kun hän viittasi Jerusalemin hävitykseen, hänen profeetalliset sanansa ulottuivat tuon tapauksen yli siihen lopullisen hävityksen päivään, jolloin Herra on nouseva paikaltaan rankaisemaan maata sen pahuuden tähden, eikä maa enää kätke vertansa eikä enää peitä tapettujansa. Tätä puhetta ei pidetty vain opetuslapsille vaan myös niille, jotka elävät tämän maailman historian viimeisinä aikoina.

[183]

Kristus kääntyi opetuslapsiinsa ja sanoi: »Katsokaa, ettei kukaan teitä eksytä. Sillä monta tulee minun nimessäni sanoen: 'Minä olen Kristus', ja he eksyttävät monta.» Monta väärää messiasta tulee ilmestymään. He väittävät tekevänsä ihmeitä ja selittävät, että Juudan kansan vapautuksen hetki on tullut. Nämä eksyttävät monta. Kristuksen sanat täyttyivät. Hänen kuolemansa ja Jerusalemin piirityksen välillä esiintyi monta väärää messiasta. Mutta tämä varoitus on annettu niillekin, jotka elävät tänä maailmanaikana. Samaa petosta, jota harjoitettiin ennen Jerusalemin hävitystä, on harjoitettu kautta aikojen ja harjoitetaan edelleen.

»Ja te saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista; katsokaa, ettette peljästy. Sillä näin täytyy tapahtua, mutta tämä ei ole vielä loppu.» Ennen Jerusalemin hävitystä ihmiset kamppailivat vallasta. Keisareita murhattiin. Nekin, joiden arveltiin olevan lähinnä valtaistuinta, tapettiin. Oli sotia ja sanomia sodista. »Näin täytyy tapahtua», Kristus sanoi, »mutta tämä ei ole vielä loppu [juutalaisten loppu kansakuntana]. Sillä kansa nousee kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, ja nälänhätää ja maanjäristyksiä tulee monin paikoin. Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua.» Kristus sanoi, että kun rabbiinit näkevät nämä merkit, he selittävät niiden olevan Jumalan rangaistustuomioita niille kansoille, jotka pitävät hänen valittua kansaansa valtansa alla. He selittävät näiden merkkien ennustavan Messiaan tuloa. Älkää eksykö: ne ovat hänen rangaistustuomioittensa alkua. Ihmiset ovat katsoneet vain itseensä. He eivät ole katuneet eivätkä kääntyneet, että minä voisoin heidät parantaa. Merkit, joiden he sanovat ennustavan heidän vapautustaan orjuudesta, ovatkin merkkejä heidän perikadostaan.

Kristuksen seuraajat vainottuina

»Silloin teidät annetaan vaivaan, ja teitä tapetaan, ja te joudutte kaikkien kansojen vihattaviksi minun nimeni tähden. Ja silloin monet lankeavat pois, ja he antavat toisensa alttiiksi ja vihaavat toinen toistaan.» Kristityt saivat kokea kaikkea tätä. Isät ja äidit antoivat ilmi lapsensa. Lapset antoivat ilmi vanhempansa. Ystävät kavalsivat toisensa sanhedrinille. Vainoojat toteuttivat aikomuksensa surmaamalla Stefanuksen, nuksen, Jaakobin ja muita kristit Jaakobin ja muita kristittyjä.

Palvelijainsa välityksellä Jumala antoi Juudan kansalle viimeisen tilaisuuden katua. Hän ilmaisi itsensä todistajainsa kautta heidän ollessaan pidätettyinä, tutkittavina ja vangittuina. Kuitenkin heidän tuomarinsa julistivat heille kuolemantuomion. He olivat miehiä, jotka olivat liian arvokkaita tälle maailmalle, ja surmatessaan heidät juutalaiset ristiinnaulitsivat uudelleen Jumalan Pojan. Niin on oleva jälleen. Viranomaiset tulevat säätämään lakeja, jotka rajoittavat uskonnonvapautta. He ottavat itselleen oikeuden, joka kuuluu yksin Jumalalle. He luulevat voivansa pakottaa omaatuntoa, jota yksin Jumalan tulisi hallita. He ovat jo aloittaneet, ja he jatkavat tätä työtään, kunnes saavuttavat rajan, jonka yli eivät pääse. Jumala on astuva väliin puolustamaan uskollista kansaansa, joka pitää hänen käskynsä.

Joka kerta kun vaino puhkeaa, tekevät ne, jotka sen näkevät, mielessään ratkaisuja joko Kristuksen puolelle tai häntä vastaan. Ne, jotka tuntevat myötätuntoa väärin tuomittuja kohtaan, osoittavat kiintyneensä Kristukseen. Toiset loukkaantuvat, koska totuuden periaatteet sotivat heidän menettelytapojaan vastaan. Monet kompastuvat ja lankeavat luopuen uskostaan, jota he ennen puolustivat. Ne, jotka luopuvat ahdingon aikana, tulevat turvallisuutensa tähden esittämään väärää todistuksia ja kavaltamaan veljensä. Kristus on varoittanut meitä tästä, jottei meitä yllättäisi niiden luonnoton, julma menettely, jotka hylkäävät valon.

Jerusalem sotajoukkojen piirittämänä

Kristus antoi opetuslapsilleen merkin Jerusalemiä kohtaavasta hävityksestä ja neuvoi heille pelastautumistavan: »Kun te näette

Jerusalemien sotajoukkojen ympäröimänä, silloin tietäkää, että sen hävitys on lähellä. Silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille, ja jotka ovat kaupungissa, lähtekööt sieltä pois, ja jotka maalla ovat, älkööt sinne menkö. Sillä ne ovat koston päiviä, että kaikki täyttyisi, mikä kirjoitettu on.» Tätä varoitusta oli noudatettava neljäkymmentä vuotta myöhemmin, jolloin Jerusalem hävitettiin. Kristityt tottelivat sitä, eikä ainoakaan kristitty tuhoutunut kaupungin kukistuessa.

»Mutta rukoilkaa, ettei teidän pakonne tapahtuisi talvella eikä sapattina», Kristus sanoi. Hän, joka antoi sapatin, ei kumonnut sitä eikä naulinnut sitä ristille. Hän ei kuolemallaan tehnyt sapattia tyhjäksi tai mitättömäksi. Neljäkymmentä vuotta hänen ristiin - nau-litsemisensa jälkeen sitä oli yhä pidettävä pyhänä. Opetuslasten tuli neljäkymmentä vuotta rukoilla, ettei heidän pakonsa tapahtuisi sapatinpäivänä.

Pitkä vainon aika

Jerusalemien hävityksestä Kristus siirtyi nopeasti vielä suurem-paan tapahtumaan, viimeiseen vaiheeseen tämän maan historiassa - Jumalan Pojan tulemiseen kunniansaan ja kirkkaudessaan. Näiden kahden tapauksen välillä Kristus näki pitkän, pimeän aikakauden, jolloin hänen seurakuntansa saisi kokea verenvuodatusta, kyyneleitä ja ahdistusta. Näiden näkyjen katselemista hänen opetuslapsensa eivät silloin olisi kestäneet, siksi Jeesus sivuutti ne vain lyhyellä maininnalla. »Silloin on oleva suuri ahdistus», hän sanoi, »jonka kaltais-ta ei ole ollut maailman alusta hamaan tähän asti eikä milloinkaan tule. Ja ellei niitä päiviä olisi lyhennetty, ei mikään liha pelastuisi; mutta valittujen tähden ne päivät lyhennetään.» Yli tuhannen vuoden ajan Kristuksen seuraajat saisivat kokea vainoa, jollaista maailma ei koskaan ollut nähnyt. Hänen uskollisia todistajiaan surmattaisiin miljoonittain. Ellei Jumala olisi ojentanut kättään pelastaakseen kansansa, olisivat kaikki tuhoutuneet. »Mutta valittujen tähden», hän sanoi, »ne päivät lyhennetään.»

[185]

Kristuksen tulon enteitä

Sen jälkeen Jeesus puhuu selvin sanoin toisesta tulemuksestaan ja varoittaa niistä vaaroista, joita sen edellä tulee esiintymään. »Jos

silloin joku sanoo teille: 'Katso, täällä on Kristus', tahi: Tuolla', niin älkää uskoko. Sillä vääriä Kristuksia ja vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin. Katso, minä olen sen teille edeltä sanonut. Sentähden, jos teille sanotaan: 'Katso, hän on erämaassa', niin älkää menkö sinne, tahi: 'Katso, hän on kammiossa', niin älkää uskoko. Sillä niinkuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus.» Yhtenä Jerusalemin hävityksen merkinä Jeesus oli maininnut: »Vääriä profeettoja nousee, ja he eksyttävät monta.» Vääriä profeettoja nousikin eksyttäen kansaa ja johtaen suuret joukot erämaihin. Velhot ja taikurit, jotka väittivät omistavansa ihmeitätekevän voiman, vetivät kansaa perässään yksinäisiin vuoristoseutuihin. Mutta tämä ennustus koskee myös viimeisiä päiviä. Tämä on myös Kristuksen toisen tulemisen merkki. Nykyaikanakin väärät kristukset ja väärät profeetat tekevät merkkejään ja ihmeitään johtaakseen opetuslapsetkin harhaan. Emmekö kuule huutoa: »Katso, hän on erämaassa»? Eivätkö tuhannet ole menneet erämaahan ja toivoneet löytävänsä Kristuksen? Ja eikö nyt kuulu huuto: »Katso, hän on kammiossa» tuhansista kokouksista, joissa ihmiset väittävät seurustelevänsä vainajien henkien kanssa? Juuri tämän väitteen spiritismi esittää. Mutta mitä Kristus sanoo? »Älkää uskoko. Sillä niinkuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus.»

[186] Sitten Vapahtaja esittää tulemisensa merkkejä, vieläpä määrää ensimmäisen ilmestymisajan: »Mutta kohta niiden päivien ahdistuksen jälkeen aurinko pimenee, eikä kuu anna valoansa, ja tähdet putoavat taivaalta, ja taivaitten voimat järkkyvät. Ja silloin Ihmisen Pojan merkki näkyy taivaalla, ja silloin kaikki maan sukukunnat parkuvat; ja he näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä suurella voimalla ja kirkkaudella. Ja hän lähettää enkelinsä suuren pasunan pauhatessa, ja he kokoavat hänen valittunsa neljältä ilmalta, taivasten ääristä hamaan toisiin ääriin.»

Jeesus lausui, että suuren paavikunnan harjoittaman vainon päätyttyä aurinko pimenisi eikä kuu antaisi valoaan. Sen jälkeen tähdet putoaisivat taivaalta. Ja hän sanoo: »Oppikaa viikunapuusta vertaus: kun sen oksa jo on tuore ja lehdet puhkeavat, niin te tiedätte, että kesä on lähellä. Samoin te myös, kun näette tämän kaiken, tietäkää, että se on lähellä, oven edessä.»

Kristus on esittänyt merkkejä tulemuksestaan. Hän lausuu, että me voimme tietää, milloin hän on lähellä, oven edessä. Hän sanoo niistä, jotka näkevät nämä merkit: »Tämä sukupolvi ei katoa, ennenkuin kaikki nämä tapahtuvat.» Nämä merkit ovat täyttyneet. Nyt tiedämme varmasti, että Herran tuleminen on lähellä. »Taivas ja maa katoavat», hän sanoo, »mutta minun sanani eivät koskaan katoa.»

Kristus on tuleva pilvissä suurella kirkkaudella. Häntä seuraa suuri joukko loistavia enkeleitä. Hän herättää kuolleet ja muuttaa elävät pyhät kirkkaudesta kirkkauteen. Hän kunnioittaa niitä, jotka ovat rakastaneet häntä ja pitäneet hänen käskynsä, ja ottaa heidät luokseen. Hän ei ole unohtanut heitä eikä lupaustaan. Katkenneet perhesiteet liitetään jälleen yhteen. Katsellessamme omaisiamme vainajina ajatelkaamme sitä aamua, jolloin Jumalan pasuuna on kajahtava, jolloin »kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muuttamme» (1 Kor. 15: 52). Vielä vähän aikaa, niin saamme nähdä Kuninkaan kauneudessaan. Vielä vähän aikaa, niin hän on pyyhkivä kaikki kyynelet silmistämme. Vielä vähän aikaa, niin hän on asettava meidät »nuhteettomina, riemuitsevina, kirkkautensa eteen» (Jujud. 24). Siksi hän sanoikin puhuessaan tulemisensa merkeistä: »Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä.»

Mutta Kristus ei ilmoittanut tulemisensa päivää eikä hetkeä. Hän sanoi selvästi opetuslapsilleen, ettei hän itse voinut ilmoittaa toisen tulemisensa päivää eikä hetkeä. Jos hän olisi voinut sen paljastaa, miksi hänen olisi tarvinnut kehottaa heitä lakkaamatta odottamaan? On ihmisiä, jotka väittävät tietävänsä Herran ilmestymisen päivän ja hetken. Hyvin innokkaasti he viitoittavat tulevaisuutta. Mutta Herra on varoittanut heitä tästä asiasta. Ihmisen Pojan toisen tulemisen tarkka aika on Jumalan salaisuus.

Olosuhteet Kristuksen tullessa

Kristus jatkaa kuvaten maailman tilaa hänen tullessaan: »Sillä niinkuin oli Nooan päivinä, niin on Ihmisen Pojan tulemus oleva. Sillä niinkuin ihmiset olivat niinä päivinä ennen vedenpaisumusta: söivät ja joivat, naivat ja naittivat, aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiin, eivätkä tienneet, ennenkuin vedenpaisumus tuli ja vei heidät kaikki; niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva.» Kristus

ei esitä tässä ajallista tuhat - vuotiskautta, jonka kuluessa kaikki valmistuisivat ikuisuutta varten. Hän kertoo meille, että niin kuin oli Nooan päivinä, niin on oleva Ihmisen Pojan tullessa.

[188] Millaista oli sitten Nooan päivinä? »Mutta Herra näki, että ihmisten pahuus oli suuri maan päällä ja että kaikki heidän sydämensä aivoitukset ja ajatukset olivat kaiken aikaa ainoastaan pahat» (1 Moos. 6: 5). Ennen vedenpaisumusta eläneet ihmiset kääntyivät pois Jumalasta ja kieltäytyivät tekemästä hänen pyhää tahtoansa. He noudattivat omia saastaisia mielikuviaan ja turmeltuneita käsitäytksiään. Pahuutensa tähden heidät tuhottiin, ja nykyinen maailma menee samaa tietä. Ei näy mitään lupaavia merkkejä tuhatvuotisesta kukoistuksesta. Jumalan lain rikkojat täyttävät maan pahuudellaan. Vedonlyönnit, kilpaajot, pelikiikko, irstailu, aistilliset nautinnot ja hillitsemättömät intohimot täyttävät maailman nopeasti väkivallalla.

Ennustuksessaan Jerusalemin hävityksestä Kristus sanoi: »Ja sentähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus. Mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu. Ja tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu.» Tämä ennustus tulee uudelleen täyttymään. Noiden päivien suunnaton jumalattomuus toistuu tämän sukupolven aikana. Samoin täyttyy evankeliumin julistamista koskeva ennustus. Ennen Jerusalemin hävitystä Paavali lausui kirjoittaessaan Pyhän Hengen johtamana, että evankeliumia saarnattiin »kaikessa luomakunnassa taivaan alla» (Kol. 1: 23). Samoin nytkin ennen Ihmisen Pojan tulemista iankaikkinen evankeliumi on julistettava »kaikille kansanheimoille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille» (Ilm. 14: 6, 14). Jumala »on säätänyt päivän, jona hän on tuomitseva maanpiirin» (Ap.t. 17: 31). Kristus kertoo meille, milloin tuo päivä saapuu. Hän ei sano, että koko maailma kääntyy vaan että »tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kai

kille kansoille; ja sitten tulee loppu». Julistamalla evankeliumia maailmalle voimme jouduttaa Herramme tulemista. Meidän ei tule ainoastaan odottaa vaan myös jouduttaa Jumalan päivän tulemista (2 Piet. 3: 12). Jos Kristuksen seurakunta olisi tehnyt sille määrätyn työn niin kuin Herra käski, koko maailma olisi jo saanut varoituksen ja Herra Jeesus olisi tullut maan päälle voimassa ja suuressa kirkkaudessa.

»Valvokaa ja rukoilkaa»

Kuvailtuaan tulemisensa merkkejä Kristus sanoi: »Kun näette tämän tapahtuvan, tietäkää, että Jumalan valtakunta on lähellä.» »Pitäkää vaari itsestänne, valvokaa ja rukoilkaa.» Jumala on aina varoittanut ihmisiä tulevista tuomioista. Ne, jotka uskoivat omaa aikaansa koskevan sanoman ja toimivat uskonsa mukaan totellen Jumalan käskyjä, pelastuivat tuomiosta, joka kohtasi tottelemattomia ja epäuskoisia. Nooalle tuli sana: »Mene sinä ja koko perheesi arkiin, sillä sinut minä olen tässä sukukunnassa havainnut hurskaaksi edessäni.» Nooa totteli ja pelastui. Lootille tuli sanoma: »Nouskaa, lähtekää pois tästä paikasta, sillä Herra hävittää tämän kaupungin» (1 Moos. 7: 1; 19: 14). Loot jättäytyi taivaallisten sanansaattajien varjelukseen ja pelastui. Samoin Kristuksen opetuslapsia varoitettiin Jerusalemin hävityksestä. Ne, jotka ottivat vaarin tuhoa ennustavasta merkistä ja pakenivat kaupungista, pelastuivat hävityksestä. Samoin meitä nyt varoitetaan Kristuksen toisesta tulemuksesta ja maailmaa kohtaavasta hävityksestä. Ne, jotka ottavat varoituksesta vaarin, pelastuvat.

[189]

Koska emme tiedä hänen tulemuksensa tarkkaa aikaa, meitä kehoitetaan valvomaan. »Autuaat ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta» (Luuk. 12: 37). Ne, jotka odottavat Herransa tuloa, eivät ole laiskoja ja toimettomia. Kristuksen tulemuksen odottaminen merkitsee ihmisten saattamista Herran pelkoon ja pelkäämään hänen tuomiotaan rikkomuksista. Se merkitsee heidän silmäinsä avaamista näkemään, miten suuri synti on hänen armokutsunsa hylkääminen. Ne, jotka odottavat Herraansa, puhdistavat sielunsa totuuden kuuliaisuudessa. Innokkaaseen valvomiseen he liittävät uutteran työskentelyn. Koska he tietävät Herransa olevan oven edessä, heidän intonsa työskennellä yhdessä taivaallisten olentojen kanssa sielujen pelastukseksi yhä kasvaa. He ovat niitä uskollisia ja ymmärtäväisiä palvelijoita, jotka antavat Herransa palvelusväelle »ajallaan heidän ruokaosansa» (Luuk. 12: 42). He julistavat erityisesti tälle ajalle soveltuvaa totuutta. Kuten Eenok, Nooa, Aabraham ja Mooses julistivat kukin omalle ajalleen sopivaa totuutta, samoin Kristuksen palvelijat julistavat nyt erikoista varoitussanomaa omalle sukupolvelleen.

»Minä tulen kuin varas»

Mutta sitten Kristus esittää toisenlaisen ihmisluokan: »Mutta jos palvelija sanoo sydämessään: [U+0315] Herrani tulo viivästyy’, ja rupeaa lyömään palvelijoita ja palvelijattaria sekä syömään ja juomaan ja päihdyttämään itseänsä, niin sen palvelijan herra tulee päivänä, jona hän ei odota.»

Paha palvelija sanoo sydämessään: »Herrani tulo viivästyy» Hän ei sano, ettei Kristus tulisi. Hän ei pilkkaa ajatusta hänen toisesta tulemisestaan. Mutta sydämessään ja teoillaan ja sanoillaan hän julistaa, että Herran tulo viipyy. Hän karkottaa toisten mielestä varmuuden, että Herra tulisi nopeasti. Hänen vaikutuksestaan ihmiset rupeavat huolettomina ja omahyväisinä vitkastelemaan. He tulevat maailmallisiksi ja uneliaiksi. Maalliset ajatukset ja alhaiset intohimot valtaavat mielen. Paha palvelija syö ja juo juopuneiden kanssa ja etsii nautintoa yhdessä maailman kanssa. Hän lyö muita palvelijoita syyttäen ja tuomiten niitä, jotka ovat uskollisia Mestarilleen. Hän yhdistyy maailman kanssa. Hän muuttuu sen kaltaiseksi ja osallistuu sen rikkomuksiin. Se on pelottavaa yhtäläistymistä. Maailman mukana hän joutuu ansaan. »Sen palvelijan herra tulee hetkenä, jota hän ei arvaa, ja hakkaa hänet kappaleiksi ja määrää hänelle saman osan kuin uskottomille.»

»Jos et valvo, niin minä tulen kuin varas, etkä sinä tiedä, millä hetkellä minä sinun päällesi tulen» (Ilm. 3: 3). Kristuksen tuleminen tulee yllättämään väärät opettajat. He sanovat: »Rauha ja turvallisuus.» Kuten papit ja opettajat ennen Jerusalemin hävitystä hekin odottavat seurakunnan ko hoavan maalliseen loistoon ja kunniaan. He selittävät ajan merkkien ennustavan tätä. Mutta mitä sanoo innoitettu sana? »Silloin yllättää heidät yhtäkkiä turmio» (1 Tess. 5: 3). Kaikille maan päällä asuville, jotka tekevät tämän maailman kodiksansa, Jumalan päivä on tuleva kuin ansa. Se tulee heille kuin vaaniva varas.

[190]

[191]

Maailma nukkuu irstailuissaan, jumalattomissa nautinnoissaan, nukkuu lihan turvallisuudessa. Ihmiset siirtävät Herran tulemisen kauas tulevaisuuteen. He nauravat varoituksille. Ylpeinä he kerskailivat: »Onhan — kaikki pysynyt, niinkuin se on ollut luomakunnan alusta.» »Olkoon huomispäivä niinkuin tämäkin, ylenpalttisen ihana» (2 Piet. 3: 4; Jes. 56: 12). Me haluamme mennä yhä pitem-

mälle nautinnonhalussamme. Mutta Kristus sanoo: »Katso, minä tulen niinkuin varas» (Ilm. 16: 15). Juuri silloin, kun maailma kysyy ivaten: »Missä on lupaus hänen tulemuksensa?» ajan merkit täyttyvät. Kun ihmiset huutavat: »Rauha ja turvallisuus», tulee äkkiä perikato. Kun pilkkaajat ja totuuden hylkääjät ovat tulleet röyhkeiksi; kun tehdään työtä ja ansaitaan rahaa periaatteista välittämättä, kun opiskelija etsii innokkaasti tietoa kaikkialta paitsi Raamatustaan, silloin Kristus tulee kuin varas.

Koko maailma on liikkeessä. Ajan merkit ovat uhkaavia. Tulevat tapahtumat luovat synkkiä varjojaan. Jumalan Henki vetäytyy pois maan päältä, ja onnettomuus seuraa toista merellä ja maalla. On hirmumyrskyjä, maanjäristyksiä, tulipaloja, tulvia ja kaikenlaisia veritöitä. Kuka voi nähdä tulevaisuuteen? Missä on turva? Mikään inhimillinen tai maallinen ei tarjoa varmuutta. Ihmiset järjestäytyvät nopeasti valitsemiensa lippujen alle. Levottomina he odottavat ja tarkkaavat johtajiensa liikkeitä. On niitä, jotka odottavat Herran ilmestymistä ja työskentelevät sen hyväksi. Toiset taas asettuvat ensimmäisen suuren luopion riveihin. Harvat uskovat koko sydämestään, että on helvetti, jota meidän on vältettävä, ja taivas, joka meidän on voitettava.

Ratkaiseva hetki hiipii salaa yllemme. Aurinko paistaa taivaalla kiertäen tavallista rataansa, ja taivaat julistavat yhä Jumalan kunniaa. Ihmiset syövät ja juovat, istuttavat ja rakentavat, naivat ja naittavat kuten ennenkin. Kauppiaat ostavat ja myyvät. Ihmiset sysivät toisiaan ja kiistelevät parhaista paikoista. Nautinnonhaluiset joukot kerääntyvät teattereihin, kilpajoihin ja pelisaleihin. Jännitys on korkeimmillaan, ja kuitenkin koetusaika on nopeasti päättymässä ja jokaisen asia tulemassa iankaikkisesti ratkaistuksi. Saatana näkee, että hänen aikansa on lyhyt. Hän on pannut kaikki voimansa liikkeelle pettääkseen, eksyttääkseen, valloittaakseen ja kietoakseen ihmiset, kunnes koetusaika loppuu ja armon ovi suljetaan iäksi.

Vakavina kaikuvat korviimme halki vuosisatojen Herramme varoittavat sanat, jotka hän lausui Öljymäellä: »Mutta pitäkää vaari itsestänne, ettei teidän sydämiänne raskauta päihtymys ja juoppous eikä elatuksen murheet, niin että se päivä yllättää teidät äkkiiarvaamatta.» »Valvokaa siis joka aika ja rukoilkaa, että saisitte voimaa paetaksenne tätä kaikkea, mikä tuleva on, ja seisoaksenne Ihmisen Pojan edessä.»

Luku 22—Kuva viimeisestä tuomiosta

»Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit hänen kanssaan, silloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat, ja hän erottaa toiset toisista» (Matt. 25: 31, 32). Näin Kristus Öljymäellä kuvaili opetuslapsilleen suuren tuomiopäivän tapahtumia. Ja hän osoitti lopullisen ratkaisun riippuvan yhdestä ainoasta asiasta. Kun hänen eteensä on koottu kaikki kansat, on olemassa vain kaksi luokkaa, ja heidän iankaikkisen kohtalonsa ratkaisee se, mitä he ovat tehneet tai tekemättä jättäneet hänelle köyhien ja kärsivien hahmossa.

»Tulkaa, minun Isäni siunatut»

Sinä päivänä Kristus ei esitä ihmisille sitä suurta työtä, jonka hän on tehnyt heidän puolestaan antaessaan henkensä heidän lunastukseksi. Hän esittää sen uskollisen työn, jota he ovat tehneet hänen hyväkseen. Niille, jotka hän asettaa oikealle puolelleen, hän sanoo: »Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti. Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle syödä; minun oli jano, ja te annoitte minulle juoda; minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseen; minä olin alaston, ja te vaatetitte minut; minä sairastin, ja te kävitte minua katsomassa; minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun tyköni.» Mutta ne, joita Kristus täten ylistää, eivät tiedä palvelleensa häntä. Heidän hämmästyneisiin kysymyksiinsä hän vastaa: »Kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.»

Jeesus oli opetuslapsilleen kertonut, että he tulisivat kaikkien vihattaviksi ja vainottaviksi. Monet ajettaisiin pois kotoaan ja he tulisivat köyhiksi. Monia ahdistaisi sairaus ja puute. Useat heitettäisiin vankilaan. Kaikille, jotka hänen tähtensä jättivät ystävänsä ja kotinsa, hän oli luvannut satakertaisesti tässä elämässä. Nyt hän lupasi erikoisen siunauksen niille, jotka palvelisivat veljiään. Jokaisessa,

joka minun nimeni tähden kärsii, Jeesus sanoi, teidän olisi nähtävä minut. Palvelkaa heitä, kuten palvelisitte mi nua. Tämä todistaa teidän olevan minun opetuslapsiani.

[193]

Kaikki, jotka ovat syntyneet taivaallisen perheen jäseniksi, ovat erityisessä mielessä Herramme veljiä. Kristuksen rakkaus liittää hänen perheensä jäsenet toisiinsa, ja missä ikinä tuo rakkaus ilmeneekin, siellä vallitsee tuo jumalallinen sukulaisuus. »Jokainen, joka rakastaa, on Jumalasta syntynyt ja tuntee Jumalan» (1 Joh. 4: 7).

Ne, joita Kristus tuomiopäivänä kiittää, tuntevat mahdollisesti vain vähän jumaluusoppia, mutta he ovat noudattaneet hänen periaatteitaan. Pyhän Hengen vaikutuksesta he ovat olleet siunaukseksi ympärillään oleville. Pakanainkin joukossa on sellaisia, jotka ovat osoittaneet ystävällisyyttä. Ennen kuin elämän sanat ovat kaikuneet heidän korviinsa, he ovat kohdelleet lähetyssaarnaajia ystävällisesti, jopa auttaneet heitä oman henkensä uhalla. Pakanain joukossa on sellaisia, jotka tietämättään palvelevat Jumalaa, sellaisia, joille valoa ei koskaan tuoda ihmisten välityksellä ja jotka eivät kuitenkaan joudu kadotukseen. Vaikka he eivät tunne Jumalan kirjoitettua lakia, he ovat kuulleet hänen äänensä puhuvan heille luonnossa ja ovat tehneet, mitä laki vaatii. Heidän tekonsa todistavat siitä, että Pyhä Henki on koskettanut heidän sydäntään, ja heidät tunnustetaan Jumalan lapsiksi.

Kuinka hämmästyvät ja ilostuvatkaan nöyrät kansojen ja pakanain keskuudessa kuullessaan Vapahtajan huulilta sanat: »Kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle!»! Millaista riemua tunteekaan Vapahtajan rakastava sydän, kun hänen seuraajansa hämmästyneinä ja iloisina kuuntelevat hänen hyväksyviä sanojaan!

Mutta Kristuksen rakkaus ei rajoitu mihinkään erityiseen ihmisluokkaan. Hän tuntee olevansa yhtä jokaisen ihmislapsen kanssa. Hän tuli maallisen perheen jäseneksi, jotta meistä tulisi taivaallisen perheen jäseniä. Hän on Ihmisen Poika, ja siis jokaisen Aadamin pojan ja tyttären veli. Hänen seuraajiensa ei tule tuntea olevansa erotettuja heitä ympäröivästä hukkuvasta maailmasta. He ovat osa ihmiskuntaa, ja taivas pitää heitä sekä syntisten että pyhien veljinä. Kristuksen rakkaus käsittää kaikki langenneet, kaikki erehtyvät ja kaikki syntiset, ja jokainen ystävällinen teko, joka tehdään langen-

neen kohottamiseksi, jokainen laupeudenteko, katsotaan tehdyksi hänelle.

Taivaan enkelit lähetetään palvelemaan niitä, jotka autuuden perivät. Emme vielä tiedä keitä he ovat, sillä ei ole vielä käynyt ilmi, ketkä tulevat voittamaan ja osallisiksi pyhien perinnöstä valossa, mutta taivaan enkelit kulkevat maata pitkin ja poikin ja koettavat lohduttaa murheellisia, varjella vaaroissa olevia ja voittaa ihmis-sydämiä Kristukselle. Ainoatakaan ei laiminlyödä tai syrjäytetä. Jumala ei katso henkilöön, ja hän huolehtii samalla tavalla jokaisesta luomastaan sielusta.

[194] Kun avaat ovesi Kristuksen puutteenalaisille ja kärsiville lapsille, lausut samalla näkymättömät enkelit tervetulleiksi. Kutsut taivaallisia olentoja luoksesi. Heitä ympäröi pyhä rauhan ja ilon ilmapiiri. He tulevat huulillaan kiitos ja ylistys, johon taivaassa kaiku vastaa. Jokainen laupeudenteko saa siellä sävelet soimaan. Taivaallinen Isämme valtaistuimellaan laskee epäitsekkiät työntekijät suurimpien aarteittensa joukkoon.

Vasemmalla puolella olevat

Kristuksen vasemmalla puolella olevat, jotka olivat laiminlyöneet hänet köyhien ja kärsivien hahmossa, eivät tunteneet syyllisyyttään. Saatana oli sokaissut heidät, niin etteivät he olleet käsittäneet, mitä he olivat velkaa veljilleen. He olivat olleet itsekeskeisiä välittämättä toisten tarpeista.

[195] Jumala on antanut rikkaille varoja, jotta he voisivat auttaa ja lohduttaa hänen kärsiviä lapsiaan, mutta he eivät useinkaan välitä toisten hädästä. He tuntevat olevansa köyhiä veljiään parempia. He eivät asetu köyhän asemaan. He eivät ymmärrä varattomien kiusauksia ja taisteluita, ja sääli katoaa heidän sydämeistään. Rik kaat eristäytyvät köyhistä loistaviin komeihin asuntoihinsa ja kirkkoihinsa ja käyttävät hienosteluun ja itsekkyyteen varat, jotka Jumala on antanut heille tarvitsevien auttamiseksi. Näin köyhät päivästä toiseen jäävät vaille sitä opetusta, jota heidän tulisi saada Jumalan hellästä huolenpidosta, sillä hän on kaikin tavoin huolehtinut siitä, että heillä olisi elämän välttämättömät tarpeet. Heidät pakotetaan kärsimään ahdistavaa köyhyyttä, ja niin he usein joutuvat kiusaukseen olla kateellisia ja ajatella pahaan toisista. Ne, jotka eivät itse ole olleet

puutteen puristuksessa, kohtelevat usein köyhiä halveksivasti ja saavat heidät tuntemaan itsensä kerjäläisiksi.

Mutta Kristus näkee kaiken ja sanoo: Minun oli nälkä, ja minun oli jano. Minä olin outo. Minä olin sairaana ja vankeudessa. Teidän juhliessanne runsaasti katettujen pöytienne ääressä minä näin nälkää kurjassa asunnossani tai paljaalla kadulla. Teidän nauttiessanne elämästä ylellisessä kodissanne minulla ei ollut minne pääni kallistaa. Teidän täyttäessänne vaatekomeronne hienoilla vaatteilla minä olin alaston. Teidän huvitellessanne minä viruin vankeudessa.

[196]

Kun viskasitte leipäpalanne nälkää näkevälle pyytäjälle ja kun annoitte heille vaaterepaleita suojaamaan heitä purevalta pakkaselta, muistitteko silloin antavanne kirkkauden Herralle? Koko elämäne ajan minä olin lähellänne noiden puutteenalaisten hahmossa, mutta te ette etsineet minua. Te ette halunneet joutua tekemisiin minun kanssani. En tunne teitä.

Kristuksen askelissa kulkeminen

Monet pitäisivät suurena etuoikeutena käydä niissä paikoissa, joissa Kristus maan päällä eli, kävellä hänen kulkemiaan polkuja, nähdä järven, jonka rannalla hän mielellään opetti, sekä vuoret ja laaksot, joita hänen silmänsä usein katselivat. Mutta meidän ei tarvitse mennä Nasaretiin, Kapernaumiin tai Betaniaan kulkeaksemme Jeesuksen askelissa. Löydämme hänen jälkensä sairastuoteitten ääreltä, kurjista hökkeleistä, suurkaupunkien täpötäysiltä kaduilta ja joka paikasta, missä ihmissydämet kaipaavat lohtua. Vaellamme Jeesuksen askelissa, kun toimimme hänen tavallaan.

Kaikki voivat löytää jotakin tehtävää. »Köyhät teillä aina on keskuudessanne» (Joh. 12: 8), Jeesus sanoi, eikä kenenkään tarvitse tuntea, ettei hänellä ole paikkaa, jossa voisi toimia hänen hyväkseen. Miljoonat ihmissielut kulkevat kadotusta kohti tietämättömyyden ja synnin kahleissa eivätkä ole kuulleetkaan Kristuksen rakkaudesta heitä kohtaan. Jos voisimme vaihtaa paikkaa heidän kanssaan, mitä toivoisimme heidän tekvän meille? Pyhä velvollisuutemme on tehdä kaikki tämä heidän hyväkseen niin pitkälle kuin voimme. Kristuksen elämänohje, jonka mukaan jokainen meistä tuomitaan, kuuluu: »Kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekvän, tehkää myös te samoin heille» (Matt. 7: 12).

Vapahtaja antoi kalliin henkensä perustaakseen seurakunnan, joka kykenisi huolehtimaan murheellisista, kiusatuista sieluista. Jotkut uskovista saattavat olla köyhiä, sivistymättömiä ja tietämättömiä, ja kuitenkin he Kristuksessa voivat tehdä kodissaan, naapuristossa, seurakunnassa, vieläpä »maailman äärissä» tekoja, joiden seuraukset ulottuvat iankaikkisuuteen.

Juuri siksi, että tämä työ on laiminlyöty, monet nuoret Kristuksen opetuslapset eivät pääse milloinkaan kristillisissä kokemuksissaan aakkosia pitemmälle. Valon, joka syttyi heidän sydämessään Jeesuksen lausussa heille: »Sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi», he voisivat pitää palavana auttamalla tarvitsevia. Nuorten pursuva tarmo, joka niin usein koituu heille vaaralliseksi, voitaisiin ohjata uomiin, joista se vuotaisi siunausten virtana. Oma minä unohtuisi innokkaassa työssä toisten hyväksi.

[197] Itse Ylipaimen palvelee niitä, jotka palvelevat toisia. He saavat itse juoda elämän vettä ja saavat tyydytyksen. He eivät kaipaa huumaaavia huvituksia tai vaihtelua elämäänsä. Heidän koko mielen kiintonsa on kohdistunut siihen, miten he voisivat pelastaa kadotukseen joutuvia sieluja. Keskinäisestä seurustelusta on paljon hyötyä. Lunastajan rakkaus liittää sydämiä toisiinsa.

Kun käsitämme olevamme Jumalan työtovereita, emme lausu välinpitämättömästi hänen lupauksiaan. Ne polttavat sydämessämme ja syttyvät huulillamme. Kun Jumala kutsui Mooseksen johdattamaan tietämätöntä, kuritonta ja kapinallista kansaa, hän antoi lupauksen: »Minun kasvoni käyvät sinun edelläsi, ja minä vien sinut lepoon» (engl. käänn.). Ja hän sanoi: »Minä olen sinun kanssasi» (2 Moos. 33: 14; 3: 12). Tämä lupaus kuuluu kaikille, jotka Kristuksen sijaisina työskentelevät hänen ahdistettujen ja kärsivien lastensa hyväksi.

Jumalan rakkaus ilmenee täällä maailmassa lähimmäisenrakkautena. Kunnian Kuningas tuli yhdeksi meistä sytyttääkseen sydämeemme tämän rakkauden ja tehdäkseen meidät yhden perheenjäseniksi. Ja kun hänen jäähyväissanansa täyttyvät: »Tämä on minun käskyni, että te rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut» (Joh. 15: 12), kun rakastamme maailmaa, kuten hän sitä rakasti, silloin hänen tehtävänsä meihin nähden on täyttynyt. Me olemme valmiit taivasta varten, sillä meillä on taivas sydämessämme.

»Pelasta ne, joita kuolemaan viedään, pysäytä ne, jotka surma-
paikalle hoippuvat. Jos sanot: 'Katso, emme tienneet siitä', niin
ymmärtäähän asian sydänten tutkija; sinun sielusi vartioitsija sen
tietää, ja hän kostaa ihmiselle hänen tekojensa mukaan» (Sanani.
24: 11, 12). Suurena tuomiopäivänä koko maailman Tuomari aset-
taa ne, jotka eivät ole työskennelleet Kristuksen hyväksi, jotka ovat
kulkeneet virran mukana, ajatelleet vain itseään, huolehtineet vain
itsestään, pahantekijäin joukkoon. He saavat saman tuomion.

Jokaiselle sielulle annetaan tehtävä. Jokaiselta Ylipaimen kysyy:
»Missä on lauma, joka oli sinun haltuusi annettu, nuo sinun lampaasi,
sinun kunniasi?» Ja »mitä sanot, kun hän rankaisee sinua?» (Jer. 13:
20, 21, engl. käänn.).

Luku 23—Kaikkien palvelija

Erään asunnon yläsalissa Jerusalemissa Kristus istui opetuslapsineen pöydässä. He olivat kokoontuneet viettämään pääsiäistä. Vapahtaja halusi viettää tämän juhlan yksin noiden kahdentoista kanssa. Hän tiesi hetkensä tulleen; hän oli itse todellinen pääsiäislammasta, ja sinä päivänä, jolloin pääsiäislammasta syötiin, hänet uhrattaisiin. Kohta hän joutuisi tyhjentämään vihan maljan ja saisi lopullisen kärsimyskasteensa. Mutta vielä oli hänellä jäljellä muutamia rauhallisia hetkiä, ja ne hän käyttäisi rakkaitten opetuslastensa hyväksi.

Kristuksen koko elämä oli ollut epätsekästä palvelusta. Hänen jokainen tekonsa oli julistanut: »Ei palveltavaksi, vaan palvelemaan» (Matt. 20: 28). Mutta opetuslapset eivät vielä olleet oppineet tätä läksyä. Tällä viimeisellä pääsiäisillallisella Jeesus toisti tämän opetuksen niin havainnollisesti, että se painui ainiaaksi heidän mieleensä ja sydämeensä.

Jeesuksen ja hänen opetuslastensa väliset keskustelut olivat tavallisesti hiljaisen ilon hetkiä, joita he kaikki pitivät suuressa arvossa. Pääsiäisillalliset olivat olleet erikoisen mielenkiintoisia tapauksia, mutta tässä tilaisuudessa Jeesus oli huolissaan. Hänen sydämensä oli raskas, ja hänen kasvoillaan lepäsi varjo. Kun hän tapasi opetuslapsensa yläsalissa, he huomasivat, että jokin painoi raskaasti hänen mieltään, ja vaikka he eivät tieneet sen syytä, he ottivat osaa hänen suruunsa.

Viimeinen ilta yhdessä

Kun he olivat kokoontuneet pöydän ääreen, hän lausui surun murtamalla äänellä: ”Minä olen halajamalla halunnut syödä tämän pääsiäislampaan teidän kanssanne ennenkuin minä kärsin; sillä minä sanon teille, etten minä sitä enää syö, ennenkuin sen täyttymys tapahtuu Jumalan valtakunnassa.’ Ja hän otti maljan, kiitti ja sanoi: ’Ottakaa tämä ja jakakaa keskenänne. Sillä minä sanon teille: täs-

tedes minä en juo viinipuun antia, ennenkuin Jumalan valtakunta tulee.’»

Kristus tiesi, että hänen hetkensä oli tullut lähteä pois maailmasta ja mennä Isänsä luo. Ja niin kuin hän oli rakastanut omiaan, jotka olivat maailmassa, hän ra kasti heitä loppuun asti. Hän oli nyt ristin varjossa, ja tuska raastoi hänen sydäntään. Hän tiesi, että hänet jätettäisiin yksin sillä hetkellä, jolloin hänet petettäisiin. Hän tiesi tulevansa surmatuksi häpeällisimmällä tavalla, jolla rikollisia surmattiin. Hän tiesi, miten kiittämättömiä ja julmia olivat ne, joita hän oli tullut pelastamaan. Hän tiesi, kuinka suuri uhri hänen täytyisi antaa ja kuinka monen kohdalla se olisi turha. Tietäessään kaiken, mikä häntä odotti, hän olisi luonnollisesti voinut kokonaan olla nöyryytystänsä ja kärsimystänsä koskevien ajatusten vallassa. Mutta hän katsoi kahtatoista opetuslastaan, jotka olivat olleet hänen kanssaan, hänen omiaan, ja jotka jäisivät yksin taistelemaan tänne maailmaan sen jälkeen, kun hänen häpeänsä, surunsa ja tuskallinen pahoinpitelynsä olisivat ohi. Hänen ajatuksensa siitä, mitä hänen itsensä täytyisi kärsiä, liittyivät aina hänen opetuslapsiinsa. Hän ei ajatellut itseään. Huoli heistä oli etualalla hänen mielessään.

Ollessaan nyt viimeistä iltaa opetuslastensa kanssa Jeesuksella oli heille paljon puhuttavaa. Jos he olisivat olleet valmiit vastaanottamaan sen, mitä hän halusi heille kertoa, he olisivat säästyneet sydäntäsärkevästä tuskasta, pettymyksistä ja epäuskosta. Mutta Jeesus näki, etteivät he voisi kestää sitä, mitä hänellä oli sanottavana. Kun hän katsoi heitä kasvoihin, varoituksen ja lohdun sanat pysähtyivät hänen huulilleen. Hetket kuuluivat hiljaisuuden vallitessa. Jeesus näytti odottavan. Opetuslapset olivat levottomia. Jeesuksen surun herättämä myötätunto ja hellyys näyttivät haihtuneen. Hänen murheelliset sanansa, jotka viittasivat hänen omiin kärsimyksiinsä, olivat tehneet vähäisen vaikutuksen. He loivat toisiinsa kateellisia ja riidanhaluisia silmäyksiä.

Kiistaa suuruudesta

»Heidän välillään syntyi myös kiista siitä, kuka heistä oli katsottava suurimmaksi.» Tämä kiista, jota käytiin Kristuksen läsnäollessa, suretti ja haavoitti häntä. Opetuslapset pitivät yhä kiinni lempiajatuksestaan, että Kristus osoittaisi voimansa ja asettuisi Daavidin

valtaistuimelle. Ja kukin toivoi sydämessään korkeinta paikkaa hänen valtakunnassaan. He olivat arvioineet itsensä ja toisensa, ja sen sijaan että he olisivat pitäneet veljiään arvokkaampina, he olivat asettaneet itsensä ensimmäisiksi. Jaakobin ja Johanneksen pyyntö saada istua Kristuksen valtaistuimen oikealla ja vasemmalla puolella oli herättänyt toisissa suuttumusta. Se, että nämä kaksi veljestä julkisivat pyytää korkeinta paikkaa, kuohutti toisia niin, että heidän välinsä olivat vähällä rikkoontua. He tunsivat, että heitä oli arvosteltu väärin ja ettei heidän uskollisuudelleen ja kyvyilleen annettu tarpeeksi arvoa. Juudas esiintyi kiihkeimmin Jaakobia ja Johannesta vastaan.

[200] Kun opetuslapset saapuivat yläsaliin, heidän mielessään liikkui katkeria ajatuksia. Juudas tunkeutui lähimmäksi Kristusta hänen vasemmalle puolelleen, ja Jo hannes oli oikealla puolella. Jos oli olemassa korkein paikka, Juudas oli päättänyt saada sen, ja tuona paikkana pidettiin sitä, joka oli lähinnä Kristusta. Ja Juudas oli petturi.

Toinenkin syy oli ilmennyt. Juhlassa oli palvelijan tapana pestä vieraiden jalat, ja tässäkin tilaisuudessa oli valmistelut tehty sitä varten. Vesiruukku, vati ja pyyhe olivat valmiina jalkojen pesua varten, mutta saapuvilla ei ollut yhtään palvelijaa, ja pesun suorittaminen kuului opetuslapsille. Mutta loukatun ylpeyden valtaan antautuneena jokainen opetuslapsi päätti olla esittämättä palvelijan osaa. Kaikki näyttivät järkähtämättömän levollisilta, ikään kuin kukaan ei olisi tiennyt, että jotakin oli tehtävä. Vaikenemisellaan he kieltäytyivät nöyryyttämästä itseään.

Kristus pesee opetuslasten jalat

Miten Kristus voisi saattaa nämä ihmisparat siihen asemaan, ettei saatana saisi heistä ratkaisevaa voittoa? Miten hän voisi osoittaa, ettei pelkkä opetuslapsen nimi tehnyt heistä opetuslapsia tai oikeuttanut heitä samaan paikkaan hänen valtakunnassaan? Miten hän voisi osoittaa, että rakastava palvelus, tosi nöyryys on todellista suuruutta? Miten hän voisi sytyttää rakkauden heidän sydämessään ja saada heidät käsittämään, mitä hän halusi kertoa heille?

Opetuslapset eivät liikahtaneetkaan ryhtyäkseen palvelemaan toisiaan. Jeesus odotti hetkisen nähdäkseen, mitä he tekisivät. Sitten hän, jumalallinen opettaja, nousi pöydästä. Riisuttuaan päällyysvaip-

pansa, joka olisi estänyt hänen liikkeitään, hän otti pyyheliinan ja vyötti itsensä. Hämmästyneinä opetuslapset tarkkasivat hänen toimiaan ja odottivat äänettöminä, mitä seuraisi. »Sitten hän kaatoi vettä pesumaljaan ja rupesi pesemään opetuslastensa jalkoja ja pyyhkimään niitä liinavaatteella, jolla oli vyöttäytynyt.» Tämä teko avasi opetuslasten silmät. Katkera häpeä ja nöyryytys täytti heidän sydämensä. He ymmärsivät sanattoman nuhteen ja näkivät itsensä kokonaan uudessa valossa.

Näin Kristus ilmaisi rakkautensa opetuslapsiaan kohtaan. Heidän itsekkyytensä täytti hänet surulla, mutta hän ei ryhtynyt väittelemään heidän kanssaan heidän vaikeuksistaan. Sen sijaan hän antoi heille esimerkin, jota he eivät koskaan unohtaisi. Hänen rakkauttaan heitä kohtaan ei ollut helppo järkyttää tai tukahduttaa. Hän tiesi Isän antaneen kaiken hänen käsiinsä sekä tulleen Jumalan luota ja menevänsä Jumalan luo. Hän oli täysin tietoinen jumaluudestaan, mutta hän oli riisunut päältäään kuningaskruununsa ja ruhtinasvaippansa ja ottanut palvelijan muodon. Hänen viimeisiä tekojaan hänen eläessään täällä maailmassa oli vyöttää itsensä palvelijaksi ja suorittaa palvelijan työtä.

Ennen pääsiäistä Juudas oli toisen kerran tavannut papit ja kirjanoppineet ja vahvistanut sopimuksen Jeesuksen jättämisestä heidän käsiinsä. Kuitenkin hän tämän jälkeen tuli vielä opetuslasten joukkoon ja puuhasi innokkaana juhla valmisteluissa, ikään kuin hänellä ei olisi aavistustakaan mistään petoksesta. Opetuslapset eivät tienneet mitään Juudaksen tarkoituksesta. Vain Jeesus näki hänen salaisuutensa. Hän ei kuitenkaan paljastanut häntä. Jeesus janosi hänen sieluaan. Hän tunsikin hänen puolestaan samanlaista taakkaa kuin Jerusalemin puolesta silloin, kun hän itki tuota tuomittua kaupunkia. Hänen sydämeästään kohosi huuto: »Kuinka voin sinut jättää?» Juudas tunsikin tuon rakkauden pakottavan voiman. Kun Vapahtajan kädet pesivät hänen pölyisiä jalkojaan ja kuivasivat ne pyyhkeellä, Juudas tunsikin sydämessään voimakasta kehotusta silloin ja siinä paikassa tunnustaa syntinsä. Mutta hän ei tahtonut nöyryyä. Hän paadutti sydämensä katumukselta, ja entiset vaikuttimet, jotka hetkiseksi olivat väistyneet syrjään, saivat taas ylivallan. Nyt Juudas suorastaan loukkaantui Jeesuksen tekoon, kun tämä pesi opetuslastensa jalat. Hän ajatteli, että Jeesus ei voinut olla Israelin kuningas, kun hän saattoi näin alentaa itsensä. Kaikki toivo maallisesta kunniaa ajallisessa

[201]

valtakunnassa sammui. Juudas oli vakuuttunut siitä, ettei Kristuksen seuraaminen hyödyttäisi mitään. Nähtyään hänen halventavan itsensä, kuten hän luuli, hänen päätöksensä kieltää hänet ja tunnustaa pettyneensä yhä vahvistui. Paha henki sai vallan hänessä, ja hän päätti täyttää sen tehtävän, jonka hän oli lupautunut tekemään, nimittäin pettää Herransa.

Valitessaan paikkansa pöydässä Juudas oli koettanut asettua ensimmäiseksi, ja Kristus palvelijana palveli häntä ensimmäiseksi. Johannes, jota kohtaan Juudas oli tuntenut suurta katkeruutta, jäi viimeiseksi. Mutta Johannes ei pitänyt tätä nuhteena tai ylenkatseena. Kun opetuslapset katselivat tätä Kristuksen tekoa, he tulivat hyvin liikuttuneiksi. Kun Pietarin vuoro tuli, hän huudahti hämmästyneenä: »Herra, sinäkö peset minun jalkani?» Kristuksen alentuminen mursi hänen sydämensä. Hän häpesi ajatellessaan, ettei kukaan opetuslapsista suorittanut tätä toimitusta. Kristus vastasi: »Mitä minä teen, sitä et nyt käsitä, mutta vastedes sinä sen ymmärrät.» Pietari ei voinut kestää sitä, että hänen Herransa, jonka hän uskoi olevan Jumalan Poika, esitti palvelijan osaa. Koko hänen sielunsa nousi tällaista nöyryytystä vastaan. Hän ei käsittänyt, että juuri tätä varten Kristus oli tullut maailmaan. Hän huudahtikin hyvin painokkaasti: »Et ikinä sinä saa pestä minun jalkojani.»

[202] Kristus vastasi vakavasti Pietarille: »Ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta minun kanssani.» Palvelus, jota Pietari kieltäytyi vastaanottamasta, oli tärkeämmän puhdistuksen vertauskuva. Kristus oli tullut puhdistamaan sydämen synnin saastasta. Kieltäytyessään sallimasta Kristuksen pestä jalkansa Pietari kieltäytyi siitä tärkeämmästä puhdistuksesta, joka sisältyi tähän merkityksettömämpään. Itse asiassa hän kielsi Herransa. Ei ole nöyryyttävää Mestarille sallia hänen työskennellä puhdistukseksemme. Tosi nöyryyttä on kiitollisin sydämin ottaa vastaan kaikki hyväksemme tehdyt toimenpiteet ja vilpittömästi palvella Kristusta.

Kuullessaan sanat »ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta minun kanssani» Pietari luopui ylpeydestään ja omasta tahdostaan. Hän ei voinut kestää ajatusta joutua eroon Kristuksesta, sillä se olisi merkinnyt hänelle kuolemaa. »Pietari sanoi hänelle: 'Herra, älä pese ainoastaan minun jalkojani, vaan myös kädet ja pää.' Jeesus sanoi hänelle: 'Joka on kylpenyt, ei tarvitse muuta, kuin että jalat pestään, ja niin hän on kokonaan puhdas.'»

Nämä sanat tarkoittavat enemmän kuin ruumiillista puhtautta. Kristus puhuu vieläkin siitä tärkeämmästä puhdistuksesta, jota tuo vähempiarvoinen kuvaa. Kyl vystä tullut oli puhdas, mutta sandaalihin verhotut jalat tulivat pian pölyisiksi ja tarvitsivat uudelleen pesua. Niin Pietari ja hänen veljensä olivat pestyt siinä suuressa lähteessä, joka on avattu syntiä ja saastaisuutta vastaan. Kristus tunnusti heidät omikseen. Mutta kiusaus oli johtanut heidät pahaan, ja niin he yhä tarvitsivat hänen puhdistavaa armoaan. Kun Jeesus vyötti itsensä pyyheliinalla pestäkseen pölyn heidän jaloistaan, hän halusi juuri sillä teollaan pestä kylmäkiskoisuuden, kateuden ja ylpeyden heidän sydämestään. Tämä oli paljon tärkeämpää kuin heidän pölyisten jalkojensa peseminen. Siinä hengessä, joka heissä silloin oli, ei yksikään olisi ollut valmis nauttimaan ehtoollista Kristuksen kanssa. Vasta kun he olisivat nöyrytyneet ja oppineet rakastamaan toisiaan, he olisivat valmiit ottamaan osaa pääsiäisateriaan tai siihen muistoateriaan, jonka Kristus aikoi asettaa. Heidän sydämensä täytyi puhdistua. Ylpeys ja itsekkyyks aiheuttavat riitaa ja vihamielisyyttä, mutta kaiken tämän Jeesus pesi pois pestessään heidän jalkansa. Heidän tunteissaan tapahtui muutos. Katsoessaan heihin Jeesus saattoi sanoa: »Te olette puhtaat.» Nyt heidän välillään vallitsi sydämen yhteys, keskinäinen rakkaus. Heistä oli tullut nöyriä ja oppivaisia. Juudasta lukuunottamatta kukin oli valmis luovuttamaan toiselle korkeimman paikan. Nyt he saattoivat nöyrin ja kiitollisin sydämin ottaa Kristuksen sanat vastaan.

Kuten Pietari ja hänen veljensä on meidätkin pesty Kristuksen verellä. Kuitenkin sydämemme puhtaus on usein tahraantunut jou-tuessamme kosketuksiin pahan kanssa. Meidän on tultava Kristuksen luo saamaan häneltä puhdistavaa armoa. Pietaria kauhistutti ajatus tuoda likaiset jalkansa Herransa ja Mestarinsa käsien kosketeltaviksi, mutta miten usein me tuommekaan syntisen, saastaisen sydämemme kosketuksiin Kristuksen sydämen kanssa. Kuinka kauhealta hänestä mahtaakaan tuntua meidän pahantuulisuutemme, turhamaisuutemme ja ylpeytemme! Kuitenkin meidän on tuotava kaikki heikkoutemme ja saastaisuutemme hänelle. Hän yksin voi pestä meidät puhtaiksi. Me emme ole valmiit yhteyteen hänen kanssaan, ellei hänen voimansa ole saanut meitä puhdistaa.

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: »Te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki.» Hän oli pessyt Juudaksen jalat, mutta tämä ei ollut antanut

sydäntään hänelle. Sitä ei ollut puhdistettu. Juudas ei ollut jättäytynyt Kristukselle.

Kristus antoi esikuvan

[204] Kun Jeesus oli pessyt opetuslastensa jalat, ottanut vaippansa ja taas asettunut aterialle, hän sanoi heille: »Ymmärrätekö, mitä minä olen teille tehnyt? Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen. Jos siis minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat. Sillä minä annoin teille esikuvan, että te myös niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt. Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei ole palvelija herraansa suurempi eikä lähettiläs lähettäjäänsä suurempi.»

Kristus tahtoi opetuslastensa ymmärtävän, että vaikka hän oli pessyt heidän jalkansa, se ei vähääkään alentanut hänen arvoaan. »Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen.» Se, että hän oli niin paljon heitä korkeampi, teki tämän palveluksen niin miellyttäväksi ja huomattavaksi. Kukaan ei ollut niin korkea kuin Kristus, ja kuitenkin hän alentui suorittamaan tämän halvimman tehtävän. Jotta ei ihmissydämessä luonnostaan asuva itsekkyyks, jota oman minän palveleminen vielä vahvistaa, johtaisi hänen kansaansa harhaan, Kristus antoi itse esikuvan nöyryydestä. Hän ei jättänyt tätä suurta asiaa ihmisen huostaan. Hän piti sitä niin tärkeänä, että hän itse, Jumalan vertainen, toimi opetuslastensa palvelijana. Heidän kiistellessään parhaista paikoista hän, jonka edessä jokaisen polven on notkistuttava, jonka palvelemista kirkkauden enkelit pitävät suurena kunniana, kumartui pesemään niiden jalkoja, jotka kutsuivat häntä Herraksi. Hän pesi pettäjänsäkin jalat.

Elämällään ja opetuksillaan Kristus on antanut täydellisen esikuvan siitä epäitsekkästä palveluksesta, joka on lähtöisin Jumalasta. Jumala ei elä itselleen. Luomalla maailman ja ylläpitämällä kaikkia luotujaan hän jatkuvasti palvelee toisia. »Hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin» (Matt. 5: 45). Tämän palvelemisen ihanteen Jumala on antanut Pojalleen. Jeesus asetettiin koko ihmiskunnan eteen, jotta hän esimerkillään opettaisi, mitä palveleminen merkit-

see. Hänen koko elämänsä oli palvelemisen lain alaista. Hän palveli ja auttoi kaikkia. Näin hän elämässään toteutti Jumalan lain ja näytti esimerkillään, kuinka meidän on sitä noudatettava.

Jeesus oli yhä uudelleen koettanut juurruttaa tätä periaatetta opetuslapsiinsa. Kun Jaakob ja Johannes olivat pyytäneet ensimmäisiä sijoja, hän oli vastannut heille: »Joka teidän keskuudessanne tahtoo suureksi tulla, se olkoon teidän palvelijanne» (Matt. 20: 26). Minun valtakunnassani ei ole tilaa kysymyksille ensimmäisistä sijoista ja valtaasemasta. Ainoa suuruus on nöyryyden suuruus. Kunniaasema voidaan saavuttaa vain omistautumalla toisia palvelemaan.

Pestyään opetuslastensa jalat Jeesus sanoi heille: »Minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt.» Näillä sanoillaan hän ei tarkoittanut vain vieraanvaraisuuden harrastamista. Ne sisälsivät enemmän kuin matkalla tarttuneen pölyn pesemisen pois vieraiden jaloista. Kristus sääsi tässä uskonnollisen palveluksen. Hänen tekonsa kautta tästä nöyryyden toimituksesta tuli pyhä asetus. Opetuslasten tuli sitä noudattaa voidakseen aina pitää mielessään hänen opetuksensa nöyryydestä ja palveluksesta.

Tämä asetus on Kristuksen sää tämä valmistus ehtoollispalvelusta varten. Niin kauan kuin sydämessä hellitään ylpeyttä, epäsovua ja vallanhimoa, se ei voi päästä yhteyteen Kristuksen kanssa. Me emme ole silloin valmiit osallistumaan hänen ruumiistaan ja verestään. Siksi Jeesus määräsi, että hänen nöyryytymisensä muistoa on ensin vietettävä.

[205]

Saapuessaan tähän toimitukseen Jumalan lasten tulisi muistaa elämän ja kirkkauden Herran sanat: »Ymmärrättekö, mitä minä olen teille tehnyt? Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen. Jos siis minä, teidän Herranne ja opettajane, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat. Sillä minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt. Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei ole palvelija herraansa suurempi eikä lähettiläs lähettäjäänsä suurempi. Jos te tämän tiedätte, olette autuaat, jos te sen teette.» Ihmisellä on taipumus arvioida itsensä veljeään korkeammalle, toimia itsensä hyväksi ja tavoitella korkeinta paikkaa, ja tämä johtaa usein pahoihin ajatuksiin ja katkeraan mieleen. Herran ehtoollista edeltävän asetuksen tulee poistaa nämä väärinkäsitykset, saada ihminen luopumaan itsekkyydestään, vetää hänet alas itsekorotuksensa

korokkeelta sydämen nöyryyteen, joka johtaa hänet palvelemaan veljiään.

Pyhä taivaallinen tarkkailija on saapuvilla tässä tilaisuudessa ja saa aikaan sydänten tutkimista, synnin tuntoa ja syntien anteeksiantamuksen ihanan varmuuden. Kristus on siellä armonsa täytydessä kääntääkseen niiden ajatusten suunnan, jotka ovat kulkeneet itsekkäitä uria. Pyhä Henki herkistää niiden mielen, jotka seuraavat Herransa esimerkkiä. Kun muistelemme Vapahtajan nöyryymistä meidän tähtemme, ajatus liittyy ajatukseen, muisto toisensa jälkeen Jumalan suuresta hyvyydestä ja maallisten ystävien avusta ja rakkaudesta herää eloon. Mieleen palaa siunauksia, jotka jo olivat unohtuneet tai joita on tullut käytetyksi väärin, ja tekemättä jääneitä rakkautentekoja. Paljastuu katkeruuden juuria, jotka ovat tukahduttaneet rakkauden ihanan yrtin. Muistiin palautuu luonteen virheitä, laiminlyötyjä velvollisuuksia, kiittämättömyyttä Jumalaa kohtaan ja kylmyyttä lähimmäistä kohtaan. Synti näkyy siinä valossa, jossa Jumala sitä katselee. Ajatuksemme eivät ole itsetyytyväisyyden vaan vakavan itsetutkistelun ja nöyryyden ajatuksia. Saamme voimaa jokaisen esteen murtamiseen, joka on saanut aikaan välien kylmenemistä. Pahat ajatukset ja puheet pannaan pois. Syntejä tunnustetaan ja annetaan anteeksi. Jumalan armo valtaa mielen, ja Kristuksen rakkaus liittää sydämet siunattuun yhteyteen.

[206] Kun näin opitaan tämän valmistavan palveluksen läksy, syttyy halu saada syvempää hengellistä elämää. Tämän toivomuksen taivaallinen Todistaja täyttää. Sielu ylennetään. Voimme ottaa osaa ehtoolliseen tietoisina siitä, että syntimme ovat anteeksi annetut. Kristuksen vanhurskauden aurin ko paistaa sydämen kammioihin ja sielun temppeliin. Me katsomme »Jumalan Karitsaa, joka pois ottaa maailman synnin» (Joh. 1: 29).

Niille, jotka omaksuvat tämän palveluksen hengen, se ei koskaan tule pelkäksi muotomenoksi. Sen alituisena opetuksena on: »Palvelkaa toisianne rakkaudessa» (Gal. 5: 13). Pestessään opetuslastensa jalat Jeesus antoi todistuksen siitä, että hän oli valmis suorittamaan alhaisintakin palvelustyötä, joka tekisi heistä taivaan aarteiden ikuisten rikkauksien perillisiä yhdessä hänen kanssaan. Kun hänen opetuslapsensa suorittavat saman muotomenon, he sitoutuvat samalla tavalla palvelemaan veljiään. Kun tätä asetusta oikealla tavalla noudatetaan, se liittää Jumalan lapset pyhään keskinäiseen

yhteyteen auttamaan toisiaan ja olemaan toisilleen siunaukseksi. He tekevät sopimuksen uhrata elämänsä epäitsekäseen palvelustyöhön. Eivätkä he tee tätä toistensa hyväksi. Heidän työkenttensä on yhtä laaja kuin oli heidän Mestarillaan. Maailma on täynnä sellaisia, jotka tarvitsevat apuamme. Joka puolella on köyhiä, avuttomia ja tietämättömiä. Ne, jotka ovat olleet Kristuksen seurassa yläsalissa, lähtevät sieltä palvelustyöhön hänen tavallaan.

Jeesus, kaikkien palvelema, tuli kaikkien palvelijaksi. Ja koska hän palveli kaikkia, tulevat kaikki jälleen palvelemaan ja kunnioittamaan häntä. Ja niiden, jotka tahtovat tulla osallisiksi hänen jumalallisista ominaisuuksistaan ja yhdessä hänen kanssaan iloita lunastetuista sieluista, täytyy seurata hänen esimerkkiään epäitsekäissä palveluksessa.

Kaikki tämä sisältyi Jeesuksen sanoihin: »Minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt.» Tämä oli hänen säättämänsä palveluksen tarkoitus. Ja hän sanoo: »Jos te tämän tiedätte», jos tiedätte hänen opetuksensa tarkoituksen, »olette autuaat, jos te sen teette».

Luku 24—Hänen muistokseen

»Herra Jeesus sinä yönä, jona hänet kavallettiin, otti leivän, kiitti, mursi ja sanoi: 'Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan; tehkää tämä minun muistokseni.' Samoin hän myös otti maljan aterian jälkeen ja sanoi: Tämä malja on uusi liitto minun veressäni; niin usein kuin te juotte, tehkää se minun muistokseni.' Sillä niin usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte tämän maljan, te julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kuin hän tulee» (1 Kor. 11: 23-26).

Kristus oli juuri sillä kohdalla, jolla tapahtui siirtyminen järjestelmästä toiseen ja suuresta juhlasta toiseen. Hän, tahraton Jumalan Karitsa, aikoi antaa itsensä syntiuhriksi. Täten hän lopettaisi sen esikuvien ja muotomenojen järjestelmän, joka neljä tuhannen vuoden ajan oli viitannut hänen kuolemaansa. Syödessään pääsiäislammasta opetuslastensa kanssa hän asetti sen tilalle toimituksen, jonka tuli olla hänen suuren uhrinsa muistona. Juutalaisten kansallisen juhlan vietto päättyisi ainiaaksi. Tätä Kristuksen säätämää asetusta hänen seuraajansa noudattaisivat kaikissa maissa kaikkina aikoina.

Pääsiäisateria Jeesuksen aikana

Pääsiäinen oli säädetty Israelin Egyptin orjuudesta vapautumisen muistoksi. Jumala oli määrännyt, että vuodesta vuoteen, kun lapset kyselisivät tämän tavan merkitystä, kertomus toistettaisiin. Näin tuo ihmeellinen vapautus pysyisi kaikkien tuoreessa muistissa. Pyhä ehtoollinen asetettiin sen suuren vapautuksen muistoksi, joka oli Kristuksen kuoleman seuraus. Tätä säädöstä on noudatettava, kunnes hän tulee toisen kerran kunniaansa ja kirkkaudessaan. Se on keino, jonka avulla hänen suuri työnsä meidän hyväksemme pysyy tuoreessa muistissamme.

Kun Israelin lapset vapautettiin Egyptin orjuudesta, he söivät pääsiäisateriansa seisaallaan, kupeet vyötettyinä ja sauva kädessä, valmiina lähtemään matkaan. Tapa, jolla tätä asetusta noudatettiin,

oli sopusoinnussa tilanteen kanssa, sillä kohta heidät ajettaisiin pois Egyptin maasta, ja he saisivat aloittaa vaivalloisen ja vaikean korpivaelluksensa. Mutta Kristuksen aikana asiantila oli muuttunut. Nyt heitä ei ajettaisi pois vieraasta maasta, vaan he asuivat omassa maassaan. Sopusoinnussa sen levon kanssa, joka heille oli annettu, ihmiset silloin nauttivat pääsiäisaterian lepoasennossa. Pöydän ympärille oli asetettu leposohvia, ja vieraat lepäsivät niillä nojautuen vasempaan käsivarteensa, niin että oikeaa kättä voi vapaasti käyttää syödessä. Tässä asennossa joku vieraista saattoi nojata päätänsä häntä lähinnä istuvan rintaan. Ja joku taas saattoi kulkea ympäri piirin ulkopuolella ja pestä toisten jalkoja, jotka olivat leposohvan ulkoreunalla.

[208]

Jeesus siunaa leivän ja viinin

Kristus istuu vielä pöydässä, jolle pääsiäisateria on katettu. Siihen kuuluvat happamattomat leivät ovat hänen edessään. Pöydällä on myös pääsiäisviini, jonka tulee olla käymätöntä. Näitä vertauskuvia Kristus käyttää kuvaamaan antamaansa tahratonta uhria. Ei mikään, missä on hapatusta, tuota synnin ja kuoleman vertauskuvaa, voi kuvata »virheetöntä ja tahratonta karitsaa» (1 Piet. 1:19).

»Ja heidän syödessään Jeesus otti leivän, siunasi, mursi ja antoi opetuslapsillensa ja sanoi: [U+0315] Ottakaa ja syökää; tämä on minun ruumiini.’ Ja hän otti maljan, kiitti ja antoi heille ja sanoi: [U+0315] Juokaa tästä kaikki; sillä tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi. Ja minä sanon teille: tästedes minä en juo tätä viinipuun antia, ennenkuin sinä päivänä, jona juon sitä uutena teidän kanssanne Isäni valtakunnassa.’»

»Yksi teistä on pettävä minut»

Myös petturi Juudas oli mukana ehtoollisaterialla. Hänkin sai Jeesukselta hänen murretun ruumiinsa ja vuodatetun verensä vertauskuvat. Hän kuuli sanat: »Tehkää se minun muistokseni.» Ja istuessaan siellä Jumalan Karitsan vieressä kavaltaja mietti omia katalia aikeitaan ja hautoi synkkiä, kostonhimoisia ajatuksiaan.

Jalkojenpesua suorittaessaan Jeesus oli antanut selvän todistuksen siitä, että hän ymmärsi Juudaksen luonteen. »Ette kaikki ole puhtaat» (Joh. 13: 11), hän sanoi. Nämä sanat saivat tuon petollisen opetuslapsen vakuuttuneeksi siitä, että Kristus tunsikin hänen salaiset aikomuksensa. Nyt Jeesus puhui vielä selvempiä sanoja. Heidän istuessaan pöydässä hän katsoi opetuslapsiinsa ja sanoi: »En minä puhu teistä kaikista: minä tiedän, ketkä olen valinnut; mutta tämän kirjoituksen piti käymän toteen: 'Joka minun leipääni syö, on nostanut kantapäätänsä minua vastaan.'»

[209] Vieläkään opetuslapset eivät epäilleet Juudasta. Mutta he näkivät, että Jeesus näytti hyvin murheelliselta. Heidän kaikkien ylle laskeutui pilvenä aavistus jostakin hirveästä onnettomuudesta, jonka laatua he eivät käsittäneet. Heidän vaiti aterioidessaan Jeesus sanoi: »Totisesti minä sanon teille: yksi teistä on pettävä minut.» Nämä sanat kuullessaan he hämmästyivät ja tyrmistyivät. He eivät voineet käsittää, kuinka kukaan heistä voisi menetellä petollisesti heidän jumalallista opet tajaansa kohtaan. Mistä syystä he hänet pettäisivät? Ja kenelle he hänet kavaltaisivat? Kenen sydämessä saattaisi syntyä sellainen ajomus? Varmaan ei ainoakaan näistä kahdestatoista, joilla oli ollut etuoikeus ennen kaikkia muita kuulla hänen opetuskiaan, osallistua hänen ihmeellisestä rakkaudestaan, ja joihin hän oli kiinnittänyt erikoista huomiota ottamalla heidät niin läheisesti yhteyteensä.

Kun he käsittivät hänen sanojensa merkityksen ja muistivat, miten tosia hänen sanansa aina olivat, heidät valtasi pelko ja itseluottamuksen puute. He alkoivat tutkia omaa sydäntään nähdäkseen, olisiko sinne pesiytynyt jokin ajatus heidän Mestariaan vastaan. Mitä tuskallisimmin tuntein he kysyivät toinen toisensa jälkeen: »Herra, olenko se minä?» Mutta Juudas oli vaiti. Viimein Johannes syvästi huolestuneena kysyi: »Herra, kuka se on?» Ja Jeesus vastasi: »Joka minun

kanssani pisti kätensä vatiin, se kavaltaa minut. Ihmisen Poika tosin menee pois, niinkuin hänestä on kirjoitettu, mutta voi sitä ihmistä, jonka kautta Ihmisen Poika kavalletaan! Parempi olisi sille ihmiselle, että hän ei olisi syntynyt.» Opetuslapset olivat tarkoin tutkineet toistensa kasvoja kysellessään: »Herra, en kai minä ole se?» Nyt Juudaksen vaitiolo sai kaikkien katseen kääntymään häneen. Kysymysten ja hämmästyksen huudahdusten hälinässä Juudas ei

ollut kuullut, mitä Jeesus oli vastannut Johanneksen kysymykseen. Mutta nyt, välttääkseen opetuslasten tutkivia katseita hän kysyi kuten hekin: »Rabbi, en kai minä ole se?» Jeesus vastasi vakavasti: »Sinäpä sen sanoit.»

Yllättyneenä ja hämmentyneenä tarkoitustensa paljastumisesta Juudas nousi nopeasti lähteäkseen huoneesta. »Niin Jeesus sanoi hänelle: 'Minkä teet, se tee pian.' Niin hän, otettuaan sen palan, meni kohta ulos; ja oli yö.» Yö laskeutui kavaltajan ylle hänen lähtiessään pois Kristuksen luota ulkoiseen pimeyteen.

Ennen tätä askeltaan Juudaksella oli vielä mahdollisuus katua. Mutta hänen lähdettyään Vapahtajansa ja muitten opetuslasten luota lopullinen päätös oli tehty. Hän oli astunut rajan yli.

Miksi Jeesus paljasti kavaltajansa

Jeesus oli suhtautunut tähän kiusattuun sieluun ihmeellisen pitkämielisesti. Hän oli tehnyt Juudaksen pelastamiseksi kaiken, mitä oli tehtävissä. Sen jälkeen kun tämä oli kaksi kertaa sopinut Herransa pettämisestä, Jeesus antoi hänelle vielä tilaisuuden katua. Kristus antoi Juudakselle viimeisen vakuuttavan todistuksen jumaluudestaan paljastamalla hänen kavalan sydämensä salaiset aiheet. Se oli tälle väärälle opetuslapselle viimeinen kutsu katumukseen. Kristus ei säästänyt ainoatakaan vetoomusta, jonka hän jumalaihmisenä saattoi tehdä. Armon aallot, jotka taipumaton ylpeys oli lyönyt takaisin, palasivat hellyttävän rakkauden voimakkaampana virtana. Mutta vaikka Juudas olikin hämmästynyt ja pelästynyt, kun hänen syyllisyytensä paljastui, hän tuli vain yhä päättävämmäksi. Ehtoolisaterialta hän lähti panemaan petostaan toimeen.

[210]

Lausueessaan voihuutonsa Juudakselle Kristus tarkoitti myös opetuslastensa parasta. Täten hän voimakkaasti todisti heille olevansa Messias. Hän sanoi: »Jo nyt minä sanon teille, ennenkuin se tapahtuu, että te, kun se tapahtuu, uskoisitte, että minä olen se.» Jos Jeesus olisi vaiennut, ikään kuin tietämättömänä siitä, mitä hänelle tulisi tapahtumaan, opetuslapset olisivat voineet ajatella, ettei heidän Mestarillaan ollut jumalallista edeltänäkemystä, vaan hän oli tullut yllätetyksi ja kavalletuksi murhanhimoisen joukon käsiin. Vuotta aikaisemmin Jeesus oli kertonut opetuslapsilleen, että hän oli valinnut kaksitoista ja että yksi heistä oli perkele. Nyt hänen Juudakselle

lausumansa sanat, jotka osoittivat, että tämän petos oli täydellisesti hänen Mestarinsa tiedossa, vahvistaisivat Kristuksen todellisten seuraajien uskoa hänen alennuksena aikana. Ja kun Juudas kohtaisi kaamean loppunsa, he muistaisivat voihuudon, jonka Jeesus oli huudahtanut pettäjästään.

[211] Vapahtajalla oli vielä toinenkin tarkoitus. Hän ei ollut kieltäytynyt palvelemasta häntä, jonka hän tiesi pettäjäkseen. Opetuslapset eivät olleet ymmärtäneet hänen sanojaan, jotka hän lausui pestessään heidän jalkojaan: »Ette kaikki ole puhtaat», eivätkä hänen pöydässä lausumiaan sanoja: »Joka minun leipääni syö, on nostanut kanta-päänsä minua vastaan» (Joh. 13: 11, 18). Mutta jälkeinpäin, kun hänen tarkoituksensa heille selveni, heillä oli jotakin ajattelemista Jumalan kärsivällisyydessä ja armossa pahimminkin erehtyvää kohtaan.

Jeesuksen pitkämielisyys

Vaikka Jeesus tunsi Juudaksen alusta alkaen, hän pesi hänen jalkansa. Ja kavaltajalla oli etuoikeus osallistua pyhään ehtoolliseen yhdessä Kristuksen kanssa. Pitkämielinen Vapahtaja koetti kaikin mahdollisin keinoin vetää syntistä puoleensa, jotta tämä ottaisi vastaan hänet, katuisi ja puhdistuisi kaikesta synnin saastasta. Tämä on meille esimerkiksi. Kun luulemme jonkun erehtyneen ja vaipuneen syntiin, emme saa eristäytyä hänestä. Emme välinpitämättömästi eroamalla hänestä saa jättää häntä kiusauksille alttiiksi tai ajaa häntä vihollisen alueelle. Kristus ei menettele näin. Koska opetuslapset olivat erehtyviä ja puutteellisia, hän pesi heidän jalkansa, ja siten kaikki kaksitoista yhtä lukuunottamatta tulivat katumukseen.

Kristuksen esimerkki kieltää sulkemasta ketään pois Herran ehtoolliselta. On kyllä totta, että julkinen synti estää osallistumasta ehtoolliseen. Pyhä Henki opettaa selvästi näin (1 Kor. 5: 11). Mutta muuten ei kukaan saa langettaa toisesta tuomiota. Jumala ei ole jättänyt ihmisten ratkaistavaksi, kenen on osallistuttava näihin tilaisuuksiin. Sillä kuka voi nähdä sydämeen? Kuka voi erottaa valhevehnän vehnästä? »Koetelkoon siis ihminen itseänsä, ja niin syököön tätä leipää ja juokoon tästä maljasta.» »Sentähden, joka kelvottomasti syö tätä leipää tai juo Herran maljan, hän on oleva vikapää Herran

ruumiiseen ja vereen.» »Sillä joka syö ja juo erottamatta Herran ruumista muusta, syö ja juo tuomioksensa» (1 Kor. 11:28, 27,29).

Pyhällä ehtoollisella läsnä olevat

Kun uskovaiset kokoontuvat ehtoollisen viettoon, siellä on saapuvilla näkymättömiä sanansaattajia. Joukossa voi olla joku Juudas, ja jos niin on, on siellä myös pimeyden ruhtinaan lähettäjä, sillä he seuraavat kaikkia, jotka kieltäytyvät antautumasta Pyhän Hengen johdettaviksi. Myös taivaan enkeleitä on saapuvilla. Nämä näkymättömät vieraat ovat läsnä jokaisessa sellaisessa tilaisuudessa. Joukkoon voi tulla henkilöitä, jotka eivät sydämestään ole totuuden ja pyhyiden palvelijoita mutta jotka haluavat ottaa osaa tähän toimittukseen. Heitä ei tulisi estää siitä. Siellä on todistajia, jotka olivat saapuvilla, kun Jeesus pesi opetuslastensa ja Juudaksen jalat. Eivät vain ihmissilmät olleet sen tapauksen todistajina.

Kristus on siellä Pyhän Henkensä välityksellä painaakseen leimansa omaan asetukseensa. Hän on siellä herättämässä synnintuntoa ja pehmittämässä sydäntä. Häneltä ei jää huomaamat ta ainoakaan katuva katse tai ajatus. Hän odottaa, että ihminen katuisi ja murtuisi. Kaikki on valmiina sellaisen sielun vastaanottamiseksi. Hän, joka pesi Juudaksen jalat, haluaa pestä jokaisen sydämen synnin saastasta.

[212]

Kenenkään ei tule jäädä pois ehtoolliselta sen tähden, että saapuvilla mahdollisesti on joitakuita, jotka ovat siihen arvottomia. Jokaista opetuslasta kutsutaan osallistumaan siihen julkisesti ja siten todistamaan, että hän ottaa Kristuksen vastaan henkilökohtaisena Vapahtajana. Juuri näissä omissa asetuksissaan Kristus kohtaa kansansa ja antaa sille läsnäolollaan voimaa. Ehtoollinen voidaan jakaa kelvottomin sydämin ja käsin, ja kuitenkin Kristus on siellä itse palvelemassa lapsiaan. Kaikki, jotka tulevat sinne lujasti uskoen häneen, saavat suuria siunauksia. Jokainen, joka laiminlyö nämä jumalallisen etuoikeuden hetket, menettää paljon. Heistä voidaan sattuvasti sanoa: »Ette kaikki ole puhtaat.»

Pyhän ehtoollisen merkitys

Kun Kristus nautti opetuslastensa kanssa leivän ja viinin, hän sitoutui heidän Lunastajakseen. Hän antoi heille uuden liiton, jonka kautta kaikki, jotka ottavat hänet vastaan, tulevat Jumalan lapsiksi ja Kristuksen kanssaperillisiksi. Tämän liiton kautta heille kuuluivat kaikki siunaukset, jotka taivas saattoi antaa tätä tai tulevaa elämää varten. Tämä liitto oli vahvistettava Kristuksen verellä. Ja tämän sakramentin nauttimisen oli määrä pitää opetuslasten mielessä se ääretön uhri, joka on annettu jokaisen langenneeseen ihmiskuntaan kuuluvan puolesta.

Mutta ehtoollistoimituksen ei tullut olla surutilaisuus. Se ei ollut sen tarkoitus. Kun Herran opetuslapset kokoontuvat hänen pöytäänsä, heidän ei tule ajatella ja valitella puutteitaan. Heidän ei tule mietiskellä mennyttä uskonnollista kokemustaan, olkoonpa se ollut kohottava tai masentava. He eivät saa muistella erimielisyyksiään toistensa kanssa. Tämä kaikki kuuluu valmistavaan toimitukseen. Itsetutkistelu, syntien tunnustaminen ja erimielisyyksien sopiminen on jo tapahtunut. Nyt he tulevat kohtaamaan Kristusta. Heidän ei tule seisoa ristin varjossa, vaan sen pelastavassa valossa. Heidän on avattava sielunsa Vanhurskauden auringon kirkkaille säteille. Kristuksen kalliin veren puhdistamin sydämin, täysin tietoisina hänen näkymättömästä läsnäolostaan he saavat kuulla hänen sanansa: »Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa» (Joh. 14: 27).

[213] Herramme sanoo: Kun joudut synnintuntoon, muista, että minä olen kuollut puolestasi. Kun sinua minun tähteni ja evankeliumin tähden sorretaan ja vainotaan ja ahdistetaan, muista rakkauttani, joka on niin suuri, että annoin henkeni sinun tähtesi. Kun velvollisuutesi tuntuvat ankarilta ja vaikeilta ja taakkasi liian raskailta kantaa, muista silloin, että minä sinun tähtesi kärsin ristinkuoleman häpeästä välittämättä. Kun sydämesi vapisee koetusten ahjossa, muista, että Lunastajasi elää rukoillakseen puolestasi.

Ehtoollispalvelus viittaa Kristuksen toiseen tulemiseen. Sen tarkoitus oli säilyttää tämä toivo elävänä opetuslasten mielessä. Joka kerta, kun he kokoontuivat muistelemaan hänen kuolemaansa, he kertoivat, kuinka »hän otti maljan, kiitti ja antoi heille ja sanoi: [U+0315] Juokaa tästä kaikki; sillä tämä on minun vereni, liiton

veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi. Ja minä sanon teille: tästedes minä en juo tätä viinipuun antia, ennenkuin sinä päivänä, jona juon sitä uutena teidän kanssanne Isäni valtakunnassa'.» Ahdistuksissaan he saivat lohdutusta Herransa takaisintulon toivosta. Sanomattoman kallis oli heille ajatus: »Sillä niin usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte tämän maljan, te julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kuin hän tulee» (1 Kor. 11:26).

Näitä asioita emme saa koskaan unohtaa. Meidän on aina pidettävä tuoreessa muistissa Kristuksen rakkaus ja sen pakottava voima. Kristus asetti tämän toimituksen, jotta se puhuisi sydämellemme Jumalan rakkaudesta, joka on ilmaistu meidän hyväksemme. Meidän sielumme ja Jumalan välillä ei voi olla yhteyttä muutoin kuin Kristuksen kautta. Kristuksen rakkauden täytyy saada vahvistaa ja lujittaa veljien välinen yhteys ja rakkaus. Kristuksen täytyi mennä kuolemaan, ennen kuin hänen rakkautensa voi täysin vaikuttaa hyväksemme. Vain hänen kuolemansa ansiosta voimme iloiten odottaa hänen toista tulemistaan. Hänen uhrinsa on meidän toivomme perusta. Sille meidän on perustettava uskomme.

Näitä asetuksia, jotka viittaavat Herramme alennukseen ja kärsimyksiin, pidetään liian usein muotomoina. Mutta ne säädettiin määrätarkoitusta varten. Meidän mieleemme on elvytettävä käsittämään jumalisuuden salaisuus. Jokaisen etuoikeus on ymmärtää, paljon paremmin kuin ymmärrämme, Kristuksen sijaiskärsimykset. »Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa», niin on Ihmisen Poika ylennetty, »että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä» (Joh. 3: 14, 15). Meidän on katsottava Golgatan ristille, jolla riippuu kuoleva Vapahtaja. Ikuinen parhaamme vaatii, että uskomme Kristukseen.

Herramme on sanonut: »Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne. — Sillä minun lihani on totinen ruoka, ja minun vereni on totinen juoma» (Joh. 6: 53-55). Tämä pitää paikkansa fyysiseen luontoomme nähden. Kristuksen kuolemaa saamme kiittää maallisestakin elämästämme. Leipä, jota syömme, on saatu hänen murretun ruumiinsa hinnalla. Vesi, jota juomme, on ostettu hänen vuodatetulla verellään. Ei kukaan, oli hän pyhimys tai syntinen, syö jokapäiväistä leipäänsä tulematta ruokituksi Kristuksen ruumiilla ja verellä. Golgatan risti on painettu jokaiseen leipään. Se kuvastuu jokaisesta vesilähteestä. Tätä kaikkea

[214] Kristus opetti säätaes sään suuren uhrinsa vertauskuvat. Yläsalin ehtoollisaterialta loistava valo pyhittää jokapäiväisen elämämme tarvikkeet. Perheen ruokapöydästä tulee aivan kuin Herran pöytä, ja jokaisesta ateriasta sakramentti.

Ja miten paljon paremmin Kristuksen sanat soveltuvatkaan hengelliseen luontoomme! Hän sanoo: »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä.» Ottamalla vastaan sen elämän, joka meidän tähtemme annettiin Golgatan ristillä, voimme elää pyhää elämää. Ja tämän elämän otamme vastaan ottamalla vastaan hänen sanansa ja tekemällä sitä, mitä hän on käskenyt. Näin tulemme yhdeksi hänen kanssaan. Hän sanoo: »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, se pysyy minussa, ja minä hänessä. Niinkuin Isä, joka elää, on minut lähettänyt, ja minä elän Isän kautta, niin myös se, joka minua syö, elää minun kauttani» (Joh. 6: 54, 56, 57). Tämä raamatunkohta viittaa erityisesti pyhään ehtoolliseen. Kun usko tutkistelee Herramme suurta uhria, sielu sulautuu Kristuksen hengelliseen elämään. Uskova saa hengellistä voimaa jokaisesta ehtoollisesta. Tämä toimitus muodostaa elävän yhteyden, joka liittää uskovan Kristukseen ja samalla myös Isään. Se muodostaa erityisessä mielessä yhdyssiteen Jumalan ja hänestä riippuvien ihmisolentojen välillä.

Kun otamme vastaan Kristuksen murrettua ruumista ja vuodatettua verta kuvaavan leivän ja viinin, otamme mielikuvituksessamme osaa yläsalin tapahtumiin. Kuljemme läpi puutarhan, jonka on pyhittänyt maailman syntien kantajan tuska. Näemme taistelun, jonka avulla meidät sovitettiin Jumalan kanssa. Kristus on ristiinnaulittuna keskuudessamme.

[215] Katsoessamme ristiinnaulittua Lunastajaa käsitämme täydellisemmin taivaan Majesteetin antaman uhrin suuruuden ja merkityksen. Lunastussuunnitelma kirkastuu meille, ja ajatus Golgatas ta herättää sydämessämme voimakkaita ja pyhiä tunteita. Jumalan ja Karitsan ylistys kaikuu sydämessämme ja huulillamme, sillä ylpeys ja itsepalvonta eivät viihdy sielussa, joka pitää tuoreessa muistissa Golgatan tapahtumat.

Joka katselee Vapahtajan verratonta rakkautta, sen ajatukset jalostuvat, sydän puhdistuu ja luonne uudistuu. Hän on Valona maailmassa ja heijastaa jossakin määrin tätä ihmeellistä rakkautta. Mitä enemmän ajatteleamme Kristuksen ristiä, sitä täydellisemmin yhdym-

me apostolin sanoihin: »Pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ristikstä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle ja minä maailmalle!» (Gal. 6:14).

Luku 25—Näkymätön auttaja

Kristus katsoi opetuslapsiinsa täynnä jumalallista rakkautta ja hellää myötätuntoa ja sanoi: »Nyt Ihmisen Poika on kirkastettu, ja Jumala on kirkastettu hänessä.» Juudas oli lähtenyt yläsalista, ja Jeesus oli siellä vain yhdentoista opetuslapsensa kanssa. Hän aikoi puhua heille lähestyvistä eroista, mutta sitä ennen hän viittasi tehtävänsä suureen tarkoitukseen. Sen hän piti aina mielessään. Hän iloitsi siitä, että hänen nöyryyksensä ja kärsimyksensä kirkastaisivat Isän nimeä. Tähän hän ensin ohjaakin opetuslastensa ajatukset.

Sitten hän jatkoi nimittäen heitä hellästi »lapsukaisiksi»: »Vielä vähän aikaa minä olen teidän kanssanne. Te tulette minua etsimään, ja niinkuin sanoin juutalaisille: 'Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla', niin minä sanon nyt myös teille.»

Opetuslapset eivät voineet olla iloisia tämän kuullessaan. Pelko valtasi heidät. He tunkeutuivat kaikki Vapahtajan ympärille. Heidän Herransa ja Mestarinsa, rakastettu opettajansa ja ystävänsä oli heille kalliimpi kuin elämä. Häneltä he olivat saaneet apua kaikissa vaikeuksissaan, lohtua suruissaan ja pettymyksissään. Nyt hän jättäisi heidät yksin, avuttomiksi. Synkät aavistukset täyttivät heidän mielensä.

Mutta Vapahtajan sanat heille olivat täynnä toivoa. Hän tiesi, että he joutuisivat vihollisen ahdistamiksi ja että saatanan juonet onnistuvat parhaiten niiden suhteen, jotka ovat vaikeuksien masentamia. Siksi hän käänsi heidän ajatuksensa »näkyväisistä» »näkyttömiin» (2 Kor. 4:18). Maailman muukalaisuudesta hän suuntasi heidän ajatuksensa taivaalliseen kotiin.

»Älkää olko murheellisia»

»Älköön teidän sydämenne olko murheellinen», hän sanoi. »Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa. Jos ei niin olisi, sanoisinko minä teille, että minä menen valmistamaan teille sijaa? Ja vaikka minä menen valmistamaan teille

sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siel-
lä, missä minä olen. Ja mihin minä menen - tien sinne te tiedätte.» [217]
Teidän tähtenne tulen maailmaan. Toimin teidän hyväksenne. Vaikka
menen pois, toimin edelleen innokkaasti teidän hyväksenne. Tulen
maailmaan ilmaistakseni itseni teille, jotta uskoisitte. Menen Isän
luo toimiakseni hänen kanssaan teidän hyväksenne. Kristuksen pois-
lähdön tarkoitus oli päinvastainen kuin opetuslapset luulivat. Se ei
merkinnyt lopullista eroa. Hän meni valmistamaan heille sijaa tul-
lakseen takaisin ja ottaakseen heidät tykönsä. Hänen valmistaessaan
heille asuntoja heidän tuli rakentaa jumalallisen esikuvan kaltaisia
luonteita.

Opetuslapset olivat siitä huolimatta neuvottomia. Tuomas, jota
epäilykset aina vaivasivat, sanoi: »'Herra, me emme tiedä, mihin
sinä menet; kuinka sitten tietäisimme tien?' Jeesus sanoi hänelle:
[U+0315] Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö
muutoin kuin minun kauttani. Jos te olisitte tunteneet minut, niin te
tuntisitte myös minun Isäni; tästälähin te tunnette hänet, ja te olette
nähtäneet hänet.'»

Taivaaseen ei ole monta tietä, niin että kukin voisi valita oman
tiensä. Kristus sanoi: »Minä olen tie —; ei kukaan tule Isän ty-
kö muutoin kuin minun kauttani.» Siitä asti, kun evankeliumia en-
simmäisen kerran julistettiin, kun Eedenissä lausuttiin, että vaimon
siemen oli polkeva rikki käärmeen pään, Kristusta on korostettu tie-
nä, totuutena ja elämänä. Hän oli tie jo Aadamin eläessä ja silloin,
kun Aabel toi Jumalan eteen teurastetun karitsan verta, joka kuvasi
Lunastajan verta. Kristus oli se tie, jolla patriarkat ja profeetat pe-
lastuivat. Hän on ainoa tie, jota myöten meillä on pääsy Jumalan
luo.

»Jos te olisitte tunteneet minut», Kristus sanoi, »niin te tuntisitte
myös minun Isäni; tästälähin te tunnette hänet, ja te olette nähneet
hänet.» Mutta opetuslapset eivät vielääkään käsittäneet. Filippus huu-
dahti: »Herra, näytä meille Isä, niin me tyydymme.»

Hämmästyneenä hänen hitaasta ymmärryksestään Kristus lausui
murheellisena: »Niin kauan aikaa minä olen ollut teidän kanssan-
ne, etkä sinä tunne minua, Filippus!» Onko mahdollista, ettet sinä
näe Isää niissä teoissa, joita hän tekee minun kauttani? Etkö us-
ko, että minä tulen todistamaan Isästä? »Kuinka sinä sitten sanot:
[U+0315] Näytä meille Isä?'» Kristus ei ollut lakannut olemasta

Jumala, kun hän tuli ihmiseksi. Vaikka hän oli alentunut ihmisyyteen, jumaluus kuului yhä hänelle. Vain Kristus saattoi esittää Isän ihmisille, ja tätä esitystä opetuslapsilla oli ollut etuoikeus katsella yli kolmen vuoden ajan.

»Uskokaa minua, että minä olen Isässä, ja että Isä on minussa; mutta jos ette, niin uskokaa itse tekojen tähden.» Heidän uskonsa saattoi turvallisesti perustua Kristuksen tekoihin, jollaisia kukaan ihminen itsestään ei ollut koskaan tehnyt eikä koskaan voisi tehdä. Kristuksen teot todistavat hänen jumaluudestaan. Hänen välityksellään Isä oli ilmaissut itsensä.

[218] Jos opetuslapset uskoivat tämän elävän yhteyden Isän ja Pojan välillä, heidän uskonsa ei horjui, kun he näkisivät Kristuksen kärsivän ja kuolevan pelastaakseen kadotetun maailman. Kristus koetti johtaa heidät heidän alhaiselta uskon tasoltaan siihen kokemukseen, jonka he saisivat, jos he todella käsittäisivät, kuka hän oli - Jumala ihmislihassa. Hän toivoi heidän näkevän, että heidän uskonsa pitäisi suuntautua ylös Jumalaan ja juurtua sinne. Kuinka vakavasti ja kärsivällisesti sääli Vapahtajamme koettikaan valmistaa opetuslapsiaan sitä kiusausten myrskyä varten, joka pian puhkeaisi heidän ylleen. Hän toivoi heidän kätkeytyvän hänen kanssaan Jumalaan.

Kristuksen näin puhuessa Jumalan kirkkaus loisti hänen kasvoiltaan, ja kaikki läsnäolijat tunsivat pyhää kunnioitusta kuunnellessaan hänen sanojaan. Heidän sydämensä liittyi yhä lujemmin häneen, ja liittyessään häneen suuremmalla rakkaudella he liittyivät myös toinen toiseensa. He tunsivat, että taivas oli hyvin lähellä heitä ja että sanat, joita he kuuntelivat, olivat sanoma heille heidän taivaalliselta Isältään.

Lupaus rajattomista mahdollisuuksista

Kristus jatkoi: »Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka uskoo minuun, myös hän on tekevä niitä tekoja, joita minä teen.» Kristus oli hyvin huolissaan siitä, että hänen opetuslapsensa vain ymmärtäisivät, mitä tarkoitusta varten hän oli liittänyt jumaluutensa ihmisyyteen. Hän tuli maailmaan ilmaisemaan Jumalan kunniaa, jotta sen uudistava voima voisi kohottaa ihmisiä. Jumala ilmaisi itsensä hänessä, jotta hän voisi ilmaista itsensä heissä. Jeesuksessa ei ilmennyt mitään sellaisia ominaisuuksia eikä hän käyttänyt mitään sellaisia

kykyjä, joita ihmiset eivät voisi saada uskon kautta häneen. Hänen täydellinen ihmisyytensä oli sellaista, että kaikki hänen seuraajansa voivat sen omistaa, jos he haluavat olla Jumalalle kuuliaisia kuten hänkin.

»Ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä minä menen Isän tykö.» Kristus ei tällä tarkoittanut, että opetuslasten teot olisivat hänen tekojaan jalompia vaan että niillä olisi suurempi ulottuvuus. Hän ei viitannut vain ihmeiden tekemiseen vaan kaikkeen, mitä Pyhän Hengen vaikutuksesta voisi tapahtua.

Herran taivaaseenastumisen jälkeen opetuslapset käsittivät hänen lupauksensa täyttymisen. Kristuksen ristiinnaulitseminen, ylösnousemus ja taivaaseenastuminen olivat heille elävää todellisuutta. He näkivät ennustusten täytyneen kirjaimellisesti. He tutkivat kirjoituksia ja omaksuivat niiden opetukset uskossa ja ennennäkemättömän varmoina. Nyt he tiesivät jumalallisen opettajansa olleen kaikkea sitä, mitä hän oli väittänyt olevansa. Kun he kertoivat kokemuksiaan ja ylistivät Jumalan rakkautta, ihmisten sydän suli ja nöyrtyi, ja suuret joukot uskoivat Jeesukseen.

Vapahtajan lupaus opetuslapsilleen on lupaus hänen seurakunnalleen ajan loppuun asti. Jumalan tarkoitus ei ollut, että hänen ihmeellinen lunastussuunnitelmansa saisi aikaan vain pieniä tu loksia. Kaikki, jotka haluavat mennä työhön, ei luottaen siihen, mitä he itse voivat tehdä, vaan mitä Jumala voi tehdä heidän puolestaan ja kauttaaan, saavat varmasti kokea hänen lupauksensa täyttymisen. Jeesus sanoo: »Ja suurempiakin, kuin ne ovat, hän on tekevä; sillä minä menen Isän tykö.»

[219]

Opetuslapset eivät vielä tunteneet Vapahtajan rajattomia mahdollisuuksia ja voimavaroja. Hän sanoikin heille: »Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni» (Joh. 16: 24). Hän selitti heidän menestyksensä salaisuuden olevan siinä, että he pyytäisivät voimaa ja armoa hänen nimessään. Hän olisi silloin Isän edessä rukoilemassa heidän puolestaan. Hän esittää nöyrän anojan rukouksen omana toivomuksenaan tuon sielun puolesta. Taivas kuulee jokaisen vilpittömän rukouksen. Ehkä sitä ei ole ilmaistu sujuvin sanoin, mutta jos sydän on mukana, se kohoo pyhäkköön, jossa Jeesus palvelee, ja hän esittää sen Isälle ilman ainoatakaan kangertavaa sanaa, kauniina ja miellyttävänä, oman täydellisyytensä suitsutuksen kanssa.

Rukous Kristuksen nimessä

Rehellisyyden ja puhtauden polku ei suinkaan ole vailla vaikeuksia, mutta meidän on jokaisessa vaikeudessa nähtävä kehotus rukoukseen. Ei ainoallakaan elävällä olennolla ole mitään voimaa, jota hän ei olisi saanut Jumalalta, ja lähde, josta sitä vuotaa, on avoinna heikoimmallekin ihmisolennolle. Jeesus sanoi: »Mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa. Jos te anotte minulta jotakin minun nimessäni, sen minä teen.»

Kristus pyysi opetuslapsiaan rukoilemaan hänen nimessään. Kristuksen nimessä hänen seuraajiensa on seisottava Jumalan edessä. Heidän puolestaan annetun uhrin arvo antaa heillekin arvoa Jumalan silmissä. Kristuksen vanhurskauden ansiosta heitä pidetään kallisarvoisina. Kristuksen tähden Herra antaa anteeksi niille, jotka pelkäävät häntä. Hän ei pidä heitä kurjina syntisinä. Hän näkee heidät Poikansa kuvan kaltaisina, hänen, johon he uskovat.

Herra on pettynyt, kun hänen kansansa jäsenet pitävät itseään vähäarvoisina. Hän toivoo valitun perintönsä arvostavan itseään sen hinnan mukaan, jonka hän on heistä maksanut. Jumala halusi heidät, muutoin hän ei olisi lähettänyt Poikaansa niin kalliille asialle lunastaakseen heidät. Hän tahtoo käyttää heitä, ja häntä miellyttää, kun he esittävät hänelle suuria vaatimuksia voidakseen kirkastaa hänen nimeään. He voivat odottaa suuria, jos he uskovat hänen lupauksiinsa.

Mutta Kristuksen nimessä rukoileminen merkitsee paljon. Se merkitsee, että meidän tulee omaksua hänen luonteensa, ilmaista hänen henkeään ja tehdä hänen tekojaan. Vapahtajan lupaus on ehdollinen. »Jos rakastatte minua», hän sanoi, »pitäkää minun käskyeni.» Hän ei pelasta ihmisiä synnissä vaan synnistä, ja ne, jotka häntä rakastavat, osoitavat rakkautensa kuuliaisuudellaan.

[220]

Tosi kuuliaisuus tulee sydäimestä. Se on sydämen yhteyttä Kristuksen kanssa. Jos alistumme, hän on samastava itsensä meidän ajatustemme ja päämääriemme kanssa, taivuttava sydämemme ja mieleemme niin tahtonsa mukaisiksi, että totellessamme häntä toteutamme vain omia ajatuksiamme. Pyhittynyt ja jalostunut tahto pitää suurimpana ilonaan hänen palvelemistaan. Kun tunnemme Jumalan, niin kuin etuoikeutemme on tuntea hänet, on elämämme oleva jatku-

van kuuliaisuuden elämää. Kun opimme ymmärtämään Kristuksen luonnetta ja olemme yhteydessä Jumalan kanssa, synti alkaa tuntua inhottavalta.

Kuten Kristus ihmisenä elämässään noudatti lakia, niin mekin voimme tehdä, jos tartumme voiman lähteeseen. Mutta emme saa panna toisia kantamaan vastuuta velvollisuudestamme ja odottaa heidän sanovan, mitä meidän pitää tehdä. Emme voi olla riippuvaisia kenenkään ihmisen neuvoista. Herra opettaa meille velvollisuutemme yhtä halukkaasti kuin jollekulle toisellekin. Jos uskossa tulemme hänen luokseen, hän paljastaa salaisuuksiaan meille henkilökohtaisesti. Usein sydämemme on oleva palava meissä, kun hän lähestyy meitä seurustellakseen kanssamme kuten Eenokin kanssa. Ne, jotka päättävät olla koskaan tekemättä mitään, mikä olisi Jumalalle vastenmielistä, saavat esitettyään asiansa hänelle tietää, miten heidän on meneteltävä. Eivätkä he saa ainoastaan viisautta vaan myös voimaa. Heille annetaan voimaa kuuliaisuuteen ja palvelukseen, kuten Kristus on luvannut. Kaikki, mitä Kristukselle annettiin, kaikki, mitä hän tarvitsi langenneiden ihmisten tarpeiden täyttämiseksi, annettiin hänelle ihmiskunnan päämiehenä ja edustajana. »Ja mitä ikinä anomme, sen me häneltä saamme, koska pidämme hänen käskynsä ja teemme sitä, mikä on hänelle otollista» (1 Joh. 3: 22).

Toinen Puolustaja

Ennen kuin Kristus antoi itsensä sovitusuhriksi, hän pyysi välttämättömintä ja täydellisintä lahjaa, jonka voisi antaa opetuslapsilleen, sellaista lahjaa, joka toisi taivaan rajattomat armoaarteet heidän ulottuvilleen. Hän sanoi: »Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä, mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva. En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen teidän tykönnne.»

Pyhä Henki oli ollut maailmassa jo ennen tätä, sillä lunastustyön alusta asti hän on tehnyt työtään ihmissydämissä. Mutta niin kauan kuin Kristus oli maan päällä, opetuslapset eivät kaivanneet muuta auttajaa. Vasta sitten, kun hän lähtisi heidän luotaan, he tunsivat tarvitsevansa Henkeä, ja silloin hän tulisi.

[221]

Pyhä Henki on Kristuksen edustaja, mutta vailla inhimillistä henkilöllisyyttä ja siitä riippumaton. Inhimillisyyden kahlehtimana Kristus ei voinut olla henkilökohtaisesti joka paikassa. Siksi olisi heille eduksi, että hän menisi Isän luo ja lähettäisi Hengen seuraajakseen maan päälle. Kukaan ei silloin voisi hyötyä asemastaan tai henkilökohtaisesta kosketuksesta Kristuksen kanssa. Hengen välityksellä Vapahtaja voisi olla kaikkien luona. Tässä mielessä hän olisi heitä lähempänä, kuin jos hän ei olisikaan noussut taivaaseen.

»Joka minua rakastaa, häntä minun Isäni rakastaa, ja minä rakastan häntä ja ilmoitan itseni hänelle.» Jeesus tunsi opetuslastensa tulevaisuuden. Hän näki yhden heistä joutuvan mestauslavalle, yhden ristille, yhden maanpakolaisuuteen autiolle kalliosaarelle; toisia hän näki vainottavan ja surmattavan. Hän rohkaisi heitä lupauksella, että jokaisessa koettelemuksessa hän olisi heidän kanssaan. Tämä lupaus ei ole menettänyt mitään voimastaan. Herra tietää kaiken uskollisista palvelijoistaan, jotka hänen tähtensä viruvat vankiloissa tai ovat karkotetut yksinäisille saarille. Hän lohduttaa heitä omalla läsnäolollaan. Kun uskova totuuden tähden seisoo epävanhurskaiden oikeusistuinten edessä, Kristus seisoo hänen rinnallaan. Kaikki häneen kohdistetut herjaukset kohdistuvat Kristukseen. Kristus tuomitaan yhä uudelleen opetuslastensa hahmossa. Kun joku teljetään vankilan muurien sisäpuolelle, Jeesus lohduttaa hänen sydäntään rakkaudellaan. Kun joku kärsii kuoleman hänen tähtensä, Kristus sanoo: »Minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet» (Ilm. 1: 18). Minun tähteni uhrattu elämä säilyy iankaikkiseen kirkkauteen.

Aina ja kaikkialla, kaikissa suruissamme ja ahdistuksissamme, kun toiveemme näyttävät synkiltä ja tulevaisuus pelottavalta, kun tunnemme olevamme avuttomia ja yksinäisiä, Lohduttaja lähetetään luoksemme vastaukseksi uskon rukoukseen.

Olosuhteet voivat erottaa meidät kaikista maallisista ystävistämme, mutta mitkään olosuhteet tai välimatkat eivät voi erottaa meitä taivaallisesta Lohduttajasta. Missä olemmekin, minne menemmekin, hän on aina oikealla puolellamme auttamassa, tukemassa, kohottamassa ja rohkaisemassa.

Pyhän Hengen tehtävä

Opetuslapset eivät vielääkään käsittäneet Kristuksen sanojen hengellistä merkitystä, ja hän selitti heille jälleen niiden tarkoituksen. Hän sanoi Henkensä välityksellä ilmaisevansa itsensä heille: »Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni, hän opettaa teille kaikki.» Teidän ei enää tarvitse sanoa, ettette ymmärrä. Ette enää näe hämärästi, ikään kuin kuvastimesta. Te voitte »kaikkien pyhien kanssa käsittää, mikä leveys ja pituus ja korkeus ja syvyys on, ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä» (Ef. 3:18,19).

Opetuslapset olivat Kristuksen elämän ja tekojen todistajia. Heidän sanojensa välityksellä hän oli puhuva kaikille ihmisille maan päällä. Mutta Kristuksen alennuksen ja kuoleman yhteydessä he joutuisivat suuriin koettelemuksiin ja pettymyksiin. Jotta tämän kokemuksen jälkeen heidän sanansa voisivat olla tarkkoja, Jeesus lupasi, että Puolustaja »muistuttaa teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut».

»Minulla on vielä paljon sanottavaa teille», hän jatkoi, »mutta te ette voi nyt sitä kantaa. Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään, vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja antaa teille.» Jeesus oli avannut opetuslastensa eteen laajan totuuden alan. Mutta heidän oli perin vaikea pitää hänen opetuksensa erossa kirjanoppineiden ja fariseusten perinnäistavoista ja säädöksistä. Heidät oli kasvatettu omaksumaan rabbiinien opetukset Jumalan äänenä, ja se piti vieläkin vallassaan heidän mieltään ja muovasi heidän tunteitaan. Maalliset käsitykset ja ajalliset seikat täyttivät vielä suureksi osaksi heidän ajatuksensa. He eivät ymmärtäneet Kristuksen valtakunnan hengellistä luonnetta, vaikka hän oli selittänyt sen heille niin usein. Heidän mielensä oli hämmentynyt. He eivät käsittäneet Kristuksen esittämien raamatunkohtien arvoa. Monet hänen opetuksistaan näyttivät menevän heiltä miltei hukkaan. Jeesus huomasi, etteivät he tajunneet hänen sanojensa todellista merkitystä. Säälivästi hän lupasi, että Pyhä Henki palauttaisi nämä lausunnot heidän mieleensä. Ja hän oli jättänyt puhumatta paljon sellaista, mitä opetuslapset eivät voineet käsittää. Nämäkin

[222]

[223]

Henki ilmaisisi heille. Henki elähdyttäisi heidän ymmärrystään, niin että he saattaisivat käsittää taivaallisia asioita. Jeesus sanoi: »Kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen.»

Puolustajaa nimitetään »totuuden Hengeksi». Hänen tarkoituksensa on selittää ja säilyttää totuutta. Hän asuu ensin sydämessä totuuden Henkenä, ja näin hänestä tulee Puolustaja. Totuudessa on rauhaa ja lohtua, mutta valheesta ei voi löytää mitään todellista rauhaa eikä lohtua. Väärien oppien ja perimätietojen avulla saatana saa ihmismielen valtaansa. Hän ohjaa ihmiset väärien esikuvien luo ja turmelee luonteen. Raamatun välityksellä Pyhä Henki puhuu ihmiselle ja teroittaa totuutta hänen mieleensä. Näin hän paljastaa erehdykset ja karkottaa ne sielusta. Totuuden Hengen avulla, joka toimii Jumalan sanan kautta, Kristus voittaa valittunsa itselleen.

[224] Kuvaillessaan opetuslapsilleen Pyhän Hengen työtä Jeesus koetti sytyttää heissä samaa iloa ja toivoa, joka paloi hänen omassa sydämessään. Hän riemuitsi siitä runsaasta avusta, jonka hän oli hankkinut seurakunnalleen. Pyhä Henki oli kallisarvoisin lahja, mitä hän saattoi pyytää Isältään kansansa kohottamiseksi. Henki annettai-
siin uudistavana voimana, jota ilman Kristuksen uhri ei hyödyttäisi mitään. Pahuuden valta oli vuosisatojen kuluessa yhä voimistunut, ja ihmisten alistuminen saatanan vankeuteen oli hämmästyttävää. Syntiä voitiin vastustaa ja se voitiin voittaa vain jumaluuden kolmannen persoonan valtavan voiman avulla, joka ei tulisi rajoitetussa muodossa vaan jumalallisen voiman koko täyteydessä. Henki vasta tekee tehokkaaksi maailman Lunastajan suorittaman työn. Hengen kautta sydän puhdistuu. Hengen kautta uskova tulee jumalallisesta luonnosta osalliseksi. Kristus on antanut Henkensä jumalallisena voimana voittamaan kaikki perityt ja hankitut taipumukset pahaan ja painamaan seurakuntaan hänen oman luonteensa.

Jeesus sanoi Hengestä: »Hän on minut kirkastava.» Vapahtaja tuli kirkastamaan Isää ilmaistemalla hänen rakkauttaan, samoin Henki oli kirkastava Kristusta ilmaistemalla hänen armonsa maailmalle. Jumalan kuva on jälleen palautettava ihmiseen. Jumalan kansan luonteen täydellisyys on yhteydessä Jumalan kunnian ja Kristuksen kunnian kanssa.

»Kun hän tulee, niin hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion.» Sanan saarnaaminen ei hyödytä mitään ilman Pyhän Hengen jatkuvaa läsnäoloa ja apua. Hän on ainoa

opettaja, joka kykenee opettamaan jumalallista totuutta. Vain silloin, kun totuuden mukana sydämeen tulee Henki, se herättää omantunnon ja uudistaa elämän. Ihminen voi kykenevästi esittää Jumalan sanan kirjainta, hän saattaa tuntea kaikki sen käskyt ja lupaukset, mutta ellei Pyhä Henki kirkasta totuutta, ei ainoakaan sielu lankea Kallioon ja murru. Ei mikään tietomäärä, eivät suuretkaan edut tee ihmisestä valon välittäjää ilman Pyhän Hengen myötävaikutusta. Evankeliumin siemenen kylvö ei menesty, ellei taivaan kaste herätä sitä henkiin. Ennen kuin ainoatakaan Uuden testamentin kirjaa oli kirjoitettu tai yhtään evankeliumin sanaa saarnattu Kristuksen taivaaseenastumisen jälkeen, Pyhä Henki tuli rukoilevien apostolien päälle. Silloin heidän vihollisensäkin todistivat heistä: »Te olette täyttäneet Jerusalemin opetuksellanne» (Ap.t. 5: 28).

Kristus on luvannut seurakunnalleen Pyhän Hengen lahjan, ja tämä lupaus kuuluu meille yhtä hyvin kuin ensimmäisille opetuslapsillekin. Mutta se on annettu ehdoilla, kuten kaikki muutkin lupaukset. Monet uskovat tämän lupauksen ja tunnustavat omistavansa sen itselleen, he puhuvat Kristuksesta ja Pyhästä Hengestä, mutta se ei heitä hyödytä. He eivät alistu sieluaan Jumalan voiman ohjattavaksi ja hallittavaksi. Me emme voi käyttää Pyhää Henkeä. Hengen on käytettävä meitä. Pyhän Hengen välityksellä Jumala vaikuttaa kansassaan »sekä tahtomisen että tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi» (Fil. 2: 13). Mutta monet eivät alistu tähän, vaan he haluavat suoriutua omin neuvoin. Sen vuoksi he eivät saa tätä taivaallista lahjaa. Henki annetaan vain niille, jotka nöyrästi odottavat Jumalaa saadakseen häneltä ar moa ja voimaa. Jumalan voima odottaa heidän pyyntöään ja vastaanottamistaan. Kun tämä luvattu siunaus uskossa omistetaan, se tuo kaikki muut siunaukset mukanaan. Se on annettu Kristuksen armon runsauden mukaan, ja hän on valmis antamaan jokaiselle sielulle niin paljon, kuin se pystyy ottamaan vastaan.

Tässä puheessaan opetuslapsilleen Jeesus ei kertaakaan murheellisena viitannut omiin kärsimyksiinsä ja kuolemaansa. Viimeisenä lahjanaan hän antoi heille oman rauhansa. Hän sanoi: »Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö.»

Ennen lähtöään yläsalista opetuslapset lauloivat ylistysvirren Vapahtajan johtamina. Hänen äänensä kuultiin, ei minään surullisena valituksena vaan pääsiäisen hallelujan iloisina sävelinä.

»Kiittäkää Herraa, kaikki
pakanat,
ylistäkää häntä, kaikki kansat.
Sillä hänen armonsa meitä
kohtaan on voimallinen,
ja Herran uskollisuus pysyy
iankaikkisesti.
Halleluja!»

Ps. 117.

Matkalla Getsemaneen

Virren jälkeen he lähtivät ulos. He kulkivat täpötäysiä katuja pitkin ulos kaupungin portista Öljymäkeä kohti. Hitaasti he astelivat, kukin omiin ajatuksiinsa vaipuneena. Heidän lähestyessään vuotta Jeesus sanoi murheen murtamin äänin: »Tänä yönä te kaikki loukkaannutte minuun, sillä kirjoitettu on: [U+0315] Minä lyön paimenta, ja lauman lampaat hajotetaan'» (Matt. 26: 31). Opetuslapset kuuntelivat surullisina ja hämmästyneinä. He muistivat, miten monet Kapernaumin synagoogassa, missä Jeesus puhui itsestään elämän leipänä, olivat loukkaantuneet ja lähteneet hänen luotaan. Mutta nuo kaksitoista olivat pysyneet uskollisina. Pietari oli silloin puhunut muittenkin puolesta vakuuttaen uskollisuuttaan Kristukselle. Vapahtaja oli sanonut silloin: »Enkö minä ole valinnut teitä, te kaksitoista? Ja yksi teistä on perkele» (Joh. 6: 70). Yläsalissa Jeesus oli sanonut, että yksi kahdestatoista pettäisi hänet ja että Pietari kieltäisi hänet. Mutta nyt hänen sanansa koskivat heitä kaikkia.

Nyt kuullaan Pietarin äänen kiivaasti väittävän vastaan: »Vaikka kaikki loukkaantuisivat, en kuitenkaan minä.» Yläsalissa hän oli lausunut: »Henkeni minä annan sinun edestäsi.» Jeesus oli silloin sanonut hänelle, että hän sinä samana yönä kieltäisi Vapahtajansa. Nyt hän toistaa varoituksensa: »Totisesti minä sanon sinulle: tänään, tänä yönä, ennenkuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmesti minut kiellät.» Mutta Pietari vain »vakuutti vielä lujemmin: [U+0315] Vaikka

minun pitäisi kuolla sinun kanssasi, en sittenkään minä sinua kiel-
lä.’ Ja samoin sanoivat kaikki muutkin» (Mark. 14: 2931). Itseensä
luottaen he kielsivät Jeesuksen toistamiseen lausumat sanat, hänen,
joka tiesi asian. He olivat valmistumattomia koetusta varten; vasta [226]
kiusaukseen joutuessaan he tunsivat oman heikkoutensa.

Kun Pietari sanoi seuraavansa Jeesusta vankilaan tai kuolemaan,
hän tarkoitti joka sanal

laan täyttä totta, mutta hän ei tuntenut itseään. Hänen sydämen-
sä sopukoissa oli pahoja ajatuksia, jotka olosuhteet herättäisivät
henkiin. Ellei hän tulisi tietoiseksi häntä uhkaavasta vaarasta, ne
koituisivat hänen iankaik kiseksi turmiokseen. Vapahtaja näki hänes- [227]
sä itserakkautta ja itsevarmuutta, joka ylittäisi jopa hänen Kristusta
kohtaan tuntemansa rakkaudenkin. Hänen elämässään oli ilmennyt
paljon epävakaisuutta, kuolettamatonta syntiä, ajattelemattomuutta,
luonteenlaadun pyhittymättömyyttä ja varomatonta suhtautumista
kiusauksiin. Kristuksen vakava varoitus oli kutsu sydämen tutkis-
teluun. Pietari tarvitsi oman itseluottamuksensa sijasta syvempää
uskoa Kristukseen. Jos hän olisi nöyrästi vastaanottanut varoituk-
sen, hän olisi lauman Paimeneen vedoten pyytänyt tätä kaitsemaan
lampaitaan. Ollessaan Galilean merellä hukkumaisillaan hän lausui:
»Herra, auta minua» (Matt. 14: 30). Silloin Kristuksen käsi ojen-
tui tarttumaan hänen käteensä. Samoin jos hän nyt olisi huutanut
Jeesukselle: »Pelasta minut itsestäni», hänet olisi varjeltu.

Mutta Pietari tunsi, ettei Jeesus luottanut häneen, ja se tuntui
hänestä julmalta. Hän oli loukkaantunut, ja hän tuli yhä järkähtämät-
tömämmäksi itseluottamuksessaan.

Jeesus katsoo säälien opetuslapsiaan. Hän ei voi pelastaa heitä
koetuksesta, mutta hän ei jätä heitä lohduttomiksi. Hän vakuuttaa
heille murtavansa haudan kahleet sekä rakkautensa heihin olevan
pettämätön. Hän sanoo: »Mutta ylösnoustuani minä menen teidän
edellänne Galileaan» (Matt. 26: 32). Ennen kieltämistä he saavat
anteeksiannon vakuutuksen. Hänen kuolemansa ja ylösnousemuk-
sensa jälkeen he tiesivät saaneensa anteeksi ja olevansa rakkaita
Vapahtajan sydämelle.

Viinipuu ja oksat

Jeesus oli opetuslapsineen matkalla Getsemaneen, Öljymäen juurelle. Se oli syrjäinen paikka, jonne hän oli usein vetäytynyt mie-tiskelemään ja rukoilemaan. Vapahtaja oli selittänyt opetuslapsilleen tehtävänsä maailmassa ja sitä hengellistä suhdetta häneen, joka hei-dän oli säilytettävä. Nyt hän valaisee antamaansa opetusta. Kirkkaas-sa kuunvalossa hän huomaa rehevän viiniköynnöksen. Kiinnittäen opetuslastensa huomion siihen hän käyttää sitä vertauskuvana.

»Minä olen totinen viinipuu», hän sanoo. Sen sijaan, että Jeesus olisi valinnut siron palmun, jalon setrin tai vahvan tammen, hän valitsee viinipuun riippuvine köynnöksineen kuvaamaan itseään. Palmupuu, setri ja tammi pysyvät pystyssä yksin tarvitsematta tukea. Mutta viiniköynnös kietoutuu säleikköön ja kiipeää siten ylöspäin. Niin Kristuskin ihmisenä oli jumalallisesta voimasta riippuvainen. »En minä itsestäni voi mitään tehdä», hän lausui (Joh. 5:

30). »Minä olen totinen viinipuu.» Juutalaiset olivat aina pitä-neet viinipuuta jaloimpana kasvina, kaiken voimakkaan, oivallisen ja hedelmällisen vertauskuvana. Israelia oli kuvattu viinipuuna, jonka Jumala oli istuttanut luvattuun maahan. Juutalaiset perustivat pelas-tustoivonsa siihen, että he kuuluivat Israeliin. Mutta Jeesus sanoo [228] olevansa todellinen vii nipuu. Älkää luulko, että kuulumalla Israe-liin voitte tulla osallisiksi Jumalan elämästä ja hänen lupauksensa perillisiksi. Hengellinen elämä voidaan saada vain minun kauttani.

»Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri.» Taivaallinen Isämme oli Palestiinan kukkuloille istuttanut tämän kauniin viinipuun, ja hän oli itse viinitarhuri. Monet olivat viehätty-neitä tämän viinipuun kauneuteen ja selittivät sen olevan kotoisin taivaasta. Mutta Israelin kansan johtajien mielestä se oli kuin juuri kuivasta maasta. He ottivat sen, taittoivat ja polkivat likaisten jal-kojensa alle. He aikoivat tuhota sen ainiaaksi. Mutta taivaallinen viinitarhuri ei koskaan kadottanut sitä näkyvistään. Kun ihmiset luu-livat tappaneensa sen, hän otti sen ja istutti muurin toiselle puolelle. Viinipuu ei enää ollut näkyvissä, se oli kätkeyty ihmisten raaoilta hyökkäyksiltä. Mutta sen oksat riippuivat yli muurin. Ne edusti-vat viinipuuta. Niiden välityksellä voitiin viinipuuhun vielä liittää versoja. Niistä on saatu hedelmää. Ne ovat tuottaneet satoa, jonka ohikulkijat ovat poimineet.

»Minä olen viinipuu, te olette oksat», Jeesus sanoi opetuslapsilleen. Vaikka hän oli lähtemäisillään heidän luotaan, heidän hengellinen suhteensa häneen ei saanut muuttua. Oksan liittyminen viinipuuhun, hän sanoi, kuvaa sitä suhdetta, joka teidän on säilytettävä minuun. Verso oksastetaan elävään viinipuuhun, ja kuitu kuidulta, säie säikeeltä se kasvaa yhdeksi viinipuun kanssa. Viinipuun elämä tulee myös oksan elämäksi. Samoin rikoksiin ja synteihin kuollut sielu saa elämää yhteydestään Kristuksen kanssa. Tämä yhteys muodostuu uskon kautta häneen henkilökohtaisena Vapahtajana. Syntinen liittyy heikkoutensa Kristuksen väkevyyteen, vajavaisuutensa Kristuksen täyteyteen ja puutteensa Kristuksen äärettömään voimaan. Silloin hänellä on Kristuksen mieli. Kristuksen inhimillisuus on koskettanut meidän inhimillisyyttämme, ja meidän inhimillisyytemme on koskettanut jumaluutta. Näin ihminen tulee jumalallisesta luonnosta osalliseksi Pyhän Hengen välityksellä. Hänet on otettu vastaan siinä rakastetussa.

Kun tällainen yhteys Kristuksen kanssa kerran on syntynyt, sitä on myös pidettävä yllä. Kristus sanoi: »Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niinkuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa.» Tämä ei ole mikään tilapäinen yhteys, joka välillä katkeaa. Oksasta tulee elävän viinipuun osa. Elämän, voiman ja hedelmällisyyden siirtyminen juuresta oksiin tapahtuu esteettömästi ja keskeytymättä. Oksa ei voi elää erillään viinipuusta. Samoin ette tekään, Jeesus sanoi, voi elää erillänne minusta. Minulta saamanne elämän voitte säilyttää vain jatkuvan yhteyden kautta. Ilman minua ette voi voittaa ainoatakaan syntiä tai vastustaa ainoatakaan kiusausta.

»Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä.» Pysyminen Kristuksessa merkitsee hänen Henkensä alituista vastaanottamista, elämää, joka ehdoitta on annettu hänen palvelukseensa. Ihmisen ja Jumalan välistä yhteyttä ei mikään saa koskaan katkaista. Kuten oksa jatkuvasti imee voimaa elävästä viinipuusta, niin meidänkin on pysyttävä Kristuksessa ja saatava häneltä uskon kautta hänen oman luonteensa voimaa ja täyteyttä.

Juuri lähettää ravintoa haaroja pitkin oksien kärkiin saakka. Samoin Kristuksesta lähtee hengellisen voiman virta jokaiseen uskovaan. Niin kauan kuin sielu on liittynyt Kristukseen, ei ole vaaraa, että se kuihtuu tai lakastuu.

Viinipuun elämä ilmenee tuoksuvina hedelminä sen oksilla. Jeesus sanoi: »Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä.» Kun elämme uskossa Jumalan Poikaan, elämässämme näkyvät Hengen hedelmät, eikä yhtäkään niistä puutu.

»Minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kannata hedelmää, hän karsii pois.» Oksa saattaa ulkonaisesti olla liittyneenä viinipuuhun, mutta sillä ei ole elävää yhteyttä siihen. Siinä ei silloin tapahdu kasvua eikä se tuota hedelmää. Samoin ihmisellä saattaa olla näennäinen yhteys Kristukseen, mutta todellinen yhteys häneen uskon kautta puuttuu. Uskonnon tunnustaminen saattaa ihmiset seurakunnan yhteyteen, mutta luonne ja käytös osoittavat, ovatko he yhteydessä Kristuksen kanssa. Elleivät he tuota hedelmää, he ovat kuivia oksia. Heidän erilläänolonsa Kristuksesta aiheuttaa täydellisen perikadon, jota kuvataan kuolleella oksalla. »Jos joku ei pysy minussa», Kristus sanoi, »niin hänet heitetään pois niinkuin oksa, ja hän kuivettuu; ja ne kootaan yhteen ja heitetään tuleen, ja ne palavat.»

»Ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.» Niistä kahdestatoista valitusta opetuslapsesta, jotka olivat seuranneet Jeesusta, yksi oli kuivettuneena oksana joutumaisillaan karsituksi pois, ja muut joutuisivat katkerien koettelemusten leikkausveitsellä käsiteltäviksi. Vakavasti mutta hellästi Jeesus selitti viinitarhurin tarkoitusta. Kärsiminen tuottaa tuskaa, mutta veitsi on Isän kädessä. Hän ei käytä kättään huolimattomasti eikä toimi välinpitämättömästi. On oksia, jotka luikertelevat maata pitkin, ne on irrotettava maallisista tuista, joihin niiden kärhet tarttuvat. Ne on ohjattava ylöspäin, löytämään tukensa Jumalassa. Liiat lehdet, jotka riistävät elinvoimaa hedelmiltä, on karsittava pois. Villiversot on karsittava, jotta tulisi tilaa Vanhurskauden auringon parantaville säteille. Viinitarhuri karsii pois vahingolliset vesat, jotta hedelmiä tulisi runsaammin.

»Siinä minun Isäni kirkastetaan», Jeesus sanoi, »että te kantatte paljon hedelmää.» Jumala haluaa sinun välitykselläsi ilmaista oman luonteensa pyhyyttä, hyvyyttä ja hellyyttä. Kuitenkaan Vapahataja ei käske opetuslapsiaan näkemään vaivaa, jotta he kantaisivat hedelmää. Hän käskää heitä pysymään hänessä. »Jos te pysytte minussa», hän sanoo, »ja mi nun sanani pysyvät teissä, niin anokaa,

mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen.» Sanansa kautta Kristus pysyy seuraajissaan. Tämä on sama elävä yhteys, jota hänen lihansa syöminen ja verensä juominen kuvaavat. Kristuksen sanat ovat henkeä ja elämää. Ottamalla ne vastaan otat vastaan viinipuun elämän. Sinä elät »jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee» (Matt. 4: 4). Kristuksen elämä tuottaa sinussa samoja hedelmiä kuin hänessäkin. Eläen Kristuksessa, pysyen Kristuksessa, Kristuksen tukemana, häneltä ravintoa saaden sinä kannat hedelmää Kristuksen tavoin.

»Uusi käsky»

Ollessaan näin viimeistä kertaa koolla opetuslastensa kanssa Kristus ilmaisi hartaan toivomuksensa olevan, että he rakastaisivat toisiaan, kuten hän oli rakastanut heitä. Tästä hän puhui yhä uudelleen. »Sen käskyn minä teille annan», hän toistamistaan toisti, »että rakastatte toisianne.» Ensimmäinen määräys, jonka hän heille antoi ollessaan heidän kanssaan yläsalissa, kuului: »Uuden käskyn minä annan teille, että rakastatte toisianne, niinkuin minä olen teitä rakastanut - että tekin niin rakastatte toisianne.» Ope tuslapsille tämä käsky oli uusi, sillä he eivät olleet rakastaneet toisiaan, niin kuin Kristus oli heitä rakastanut. Hän näki, että uusien käsitysten ja vaikutteiden täytyi hallita heitä, ja heidän täytyi noudattaa uusia periaatteita, ja hänen elämänsä ja kuolemansa kautta heidän tuli saada uusi käsitys rakkaudesta. Käsky rakastaa toinen toistaan sai uuden merkityksen hänen uhrinsa valossa. Koko armotyö on jatkuvaa rakkauden palvelusta, itsensä kieltävää ja itsensä uhraavaa ponnistelua. Kristuksen maallisen elämän jokaisena hetkenä Jumalan rakkaus tulvaili hänestä ehtymättöminä virtoina. Kaikki, jotka ovat hänen Henkensä läpitunkemia, rakastavat, niin kuin hän rakasti. Sama periaate, joka vaikutti Kristuksessa, tulee vaikuttamaan heidänkin suhtautumiseensa toinen toiseensa.

Tämä rakkaus on heidän opetuslapseutensa todistus. »Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni», Jeesus sanoi, »jos teillä on keskinäinen rakkaus.» Kun ihmiset liittyvät toisiinsa, ei pakosta eikä omien etujensa tähden vaan rakkaudesta, heissä ilmenee voimaa, joka on kaikkia inhimillisiä voimia korkeampi. Tällainen yhteys todistaa siitä, että Jumalan kuva on palautumassa ihmiseen, ja hänen elämäänsä on juurrutettu uusi periaate. Se osoittaa, että

[231]

jumalallinen luonto kykenee vastustamaan pahuuden yliluonnollisia voimia sekä että Jumalan armo voittaa luonnollisessa sydämessä asustavan itsekkyyden.

Tämä seurakunnassa ilmenevä rakkaus tulee kyllä sytyttämään saatanan vihan. Kristus ei osoittanut opetuslapsilleen helppoa tietä. »Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää, että se on vihannut minua ennenkuin teitä. Jos te maailmasta olisitte, niin maailma omaansa rakastaisi; mutta koska te ette ole maailmasta, vaan minä olen teidät maailmasta valinnut, sentähden maailma teitä vihaa. Muistakaa se sana, jonka minä teille sanoin: 'Ei ole palvelija herraansa suurempi.' Jos he ovat minua vainonneet, niin he teitäkin vainoavat; jos he ovat ottaneet vaarin minun sanastani, niin he ottavat vaarin teidänkin sanastanne. Mutta kaiken tämän he tekevät teille minun nimeni tähden, koska he eivät tunne häntä, joka on minut lähettänyt.» Evankeliumia on vietävä eteenpäin hyökkäyssodan avulla, vastustuksen, vaarojen, menetysten ja kärsimysten keskellä. Mutta jotka näin tekevät, seuraavat vain Mestarinsa askelissa.

Uskollinen Kristus

Maailman Lunastajaa, Kristusta, näytti aina kohtaavan epäonni. Hän, joka oli armon sanansaattaja maailmalle, näytti tekevän vain vähän sitä työtä, jota hän halusi tehdä ihmisten kohottamiseksi ja pelastamiseksi. Saatanan voimat olivat aina toiminnassa vastustaakseen hänen kulkuaan. Mutta hän ei masentunut. Hän lausuu profeetta Jesajan välityksellä: »Hukkaan minä olen itseäni vaivannut, kuluttanut voimani turhaan ja tyhjään; kuitenkin on minun oikeuteni Herran huomassa, minun palkkani on Jumalan tykö nä.' minä olen kallis Herran silmissä, minun Jumalani on tullut minun voimakseni.» Kristukselle annetaan lupaus: »Näin sanoo Herra, Israelin lunastaja, hänen Pyhänsä, syvästi halveksitulle, kansan inhoamalle. Näin sanoo Herra: - minä olen valmistanut sinut ja pannut sinut kansoille liitoksi, kohottamaan ennalleen maan, jakamaan hävitetyt perintöosat, sanomaan vangituille: [U+0315] Käykää ulos!' ja pimeässä oleville: 'Tulkaa esiin!' - Ei heidän tule nälkä eikä jano, ei hietikon helle eikä aurinko satu heihin, sillä heidän armahtajansa johdattaa heitä ja vie heidät vesilähteille» (Jes. 49: 4, 5, 710).

Tähän sanaan Jeesus luotti, hän ei antanut saatanalle missään myöten. Kun hänen oli astuttava viimeisiä askeleitaan alennuksensa tiellä, kun syvin tuska lähestyi hänen sieluaan, hän sanoi opetuslapsilleen: »Maailman ruhtinas tulee, ja minussa hänellä ei ole mitään.» »Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse; nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettämän ulos» (Joh. 14: 30; 16: 11; 12: 31). Profetaalisella silmällään Jeesus näki, mitä tapahtuisi hänen viimeisessä suuressa taistelussaan. Hän tiesi, että kun hän huudahtaisi: »Se on täytetty!» koko taivas riemuitsisi. Hänen korvansa kuulivat kaukaisia säveliä ja voitonhuutoja taivaan saleista. Hän tiesi, että silloin soitettaisiin saatanan valtakunnan kuolinkelloja ja että Kristuksen nimi kaikuisi maailmasta toiseen yli koko maailmankaikkeuden.

Kristus iloitsi siitä, että hän saattoi tehdä seuraajiensa hyväksi enemmän, kuin he osasivat pyytää tai ajatellakaan. Hän puhui vakuuttavasti koska hän tiesi, että Kaikkivaltias oli säätänyt tämän jo ennen maailman perustamista. Hän tiesi, että totuus, jossa vaikuttaisi Pyhän Hengen voima, suoriutuisi voittajana taistelussa paha vastaan ja että veren tahraama lippu olisi liehuva voitokkaana hänen seuraajiensa yllä. Hän tiesi uskollisten seuraajiensa elämän tulevan hänen oman elämänsä kaltaiseksi, keskeytymättömien voittojen sarjaksi, joka ei tosin sellaiselta näyttäisi täällä maailmassa mutta kerran ikuisuudessa havaittaisiin sellaiseksi.

»Tämän minä olen teille puhunut», hän sanoi, »että teillä olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman.» Kristus ei horjunut eikä masentunut, ja hänen seuraajiensa on osoitettava yhtä kestävää uskoa. Heidän on eletävä ja työskenneltävä hänen tavallaan, koska he ovat riippuvaisia hänestä, suuresta Mestaristaan. Heillä täytyy olla rohkeutta, tarmoa ja kestävyyttä. Vaikka heidän tielleen nousisi mahdottomilta näyttäviä esteitä, heidän on hänen armonsa avulla mentävä eteenpäin. Heidä kehoitetaan voittamaan vaikeudet, sen sijaan että valittaisivat niitä. He eivät saa mistään joutua epätoivoon, vaan heidän on aina toivottava. Kristus on liittänyt heidät Jumalan valtaistuimeen verrattoman rakkautensa kultaketjulla. Hänen tarkoituksensa on, että he omistaisivat maailmankaikkeuden suurimman voiman, joka virtaa kaiken voiman lähteestä. Heillä on oleva voima vastustaa paha, voima, jota ei voita maailma, kuolema tai helveti, ja joka tekee heidät kykeneviksi voittamaan, kuten Kristus voitti.

Kristuksen tarkoitus on, että hänen seurakunnassaan maan päällä vallitsisi taivaallinen järjestys, taivaan hallitustapa ja taivaan jumalallinen sopusointu. Näin hän tulisi kirkastetuksi kansassaan. Heidän välityksellään Vanhurskauden aurinko loisi himmentymätöntä valoaan maailmaan. Kristus on antanut seurakunnalleen laajoja mahdollisuuksia saadakseen lunastamastaan, ostamastaan omaisuudesta tuottona runsaasti kunniaa. Hän on antanut kansalleen kykyjä ja siunauksia, jotta se voisi edustaa hänen yltäkylläisyyttään. Seurakunta, joka on lahjaksi saanut Kristuksen vanhurskauden, on hänen varastuhuoneensa, jossa hänen laupeutensa, armonsa ja rakkautensa rikkauksien tulee esiintyä täydessä ja lopullisessa loistossaan. Kristus näkee puhtaaksi ja täydelliseksi tulleen kansansa nöyryytöksensä palkkana ja kunniansa täydennyksenä, Kristus, Vanhurskauden aurinko, josta kaikki kirkkaus säteilee.

Vapahtaja päätti puheensa voimakkain, toiveikkain sanoin. Sitten hän vuodatti sielunsa rukouksessa opetuslastensa puolesta. Luoden katseensa taivaaseen hän lausui: »Isä, hetki on tullut, kirkasta Poikasi, että Poikasi kirkastaisi sinut; koska sinä olet antanut hänen valtaansa kaiken lihan, että hän antaisi iankaikkisen elämän kaikille, jotka sinä olet hänelle antanut. Mutta tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.»

Kristus oli päättänyt työn, joka oli annettu hänen tehtäväkseen. Hän oli kirkastanut Jumalan maan päällä. Hän oli ilmoittanut Isän nimen. Hän oli valinnut ne, joiden tuli jatkaa hänen työtään ihmisten keskuudessa. Ja hän sanoi: »Minä olen kirkastettu heissä. Ja minä en enää ole maailmassa, mutta he ovat maailmassa, ja minä tulen sinun tykösi. Pyhä Isä, varjele heidät nimessäsi, jonka sinä olet minulle antanut, että hekin olisivat yhtä niinkuin mekin.» »Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun, että he kaikki olisivat yhtä, minä heissä ja sinä minussa - että he olisivat täydellisesti yhtä, niin että maailma ymmärtäisi, että sinä olet minut lähettänyt ja rakastanut heitä, niinkuin sinä olet minua rakastanut.»

Näin Kristus jättää valitun seurakuntansa Isänsä käsiin sanoin, jotka ilmaisevat jumalallista valtaa. Pyhänä ylimmäisenä pappina hän rukoilee kansansa puolesta. Uskollisena paimenena hän kokoaa laumansa Kaikkivaltiaan varjoon, vahvaan ja turvalliseen suojaan.

Häntä itseään odottaa viimeinen taistelu saatanan kanssa, ja hän lähtee sitä kohti.

Luku 26—Yö Getsemanessa

Opetuslastensa seurassa Vapahtaja asteli hitaasti Getsemanen puutarhaa kohden. Täysikuu loisti kirkkaana pilvettömältä taivaalta. Pyhiinvaeltajien telttaalueella vallitsi syvä hiljaisuus.

Syntien kantaja

Jeesus oli vakavasti keskustellut opetuslastensa kanssa ja opettanut heitä, mutta lähestyessään Getsemanea hän tuli oudon hiljaiseksi. Hän oli usein käynyt siellä saadakseen vaipua mietiskelyyn ja rukoukseen, mutta ei milloinkaan niin tuskantäyteisin sydämin kuin tänä viimeisen kärsimyksensä yönä. Koko maallisen elämänsä ajan hän oli vaeltanut Jumalan läsnäolon valossa. Joutuessaan ristiriitoihin ihmisten kanssa, jotka olivat saatanan hengen vallassa, hän saattoi sanoa: »Hän, joka on minut lähettänyt, on minun kanssani; hän ei ole jättänyt minua yksinäni, koska minä aina teen sitä, mikä hänelle on otollista» (Joh. 8: 29). Mutta nyt hän näytti joutuneen suljetuksi pois Jumalan ylläpitävän läsnäolon valosta. Nyt hänet luettiin pahantekijäin joukkoon. Hänen täytyi kantaa langenneen ihmiskunnan syyllisyys. Meidän kaikkien pahuus pantiin hänen päälleen, joka ei synnistä mitään tiennyt. Ja synti näytti hänestä niin kauhealta, ja niin suuri oli sen syyllisyyden taakan paino, joka hänen täytyi kantaa, että hän joutui kiusaukseen ajatella sen sulkevan hänet ainiaaksi pois Isän rakkaudesta. Tuntiessaan, miten kauhea on Jumalan viha syntiä kohtaan, hän huudahtaa: »Minun sieluni on syvästi murheellinen kuolemaan asti.»

Opetuslapset olivat huomanneet muutoksen, joka tapahtui Messarissa heidän lähestyessään puutarhaa. He eivät olleet milloinkaan nähneet häntä niin äärettömän surullisena ja vaiteliaana. Tämä outo murheellisuus tuntui yhä kasvavan heidän kulkiessaan eteenpäin, mutta he eivät kuitenkaan uskaltaneet kysyä häneltä sen syytä. Hän horjui, ikään kuin olisi ollut kaatumaisillaan. Saavuttuaan puutarhaan opetuslapset rupesivat huolestuneina etsimään paikkaa, jonne

hän tavallisesti vetäytyi, saattaakseen hänet sinne lepäämään. Jokainen hänen ottamansa askel vaati suuria ponnistuksia. Hän valitti ääneensä, ikään kuin hän olisi kärsinyt kauhean taakan alla. Kaksi kertaa hänen seuralaisensa tukivat häntä, muuten hän olisi kaatunut maahan. [235]

Jeesus jätti kaikki muut paitsi kolme opetuslastaan lähelle puutarhan porttia ja pyysi heitä rukoilemaan itsensä puolesta ja hänen puolestaan. Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa hän astui puutarhan kätköihin. Nämä kolme opetuslasta olivat Kristuksen lähimmät seuralaiset. He olivat nähneet hänen kunniansa kirkastusvuorella, he olivat nähneet Mooseksen ja Elian puhuvan hänen kanssaan, ja he olivat kuulleet taivaasta tulevan äänen. Nyt Kristus toivoi heidän olevan lähellä häntä hänen suuressa ahdistuksessaan. Usein he olivat olleet hänen kanssaan yötä tässä puutarhassa. Tällöin heillä oli ollut tapana hetkisen valvottuaan ja rukoiltuaan vaipua rauhalliseen uneen vähän matkan päässä Mestaristaan, kunnes hän aamulla herätti heidät jälleen työhön. Mutta nyt hän toivoi heidän viettävän koko yön hänen kanssaan rukouksessa. Kuitenkaan hän ei voinut sallia, että edes he olisivat näkemässä tuskaa, joka hänen oli kestettävä. [236]

»Olkaa tässä», hän sanoi, »ja valvokaa minun kanssani.»

Ensimmäinen rukoukamppailu

Jeesus meni jonkin matkan päähän opetuslapsista - niin lähelle, että he saattoivat sekä nähdä että kuulla häntä - ja lankesi pitkälleen maahan. Hän tunsi, että synti oli erottamaisillaan hänet Isästä. Kuilu oli niin leveä, musta ja syvä, että hänen henkensä kauhistui sitä. Hän ei saanut käyttää jumalallista voimaansa päästäkseen tästä tuskasta. Ihmisenä hänen oli kärsittävä ihmisen synnin seuraukset. Ihmisenä hänen oli kestettävä Jumalan viha syntiä kohtaan.

Kristus oli nyt kokonaan toisenlaisessa asemassa, kuin hän oli koskaan ollut. Hänen kärsimyksiään kuvaavat parhaiten profeetan sanat: »Heräjä, miekka, minun paimentani vastaan ja minun lähintä miestäni vastaan, sanoo Herra Sebaot» (Sak. 13: 7). Syntisen ihmisen sijaisena ja takaajana Kristus kärsi Jumalan tuomion alaisena. Hän näki, mitä oikeudenmukaisuus merkitsi. Tähän asti hän oli ollut toisten välittäjänä, nyt hän itse kaipasi välittäjää.

Kun Kristus tunsi yhteytensä Isän kanssa katkenneen, hän pelkäsi, ettei hän ihmisluonnossaan kykenisi kestämaan tulevassa taistelussa pimeyden voimia vastaan. Kiusauksen korvessa oli ihmissuvun kohtalo ollut kysymyksessä. Kristus oli silloin voittanut. Nyt kiusaaja oli ryhtynyt viimeiseen kauheaan kamppailuun. Hän oli valmistunut tähän Kristuksen toiminnan kolmena vuotena. Nyt kaikki oli vaakalaudalla. Jos hän tässä joutuisi tappiolle, kaikki toivo vallasta olisi mennyttä, maailman valtakunnat tulisivat lopullisesti kuulumaan Kristukselle ja saatana itse kukistettaisiin ja heitettäisiin ulos. Mutta jos Kristus voitettaisiin, koko maailma tulisi saatanan valtakunnaksi ja ihmiskunta joutuisi ainiaaksi hänen valtaansa. Taistelu silmiensä edessä Kristus koko sydämestään pelkäsi eroa Jumalasta. Saatana kertoi hänelle, että jos hän tulisi takaajaksi syntisen maailman puolesta, ero olisi ikuinen. Hänet laskettaisiin kuuluvaksi saatanan valtakuntaan, eikä hän koskaan enää voisi olla yhtä Jumalan kanssa.

Entä mitä tällä uhrilla voitettaisiin? Miten toivottomalta näyttikään ihmisten syyllisyys ja kiittämättömyys! Saatana kuvasi tilanteen Lunastajalle karkeimmalla tavalla: »Kansa, joka väittää olevansa sekä ajallisesti että hengellisesti paremmassa asemassa kuin muut kansat, on sinut hylännyt. Se koettaa tuhota sinut, joka olet kaikkien, sille erikoisena kansana annettujen lupausten perustus, keskipiste ja sinetti. Eräs opetuslapsesi, joka on kuunnellut opetuksiasi ja ollut ensimmäisiä seurakuntatyössä, pettää sinut. Eräs innokkaimmista seuraajistasi kieltää sinut. Kaikki jättävät sinut.» Kristuksen koko olemus kauhistui tätä ajatusta. Hänen sydämensä mursi se, että ne, joita hän oli tullut pelastamaan ja joita hän niin suuresti rakasti, liittyivät saatanan vehkeilyihin. Taistelu oli kauhea. Se käsitti hänen kansansa, syyttäjiensä ja pettäjiensä syyllisyyden ja pahan vallassa olevan maailman syyllisyyden. Ihmisten synnit lepäsivät raskaina Kristuksen päällä, ja tunne Jumalan vihasta syntiä kohtaan oli musertamaisillaan hänet.

[237]

Katsele häntä punnitsemassa hintaa, joka ihmissielusta on maksettava. Tuskissaan hän tarrautuu kylmään maahan ikään kuin estääkseen itseään tulemasta vedetyksi kauemmas Jumalasta. Yön kylmä kaste lankeaa hänen maassa makaavan ruumiinsa ylle, mutta hän ei sitä huomaa. Hänen kalpeilta huuliltaan pääsee katkera huuto: »Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta pois tämä malja.»

Mutta hän lisää nytkin: »Ei kuitenkaan niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä.»

Jeesus etsii tukea opetuslapsista

Ihmissydän kaipaa myötätuntoa kärsimyksissä. Kristus tunsi tämän kaipauksen olemuksensa pohjia myöten. Sielunsa äärimmäisessä hädässä hän tuli opetuslastensa luo ja hartaasti halusi saada kuulla jonkin lohdun sanan niiltä, joita hän niin usein oli siunannut ja lohduttanut ja suojannut suruissa ja ahdistuksissa. Hän, jolla aina oli ollut heille myötätunnon sanoja, kärsi nyt yliluonnollista tuskaa, ja hän kaipasi saada tietää, että he rukoilivat hänen puolestaan ja itsensä puolesta. Miten synkältä näyttikään synnin ilkeä luonne! Suuri oli kiusaus jättää ihmiskunta itse kantamaan syyllisyytensä seuraukset, koska hän oli viaton Jumalan edessä. Jospa hän vain tietäisi, että hänen opetuslapsensa ymmärsivät tämän ja antoivat sille arvoa, hän saisi uutta voimaa.

Hän nousi tuskallisesti ponnistaen ja kulki horjuen sille paikalle, jonne hän oli jättänyt opetuslapsensa. Mutta hän »tapasi heidät nukkumasta». Jos hän olisi tavannut heidät rukoilemasta, hän olisi tuntenut suurta helpotusta. Jos he olisivat paenneet Jumalan suojaan, jotta saatanan voimat eivät heitä voittaisi, hän olisi tullut lohdutetuksi heidän lujasta uskostaan. Mutta he eivät olleet ottaneet vaarin yhä toistetusta kehotuksesta: »Valvokaa ja rukoilkaa.» Aluksi he olivat olleet hyvin huolissaan nähdessään Mestarinsa, joka tavallisesti oli niin tyyni ja maltillinen, kamppailevan tuskan kanssa, jota he eivät voineet käsittää. He olivat rukoilleet kuullessaan hänen äänekkäät tuskanhuutonsa. Heillä ei ollut aikomusta hylätä Herraansa, mutta heidät oli vallannut uneliaisuus, jonka he olisivat voineet ravistaa pois, jos he olisivat jatkuvasti rukoilleet Jumalaa. He eivät käsittäneet valvomisen ja vakavan rukouksen merkitystä kiusauksen vastustamisessa.

Juuri vähän ennen kuin Jeesus oli opetuslapsineen saapunut puutarhaan, hän oli lausunut heille: »Tänä yönä te kaikki loukkaannutte minuun.» He olivat hänelle varmasti vakuuttaneet menevänsä hänen kanssaan sekä vankilaan että kuolemaan. Ja itseensä luottava Pietariparka oli sanonut: »Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, niin minä en koskaan loukkaannu» (Mark. 14: 27, 29). Opetuslapset luot-

tivat itseensä eivätkä katsoneet voimakkaaseen Auttajaansa, kuten Kristus oli neuvonut heitä tekemään. Niin sitten kävi, että kun Vapahtaja eniten olisi tarvinnut heidän myötätuntoaan ja rukouksiaan, he nukkuivat sikeästi. Pietarikin nukkui.

Myös Johannes, rakastettu opetuslapsi, joka oli nojannut Jeesuksen rintaa vasten, nukkui. Tosiaankin, Johanneksen rakkauden Mestariaan kohtaan olisi tullut pitää hänet hereillä. Hänen hartaiden rukoustensa olisi pitänyt yhtyä hänen rakkaan Vapahtajansa rukouksiin tämän suurimman tuskan hetkenä. Vapahtaja oli viettänyt kokonaisia öitä rukoillen opetuslastensa puolesta, jotta heidän uskonsa ei horjuisi. Jos Jeesus nyt olisi tehnyt Jaakobille ja Johannekselle sen kysymyksen, jonka hän kerran oli heille tehnyt: »Voitteko juoda sen maljan, jonka minä olen juova, ja tulla kastetuksi sillä kasteella, jolla minut kastetaan?» he eivät olisi uskaltaneet vastata: »Voimme» (Matt. 20: 22).

Opetuslapset heräsivät Jeesuksen ääneen, mutta he tuskin tunsivat häntä, sillä hänen kasvonsa olivat niin muuttuneet tuskasta. Jeesus puhutteli Pietaria lausuen: »Simon, nukutko? Etkö jaksanut yhtä hetkeä valvoa? Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen; henki tosin on altis, mutta liha on heikko.» Opetuslasten heikkous herätti Jeesuksessa sääliä. Hän pelkäsi, etteivät he voisi kestää sitä koetusta, joka heitä kohtaisi, kun hänet petettäisiin ja surmattaisiin. Hän ei nuhdellut heitä, sanoi ainoastaan: »Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen.» Suurten kärsimyksiensäkin keskellä hän koetti puolustaa heidän heikkouttaan. »Henki tosin on altis», hän sanoi, »mutta liha on heikko.»

Toinen rukouskamppailu

Yliinhimillinen tuska valtasi jälleen Jumalan Pojan, ja heikkona ja uupuneena hän horjui entiselle taistelupaikalleen. Hänen kärsimyksensä olivat vielä suuremmat kuin ennen. Kun sieluntuska valtasi hänet, »hänen hikensä oli niinkuin veripisarat, jotka putosivat maahan». Sypressit ja palmut olivat hänen kärsimystensä äänettämiä todistajia. Niiden lehdiltä tipahteli hänen päälleen raskaita kastepisaroita, ikään kuin luonto olisi itkenyt Luojansa tähden, joka yksin kamppaili pimeyden valtojen kanssa.

Hetkistä aikaisemmin Jeesus oli vahvan setrin tavoin kestänyt sen vastustuksen myrskyn, joka hänen yllään raivosi. Lujatahtoiset ihmiset, joiden sydän oli täynnä pahuutta ja viekkautta, olivat turhaan yrittäneet hämmentää ja voittaa hänet. Hän esiintyi jumalallisessa voimassaan Jumalan Poikana. Nyt hän oli kuin raivoavan myrskyn taittama ja murtama ruoko. Hän oli voittajana lähestynyt työnsä päätöstä saavuttaen joka askelella voiton pimeyden valloista. Jo kirkastettuna hän oli väittänyt olevansa yhtä Jumalan kanssa. Hän oli varmallalla äänellä veisannut ylistysvirren. Hän oli puhunut opetuslapsilleen rohkaisevia ja helliä sanoja. Nyt oli tullut pimeyden valtojen hetki. Nyt hänen äänensä kuului yön hiljaisuudessa, ei voitonvarmana vaan tuskantäyteisenä. Uneliaitten opetuslasten korviin kuuluivat Vapahtajan sanat: »Isäni, jos tämä malja ei voi mennä minun ohitseni, minun sitä juomattani, niin tapahtukoon sinun tahtosi.»

Uudelleen opetuslasten luona

Opetuslasten ensimmäinen ajatus oli mennä Jeesuksen luokse, mutta hän oli pyytänyt heitä pysymään paikallaan valvoen ja rukoillen. Kun Jeesus tuli heidän luokseen, hän tapasi heidät yhä nukkumassa. Hän oli jälleen kaivannut heidän seuraansa kuullakseen opetuslapsiltaan joitakin sanoja, jotka toisivat lievitystä ja särkisivät sen pimeyden lumouksen, joka oli saamaisillaan hänet valtaansa. Mutta heidän silmänsä olivat käyneet kovin raukeiksi, »ja he eivät tienneet, mitä hänelle vastaisivat». Hänen läsnäolonsa sai heidät hereille. He näkivät hänen kasvoillaan verisen tuskanhien jälkiä, ja he joutuivat pelon valtaan. He eivät voineet käsittää hänen sielunsa tuskaa. »Niin runneltu, ei enää ihmisenkaltainen, oli hänen muotonsa, hänen hahmonsä ei ollut ihmislusten hahmo» (Jes. 52:14).

Kolmas rukouskamppailu

[241]

Jeesus kääntyi takaisin, palasi entiselle paikalleen ja vaipui pitkälle maahan suuren pimeyden kauhun valtaamana. Jumalan Pojan inhimillinen luonto värisi tuona koetushetkenä. Hän ei nyt rukoillut, ettei hänen opetuslastensa usko horjuisi, vaan hän rukoili oman kiusatun ja ahdistetun sielunsa puolesta. Nyt oli tullut se kauhea hetki, jolloin maailman kohtalo ratkaistaisiin. Ihmiskunnan kohtalo

oli vaakalaudalla. Kristus voisi vieläkin kieltäytyä juomasta maljaa, joka kuului syntiselle ihmiselle. Se ei vielä olisi liian myöhäistä. Hän voisi pyyhkiä verisen hien otsaltaan ja jättää ihmisen synteineen perikatoon. Hän saattaisi sanoa: Kärsiköön rikollinen itse rangais-
tuksen synneistään; minä palaan Isäni luo. Tahtooko Jumalan Poika juoda katkeran nöyryytyksen ja tuskan maljan? Tahtooko viaton kärsiä synnin kirouksen seuraukset pelastaakseen syylliset? Jeesuksen kalpeilta vapisevilta huulilta kuuluvat sanat: »Isäni, jos tämä malja ei voi mennä minun ohitseni, minun sitä juomatta, niin tapahtukoon sinun tahtosi.»

Kolme kertaa hän lausui tuon rukouksen. Kolme kertaa hänen ihmisluontonsa värisi tuon viimeisen, suurimman uhrin edessä. Mutta nyt nousee ihmiskunnan historia maailman Lunastajan silmien eteen. Hän näkee, että jos lainrikkojat jätetään oman onnensa nojaan, he joutuvat perikatoon. Hän näkee ihmisen avuttomuuden. Hän näkee synnin voiman. Tuomitun maailman huudot ja valitukset kaikuvat hänen korviinsa. Hän näkee, mikä kohtalo sitä odottaa, ja hän tekee ratkaisunsa. Hän haluaa hinnalla millä tahansa lunastaa ihmisen itselleen. Hän ottaa vastaan verikasteensa, jotta hänen kauttaan ne miljoonat, jotka ovat tuomitut perikatoon, voisivat saada iankaik-
kisen elämän. Hän on jättänyt taivaan kartanot, missä kaikki on puhtautta, onnea ja kirkkautta, pelastaakseen tuon yhden kadonneen lampaan, yhden syntiinlangenneen maailman. Eikä hän tahdo luopua tästä tehtävästään. Hän haluaa sovittaa ihmiskunnan, joka on ollut halukas syntiin. Nyt hänen rukouksensa huokuu nöyrää alistumista: »Jos tämä malja ei voi mennä minun ohitseni, minun sitä juomattani, niin tapahtukoon sinun tahtosi.»

Sieluntaistelun päätös ja voitto

Tehtyään päätöksensä hän vaipui kuin kuolleena maahan, josta oli osittain jo noussut. Missä olivat nyt hänen opetuslapsensa asettaakseen hellästi kätensä nääntyvän Mestarin pään alle ja kos-
tuttaakseen hänen otsaansa, joka todella oli niin runneltu, ei enää ihmisenkaltainen? Vapahtaja polki viinikuurnan yksin, eikä yhtään ihmistä ollut hänen kanssaan. Mutta Jumala kärsi yhdessä Poikansa kanssa. Enkelit katselivat Vapahtajan tuskaa. He näkivät Herransa saatanan legioonain ympäröimänä. Värisyttävä, salaperäinen kau-

hu painoi hänen mieltään. Taivaassa vallitsi syvä äänettömyys. Ei yhteenkään harpun kieleen koskettu. Jos ihmisten olisi suotu nähdä enkelijoukon hämmästys sen vaieten katsellessa, miten Isä peitti rakastetulta Pojaltaan valonsa, rakkautensa ja kirkkautensa säteet, he voisivat paremmin ymmärtää, miten vastenmielistä synti on hänen silmissään.

[242]

Lankeamattomat maailmat ja taivaan enkelit seurasivat kiinnostuneina, kuinka taistelu lähestyi loppuaan. Saatana liittolaisineen, luopiojoukkoineen, tarkkasi innokkaana tätä lunastustyön vaihetta. Sekä hyvät että pahat voimat odottivat saavansa nähdä, minkä vastauksen Kristus saisi kolme kertaa toistamaansa rukoukseen. Enkelit olisivat halunneet tuoda lievitystä kärsivälle Jumalan Pojalle mutta eivät voineet. Kristukselle ei ollut mitään pakotietä. Tänä kauheana hetkenä, jolloin kaikki oli vaakalaudalla, jolloin salaperäinen malja vapisi kärsivän kädessä, taivas aukeni, valo loisti tämän ratkaisevan hetken pimeyteen, ja se mahtava enkeli, joka seisoo Jumalan edessä sillä paikalla, josta saatana karkotettiin, tuli Kristuksen luo. Enkeli ei tullut ottamaan maljaa Kristuksen kädestä, vaan vahvistamaan häntä juomaan sen vakuuttaen hänelle Isän rakkautta. Hän tuli antamaan voimaa tälle jumalallisiin himilliselle välimiehelle. Hän viittasi avoinna olevaan taivaaseen kertoen sieluista, jotka pelastuisivat hänen kärsimystensä seurauksena. Hän vakuutti, että hänen Isänsä on suurempi ja voimakkaampi kuin saatana, että hänen kuolemansa johtaisi saatanan täydelliseen tappioon sekä että tämän maailman hallitus annettaisiin Korkeimman pyhille. Hän kertoi hänelle, että hän saisi nähdä sielunsa vaivan palkan ja tulla ravituksi, sillä hän saisi nähdä suuren ihmisjoukon iankaikkisesti pelastettuna.

Kristuksen tuska ei lakannut, mutta hänen alakuloisuutensa ja masennuksensa hävisi. Myrsky ei ollut yhtään vaimentunut, mutta hän, johon se kohdistui, oli saanut voimaa kohdata sen raivon. Hän astui esiin tyynenä ja rauhallisena. Hänen verentahraamilla kasvoillaan lepäsi taivaallinen rauha. Hän oli kestänyt sellaista, mitä ei yksikään ihminen voisi kestää, sillä hän oli maistanut kuoleman kärsimykset jokaisen ihmisen puolesta.

Jeesus vangitaan

Vapahtajaa ympäröivä valo oli äkkiä herättänyt nukkuvat opetuslapset. He näkivät enkelin kumartuvan maassa makaavan Mestarin yli. He näkivät hänen painavan Vapahtajan pään rinnalleen ja osoittavan kohden taivasta. He kuulivat hänen äänensä suloisen musiikin tavoin puhuvan lohdun ja toivon sanoja. Opetuslasten mieleen tuli heidän kirkastusvuorella näkemänsä näky. He muistivat myös [243] kirkkauden, joka temppelissä oli ympäröinyt Kristusta, ja pilvestä [244] kuuluvan Jumalan äänen. Nyt tuo sama kirkkaus ilmestyi jälleen, eikä heidän enää tarvinnut pelätä Mestarinsa puolesta. Hän oli Jumalan huomassa, ja mahtava enkeli oli lähetetty varjelemaan häntä. Opetuslapset vaipuvat jälleen väsymyksen valtaamina samaan kummalliseen horrostilaan, joka voittaa heidät. Ja niin Jeesus jälleen tapaa heidät nukkumasta.

Hän katsoi heihin murheellisena ja lausuu: »Te nukutte vielä ja lepäätte. Katso, hetki on lähellä, ja Ihmisen Poika annetaan syntisten käsiin.»

Puhuessaan nämä sanat hän kuuli häntä etsivän roskajoukon askelet ja sanoi: »Nouskaa, lähtekäämme; katso, se on lähellä, joka minut kavaltaa.»

Äskeisestä tuskasta ei näkynyt jälkeäkään, kun Jeesus astui kohtaamaan pettäjäänsä. Hän seiso i opetuslastensa edessä ja sanoi: »Ketä te etsitte?» Tulijat vastasivat: »Jeesusta, Nasaretilaista.» Jeesus vastasi: »Minä se olen.» Näiden sanojen aikana enkeli, joka juuri oli palvellut Jeesusta, asettui hänen ja roskajoukon väliin. Jumalallinen valo kirkasti Vapahtajan kasvot, ja kyyhkysennäköinen olento varjosi hänet. Murhanhimo i joukko ei voinut kestää hetkeäkään tätä taivaallista kirkkautta. He hoippuivat taaksepäin. Papit, vanhimmat, sotilaat, vieläpä Juudaskin kaatuivat kuin kuolleina maahan.

Enkeli poistui, ja valo katosi. Jeesuksella olisi ollut tilaisuus paeta, mutta hän jäi rauhallisesti paikalleen. Hän seiso i kuin kirkastettuna tuon paatuneen joukon keskellä, joka nyt makasi avuttomana maassa hänen jaloissaan. Opetuslapset katselivat näkyä ihmetyksen ja pelon vallassa.

Mutta näky muuttui pian. Joukko nousi jaloilleen. Roomalaiset sotilaat, papit ja Juudas kerääntyivät Jeesuksen ympärille. He häpesivät äskeistä heikkouttaan ja pelkäsivät, että hän vielä pakenisi.

Jälleen Lunastaja kysyi: »Ketä etsitte?» He olivat saaneet todistuksen siitä, että heidän edessään seiso i Jumalan Poika, mutta he eivät halunneet uskoa sitä. Kysymykseen: »Ketä te etsitte?» he vastasivat jälleen: »Jeesusta, Nasaretilaista.» Silloin Vapahtaja sanoi: »Minähän sanoin teille, että minä se olen. Jos te siis minua etsitte, niin antakaa näiden mennä.» Näin sanoessaan hän osoitti opetuslapsiaan. Hän tiesi, miten heikko heidän uskonsa oli, ja hän koetti varjella heitä kiusauksilta ja koettelemuksilta. Hän oli valmis uhraamaan itsensä heidän tähtensä.

Juudas, pettäjä, ei unohtanut, mitä osaa hänen piti esittää. Kun joukko saapui puutarhaan, hän näytti tietä ylimmäisen papin seuraamana. Jeesuksen kiinniottajille hän oli antanut merkin sanoen: »Se, jolle minä suuta annan, hän se on; ottakaa hänet kiinni» (Matt. 26: 48). Nyt hän on ikään kuin hänellä ei olisi mitään tekemistä heidän kanssaan. Hän tulee lähelle Jeesusta ja tarttuu tuttavallisesti häntä kädestä. »Terve, rabbi!» hän sanoo ja suutelee häntä yhä uudelleen ja näyttää itkevän ikään kuin myötätunnosta häntä kohtaan tänä vaaran hetkenä.

Jeesus sanoi hänelle: »Ystäväni, mitä varten sinä tänne tulit?» [245] Hänen äänensä värisi surusta hänen lisätessään: »Juudas, suunantamisellako sinä Ihmisen Pojan kavallat?» Tämä vetoomus olisi voinut herättää pettäjän omantunnon ja liikuttaa hänen kylmää sydäntään, mutta kunniantunto, uskollisuus ja hellyys olivat jättäneet hänet. Hän seiso i siinä julkeana ja uhmaten, osoittamatta vähintäkään halua katumukseen. Hän oli antautunut saatanan haltuun eikä hänellä siksi ollut voimaa vastustaa häntä. Jeesus ei kieltäytynyt petturin suudelmasta.

Joukko tuli rohkeammaksi nähdessään Juudaksen koskettavan häntä, joka juuri äsken oli kirkastettu heidän silmiensä edessä. He kävivät nyt käsiksi Jeesukseen ja ryhtyivät sitomaan noita helliä käsiä, jotka aina olivat tehneet vain hyvää.

Opetuslapset olivat luulleet, ettei heidän Mestarinsa antaisi vangita itseään. Sillä sama voima, joka oli saanut kiinniottajat kaatumaan maahan ikään kuin kuolleina, voisi pitää heidät avuttomina, kunnes Jeesus seuralaisineen olisi paennut. He olivat pettyneitä ja harmissaan nähdessään tuotavan köysiä hänen sitomisekseen, jota he rakastivat. Vihoissaan Pietari tempaisi nopeasti miekkansa ja koetti puolustaa Mestariaan, mutta sai sivalletuksi vain korvan ylimmäisen

papin palvelijalta. Kun Jeesus näki, mitä tapahtui, hän irrotti kätensä, joita roomalaiset sotilaat lujasti pitelivät, ja sanoen: »Sallikaa vielä tämäkin», hän kosketti haavoittunutta korvaa, joka heti parani. Sitteen hän sanoi Pietarille: »Pistä miekkasi tuppeen; sillä kaikki, jotka miekkaan tarttavat, ne miekkaan hukkuvat. Vai luuletko, etten voi rukoilla Isääni, niin että hän lähettäisi heti minulle enemmän kuin kaksitoista legioonaa enkeleitä?» - yhden legioonan jokaista opetuslasta kohti. Oi, ajattelivat opetuslapset, miksi hän ei sitten pelasta itseään ja meitä? Vastaukseksi heidän lausumattomaan ajatukseensa hän jatkoi: »Mutta kuinka silloin kävisivät toteen kirjoitukset, jotka sanovat, että näin pitää tapahtuman?» »Enkö joisi maljaa, jonka Isäni on minulle antanut?»

Juutalaisten johtajien virallinen arvokkuus ei ollut estänyt heitä liittymästä Jeesuksen takaaajajiin. Hänen vangitsemisensä oli liian tärkeä asia jätettäväksi käskynalaisten toimitettavaksi, siksi viekkaat papit ja vanhimmat olivat yhdessä temppeleipalvelijoiden ja roska-väen kanssa seuranneet Juudasta Getsemaneen. Millaiseen seuraan nuo arvohenkilöt liittyivätkään - roskajoukkoon, joka janosi seikkailua ja oli varustautunut kaikenlaisilla aseilla ikään kuin villieläintä metsästääkseen.

Jeesus kääntyi pappeihin ja vanhimpiin ja kiinnitti heihin tutkivan katseensa. Hänen lausumiaan sanoja he eivät koskaan elämässään unohtaisi. Ne olivat Kaikkivaltiaan teräviä nuolia. Arvokkaasti hän lausui: »Niinkuin ryöväriä vastaan te olette lähteneet minua miekoilla ja seipäillä vangitsemaan.» Joka päivä olen istunut tempelissä opettamassa. Teillä oli silloin hyvä tilaisuus ottaa minut kiinni, mutta ette sitä tehneet. Yö soveltuu paremmin teidän työhönne. »Mutta tämä on teidän hetkenne ja pimeyden valta.»

Opetuslapset olivat kauhuissaan nähdessään Jeesuksen sallivan vangita ja sitoa itsensä. He olivat loukkaantuneet siitä, että hän salli tämän nöyryytyksen itselleen ja heille. He eivät voineet ymmärtää hänen käytöstään, ja he paheksuivat hänen antautumistaan joukon käsiin. Vihan ja pelon vallassa Pietari ehdotti, että he pelastaisivat itsensä. Hänen neuvoaan seuraten »he kaikki jättivät hänet ja pakenivat». Mutta Kristus oli ennustanut tämän pakenemisen. »Katso», hän oli sanonut, »tulee hetki ja on jo tullut, jona teidät hajotetaan kukin tahollensa ja te jätätte minut yksin; en minä kuitenkaan yksin ole, sillä Isä on minun kanssani» (Joh. 16: 32).

Yli Kidronin puron, ohi puutarhojen ja oliivilehtojen ja läpi nukkuvan kaupungin hiljaisten katujen Jeesusta vietiin kiireesti. Keskiyö oli jo ohi, ja häntä seuraavan rähisevän roskajoukon huudot kaikuivat räikeinä yön äänettömyydessä. Vapahtaja oli sidottu ja tarkoin vartioitu, ja hän liikkui vaivalloisesti, mutta hänen vangitsijansa riensivät nopein askelin hänen kanssaan Hannaan, entisen ylimmäisen papin, palatsia kohden.

Hannaan kuulusteltavana

Hannas oli virassa olevan pappissuvun päämies, ja kunnioituksesta hänen ikäänsä kohtaan kansa tunnusti hänet ylipapiksi. Hänen neuvoaan kysyttiin ja noudatettiin Jumalan äänenä. Hänen täytyi ensimmäisenä saada nähdä Jeesus pappien vankina, hänen täytyi olla saapuvilla vankia kuulusteltaessa, koska kansa pelkäsi, että kokemattomampi Kaifas ei pystyisi saavuttamaan sitä tarkoitusta, johon he tähtäisivät. Hänen taitoaan, viekkauttaan ja kekseliäisyyttään oli käytettävä tässä tilaisuudessa, sillä joka tapauksessa Kristuksen tuomitseminen täytyi varmistaa.

Kristusta oli tutkittava mahdollisesti sanhedrinin edessä, mutta Hannaan edessä hän joutui alustavan kuulustelun alaiseksi. Rooman hallituksen alaisena sanhedrin ei voinut toimeenpanna kuolemantuomiota. Se voi vain tutkia vankia ja julistaa tuomion, joka alistettiin roomalaisten viranomaisten hyväksyttäväksi. Siksi oli välttämätöntä esittää Kristusta vastaan syytöksiä, joita roomalaisetkin pitäisivät raskauttavina. Oli löydettävä myös syytös, joka tuomitsisi hänet juutalaisten silmissä. Useat papeista ja hallitusmiehistä olivat tulleet synnintuntoon Kristuksen opetusten johdosta, ja vain erottamisen pelko esti heitä tunnustamasta häntä. Papit muistivat hyvin Nikodeemuksen kysymyksen: »Tuomitseeko lakimme ketään, ennenkuin häntä on kuulusteltu ja saatu tietää, mitä hän on tehnyt?» (Joh. 7: 51). Tämä kysymys oli silloin aiheuttanut neuvoston hajaantumisen

[249] ja tehnyt heidän suunnitelmansa tyhjiksi. Joosef Arimatialaista ja Nikodeemusta ei tällä kertaa kutsuttaisi, mutta oli muita, jotka ehkä uskaltaisivat puhua oikeuden puolesta. Oikeudenkäynti pitäisi ohjata niin, että se yhdistäisi sanhedrinin jäsenet Kristusta vastaan. Oli kaksi syytöstä, jotka papit halusivat esittää. Jos Jeesus voitaisiin todistaa jumalanpilkkajaksi, juutalaiset tuomitsisivat hänet. Jos taas voitaisiin todistaa hänet kapinalliseksi, hän varmasti saisi tuomion myös roomalaisilta. Hannas koetti ensin saada aikaan toisen syytöksen. Hän kyseli Jeesukselta hänen opetuslapsistaan ja opistaan ja toivoi vangin lausuvan jotakin, mikä antaisi hänelle sopivaa aineistoa. Hän koetti puristaa hänestä esiin jonkin lausunnon, joka todistaisi, että hän koetti järjestää salaliittoa saadakseen sen avulla perustetuksi uuden valtakunnan. Silloin papit voisivat jättää hänet roomalaisten käsiin rauhanhäiritsijänä ja kapi nannostajana.

Kristus luki pappien aikeet kuin avoimesta kirjasta. Ikään kuin hän olisi nähnyt tutkijansa sielun sisimpään hän sanoi, ettei hänen ja hänen seuraajiensa välillä ollut mitään salaista liittoa ja ettei hän ollut kutsunut heitä koolle salaa ja pimeän aikana salatakseen aikeitaan. Hänen tarkoituksessaan ja opissaan ei ollut mitään salaista. »Minä olen julkisesti puhunut maailmalle», hän vastasi, »minä olen aina opettanut synagoogissa ja pyhäkössä, joihin kaikki juutalaiset kokoontuvat, enkä ole salassa puhunut mitään.»

Vapahtaja asetti oman työtapansa syyttäjiensä menettelyn vastakohtaksi. He olivat kuukausimääriä ajaneet häntä takaa, koettaneet kietoa häntä ja saattaa hänet salaisen tuomioistuimen eteen, missä he väärin todistajien avulla saavuttaisivat sen, mitä heidän oli mahdoton saavuttaa rehellisin keinoin. Nyt he toteuttivat tarkoituksiaan. Heidän työtapoihinsa kuului antaa roska joukon ottaa hänet kiinni keskiyöllä, pilkata ja pidellä häntä pahoin, ennen kuin hänet oli tuomittu tai häntä edes syytettykään. He toimivat lainvastaisesti. Heidän lakinsa mukaan jokaista ihmistä piti kohdella viattomana, kunnes hänet todistettaisiin syylliseksi. Papit olivat oman lakinsa mukaan syyllisiä.

Jeesus kääntyi kuulustelijaansa päin ja sanoi: »Miksi minulta kysyt?» Eivätkö papit ja hallitusmiehet olleet lähettäneet vakoojia seuraamaan hänen toimiaan ja kertomaan hänen jokaisen sanansa? Eivätkö nämä olleet olleet saapuvilla aina, kun kansa kokoontui, ja vieneet papeille tietoa kaikista hänen sanoistaan ja teoistaan? »Kysy

niiltä, jotka ovat minua kuulleet», Jeesus sanoi, »mitä minä olen heille puhunut; katso, he tietävät, mitä minä olen sanonut.»

Vastauksen varmuus vaiensi Hannaan. Peläten Jeesuksen lausuvan hänen menettelytavastaan jotakin, jonka hän toivoi pysyvän salassa, hän ei sillä kertaa kysellyt häneltä enempää. Eräs Hannaan palvelijoista, täynnä kiukkua nähdessään ylimmäisen papin vaiennettuna, löi Jeesusta kasvoihin ja sanoi: »Niinkö sinä vastaat ylimmäiselle papille?»

Jeesus vastasi tyynesti: »Jos pahasti puhuin, niin näytä toteen, että se on pahaa; mutta jos mina puhuin oikein, niiksi minua lyöt?» Hän ei lausunut kiivaita, kostonhimoisia sanoja. Hänen tyyni vastauksensa tuli hänen synnittömästä, kärsivällisestä ja lempeästä sydämestään, jota ei voitu ärsyttää vihaan.

[250]

Kristus kärsi suuresti pahoinpitelystä ja herjauksesta. Ja tätä halpamaista kohtelua hän sai osakseen olennoilta, jotka hän oli luonut ja joiden puolesta hän antoi äärettömän uhrin. Hänen kärsimyksensä olivat suhteellisia hänen täydelliseen pyhyyteensä ja vihaansa syntiä kohtaan. Jatkuvaa kärsimystä merkitsi jo se, että häntä kuulustelevat miehet olivat hänen julkisia vihollisiaan. Hänestä oli syvästi vastenmielistä olla sellaisten ihmisten ympäröimänä, jotka olivat saatanan hallittavina. Ja hän tiesi voivansa silmänräpäyksessä, paljastamalla jumalallisen voimansa, painaa julmat kiduttajansa maan tomuun. Tämä teki tutkinnon vielä vaikeammaksi kestää.

Juutalaiset odottivat Messiasta, jolla olisi ulkonaista loistoa. He toivoivat hänen voimakkaan tahtonsa yhdellä ilmauksella muuttavan ihmisten ajatusten suunnan ja pakottavan heidät tunnustamaan hänen herruutensa. Näin he uskoivat hänen vahvistavan oman valtansa ja tyydyttävän heidän kunnianhimoiset toiveensa. Kun siis Kristusta kohdeltiin halveksien, hänelle tuli voimakas kiusaus ilmaista jumalallinen luonteensa. Yhdellä sanalla tai katseella hän saattoi pakottaa vainoojansa tunnustamaan, että hän oli kuninkaiden ja ruhtinaiden, pappien ja temppelin valtias. Mutta hänen vaikeana tehtävänä oli pysyä valitsemassaan ihmisen osassa.

Taivaan enkelit seurasivat jokaista liikettä, joka suuntautui heidän rakastettua johtajaansa vastaan. He halusivat vapauttaa Kristuksen. Jumalan alaisina enkelit ovat kaikkivoipia. Kerran he totellen Kristuksen käskyä surmasivat yhtenä yönä assyrialaista sotajoukoista satakahdeksankymmentäviisi tuhatta miestä. Miten helppo olisikaan

ollut enkelien, jotka katselivat Kristuksen häpeällistä tutkimista, ilmaista suuttumuksensa tuhoamalla Jumalan vastustajat. Mutta heitä ei käsketty tähän. Hän, joka olisi voinut tuomita vihollisensa kuolemaan, sieti heidän julmuuttaan. Hänen rakkautensa Isäänsä kohtaan ja ennen maailman perustamista antamansa lupaus tulla syntien kantajaksi saivat hänet valittamatta kestäämään niiden julmaa kohtelua, joita hän tuli pelastamaan. Hänen tehtäväänsä kuului ihmisenä kestää kaikki herjaukset ja solvaukset, joita ihmiset voivat kasata hänen päälleen. Ihmiskunnan ainoa toivo oli siinä, että Kristus alistuisi kaikkeen siihen, mitä hän sai osakseen ihmisten taholta.

Kristus ei ollut sanonut mitään, mistä hänen syyttäjänsä olisivat voineet hyötyä, mutta kuitenkin hän oli sidottu osoitukseksi siitä, että hänet oli tuomittu. Asian käsittelyn piti kuitenkin näyttää oikeudenmukaiselta, ja oli välttämätöntä, että sillä oli laillisen oikeudenkäynnin leima. Tätä viranomaiset olivatkin päättäneet kiirehtiä.

[251] He tiesivät kansan pitävän Jeesusta kunnialla ja pelkäsivät, että jos hänen vangitsemisestaan hälistäisiin laajalti ympäri, hänet yritettäisiin vapauttaa. Jos taas oikeudenkäyntiä ja tuomiota ei voitaisi panna toimeen heti, asia viivästyisi viikolla pääsiäisjuhlan johdosta, ja tämä saattaisi tehdä heidän suunnitelmansa tyhjiksi. Jeesuksen tuomion aikaansaaminen oli suuresti riippuvainen kansanjoukon huudosta, joukon, josta huomattava osa oli Jerusalemin roskaväkeä. Jos ratkaisu siirtyisi viikolla, kiihtymys laimentuisi ja olisi luultavaa, että syntyisi vastavaikutus. Ihmisten parempi minä nousisi puolustamaan Kristusta, ja monet esittäisivät todistuksia hänen hyväkseen tuoden esiin hänen tekemiään ihmetöitä. Tämä lisäisi yleistä suuttumusta sanhedrinia kohtaan. Heidän menettelytapansa tuomittaisiin ja Jeesus päästettäisiin vapaaksi vastaanottamaan kansanjoukkojen

[252] uusia kunnianosoituksia. Siksi papit ja hallitusmiehet päättivät, että ennen kuin heidän tarkoituksensa tulisi ilmi, Jeesus olisi jätettävä roomalaisten käsiin.

Kaifaan edessä

Mutta ennen kaikkea oli löydettävä syyte. Vielä ei ollut mitään löytynyt. Hannas määräsi Jeesuksen vietäväksi Kaifaan luo. Kaifas kuului saddukealaisiin, joista jotkut olivat nyt Jeesuksen katkerimpia vihollisia. Vaikka Kaifaalta puuttuikin luonteen lujutta, hän oli

aivan yhtä ankara, sydämetön ja häikäilemätön kuin Hannaskin. Hän ei jättäisi mitään keinoja käyttämättä tuhotakseen Jeesuksen. Nyt oli varhainen aamu ja hyvin hämärää. Soihtujen ja lyhtyjen valossa tuo aseistettu joukko lähti vankeineen ylimmäisen papin palatsiin. Täällä, sanhedrinin jäsenten kokoontuessa, Hannas ja Kaifas jälleen tutkivat Jeesusta mutta tuloksetta.

Kun neuvosto oli kokoontunut oikeussaliin, Kaifas istuutui puheenjohtajan paikalle. Kummallakin puolella olivat tuomarit ja ne, joita oikeudenkäynti erityisesti kiinnosti. Roomalaiset sotilaat olivat asettuneet valtaistuimen alapuolella olevalle lavalle. Valtaistuimen juurella seisoivat Jeesus. Joka ainoa katse oli kiinnittynyt häneen. Jännitys oli miltei sietämätön. Koko joukosta yksin hän oli tyyni ja rauhallinen. Häntä ympäröivä ilmapiirikin tuntui olevan pyhyiden läpitunkema.

Kaifas oli pitänyt Jeesusta kilpailijanaan. Kansan into kuulla Vapahtajaa ja sen ilmeinen halu hyväksyä hänen opetuksensa oli herättänyt katkeraa kateutta ylimmäisen papin mielessä. Mutta kun Kaifas nyt katsoi vankiaan, hänet valtasi hämmästys tämän jalon ja arvokkaan olemuksen edessä. Hän tuli vakuuttuneeksi siitä, että tämä mies oli Jumalan sukua. Seuraavassa hetkessä hän ivallisesti karkotti tuon ajatuksen. Heti sen jälkeen kuului hänen pilkallinen, röyhkeä äänensä vaatien, että Jeesus tekisi jonkin suurista ihmeteostaan heidän edessään. Mutta hänen sanansa kohtasivat Vapahtajan aivan kuin olisivat kaikuneet kuuroille korville. Kansa vertasi Hannaan ja Kaifaan kiihtynyttä ja ilkeätä esiintymistä Vapahtajan rauhalliseen, ylevään käytökseen. Tuon paatuneen joukonkin mielessä heräsi kysymys: Onko tämä Jumalan kaltainen mies tuomittava rikollisena?

Kaifas, joka huomasi, millainen mieliala oli pääsemässä valtaan, joudutti oikeudenkäyntiä.

Jeesuksen viholliset olivat sangen pulmallisessa tilanteessa. He pyrkivät saamaan Jeesuksen tuomituksi mutta eivät tienneet, miten saisivat aikeensa toteutumaan. Neuvoston jäsenenä oli sekä farisealaisia että saddukealaisia. Heidän välillään vallitsi katkera viha ja kiista; joihinkin kiistakysymyksiin he eivät uskaltaneet kajota riidan syntymisen pelosta. Muutamin sanoin Jeesus olisi voinut kiihottaa ennakkoluuloja, joita heillä oli toisiaan kohtaan, ja siten kääntää heidän vihansa pois itsestään. Kaifas tiesi tämän, ja hän halusi välttää riidan syntymistä. Lukuisat todistajat saattoivat näyttää toteen,

[253] että Kristus oli ankarasti arvostellut pappeja ja kirjanoppineita ja että hän oli kutsunut heitä ulkokullatuiksi ja murhamiehiksi, mutta tämän todistuksen esittäminen ei ollut edullista. Saddukealaiset olivat kiivaissa väittelyissään fariseusten kanssa käyttäneet heistä samankaltaista kieltä. Eivätkä roomalaiset olisi antaneet sellaiselle todistukselle mitään arvoa, sillä hekin inhosivat fariseusten teeskentelyä.

Oli runsaasti todistuksia siitä, että Jeesus ei välittänyt juutalaisten perimätavoista ja että hän oli puhunut epäkunnioittavasti monista heidän säädöksistään, mutta perimätavoista farisealaiset ja saddukealaiset olivat ilmiriidassa keskenään, eikä myöskään tällä todistuksella olisi mitään merkitystä roomalaisten silmissä. Kristuksen viholliset eivät uskaltaneet syyttää häntä sapatin rikkomisesta, jottei tutkimuksessa paljastuisi hänen työnsä laatu. Jos hänen parannusihmeensä tuotaisiin päivänvaloon, pappien koko tarkoitus raukeaisi tyhjiin.

Vääriä todistajia oli palkattu syyttämään Jeesusta siitä, että hän kiihotti kapinaan ja koetti muodostaa erillisen hallituksen. Mutta heidän todistuksensa osoittautuivat epämääräisiksi ja ristiriitaisiksi. Kuulustelun aikana he lausunnoillaan kumosivat omat väitteensä.

Toimintansa alussa Jeesus oli sanonut: »Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä.» Profetian kuvakielellä hän täten oli ennustanut oman kuolemansa ja ylösnousemuksensa. »Hän puhui ruumiinsa temppelistä» (Joh. 2: 19, 21). Juutalaiset olivat ymmärtäneet näiden sanojen kirjaimellisesti viittaavan Jerusalemin temppeliin. Kaikesta siitä, mitä Kristus oli sanonut, papit eivät voineet löytää mitään muuta käytettäväksi häntä vastaan kuin tämän. He toivoivat voivansa hyötyä siitä, että esittäisivät nämä sanat väärin. Roomalaiset olivat ottaneet osaa temppelin jälleenrakentamiseen ja kaunistamiseen, ja he ylpeilivät siitä suuresti. Sen häpäiseminen herättäisi varmasti heidän suuttumustaan. Tässä sekä roomalaiset että juutalaiset, farisealaiset ja saddukealaiset olivat yhtä, sillä he kaikki pitivät temppeliä suuressa kunniasa. Tässä asiassa löydettiin kaksi todistajaa, joiden lausunnot eivät olleet niin ristiriitaisia, kuin muiden olivat olleet. Toinen heistä, joka oli lahjottu syyttämään Jeesusta, lausui: »Tämä on sanonut: 'Minä voin hajottaa maahan Jumalan temppelin ja kolmessa päivässä sen rakentaa.'» Näin Kristuksen sanat esitettiin väärin. Jos ne olisi kerrottu juuri sellaisina, kuin hän ne lausui, ne eivät olisi saaneet edes

sanhedrinia tuomitsemaan häntä. Jos Jeesus olisi ollut vain ihminen, kuten juutalaiset väittivät, hänen lausuntonsa olisi ollut vain mielettömyyttä, typerää kerskailua, jota ei olisi voitu pitää jumalanpilkkana. Roomalaisten mielestä hänen sanansa väärin todistajien virheellisesti esittäminäkään eivät sisältäneet mitään sellaista, jota olisi voitu pitää kuolemanrikoksena.

Jeesus kuunteli kärsivällisenä näitä ristiiriitaisia todistuksia. Ei hän lausunut sanaakaan puolustukseksi. Viimein hänen syytäjänsä sekaantuivat, hämmentyivät ja raivostuivat. Oikeudenkäynti ei edistynyt ollenkaan, ja näytti jo siltä, että heidän juonensa raukeaisivat tyhjiin. Kaifas oli epätoivoissaan. Yksi keino oli vielä jäljellä: Kristus täytyisi pakottaa tuomitsemaan itse itsensä. Ylimmäinen pappi nousi tuomioistuimeltaan kasvot kiukusta vääntyneinä. Hänen äänensä ja käytöksensä osoittivat selvästi, että jos hänellä olisi valta siihen, hän iskisi edessään olevan vangin maahan. Hän huudahti: »Etkö vastaa mitään siihen, mitä nämä todistavat sinua vastaan?»

[254]

Jeesus oli vaiti. »Häntä piinattiin, ja hän alistui siihen eikä suutansa avannut; niinkuin karitsa, joka teuraaksi viedään, niinkuin lammas, joka on ääneti keritsijänsä edessä, niin ei hän suutansa avannut» (Jes. 53: 7).

»Oletko sinä Kristus?»

Viimein Kaifas kohotti oikean kätensä taivasta kohti ja lausui juhlallisen valan kaavan mukaisesti: »Minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta, että sanot meille, oletko sinä Kristus, Jumalan Poika.»

Tähän vetoomukseen Kristus ei voinut olla vastaamatta. Oli aika vaieta ja aika puhua. Hän ei ollut puhunut ennen kuin häneltä suoraan kysyttiin. Hän tiesi, että tämä vastaus varmistaisi hänen kuolemansa. Mutta vetoomuksen teki kansan korkeimmaksi tunnustama arvohenkilö Korkeimman nimessä. Kristus ei tahtonut olla osoittamatta laille kuuluvaa kunnioitusta. Sitäpaitsi hänen oma suhteensa Isään asetettiin epäilyksenalaiseksi. Hänen täytyi selvästi ilmaista luonteensa ja tehtävänsä. Jeesus oli lausunut opetuslapsilleen: »Jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa» (Matt. 10: 32). Nyt hän uudisti tämän opetuksen omalla esimerkillään.

[255]

Jokainen oli kääntänyt korvansa kuulemaan ja kiinnittänyt silmänsä häneen hänen vastatessaan: »Sinäpä sen sanoit.» Taivaallinen valo näytti kirkastavan hänen kalpeita kasvojaan hänen lisätessään: »Mutta minä sanon teille: tästedes te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä.»

Hetkisen Kristuksen jumaluus loisti hänen inhimillisyytensä läpi. Ylimmäinen pappi vapisi Vapahtajan läpätunkevan katseen edessä. Tuo katse tuntui lukevan hänen salaisimmatkin ajatuksensa ja syöpyvän hänen sydämeensä. Hän ei milloinkaan elämässään voinut unohtaa tuota vainotun Jumalan Pojan tutkivaa katsetta.

»Tästedes», Jeesus sanoi, »te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä.»

Näillä sanoilla Kristus kuvasi aivan päinvastaisen näyn, kuin silloin oli heidän silmiensä edessä. Hän, elämän ja kirkkauden Herra, oli istuva Jumalan oikealla puolella. Hän oli oleva koko maailman tuomari, eikä hänen tuomioistaan voitaisi valittaa. Silloin kaikki salaisuudet asetettaisiin Jumalan kasvojen valkeuteen, ja jokainen ihminen tuomittaisiin tekojensa mukaan.

Kristuksen sanat hätkähdyttivät ylimmäistä pappia. Ajatus, että tapahtuisi kuolleitten ylösnousemus, jolloin kaikki joutuisivat Jumalan tuomioistuimen eteen saadakseen kukin tekojensa mukaan, tuotti Kaifaalle kauhua. Hän ei tahtonut uskoa tulewansa kerran tulevaisuudessa tuomitukseksi tekojensa mukaan. Hänen silmiensä editse vilahti kuvia viimeisestä tuomiosta. Hän näki välähdyksenä kauhean näyn, kun haudat luovuttivat kuolleensa, joihin liittyvien salaisuuksien hän oli toivonut pysyvän iankaikkisesti piilossa. Tuokion ajan hän tunsu ikään kuin seisovansa ikuisen Tuomarin edessä, jonka kaikkinäkevät silmät tutkivat hänen sieluaan tuoden päivänvaloon salaisuuksia, joiden luultiin iäksi jäävän unhoon kuolleitten mukana.

Sitten tämä näky hävisi papin silmistä.

Kristuksen sanat koskivat saddukealaisen Kaifaa arkaan kohaan. Hän oli kieltänyt opin ylösnousemuksesta, tuomiosta ja tulevasta elämästä. Nyt hänet valtasi saatanallinen raivo. Saisiko tämä hänen edessään oleva vanki hyökätä hänen kalleimpien oppiensa kimppuun? Repäisten viittansa, jotta kansa näkisi hänen luulotellun kauhistuksensa, hän vaati, että vanki enemmittä tutkimisitta tuomittaisiin jumalanpilkasta. »Mitä me enää todistajia tarvit semme?» hän

sanoi. »Katso, nyt kuulitte hänen pilkkaamisensa. Miten teistä on?»
Ja he kaikki tuomitsivat hänet.

Vakuuttuminen yhtyneenä vihaan sai Kaifaan menettelemään, kuten hän teki. Häntä raivostutti se, että hän uskoi Kristuksen sanat, ja sen sijaan että hän olisi repinyt rikki sydämensä tultuaan tuntemaan totuuden ja tunnustanut Jeesuksen Messiaaksi, hän repi rikki pappisviittansa päättäen jatkaa vastustusta. Tämä teko oli hyvin merkityksellinen. Vähän Kaifas kuitenkin käsitti sen merkitystä. Tällä teollaan, jonka ylimmäinen pappi teki vaikuttaakseen tuomareihin ja varmistaakseen Jeesuksen tuomitsemisen, hän oli tuominnut itsensä. Jumalan lain mukaan hän oli nyt kelvoton papiksi. Hän oli julistanut itselleen kuolemantuomion.

Ylimmäinen pappi ei saanut repiä vaatteitaan. Leeviläisen lain mukaan tämä oli kuoleman uhalla kielletty. Pappi ei missään tilanteessa eikä missään olosuhteissa saanut repäistä viittaansa. Juutalaisten keskuudessa oli tapana repäistä vaatteensa ystävän kuollessa, mutta papit eivät saaneet noudattaa tätä tapaa. Kristus oli Mooseksen välityksellä erityisesti kieltänyt tämän (3 Moos. 10: 6). Kaiken, mitä papit käyttivät, piti olla ehyttä ja virheetöntä. Tuo kaunis virkapuku kuvasi suuren esikuvan, Jeesuksen Kristuksen, luonnetta. Vain täydellisyys sekä puvussa että käytöksessä, sanoissa ja hengessä kelpasi Jumalalle. Hän on pyhä, ja maallisen palveluksen täytyy kuvata hänen kirkkauttaan ja täydellisyyttään. Vain täydellisyys saattoi antaa oikean kuvan taivaallisen palveluksen pyhydestä. Rajoitettu ihminen voi repiä rikki sydämensä osoittamalla katuvaista ja nöyrää mieltä. Sen Jumala hyväksyisi. Mutta papin viittaa ei saanut repäistä, sillä tämä turmelisi taivaallisten asiain esittämisen. Ylimmäistä pappia, joka revityin viitoin uskalsi hoitaa pyhää virkaansa ja ottaa osaa pyhäkköpalvelukseen, pidettiin Jumalasta luopuneena. Repimällä vaatteensa hän lakkasi olemasta esikuva. Jumala ei enää hyväksyisi häntä hoitamaan virkaansa. Tällainen menettelytapa, jota Kaifas noudatti, osoitti inhimillistä heikkoutta ja epätäydellisyyttä.

Repiessään vaatteensa Kaifas teki Jumalan lain mitättömäksi noudattaakseen ihmisten perinnäissääntöjä. Ihmisten tekemä laki sääti, että jumalanpilkkaa kuullessaan pappi saattoi repiä vaatteensa kauhuissaan tuosta synnistä ja olla syytön. Näin Jumalan laki tehtiin tyhjäksi ihmissäännöillä.

[257] Kansa seurasi mitä tarkimmin ylimmäisen papin jokaista liikettä,
[258] ja Kaifas luuli teollaan suuresti tehostaneensa hurskauttaan. Mutta juuri tällä teollaan, joka oli tarkoitettu syytökseksi Kristusta vastaan, hän herjasi sitä, josta Jumala oli sanonut: »Minun nimeni on hänessä» (2 Moos. 23: 21). Hän itse pilkkasi Jumalaa. Ollessaan itse Jumalan tuomion alaisena hän tuomitsi Kristuksen jumalanpilkasta.

Kun Kaifas repäisi vaatteensa, hänen tekonsa kuvasi sitä asennetta, jonka Juudan kansa tästedes ottaisi Jumalaan. Tuo kansa, joka kerran oli ollut Jumalan valittu kansa, oli nyt eroamassa Jumalasta ja tulossa Jumalan hylkäämäksi kansaksi. Kun Kristus ristillä huudahti: »Se on täytetty» (Joh. 19: 30) ja temppelein esirippu repesi kahtia, pyhä taivaallinen tarkkailija julisti, että Juudan kansa oli hylännyt hänet, joka oli kaikkien heidän esikuviansa täyttymys ja varjokuvia vastaava todellisuus. Israel oli eronnut Jumalasta.

Hyvin saattoikin Kaifas silloin repiä virkapukunsa, mikä merkitsi sitä, että hän väitti olevansa suuren Ylimmäisen papin edustaja, sillä virkapuku ei enää merkinnyt mitään, ei hänelle eikä kansalle. Syystä saattoi ylimmäinen pappi repäistä viittansa kauhistuessaan omaa itseään ja koko kansaansa.

Sanhedrin oli julistanut Jeesuksen ansainneen kuoleman, mutta oli juutalaisten lakien vastaista tutkia vankia yöllä. Laillista tuomiota ei voitu julistaa ennen kuin päivänvalossa ja koko neuvoston läsnäollessa. Tästä huolimatta Jeesusta kohdeltiin nyt tuomittuna rikollisena ja hänet luovutettiin alhaisimman ja huonoimman ihmisaineksen pahoinpideltäväksi. Ylimmäisen papin palatsi ympäröi avointa pihaa, jonne sotilaat ja kansanjoukot olivat kokoontuneet. Tämän pihan läpi Jeesus vietiin vartiotupaan, ja joka puolella häntä pilkattiin sen johdosta, että hän oli väittänyt olevansa Jumalan Poika. Hänen lausumiaan sanoja »istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvien päällä» toistettiin pilkallisesti. Hänen ollessaan vartiotuvassa odottamassa laillista tutkintoa kukaan ei suojellut häntä. Ymmärtämätön roskajoukko oli nähnyt, miten julmasti häntä oli kohdeltu neuvoston edessä, ja tämän johdosta hekin rohkenivat tuoda julki kaikki luonteensa saatanalliset puolet. Juuri Kristuksen ylevyys ja jumalallinen käytös ärsyttivät heitä raivoon asti. Hänen lempeytensä, viattomuutensa ja ylevä kärsivällisyytensä täyttivät heidät saatanallisella raivolla. Armo ja oikeudenmukaisuus poljettiin

lokaan. Koskaan ei rikollista ollut kohdeltu niin epäinhimillisesti kuin nyt kohdeltiin Jumalan Poikaa.

Pietari hiilivalkealla

Mutta katkerampi tuska raastoi Kristuksen sydäntä, isku, jonka tuottama tuska oli paljon suurempi kuin vihollisen käden antama. Sillä aikaa kun hän oli tutkimusilveilyn kohteena Kaifaan edessä, eräs hänen omista opetuslapsistaan oli kieltänyt hänet.

Jätettyään Mestarinsa puutarhassa kaksi opetuslapsista oli uskaltanut etäältä seurata joukkoa, joka oli vanginnut Jeesuksen. Nämä opetuslapset olivat Pietari ja Johannes. Papit tunsivat Johanneksen Jeesuksen opetuslapsiksi ja päästivät hänet saliin toivoen, että kun hän näkisi johtajansa alennuksen, hän luopuisi ajatuksesta, että tuollainen voisi olla Jumalan Poika. Johannes puhui Pietarin puolesta ja hankki hänellekin sisäänpääsyn.

[259]

Pihaan oli sytytetty tuli, sillä oli kylmin aika yöstä, juuri ennen päivän koittoa. Muuan seurue oli kokoontunut tulen ääreen, ja Pietari meni rohkeasti heidän joukkoonsa. Hän toivoi, ettei häntä tunnettaisi Jeesuksen opetuslapsiksi. Liittymällä välinpitämättömänä muiden joukkoon hän toivoi tulevansa pidetyksi yhtenä niistä, jotka olivat tuoneet Jeesuksen saliin.

Mutta kun valonvälähdys sattui Pietarin kasvoille, nainen joka oli ovenvartijana, loi häneen tutkivan katseen. Hän oli huomannut hänen tulleen sisään Johanneksen kanssa ja näki alakuloisen ilmeen hänen kasvoillaan, ja hän ajatteli, että tämä voisi olla Jeesuksen opetuslapsi. Hän oli yksi Kaifaan palvelijoista ja siksi utelias asiasta.

Hän sanoi Pietarille: »Etkö sinäkin ole tuon miehen opetuslapsia?» Pietari hätkähti ja hämmentyi, ja koko seurueen silmät olivat kiinnitetyt häneen. Hän oli ikään kuin ei olisi ymmärtänyt naista, mutta nainen oli itsepintainen ja sanoi ympärillä oleville, että tämä mies oli ollut Jeesuksen kanssa. Pietari huomasi, että hänen oli pakko vastata ja sanoi vihaisesti: »Nainen, en tunne häntä.» Tämä oli ensimmäinen kieltö, ja heti kukko lauloi. Oi, Pietari, kuinka niin pian häpesitkään Mestariasi ja kielsit Herrasi!

Saapuessaan oikeussaliin Johannes ei koettanut salata sitä, että hän oli Jeesuksen seuraaja. Hän ei sekaantunut siihen raakaan joukkoon, joka herjasi hänen Mestariaan. Häneltä ei kysytty mitään, sillä

hän ei teeskennellyt eikä siis joutunut epäilyksen alaiseksi. Hän etsi syrjäisen nurkan, jossa saattoi olla kenenkään huomaamatta, mutta niin lähellä Jeesusta kuin mahdollista. Hän saattoi nähdä ja kuulla kaiken, mitä tapahtui hänen Herraansa tutkittaessa.

Pietari ei ollut mielessään laskenut, että hänet tunnettaisiin. Otaessaan välinpitämättömän asenteen hän asettui vihollisen alueelle ja joutui helposti kiusaajan uhriksi. Jos häntä olisi pyydetty taistelemaan Mestarinsa puolesta, hän olisi ollut urhoollinen soturi, mutta kun ivan kärki käännettiin häntä kohti, hän osoittautui pelkuriksi. Monet, jotka eivät pelkäisi taittaa peistä Herransa puolesta, pilkkaminen saa kieltämään uskonsa.

Seurustellessaan niiden kanssa, joita heidän tulisi karttaa, he asettuvat kiusauksen tielle. He kutsuvat vihollisen kiusaamaan itseään ja joutuvat sanomaan ja tekemään sellaista, mihin he eivät muissa olosuhteissa olisi syyllistyneet. Kristuksen opetuslapsi, joka meidän päivinämme salaa uskonsa peläten kärsimyksiä tai häpeää, kieltää Herransa yhtä todellisesti kuin Pietari oikeussalissa.

[260] Pietari koetti näyttää välinpitämättömältä, kun hänen Mestariaan tutkittiin, mutta tuska vihloi hänen sydäntään hänen kuullessaan julmat pilkkasanat ja näh dessään, miten Jeesusta pahoinpideltiin. Sitäpaitsi hän oli hämmästynyt ja vihainen siitä, että Jeesus nöyryytti itsensä ja seuraajansa alistumalla tuollaiseen kohteluun. Salatakseen todelliset tunteensa hän yritti yhtyä Jeesuksen vainoojien sopimatomaan pilaan. Mutta tämä hänen esiintymisensä oli luonnotonta. Hän käyttäytyi valheellisesti, ja koettaessaan puhua välinpitämättömästi hän ei voinut pidättää suuttumuksen ilmaisujaan nähdessään Mestariaan pahoinpideltävän.

Huomio kiintyi häneen toisen kerran, ja häntä syytettiin jälleen Jeesuksen seuraajaksi. Nyt hän kielsi valalla vannoen: »En tunne sitä miestä.» Vielä hänelle annettiin yksi tilaisuus. Tunti kului, ja silloin kysyi häneltä eräs ylimmäisen papin palvelijoista, sen miehen läheinen sukulainen, jolta Pietari oli sivaltanut korvan: »Enkö minä nähnyt sinua puutarhassa hänen kanssaan?» »Totisesti, sinä myös olet yksi heistä, sillä kielimurteesikin ilmaisee sinut.» Tämän kuullessaan Pietari raivostui. Jeesuksen opetuslapset tunnettiin kauniista kielenkäytöstään, ja pettääkseen täydellisesti ympärilläolijat ja osoittaakseen olevansa se, miksi tekeytyi, Pietari nyt kielsi Mestarinsa kiroten ja vannoen. Jälleen kukko lauloi. Pietari kuuli sen silloin,

ja hän muisti Kristuksen sanat: »Ennenkuin kukko kahdesti laulaa, sinä kolmasti minut kiellät» (Mark. 14: 30).

Karkeiden kirosanojen vielä kaikuessa Pietarin huulilta ja kukan kieunnan soudessa hänen korvissaan Vapahtaja käänsi katseensa vihaisista tuomareistaan ja loi sen kurjaan opetuslapseensa. Samalla hetkellä Pietarin silmät kääntyivät Mestariin. Noilta lempeiltä kasvoilta hän luki syvää sääliä ja surua, mutta niillä ei näkynyt jälkeäkään vihasta.

Noiden kalpeiden, kärsivien kasvojen, vapisevien huulien ja säälivän, anteeksiantavan katseen näkeminen lävistä nuolen tavoin hänen sydämensä. Hänen omatuntonsa heräsi. Muistot elpyivät. Pietari muisti vain muutamia tunteja sitten luvanneensa, että hän menisi Herransa kanssa vankilaan ja kuolemaan. Hän muisti surunsa, kun Vapahtaja yläsalissa kertoi hänelle, että hän sinä yönä kolmesti kieltäisi Herransa. Pietari oli juuri sanonut, ettei hän tuntenut Jeesusta, mutta katkerasti surren hän nyt käsitti, kuinka hyvin hänen Herransa tunsu hänet ja kuinka selvästi tämä oli nähnyt hänen sydämeensä, jonka petollisuutta hän ei itsekään tuntenut.

Muistojen virta tulvahti hänen ylitseen. Hän muisti Vapahtajansa hellän rakkauden, hänen lempeytensä ja pitkämielisyytensä, hänen hellyytensä ja kärsivällisyytensä erehtyvää opeuslastaan kohtaan. Hän muisti varoituksen: »Simon, Simon, katso, saatana on tavoitellut teitä valtaansa, seuloakseen teitä niinkuin nisuja; mutta minä olen rukoillut sinun puolestasi, ettei sinun uskosi raukeaisi tyhjään» (Luuk. 22: 31, 32). Hän ajatteli kauhistuneena omaa kiittämättömyyttään, uskottomuuttaan ja väärää valaansa. Vielä kerran hän katsahti Mestariinsa ja näki jumalattoman käden kohoavan iskeäkseen häntä kasvoihin. Kykenemättä kestäämään tätä näkyä kauemmin hän syöksyi murtunein sydämin ulos salista.

[261]

Hän riensi yksinäisyyteen ja pimeyteen tietämättä ja välittämättä minne. Viimein hän huomasi olevansa Getsemanessa. Hänen mieleensä tuli elävästi se, mitä siellä oli tapahtunut muutamaa tuntia aikaisemmin. Hän näki edessään Herransa kärsivät kasvot, jotka olivat verisen hien tahraamat ja tuskan runtelemat. Hän muisti katkerasti katuen, että Jeesus oli itkenyt ja käynyt rukouskamppailuaan yksin samalla kun ne, joiden olisi pitänyt olla hänen luonaan tuon koetuksen hetkenä, nukkuivat. Hän muisti hänen vakavan kehotuksensa: »Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen» (Matt.

[262] 26: 41). Hän näki jälleen edessään oikeussalin tapahtumat. Hänen vertavuotavaa sydäntään piinasi tieto, että hän oli lisännyt raskaimman taakan Vapahtajan nöyryytykseen ja suruun. Samalla paikalla, jolla Vapahtaja oli tuskassaan vuodattanut sydämensä Isänsä eteen, Pietari lankesi kasvoilleen ja toivoi kuolemaa.

Se, että Pietari nukkui Jeesuksen pyytäessä häntä valvomaan ja rukoilemaan, oli valmistanut tietä hänen suurelle synnilleen. Nukuessaan tuona ratkaisevana hetkenä kaikki opetuslapset kärsivät suuren tappion. Kristus tiesi, mikä tulikoe heidän oli läpäistävä. Hän tiesi, kuinka saatana oli toimessa lamauttaakseen heidän sielunvoimansa, jotteivät he olisi valmiit koetusta varten. Tämän vuoksi hän varoitti heitä. Jos puutarhassa vietetyt hetket olisi käytetty valvoen ja rukoillen, Pietari ei olisi jäänyt oman heikon voimansa varaan. Hän ei olisi kieltänyt Herraansa. Jos opetuslapset olisivat valvoneet Kristuksen luona hänen tuskassaan, he olisivat olleet valmiit näkemään hänen kärsimyksiään ristillä. He olisivat jossakin määrin ymmärtäneet hänen valtavan tuskansa laatua. He olisivat muistaneet hänen sanansa, jotka ennustivat hänen kärsimyksensä, kuolemansa ja ylösnousemuksensa. Tuona synkimpänä koetuksen hetkenä toivon säteet olisivat voineet valaista pimeyden ja pitää yllä heidän uskoaan.

Jeesus jälleen neuvoston edessä

Niin pian kuin päivä koitti, sanhedrin kokoontui jälleen, ja Jeesus vietiin taas oikeussaliin. Hän oli julistanut itsensä Jumalan Pojaksi, ja he olivat hänen sanoistaan laatineet syytteen häntä vastaan. Mutta he eivät voineet tämän perusteella tuomita häntä, sillä useat heistä eivät olleet olleet saapuvilla tuossa yöllisessä istunnossa eivätkä olleet kuulleet hänen sanojaan. Ja he tiesivät, ettei roomalainen oikeus löytäisi niissä mitään, mikä ansaitsisi kuoleman. Mutta jos he hänen omilta huuliltaan kuulisivat kaikki nuo sanat toistamiseen, he voisivat saavuttaa tarkoituksensa. Hänen väitteensä, että hän on Messias, voitaisiin selittää kapinalliseksi poliittiseksi lausunnoksi.

»Jos sinä olet Kristus», he sanoivat, »niin sano se meille.» Mutta Kristus oli vaiti. Jatkuvasti he ahdistivat häntä kysymyksillä. Viimein hän vastasi surullisen painokkaasti: »Jos minä teille sanon, niin te ette usko; ja jos kysyn, ette vastaa ettekä päästä minua.» Mutta jottei heille jäisi, millä puolustautua, hän lisäsi vakavan varoituksen:

»Mutta tästedes Ihmisen Poika on istuva Jumalan voiman oikealla puolella.»

»Sinä siis olet Jumalan Poika», he sanoivat kaikki yhteen ääneen. Hän sanoi heille: »Tepä sen sanoitte, että minä olen.» He huusivat: »Mitä me enää todistusta tarvitsemme? Sillä me itse olemme kuulleet sen hänen omasta suustansa.»

Ja niin Jeesuksen oli kuoltava juutalaisten viranomaisten kolmannen tuomion mukaan. Nyt he ajattelivat, ettei tarvittu muuta kuin että roomalaiset hyväksyivät tämän tuomion, ja sitten hä net jätettäisiin heidän käsiinsä. [263]

Sitten seurasi kolmas pahoinpitely ja pilkkaamisnäytös, joka oli vielä pahempi kuin tietämättömän roskajoukon esittämä. Tämä tapahtui pappien ja hallitusmiesten läsnäollessa ja heidän suostumuksellaan. Heidän sydämestään olivat häipyneet kaikki myötätunnon ja inhimillisyyden tunteet. Jos heidän syytöksensä olivat heikkoja eivätkä kyenneet vaijentamaan Jeesuksen ääntä, heillä oli muita aseita, sellaisia, joita kaikkina aikoina on käytetty kerettiläisten vaijentamiseksi: kidutus, väkivalta ja kuolema. Kun tuomarit olivat julistaneet Jeesuksen tuomion, kansan valtasi saatanallinen raivo. Se karjui kuin villipedot. Joukko hyökkäsi Jeesusta kohti ja kirkui: Hän on syyllinen, tappakaa hänet! Ellei roomalaisia sotilaita olisi ollut, Jeesus ei olisi elänyt tullakseen ristiinnaulituksi Golgatalla. Hänet olisi revitty palasiksi tuomarien silmien edessä, elleivät roomalaiset viranomaiset olisi tulleet väliin ja aseiden voimalla hillinneet kansan raivoa.

Pakanatkin olivat vihaisia siitä, että näin raa'asti kohdeltiin henkilöä, jota ei ollut voitu todistaa syypääksi mihinkään rikokseen. Roomalaiset viranomaiset sanoivat, että juutalaiset julistaessaan Jeesuksen tuomion loukkasivat Rooman valtaa ja että oli myös juutalaisten lakien vastaista tuomita ketään kuolemaan hänen oman todistuksensa nojalla. Tämä välikohtaus keskeytti metelin hetkiseksi, mutta juutalaiset johtomiehet olivat yhtä säälimättömiä kuin häpeämättömiäkin. [264] [265]

Papit ja hallitusmiehet unohtivat arvoasemansa ja herjasivat Jumalan Poikaa rumin nimityksin. He pilkkasivat häntä hänen syntyperänsä johdosta. He lausuiivat, että hän julkeutensa tähden julistautuessaan Messiaaksi ansaitsi mitä häpeällisimmän kuoleman. Irstaat miehet ryhtyivät pahoinpitelemään häntä inhottavalla tavalla. Vanha

vaate heitettiin hänen päänsä yli, ja hänen vainoojansa löivät häntä kasvoihin ja sanoivat: »Profetoi meille, Kristus, kuka sinua löi!» Kun vaate otettiin pois, muuan keho raukka sylki häntä kasvoihin.

Jumalan enkelit merkitsivät tarkoin muistiin jokaisen heidän rakastettua johtajaansa vastaan kohdistetun herjaavan katseen, sanan ja teon. Tulee päivä, jolloin ne alhaiset ihmiset, jotka pilkkasivat Kristusta ja sylkivät hänen tyynille, kalpeille kasvoilleen, saavat nähdä niiden sädehtivän kirkkautta, joka voittaa auringonkin valon.

Kertomus Juudaksesta osoittaa, miten surullisesti päättyi elämä, joka olisi voinut olla Jumalalle kunniaksi. Jos Juudas olisi kuollut ennen viimeistä käyntiään Jerusalemissa, häntä olisi pidetty miehenä, joka oli arvollinen kuulumaan kahdentoista opetuslapsen joukkoon ja jota olisi suuresti kaivattu. Häntä kohtaan kautta aikojen tunnettu kammo aiheutuu vasta hänen elämänsä lopulla sattuneista tapahtumista. Mutta silläkin oli tarkoituksensa, että hänen luonteensa paljastui maailmalle. Sen oli oltava varoituksena kaikille, jotka hänen tavallaan pettäisivät pyhän asian.

Vähän ennen pääsiäistä Juudas oli uudistanut pappien kanssa tekemänsä sopimuksen, että hän toimittaisi Jeesuksen heidän käsiinsä. Asia järjestettiin niin, että Vapahtaja vangittaisiin paikassa, jonne hän tavallisesti vetäytyi mietiskelemään ja rukoilemaan. Simonin talossa pidettyjen pitojen jälkeen Juudaksella oli ollut tilaisuus harkita tekoa, jonka hän oli sitoutunut suorittamaan, mutta hänen päätöksensä oli muuttumaton. Kolmestakymmenestä hopearahasta, mikä oli orjan hinta, hän myi kirkkauden Herran häpeään ja kuolemaan.

Juudas Jeesuksen vaikutuspiirissä

Juudas oli luonnostaan hyvin rahanahne, mutta hän ei ollut aina ollut kyllin turmeltunut tehdäkseen tämänkaltaisen teon. Hän oli hellinyt ahneuden henkeä, kunnes siitä oli tullut hänen elämänsä hallitseva voima. Mammonan rakkaus voitti hänen rakkautensa Kristukseen. Tullessaan yhden paheen orjaksi hän antautui saatanalle, joka vei hänet synnin syvyyksiin.

Juudas oli liittynyt opetuslapsiin silloin, kun suuret kansanjoukot seurasivat Jeesusta. Vapahtajan opetukset liikuttivat heidän sydäntään, ja he kuuntelivat kuin lumottuina hänen sanojaan, jotka kaikui-
vat milloin synagoogassa, milloin taas meren rannalla tai ylhäällä vuorella. Juudas näki sairaiden, rampojen ja sokeiden kokoontuvan Jeesuksen luo kylistä ja kaupungeista. Hän näki kuolevia ihmisiä

[267] laskettavan hänen jal kojensa juureen. Hän näki Jeesuksen ihme-teot, kun tämä paransi sairaita, ajoi ulos riivaajia ja herätti kuolleita. Hän tunsi omassa itsessäänkin Kristuksen voiman vaikutuksen. Hän tunnusti Kristuksen opetuksen ylittävän kaiken, mitä hän milloinkin oli kuullut. Hän rakasti tätä suurta opettajaa ja halusi olla hänen luonaan. Hän kaipasi muutosta elämäänsä ja luonteeseensa ja toivoi saavansa tämän kokemuksen liittymällä Jeesuksen seuraan. Vapahtaja ei torjunut Juudasta luotaan. Hän antoi hänelle paikan kahdentoista opetuslapsen joukossa. Hän uskoi hänelle evankelistan tehtävän. Hän antoi hänelle vallan parantaa sairaita ja ajaa ulos riivaajia. Mutta Juudas ei koskaan antanut itseään täydellisesti Kristukselle. Hän ei luopunut maallisesta kunnianhimostaan ja rahanrakkaudesta. Vaikka hän otti vastaan paikan Kristuksen palvelijana, hän ei antautunut hänen muovailtavakseen. Hän tunsi voivansa pitää omat käsityksensä ja mielipiteensä ja jatkoi toisten arvostelemista ja syyttämistä.

Juudaksen epäilysten kasvu

Muut opetuslapset pitivät Juudasta suuressa arvossa, ja hänellä oli suuri vaikutus heihin. Hänellä oli itsellään korkea käsitys omista edellytyksistään, ja hän piti veljiään paljon itseään huonompina arvostelukykyyn ja lahjoihin nähden. Hänen mielestään he eivät nähneet mahdollisuuksiaan eivätkä käyttäneet olosuhteita hyväkseen. Seurakunta ei koskaan tulisi menestymään tuollaisten lyhytnäköisten miesten ollessa johtajina. Pietari oli kiivas ja toimisi harkitsemattomasti. Johannesta taas, joka talletti Kristuksen suusta saamansa totuudet, Juudas piti huonona rahamiehenä. Matteus, joka oli kasvatettu hyvin tarkaksi kaikessa, oli aivan turhantarkka rehellisyydessä ja mietiskeli aina Kristuksen sanoja syventyen niihin niin, että Juudaksen mielestä hänelle ei voisi uskoa mitään tärkeitä, kauaskantoisia asioita. Näin Juudas teki yhteenvedon kaikista opetuslapsista ja imarteli itseään sillä, että ellei hän olisi niin hyvä taloudenhoitaja, seurakunta joutuisi usein pulaan ja vaikeuksiin. Juudas piti itseään voittamattomana kykynä. Omasta mielestään hän oli kunniaksi asialle, ja sellaisena hän aina esitti itsensä.

Juudas oli sokea oman luonteensa heikkouksille, ja Kristus asetti hänet paikalle, jossa hänellä oli tilaisuus nähdä itsensä ja tehdä

parannus. Opetuslasten rahastonhoitajana hänen tehtävänsä oli huolehtia tuon pienen joukon tarpeista ja lievittää köyhien hätää. Kun Jeesus pääsiäisateriaalla sanoi hänelle: »Minkä teet, tee pian» (Joh. 13: 27), opetuslapset luulivat Jeesuksen käskeneen Juudaksen ostaa, mitä juhlaa varten tarvittiin, tai antaa jotakin köyhille. Palvellessaan toisia Juudas olisi voinut kehittyä epäitsekäksi. Mutta vaikka hän joka päivä kuunteli Kristuksen opetuksia ja näki hänen epäitsekään elämänsä, hän piti kiinni omasta ahneesta mielenlaadustaan. Hänen käsiinsä joutuvat pienet rahasummat olivat hänelle alituisena kiusauksena. Usein tehtyään Kristukselle pienen palveluksen tai käytettyään aikaa uskonnollisiin tarkoituksiin hän otti maksun itselleen tästä pienestä rahastosta. Hänen omissa silmissään nämä tekosyyt riittivät puolustamaan hänen menettelyään, mutta Jumalan silmissä hän oli varas.

[268]

Kristuksen usein toistama lausunto, ettei hänen valtakuntansa ollut tästä maailmasta, loukkasi Juudasta. Hän oli vetänyt suuntaviivan, jota hän odotti Kristuksen työssään seuraavan. Hän oli suunnitellut, että Johannes Kastaja vapautettaisiin vankilasta. Mutta katso, Johannes vietiinkin mestattavaksi. Ja sen sijaan, että Jeesus olisi näyttänyt kuninkaallisen valtansa ja kostanut Johanneksen kuoleman, hän vetäytyi opetuslapsineen maaseudulle. Juudas toivoi hyökkäävämpää sodankäyntiä. Hän ajatteli, että ellei Jeesus estäisi opetuslapsiaan panemasta suunnitelmiaan täytäntöön, heidän työnsä menestyisi paremmin. Hän huomasi juutalaisten johtajien yhä lisääntyvän vihamielisyyden ja näki, ettei Jeesus välittänyt heidän haasteestaan, kun he vaativat häneltä merkkiä taivaasta. Hänen mielensä oli avoin epäuskolle, ja vihollinen kylvi sinne epäileviä ja kapinallisia ajatuksia. Miksi Jeesus niin paljon puhui masentavista asioista? Miksi hän ennusti ahdistuksia ja vainoa itselleen ja opetuslapsilleen? Toivo saada korkea asema uudessa valtakunnassa oli saanut Juudaksen ajamaan Kristuksen asiaa. Pettäisivätkö hänen toiveensa? Juudas ei ollut ratkaisevasti sitä mieltä, ettei Jeesus ollut Jumalan Poika, mutta hän oli epäileväinen ja koetti löytää jotakin selitystä hänen ihmetöilleen.

Kristuksen omista sanoista huolimatta Juudas jatkuvasti piti kiinni siitä käsityksestään, että Kristus tulisi hallitsemaan kuninkaana Jerusalemissa. Hän koetti saada tämän toteutetuksi silloin, kun Jeesus ravitsi viisituhatta miestä. Juudas auttoi siinä tilaisuudessa jakamalla ruokaa nälkäiselle kansanjoukolle. Hänellä oli siinä tilaisuus nähdä,

mitä siunauksia hän saattoi jakaa toisille. Hän tunsu tyydytystä, joka aina seuraa Jumalan palvelemista. Hän avusti tuomalla sairaita ja kärsiviä kansanjoukosta Kristuksen luo. Hän näki sen huojennuksen, ilon ja riemun, jonka Kristuksen parantava voima sai aikaan ihmissydämissä. Hän olisi voinut käsittää Kristuksen menettelytavat. Mutta hän oli omien itsekkäiden toiveittensa sokaisema. Juudas se ensimmäisenä halusi käyttää hyväksi noiden leipien ihmeen herättämää innostusta. Hän teki ehdotuksen, että Kristus otettaisiin väkivalloin ja tehtäisiin kuninkaaksi. Hänen toiveensa tähtäsivät korkealle, ja hänen pettymyksensä oli sitä katkerampi.

Juudas alkaa irrottautua

[269] Jeesuksen synagoogassa pitämä puhe, joka koski elämän leipää, muodosti käännekohdan Juudaksen elämässä. Hän kuuli sanat: »Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne» (Joh. 6: 53). Hän näki Kristuksen tarjoavan hengellistä eikä aineellista hyvää. Hän piti itseään kaukonäköisenä ja luuli voivansa nähdä, ettei Kristus saisi osakseen kunniaa eikä voisi tarjota seuraajilleen mitään korkeaa asemaa. Hän päätti olla liittymättä Kristukseen niin läheisesti, ettei voisi vetäytyä pois hänen luotaan. Hän seuraisi tarkkaan asioita. Ja hän seurasikin.

Siitä ajasta alkaen hän esitti epäilyksiä, jotka saattoivat muut opetuslapset hämmennyksiin. Hän toi esiin vastaväitteitä ja harhaanjohtavia mielipiteitä toistaen kirjanoppineiden ja fariseusten Kristusta vastaan tekemiä väitteitä. Kaikki suuret ja pienet huolet ja harmit, vaikeudet ja esteet evankeliumin tiellä Juudas tulkitsi todistuksiksi sen totuudellisuutta vastaan. Hän toi esiin raamatunkohtia, joilla ei ollut mitään yhteyttä Kristuksen esittämien totuuksien kanssa. Nämä yhteydestään erotetut tekstit hämmennyttivät opetuslapsia ja lisäsivät yhä sitä masennusta, joka heitä lakkaamatta ahdisti. Juudas teki tämän kaiken kuitenkin sillä tavalla, että hän näytti hyvin tunnon-tarkalta. Ja kun opetuslapset etsivät todistuksia suuren Opettajansa sanojen tueksi, Juudaksen oli tapana johtaa heidät melkein huomaamatta toiseen suuntaan. Näin hän hyvin hurskaalta ja viisaalta näyttävällä tavalla esitti asiat aivan toisessa valossa, kuin Jeesus oli ne esittänyt, ja liitti hänen sanoihinsa merkityksen, jota Jeesus ei ollut tarkoittanut. Hänen esityksensä herättivät toisissa opetuslapsissa

aina halua saada maallista valtaa ja käänsivät täten heidän mielen­sä pois niistä tärkeistä asioista, joita heidän olisi pitänyt ajatella. Niinpä kiista siitä, kuka heistä olisi suurin, oli tavallisesti Juudaksen aiheuttama.

Kun Jeesus esitti rikkaalle nuorukaiselle opetuslapseuden ehdot, Juudas oli pahoillaan. Hänen mielestään oli tehty erehdys. Jos rikkaan nuorukaisen kaltaisia miehiä olisi saatu liitetyksi uskovien joukkoon, he olisivat voineet suuresti edistää Kristuksen asiaa. Juudas ajatteli, että jos hänet olisi otettu neuvonantajaksi, hän olisi voinut esittää monia suunnitelmia tuon pienen seurakunnan hyväksi. Hänen periaatteensa ja menettelytapansa olivat kyllä hiukan erilaisia kuin Kristuksen, mutta näissä asioissa hän piti itseään Kristusta viisaampana.

Kaikessa, mitä Kristus opetuslapsilleen puhui, oli jotakin, mitä Juudas sydämessään ei hyväksynyt. Hänen vaikutuksestaan tyytymättömyyden hapatus teki nopeasti työtään. Opetuslapset eivät nähneet, kuka tämän kaiken takana oli, mutta Jeesus näki saatanan ominaisuuksien alkavan ilmetä Juudaksessa, josta täten tuli välikappale, jonka avulla vihollinen pääsi vaikuttamaan toisiinkin opetuslapsiin. Jeesus lausui jo vuotta ennen petetyksi joutumistaan: »Enkö minä ole valinnut teitä, te kaksitoista? Ja yksi teistä on perkele» (Joh. 6: 70).

Juudas ei kuitenkaan avoimesti vastustanut Jeesusta eikä näyttänyt epäilevän hänen opetuksiaan. Hän ei ääneensä napissut ennen kuin Simonin pidoissa. Kun Maria voiteli Vapahtajan jalat, Juudaksen ahne luonne tuli ilmi. Kun Jeesus nuhteli häntä, hänen mielensä kuohahti. Loukattu ylpeys ja kostonhalu mursivat esteensä, ja hänen kauan hellimänsä ahneus sai ylivallan. Näin on käyvä jokaiselle, joka jatkuvasti leikkii synnin kanssa. Ne huonot ominaisuudet, joita ei ole vastustettu ja voitettu, saavat ihmisen lankeamaan saatanan kiusauksiin, ja sielu tulee hänen tahtonsa orjaksi.

Mutta Juudas ei vielä ollut täysin paatunut. Senkin jälkeen, kun hän oli kahdesti lupautunut pettämään Vapahtajansa, hänellä oli tilaisuus katua. Pääsiäisateriaalla Jeesus ilmaisi jumaluutensa paljastamalla pettäjän aikeet. Hän palveli Juudasta yhtä hellästi kuin muitakin opetuslapsia. Mutta tämä viimeinenkin rakastava vetoamus jätti Juudaksen kylmäksi. Hänen kohtalonsa oli silloin ratkaistu, ja jalat, jotka Jeesus oli pessyt, riensivät petturin työhön.

[270]

Juudaksen laskelmointi hänen pettäessään Jeesuksen

Juudas järkeili, että jos Jeesus kerran oli ristiinnaulittava, se tulisi tapahtumaan, eikä hänen tekonsa, kun hän petti Mestarinsa, muuttaisi tulosta. Jos taas Jeesuksen ei ollut kuoleminen, tuo teko pakottaisi hänet pelastamaan itsensä. Joka tapauksessa Juudas voittaisi petoksellaan jotakin. Hän laski tehneensä oivallisen kaupan pettäessään Herransa.

Juudas ei kuitenkaan uskonut, että Jeesus antaisi vangita itsensä. Pettäessään hänet hänen tarkoituksensa oli antaa hänelle opetus. Hän aikoi näyttellä sellaista osaa, että se saisi Vapahtajan tästälähin kohtelemaan häntä tarpeeksi kunnioittavasti. Mutta Juudas ei tiennyt, että hänen tekonsa johtaisikin Vapahtajan kuolemaan. Kun Vapahtaja esitti vertauksiaan, usein hänen sattuvat kuvauksensa olivat temmanneet mukaansa kirjanoppineet ja fariseuksetkin. Ja monesti he olivat joutuneet julistamaan oman tuomionsa. Usein, kun totuus oli kipeästi sattunut heihin, he olivat raivostuneet ja poimineet kiviä viskatakseen hänen päälleen, mutta hän oli kerta toisensa jälkeen päässyt pakoon. Koska hän oli päässyt niin monesta pinteestä, Juudas ajatteli, ettei hän varmasti nytkään antaisi vangita itseään.

Juudas päätti panna asian koetukselle. Jos Jeesus todella oli Messias, kansa, jonka hyväksi hän oli tehnyt niin paljon, kokoontuisi hänen ympärilleen ja julistaisi hänet kuninkaaksi. Tämä saisi monet, jotka nyt olivat epävarmoja, tekemään kertakaikkisen ratkaisun. Juudakselle tulisi ansio siitä, että hän oli asettanut kuninkaan Daavidin valtaistuimelle. Ja tämä teko hankkisi hänelle ensimmäisen sijan Kristuksen jälkeen uudessa valtakunnassa.

Niin tämä väärä opetuslapsi suoritti tekonsa pettäen Jeesuksen. Kun hän puutarhassa sanoi roskajoukon johtajille: »Se jolle minä suuta annan, hän se on; ottakaa hänet kiinni» (Matt. 26: 48), hän uskoi varmasti, että Kristus pakenisi heidän käsistään. Jos he sitten nuhtelisivat häntä, hän voi si sanoa: Enkö käsenyt teidän ottaa häntä kiinni?

[271]

Juudaksen onneton loppu

Juudas näki Kristuksen vangitsijoiden, jotka toimivat hänen neuvonsa mukaan, lujasti sitovan hänet. Hämmästykseseen hän näki

Vapahtajan sallivan viedä itsensä pois. Huolestuneena hän seurasi häntä oikeussaliin juutalaisten johtomiesten eteen. Joka hetki hän odotti hänen hämmästyttävän vihollisiaan esiintymällä heidän edessään Jumalan Poikana ja tekemällä heidän juonensa ja valtansa tyhjäksi. Mutta kun tunti toisensa jälkeen kului ja Jeesus alistui häneen kohdistettuun pahoinpitelyyn, tuli petturin mieleen kauhea pelko, että hän oli myynyt Mestarinsa kuolemaan.

Kun oikeudenkäynti läheni loppuaan, Juudas ei enää kauempaa voinut kestää syyttävän omantuntonsa kidutusta. Äkkiä kaikui käheä ääni läpi salin saaden kaikkien sydämen värisemään kauhusta: Hän on viaton, säästä hänet, oi Kaifas!

Juudaksen kookkaan olemuksen nähtiin nyt tunkeutuvan pelästyneen kansanjoukon läpi. Hänen kasvonsa olivat kalpeat ja riutuneet, ja hänen otsallaan helmeili suuria hikipisaroita. Hän syöksyi oikeusistuimen luo ja viskasi ylimmäisen papin eteen ne hopearahat, jotka hän oli saanut Herransa pettämisestä. Tarttuen innokkaasti Kaifaan viittaaan hän pyysi häntä vapauttamaan Jeesuksen selittäen, ettei hän ollut tehnyt mitään, mikä ansaitsisi kuoleman. Kaifas työnsi hänet vihaisena pois, mutta oli hämillään eikä tiennyt mitä sanoa. Pappien kavaluus oli paljastunut. Oli selvää, että he olivat lahjoneet opetuslapsen pettämään Mestarinsa.

»Minä tein synnin», Juudas huusi jälleen, »kun kavalsin viattoman veren.» Mutta ylimmäinen pappi, joka jälleen oli saavuttanut itsehillintänsä, vastasi ivallisesti: »Mitä se meihin koskee? Katso itse eteesi» (Matt. 27: 4). Papit olivat halunneet käyttää Juudasta välikappaleenaan, mutta he halveksivat hänen halpamaisuuttaan. Kun hän syyllisyytensä tunnustaen kääntyi heidän puoleensa, he ajoivat hänet pois.

Juudas heittäytyi nyt Jeesuksen jalkoihin, tunnusti hänet Jumalan Pojaksi ja pyysi häntä vapauttamaan itsensä. Vapahtaja ei nuhdellut pettäjäänsä. Hän tiesi, ettei Juudas katunut, vaan hänen syyllinen mielensä pakotti esiin tämän tunnustuksen kadotuksen ja tuomion pelosta. Hän ei tuntenut mitään syvää, sydäntä raastavaa tuskaa siitä, että oli pettänyt viattoman Jumalan Pojan ja kieltänyt Israelin Pyhän. Kuitenkaan Jeesus ei lausunut ainoatakaan tuomitsevaa sanaa. Hän katsoi sääliä Juudakseen ja sanoi: »Tätä hetkeä varten olen tullut maailmaan.»

[272]

Hämmästyksen kodahdus kävi läpi väkijoukon. Kummastuneina he katselivat Kristuksen kärsivällisyyttä pettäjiänsä kohtaan. Heidät valtasi jälleen vakaumus, että tämä mies ei ollut tavallinen kuolevainen. Mutta jos hän oli Jumalan Poika, he kysyivät, miksi hän ei vapauttanut itseään siteistään ja osoittanut olevansa syyttäjiään voimakkaampi?

Juudas näki, että hänen pyyntönsä olivat turhat, ja hän syöksyi ulos salista huutaen: Liian myöhäistä! Liian myöhäistä! Hän tunsi, ettei hän kuolemakseenkaan voinut nähdä Jeesusta ristiinnaulittuna, ja epätoivoissaan hän meni ja hirttäytyi.

Myöhemmin samana päivänä, kun jumalaton joukko vei Jeesusta ristiinnaulitsemispaikalle kulkien Pilatuksen palatsista Golgataa kohden, huudot ja pilkkapuheet lakkasivat äkkiä kuulumasta. Sivuttaessaan erään syrjäisen paikan he näkivät kuivettuneen puun juurella Juudaksen ruumiin. Se oli mitä kaamein näky. Hänen painostaan oli nuora, jolla hän oli hirttäytynyt puuhun, katkennut. Pudotessaan hänen ruumiinsa oli pahasti ruhjoutunut, ja koirat olivat nyt raatelemassa sitä. Hänen jäännöksensä peitettiin nopeasti pois näkyvistä, mutta kansanjoukosta ei enää kuulunut yhtä paljon pilkkapuheita, ja monien kalpeat kasvot ilmaisivat, mitä he ajattelivat. Kosto näytti nyt jo kohtaavan niitä, jotka olivat syypäät Jeesuksen vereen.

Kristus seisoo sidottuna Pilatuksen, roomalaisen maaherran, oikeussalissa. Häntä ympäröi sotilasvartio, ja sali täyttyy nopeasti katselijoista. Aivan sisäänkäytävän ulkopuolella ovat sanhedrinin tuomarit, papit, hallitusmiehet, vanhimmat ja kansanjoukko.

Tuomittuaan Jeesuksen sanhedrinin neuvosto oli tullut Pilatuksen luo saadakseen tuomionsa vahvistetuksi ja pannuksi täytäntöön. Mutta nämä juutalaist viranomaiset eivät tahtoneet astua roomalaiseen oikeussaliin. Heidän seremonialakinsa mukaan se saastuttaisi heidät ja niin estäisi heitä ottamasta osaa pääsiäisjuhlaan. Sokeudessaan he eivät nähneet, että verinen viha oli saastuttanut heidän sydämensä. He eivät nähneet, että Kristus oli todellinen pääsiäislammas ja että heidän hylättyään hänet tuo suuri juhla oli heihin nähden menettänyt merkityksensä.

Kun Vapahtaja tuotiin oikeussaliin, Pilatus ei katsonut häntä ystävällisin silmin. Tämä roomalainen maaherra oli kiireesti kutsuttu makuuhuoneestaan, ja hän päätti suorittaa tehtävänsä niin nopeasti kuin mahdollista. Hän oli valmis kohtelemaan vankia esivallan kaikella ankaruudella. Ottaen hyvin ankaran ilmeen hän kääntyi katsomaan, minkälaista ihmistä hänen oli tutkittava, kun hänen lepoaan oli häiritetty niin varhaisena hetkenä. Hän arveli, että sen täytyi olla joku, jonka juutalaiset viranomaiset halusivat nopeasti tutkittavaksi ja rangaistavaksi.

Pappien yritys saada tuomio ilman oikeudenkäyntiä

Pilatus katsahti miehiin, joiden huostassa Jeesus oli, ja sitten hänen katseensa viipyi tutkivana Jeesuksessa. Hän oli joutunut käsittelemään kaikenlaatuisia rikollisia, mutta hänen eteensä ei ollut koskaan tuotu ihmistä, jossa oli tällainen hyvyuden ja jalouden leima. Hänen kasvoillaan ei näkynyt jälkeäkään syyllisyydestä, ei pelon häivettä, ei röhkeyttä eikä uhmaa. Hän näki tyynesti ja arvokkaasti

käyttäytyvän henkilön, jonka kasvoissa ei näkynyt rikollisuuden merkkejä vaan taivaan leima.

[274] Kristuksen ulkomuoto teki Pilatukseen suotuisan vaikutuksen. Hänen parempi luontonsa heräsi. Hän oli kuullut Jeesuksesta ja hänen teoistaan. Hänen vaimonsa oli kertonut hänelle tämän galilealaisen profeetan suorittamista ihmetöistä, miehen, joka paransi sairaita ja herätti kuolleita. Kaikki tämä palasi unen kaltaisena Pilatuksen mieleen. Hän muisti eri tahoilta kuulemiaan huhuja. Hän päätti vaatia juutalaisia esittämään syytöksensä tätä vankia vastaan.

Kuka tämä mies on, ja miksi olette tuoneet hänet? hän sanoi. Mikä syyte teillä on häntä vastaan? Juutalaiset tulivat hämilleen. He eivät halunneet julkista kuulustelua, koska tiesivät, etteivät voisi näyttää toteen syytöksiään Kristusta vastaan. He vastasivat, että hän oli petturi nimeltä Jeesus Nasaretilainen.

Jälleen Pilatus kysyi: »Mikä syytös ja kanne teillä on tätä miestä vastaan?» Papit eivät vastanneet hänen kysymykseensä vaan lausuiivat sanat, jotka osoittivat heidän suuttumustaan: »Jos tämä ei olisi pahantekijä, emme olisi antaneet häntä sinun käsiisi.» Kun sanhedrinin jäsenet, kansan ensimmäiset miehet, tuovat eteesi miehen, jota he pitävät kuoleman ansainneena, tarvitseeko silloin kysyä syytöksiä häntä vastaan? He toivoivat saavansa Pilatuksen vakuuttuneeksi heidän tärkeydestään ja niin saavansa hänet suostumaan heidän pyyntöönsä enemmittä esivalmisteluitta. He halusivat saada tuomionsa vahvistetuksi, sillä he tiesivät, että kansa, joka oli nähnyt Kristuksen ihmetyöt, voisi esittää aivan toisenlaisen kuvauksen kuin se sepitelmä, jonka he itse nyt aikoivat esittää.

Papit luulivat, että he heikon ja horjuvan Pilatuksen edessä saivat suunnitelmansa vaikeudetta läpi. Hän olikin tätä ennen aina kiireesti allekirjoittanut kuolemantuomiot tuomiten kuolemaan ihmisiä, joista he tiesivät, etteivät he olleet ansainneet kuolemaa. Hänen mielestään vangin elämä ei ollut minkään arvoinen, eikä sillä seikalla, oliko hän viaton vai syyllinen, ollut erityistä merkitystä. Papit toivoivat Pilatuksen nyt langettavan Jeesukselle kuolemantuomion kuulustelematta häntä. He pyysivät tätä suosionosoituksena heidän suuren kansallisen juhlandsa tähden.

Mutta vangissa oli jotakin, mikä esti Pilatusta tekemästä näin. Hän ei uskaltanut tehdä sitä. Hän näki pappien tarkoituksen. Hän muisti Jeesuksen vähän aikaa sitten herättäneen Lasaruksen, joka

oli ollut kuolleen neljä päivää, ja hän päätti ennen tuomion al-lekirjoittamista saada selville, mitä syytöksiä oli häntä vastaan, ja voitaisiinko ne todistaa.

Jos teidän tuomionne on riittävä, hän sanoi, miksi tuotte vangin minun luokseni? »Ottakaa te hänet ja tuomitkaa hänet lakinne mukaan.» Näin tiukalle pantuina papit sanoivat, että he olivat jo langettaneet hänelle tuomion mutta että heidän täytyi saada Pilatuksen tuomio, jotta heidän tuomionsa olisi pätevä. Mikä on teidän tuomionne? Pilatus kysyi. Kuolemantuomio, he vastasivat, mutta me emme lain mukaan saa surmata ketään. He pyysivät Pilatusta heidän sanojensa perusteella pitämään Kristusta syyllisenä ja vahvistamaan heidän tuomionsa. He ottaisivat kantaakseen vastuun seurauksista. [275]

Pilatus ei ollut oikeudenmukainen eikä tunnollinen tuomari, mutta vaikka hänen siveellinen voimansa olikin heikko, hän kieltäytyi suostumasta tähän pyyntöön. Hän ei tuomitsisi Jeesusta, ennen kuin olisi esitetty syytös häntä vastaan.

Vääriä syytöksiä

Papit olivat pulassa. He näkivät, että heidän täytyi verhota te-kopyhyytensä hyvin paksun valepuvun alle. He eivät saisi antaa asian näyttää siltä, että Kristus oli vangittu uskonnollisista syistä. Jos tämä esitettäisiin syyksi, heidän toimenpiteillään ei olisi mitään merkitystä Pilatuksen silmissä. Heidän täytyi saada näyttämään siltä, että Kristus toimi yleistä lakia vastaan; silloin häntä voitaisiin rangaista poliittisena rikollisena. Juutalaisten keskuudessa sattui vähän väliä mellakoita ja kapinoita Rooman hallitusta vastaan. Roomalaiset olivat hyvin ankarasti käsitelleet näitä kapinoita, ja he olivat aina varuillaan kukistaakseen kaiken sellaisen, mikä saattaisi johtaa kapinaan. Juuri muutamaa päivää aikaisemmin farisealaiset olivat koettaneet kietoa Kristusta ansaan kysyen: »Onko meidän lupa antaa keisarille veroa vai eikö?» Mutta Kristus oli paljastanut heidän ulkokultaisuutensa. Saapuvilla olleet roomalaiset olivat nähneet heidän juonensa täydellisesti epäonnistuvan ja heidän noloutensa hänen vastatessaan: »Antakaa siis keisarille, mikä keisarin on» (Luuk. 20: 2225).

Nyt papit koettivat saada näyttämään siltä, kuin Kristus tässä tilaisuudessa olisi opettanut, niin kuin he olisivat toivoneet hänen

opettavan. Hädissään he kutsuivat avukseen vääriä todistajia, ja nämä alkoivat syyttää häntä sanoen: »Tämän me olemme havainneet villitsevän kansaamme, kieltävän antamasta veroja keisarille ja sanovan itseään Kristukseksi, kuninkaaksi.» Kolme syytettä, kukin vailla pohjaa. Papit tiesivät tämän, mutta he olivat valmiit vannomaan väärinkin, jos vain voisivat saavuttaa päämääränsä.

Pilatus kuulustelee Jeesusta

Pilatus näki heidän tarkoituksensa. Hän ei uskonut tämän vangin vehkeilleen hallitusta vastaan. Hänen nöyrä ja sävyisä olemuksensa ei ollenkaan sopinut yhteen syytöksen kanssa. Pilatus oli vakuuttunut siitä, että viekas ansa oli viritetty juutalaisten mahtimiesten tiellä olevan viattoman miehen tuhoamiseksi. Hän kääntyi Jeesukseen ja kysyi: »Oletko sinä juutalaisten kuningas?» Vapahtaja vastasi: »Sinäpä sen sanot.» Ja hänen puhuessaan hänen kasvonsa kirkastuivat, ikään kuin valonsäde olisi langennut niihin.

[276] Kuullessaan hänen vastauksensa Kaifas ja hänen seuralaisensa vaativat Pilatusta todistamaan, että Jeesus oli tehnyt sen rikoksen, josta häntä syytettiin. Äänekkäin huudoin papit, kirjanoppineet ja hallitusmiehet vaati vat, että hänet tuomittaisiin kuolemaan. Näihin huutoihin yhtyi kansanjoukko, ja melu oli korvia särkevä. Pilatus oli ymmällä. Nähdessään, ettei Jeesus vastannut mitään syyttäjilleen, Pilatus sanoi hänelle: ”’Etkö vastaa mitään? Katso, kuinka paljon syytöksiä he tekevät sinua vastaan.’ Mutta Jeesus ei enää vastannut mitään.»

[277] Seisoessaan Pilatuksen takana kaikkien pihalla olevien näkyvissä Kristus kuuli herjauksen, mutta ei vastannut sanaakaan niihin väärin syytöksiin, joita häneen kohdistettiin. Hänen koko olemuksensa todisti selvästi viattomuudesta. Hän seiso i välittämättä ympärillään pauhaavien aaltojen raivosta. Näytti siltä kuin vihan hyökyaallot, jotka kohosivat yhä korkeampina kuten myrskyävän valtameren aallot, särkyisivät hänen ympärillään eivätkä koskisi kaan häneen. Hän oli vaiti, mutta hänen vaitiolonsakin puhui. Oli kuin sisäinen valo olisi kirkastanut hänen ulkonaisen olemuksensa.

Pilatus Jumalan puhuttelussa

Pilatusta hämmästytti hänen käytöksensä. Halveksiiko tämä mies oikeudenkäyntiä, koskapa ei välitä pelastaa henkeään? hän kysyi itsekseen. Katsoessaan Jeesukseen, joka kesti pilkan ja herjauksen antamatta takaisin, hän tunsi, ettei hän voisi olla yhtä väärämielinen ja epäoikeudenmukainen kuin hälisevät papit. Toivoen saavansa kuulla häneltä totuuden ja estävänsä kansanjoukon mellakoimasta Pilatus vei Jeesuksen syrjään ja kysyi jälleen: »Oletko sinä juutalaisten kuningas?»

Jeesus ei suorastaan vastannut tähän kysymykseen. Hän tiesi, että Pyhä Henki teki työtään Pilatuksessa, ja hän antoi hänelle tilaisuuden tunnustaa vakaumuksensa. Hän kysyi: »Itsestäsikö sen sanot vai ovatko muut sen sinulle minusta sanoneet?» Toisin sanoen, aiheuttavatko pappien syytökset vai halu saada valoa Kristukselta Pilatuksen kysymyksen. Pilatus ymmärsi Kristuksen tarkoituksen, mutta ylpeys nosti päätään hänen sydämessään. Hän ei halunnut tunnustaa sitä vakaumusta, joka hänessä yhä vahvis tui. »Olenko minä juutalainen?» hän sanoi. »Oma kansasi ja ylipapit ovat antaneet sinut minun käsiini, mitä olet tehnyt?»

[278]

Pilatuksen kultainen tilaisuus meni ohi. Jeesus ei kuitenkaan jättänyt häntä vaille enempää valoa. Vaikka hän ei suoraan vastannutkaan Pilatuksen kysymykseen, hän esitti selvästi oman tehtävänsä. Hän antoi Pilatuksen ymmärtää, ettei hän tavoitellut maallista valtaistuinta.

»Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta», hän sanoi. »Jos minun kuninkuuteni olisi tästä maailmasta, niin minun palvelijani olisivat taistelleet, ettei minua olisi annettu juutalaisten käsiin; mutta nyt minun kuninkuuteni ei ole täältä.» Niin Pilatus sanoi hänelle: »Sinä siis kuitenkin olet kuningas?» Jeesus vastasi: »Sinäpä sen sanot, että minä olen kuningas. Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä varten maailmaan tullut, että minä todistaisin totuuden puolesta. Jokainen, joka on totuudesta, kuulee minun ääneni.»

Kristus vakuutti, että hänen sanansa oli itsessään avain, joka aukaisi salaisuuden niille, jotka olivat valmiit vastaanottamaan sen. Se suositteli itse itseään, ja tämä oli hänen totuuden valtakuntansa leviämisen salaisuus. Hän toivoi Pilatuksen ymmärtävän, että

vain vastaanottamalla ja omaksumalla totuuden hänen turmeltunut luontonsa saattoi uudistua.

Pilatus halusi tuntea totuuden. Hänen mielensä oli hämmentynyt. Hän tarttui innokkaasti Vapahtajan sanoihin, ja hänen sydämessään heräsi voimakas kaipuu saada tietää, mikä todellakin oli totuus ja kuinka hän voisi sen löytää. »Mikä on totuus?» hän kysyi. Mutta hän ei odottanut vastausta. Ulkopuolelta kuuluva meteli kutsui hänet takaisin hetken tehtäviin, sillä papit vaativat nopeata toimintaa. Hän meni ulos juutalaisten luo ja selitti painokkaasti: »Minä en löydä hänessä yhtäkään syytä.»

Nämä pakanallisen tuomarin lausumat sanat olivat pureva moite Vapahtajaa syyttävien Israelin hallitusmiesten petollisuutta ja vääryyttä vastaan. Kun papit ja vanhimmat kuuluivat nämä Pilatuksen sanat, heidän pettymyksellään ja raivollaan ei ollut mitään rajoja. He olivat kauan suunnitelleet ja odottaneet tätä tilaisuutta. Kun he nyt näkivät mahdollisuuden, että Jeesus vapautettaisiin, he näyttivät olevan valmiita repimään hänet kappaleiksi. He moittivat äänekkäästi Pilatusta ja uhkasivat häntä Rooman hallituksen rangaistuksella. He syyttivät häntä siitä, että hän kieltäytyi tuomitsemasta Jeesusta, joka heidän vakuutuksensa mukaan oli noussut keisaria vastaan.

Nyt kuului vihaisia ääniä, jotka selittivät, että Jeesuksen kapinallinen vaikutus tunnettiin hyvin kautta maan. Papit sanoivat: »Hän yllyttää kansaa opettaen kaikkialla Juudeassa, Galileasta alkaen tänne asti.»

[279] Pilatuksella ei sillä hetkellä ollut aikomusta tuomita Jeesusta. Hän tiesi juutalaisten vihan ja ennakkoluulojen vuoksi syyttäneen Jeesusta. Hän tiesi, mikä oli hänen velvollisuutensa. Oikeus vaati Kristuksen välitöntä vapauttamista. Mutta Pilatus pelkäsi kansan häijyyttä. Jos hän kieltäytyisi antamasta Jeesusta heidän käsiinsä, se voisi aiheuttaa mellakan, ja sitä hän pelkäsi. Kun hän kuuli Jeesuksen olevan Galileasta, hän päätti lähettää hänet sen maakunnan hallitsijan Herodeksen luo, joka silloin oli Jerusalemissa. Tällä menettelyllään Pilatus toivoi voivansa siirtää vastuun oikeudenkäynnistä itseltään Herodekselle. Hän piti tätä myös hyvänä tilaisuutena sopia eräs vanha riita hänen ja Herodeksen välillä. Ja niin kävikin. Näistä kahdesta hallitusmiehestä tuli ystävät Vapahtajan oikeudenkäynnin aikana.

Herodeksen kuulusteltavana

Pilatus luovutti Jeesuksen jälleen sotilaille' ja kansan pilkkasanojen ja herjausten kaikuessa Jeesusta lähdettiin kiireesti viemään Herodeksen oikeuspalatsia kohden. »Kun Herodes näki Jeesuksen, ihastui hän suuresti.» Hän ei ollut koskaan aikaisemmin tavannut Vapahtajaa, mutta »hän oli jo kauan aikaa halunnut nähdä häntä, koska oli kuullut hänestä, ja hän toivoi saavansa nähdä häneltä jonkin ihmeen».

Tämän Herodeksen kädet olivat Johannes Kastajan veren tahraamat. Kun Herodes ensi kerran kuuli Jeesuksesta, hän oli kauhuissaan ja sanoi: »Johannes, jonka minä mestautin, on noussut kuolleista.» »Sentähden nämä voimat hänessä vaikuttavat» (Mark. 6: 16; Matt. 14: 2). Kuitenkin Herodes halusi nähdä Jeesuksen. Nyt oli tilaisuus pelastaa tämän profeetan henki, ja kuningas toivoi voivansa ainiaaksi karkottaa mielestään tuon vadilla tuodun verisen pään muiston. Hän toivoi myös saavansa uteliaisuutensa tyydytetyksi ja ajatteli, että jos Kristukselle annettaisiin vähänkin toiveita vapautumisesta, hän tekisi kaikki, mitä häneltä pyydetäisiin.

Suuri joukko pappeja ja vanhimpia oli seurannut Kristusta Herodeksen luo. Ja kun Vapahtaja oli tuotu sisään, alkoivat nämä arvohenkilöt, jotka kaikki olivat hyvin kiihtyneitä, syyttää syytöksiään häntä vastaan. Mutta Herodes ei paljonkaan välittänyt heidän syytöksistään. Hän vaati hiljaisuutta toivoen saavansa tilaisuuden kysellä Kristukselta. Hän määräsi Kristuksen kahleet irrotettaviksi samalla syyttäen hänen vihollisiaan raa'asta kohtelusta. Katsoessaan säälivästi maailman Lunastajan rauhallisiin kasvoihin hän näki niissä vain viisautta ja puhtautta. Pilatuksen tavoin hänkin oli vakuuttunut siitä, että syytökset Kristusta vastaan aiheutuivat vain pahuudesta ja kateudesta.

[280]

Jeesus on vaiti

Herodes teki Kristukselle monia kysymyksiä, mutta Vapahtaja vastasi kaikkiin täydellisellä vaikenemisella. Kuninkaan käskystä kutsuttiin sitten sisään sairaita ja raajarikkoja ja Kristusta käskettiin todistamaan väitteensä suorittamalla ihme. Ihmiset sanovat sinun voivan parantaa sairaita, Herodes sanoi. Haluan nähdä, onko sinun

[281] suuri maineesi kokonaan valhetta. Jeesus ei vastannut mitään, ja Herodes jatkoi kehottamistaan: Jos voit toisille tehdä ihmetekoja, tee niitä nyt omaksi hyväksesi, ja se on koituva sinulle hyödyksi. Edelleen hän käski: Näytä meille merkki, että si nolla on valta, jonka huhu väittää sinulla olevan. Mutta Kristus oli, ikään kuin hän ei olisi kuullut eikä nähnyt. Jumalan Poika oli ottanut päälleen ihmisluonnon. Hänen täytyi menetellä, kuten ihminen menettelisi vastaavassa tapauksessa. Siksi hän ei voinut tehdä ihmettä säästääkseen itseltään sen tuskan ja nöyryytyksen, joka ihmisen olisi kestettävä, jos hän joutuisi samanlaiseen asemaan.

Herodes lupasi, että Kristus vapautettaisiin, jos hän suorittaisi jonkin ihmeen hänen edessään. Kristuksen syyttäjät olivat omin silmin nähneet hänen suorittamiaan ihmetekoja. He olivat kuulleet hänen käskävän kuolleen tulla ulos haudasta. He olivat nähneet kuolleen tulevan ulos hänen ääntään totellen. Nyt heidät valtasi pelko siitä, että hän suorittaisi jonkin ihmeteon. Kaikkein eniten he nimittäin pelkäsivät hänen voimansa ilmauksia. Sellainen ilmaus tekisi heidän suunnitelmansa tyhjiksi, ehkäpä maksaisi heille heidän henkensäkin. Suuresti huolestuneina papit ja hallitusmiehet alkoivat jälleen ladella syytöksiään häntä vastaan. Korottaen ääntään he [282] selittivät, että hän on petturi ja jumalanpilkkua ja. Hän suorittaa ihmeitään pimeyden ruhtinaan Beelsebulin voimalla. Salissa syntyi kova meteli yhden huutaessa yhtä ja toisen toista.

Herodeksen omatunto oli nyt paljon paatuneempi kuin silloin, kun hän kauhusta vavisten kuuli Herodiaan pyytävän Johannes Kastajan päätä. Jonkin aikaa hän oli tuntenut kauheita omantunnonvaivoja hirveän tekonsa johdosta, mutta hänen sieveyskäsitteensä olivat yhä enemmän madaltuneet hänen irstaan elämänsä johdosta. Nyt hänen sydämensä oli tullut niin kovaksi, että hän saattoi jopa kerskatakakin siitä rangaistuksesta, jonka hän oli määrännyt Johannekselle, kun tämä oli uskaltanut nuhdella häntä.

Ja nyt hän uhkasi Jeesusta selittäen yhä uudelleen, että hänellä oli valta vapauttaa tai tuomita hänet. Mutta Jeesus ei näyttänyt merkkiäkään, että hän olisi kuullut yhtään sanaa.

Hänen vaikenemisensa ärsytti Herodesta. Se näytti osoittavan täydellistä välinpitämättömyyttä hänen arvovaltaansa kohtaan. Turhamaisesta ja pöyhkeilevästä kuninkaasta olisi julkinen nuhde ollut vähemmän loukkaava kuin tämä häneen kohdistuva täydellinen vä-

linpitämättömyys. Hän uhkasi jälleen vihaisena Jeesusta, joka pysyi yhtä liikkumattomana ja vaiteliaana.

Jeesuksen tehtävänä tässä maailmassa ei ollut tyydyttää turhaa uteliaisuutta. Hän tuli parantamaan särkyneitä sydämiä. Hän ei olisi pysynyt vaiti, jos hän olisi voinut lausua yhdenkään sanan synninsairaiden sielujen haavojen parantamiseksi. Mutta hänellä ei ollut mitään sanottavana niille, jotka halusivat vain polkea totuuden epäpyhien jalkojensa alle.

Kristus olisi voinut puhua Herodekselle sanoja, jotka olisivat saattaneet syvästi järkyttää tuota paatunutta kuningasta. Hän olisi voinut lyödä hänet pelolla ja vavistuksella asettamalla hänen silmiensä eteen koko hänen syntisen elämänsä ja häntä odottavan hirveän tuomion. Mutta vaikeneminen oli ankarin moite, jonka Kristus saattoi antaa. Herodes oli hylännyt totuuden, jota suurin profeetoista oli hänelle julistanut, eikä hän enää saanut muuta sanomaa. Taivaan Majesteetilla ei ollut sanaakaan lausuttavana hänelle. Korvat, jotka aina olivat olleet avoimet kuulemaan ihmistuskää, sulkeutuivat Herodeksen käskyille. Silmillä, joista aina oli loistanut säälivää, anteeksiantavaa rakkautta katuvaan syntistä kohtaan, ei ollut katsettaakaan Herodekselle. Huulet, jotka olivat julistaneet tärkeitä totuuksia ja puhuneet hellästi ja säälivästi kaikkein syntisimmille ja turmeltu-neimmillekin, olivat sulkeutuneet tuolle ylpeälle kuninkaalle, joka ei tuntenut tarvitsevansa Vapahtajaa.

Jeesus pahoinpideltävänä

Herodeksen kasvot synkkenivät vihasta. Hän kääntyi kansanjoukon puoleen ja julisti kiukkuisena Jeesuksen petkuttajaksi. Sitten hän sanoi Kristukselle: Ellet halua todistaa väitettäsi, jätän sinut sotilaiden ja kansan käsiin. Ehkäpä heidän onnistuu saada sinut puhu maan. Jos olet petturi, kuolema heidän käsissään on juuri se, mitä ansaitset, jos taas olet Jumalan Poika, pelasta itsesi tekemällä ihmetyö.

[283]

Tuskin nämä sanat oli lausuttu, kun Kristuksen kimppuun hyökättiin. Villipetojen tavoin joukko syöksyi saaliinsa kimppuun. Jeesusta kiskottiin sinne ja tänne. Herodes liittyi kansanjoukkoon koettaen nöyryyttää Jumalan Poikaa. Elleivät roomalaiset sotilaat olisi

tulleet väliin ja pakottaneet raivoavaa kansanjoukkoa vetäytymään takaisin, Vapahtaja olisi revitty kappaleiksi.

»Herodes joukkoineen kohteli häntä halveksivasti ja pilkkasi häntä» ja puetti hänet loistavaan pukuun. Roomalaiset sotilaat yhtyivät tähän herjaavaan pilkantekoon. Vapahtaja sai kokea kaikkea, mitä ikinä nämä jumalattomat, turmeltuneet sotilaat saattoivat keksiä Herodeksen ja juutalaisten mahtimiesten avustamina. Kuitenkaan hänen jumalallinen kärsivällisyytensä ei pettänyt.

Kristuksen vainoojat olivat koettaneet arvostella hänen luonnettaan itsensä mukaan ja kuvanneet hänet yhtä katalaksi, kuin he itse olivat. Mutta nyt tapahtuvan näytelmän takaa tunki esiin toinen kuva, jonka he kerran saavat nähdä kaikessa kirkkaudessaan. Oli muutamia, jotka vapisivat Kristuksen edessä. Raa'an joukon kumartuessa pilkaten hänen eteensä muutamat, jotka tulivat esiin samassa tarkoituksessa, kääntyivät takaisin peloissaan ja ääneti. Herodes tuli silloin vakuuttuneeksi asiasta. Armon auringon viimeiset säteet loistivat hänen synnin paaduttamaan sydämeensä. Hän tunsi, ettei tämä ollut tavallinen ihminen, sillä jumaluus oli välähtänyt inhimillisyyden läpi. Kristuksen ollessa pilkkaajien, avionrikkojien ja murhaajien ympäröimänä Herodes tunsi katselevansa Jumalaa istumassa valtaistuimellaan.

Jälleen Pilatuksen edessä

Vaikka Herodes olikin paatunut, hän ei uskaltanut vahvistaa Kristuksen kuolemantuomiota. Hän halusi vapautua tästä kauheasta vastuusta ja lähetti Jeesuksen takaisin roomalaiseen oikeussaliin.

Pilatus oli pettynyt ja hyvin tyytymätön. Kun juutalaiset palasivat vankeineen, hän kysyi kärsimättömänä, mitä he halusivat hänen tekevän. Hän muistutti heille, että hän oli jo tutkinut Jeesusta eikä ollut löytänyt hänessä mitään syytä, ja hän sanoi heidän syyttäneen häntä voimatta todistaa ainoatakaan syytöstään. Hän oli lähettänyt Jeesuksen Herodeksen luo, joka oli Galilean neljännysruhtinas ja heidän kansallisuuttaan, mutta tämäkään ei ollut löytänyt hänessä mitään kuoleman ansaitsevaa. »Kuritettuani häntä minä siis hänet päästän», Pilatus sanoi.

Tässä Pilatus näytti heikkoutensa. Hän oli julistanut Jeesuksen viattomaksi, ja kuitenkin hän oli valmis ruoskituttamaan häntä rau-

hoittaakseen hänen syyttäjiään. Hän oli valmis uhraamaan oikeuden periaatteet päästäkseen sopimukseen kansanjoukon kanssa. Tämä saattoi hänet epäedulliseen asemaan. Kansa käytti hyväkseen hänen epävarmuuttaan ja vaati yhä kiihkeämmin vangin henkeä. Jos Pilatus alusta alkaen olisi ollut luja ja kieltäytynyt tuomitsemasta miestä, jonka hän havaitsi syyttömäksi, hän olisi katkaissut ne kohtalokkaat katumuksen ja syyllisyyden kahleet, jotka tulisivat sitomaan hänet hänen eliniäkseen. Jos hän olisi toiminut sen mukaan, mikä käsitti oikeaksi, juutalaiset eivät olisi rohjenneet antaa hänelle määräyksiä. Kristus olisi kyllä surmattu, mutta Pilatus ei olisi ollut syyllinen. Mutta Pilatus oli askel askeleelta toiminut tuntoaan vastaan. Hän oli etsinyt verukkeita puolustellakseen sitä, ettei tuominut oikeuden ja kohtuudenmukaan, ja nyt hän huomasi olevansa miltei avuton pappien ja hallitusmiesten käsissä. Hänen epäröintinsä ja horjuvaisuutensa koituivat hänelle turmioksi.

[284]

»Älä puutu siihen vanhurskaaseen mieheen»

Nytkään Pilatusta ei jätetty toimimaan sokeasti. Jumala lähetti sanoman varoittamaan häntä teosta, jonka hän oli tekemäisillään. Vastauksena Kristuksen rukoukseen taivaan enkeli oli käynyt Pilatuksen vaimon luona, joka unessa oli nähnyt Vapahtajan ja keskustellut hänen kanssaan. Pilatuksen vaimo ei ollut juutalainen, mutta nähtyään Jeesuksen unessa hän ei hetkeäkään epäillyt hänen luonnettaan tai tehtävänsä. Hän tiesi hänen olevan Jumalan Ruhtinas. Hän näki hänet tutkittavana oikeussalissa. Hän näki hänen kätensä sidottuina tiukasti kuin rikollisen kädet. Hän näki Herodeksen sotilaineen julmassa työssään. Hän kuuli pappien ja hallitusmiesten täynnä kauteutta ja ilkeyttä esittävän mielettömiä syytöksiään. Hän kuuli sanat: »Meillä on laki, ja lain mukaan hänen pitää kuoleman.» Hän näki Pilatuksen antavan Jeesuksen ruoskittavaksi sanottuaan: »Minä en löydä hänessä yhtäkään syytä.» Hän kuuli Pilatuksen julistaman tuomion ja näki hänen antavan Kristuksen hänen murhaajiensa käsiin. Hän näki Golgatalle pystytetyn ristin. Hän näki pimeyden peittävän maan ja kuuli salaperäisen huudon: »Se on täytetty.» Toimenkin kuva kohosi hänen silmiensä eteen. Hän näki Kristuksen istuvan suurella valkoisella pilvellä maan hoippuessa avaruudessa ja hänen murhaa-

[285]

jiensa paetessa hänen kasvojensa kirkkautta. Hän heräsi kauhun huutoonsa ja kirjoitti heti Pilatukselle varoituksen sanat.

Pilatuksen ollessa epätietoinen siitä, mitä hänen pitäisi tehdä, sanna-aattaja tunkeutui joukon läpi ja ojensi hänelle hänen vaimoltaan näin kuuluvan kirjeen:

»Älä puutu siihen vanhurskaaseen mieheen, sillä minä olen tänä yönä unessa paljon kärsinyt hänen tähtensä.»

Pilatuksen kasvot kalpenivat. Hän oli ristiriitaisten tunteiden vallassa. Mutta hänen vitkastelussaan papit ja hallitusmiehet yhä kiihottivat kansan mieltä. Pilatuksen oli pakko ryhtyä toimintaan. Hän keksi nyt keinon, joka saattaisi johtaa Kristuksen vapauttamiseen. Tämän juhlan aikana oli tapana vapauttaa joku vanki, jonka kansa valitsi. Tämä tapa oli pakanallista alkuperää, eikä siinä ollut jälkeäkään oikeudenmukaisuudesta, mutta juutalaiset pitivät sitä suuressa arvossa. Roomalaisten viranomaisten hallussa oli tällöin vanki nimeltä Barrabbas, joka oli tuomittu kuolemaan. Tämä mies oli väittänyt olevansa Messias. Hän myös väitti omaavansa vallan järjestää asiat aivan uudelle kannalle ja asettaa maailma kohdalleen. Saatanan pettämänä hän väitti, että mitä hän ikinä saattoi hankkia varastamalla ja ryöstämällä, kuului hänelle. Hän oli saatanan voimalla suorittanut ihmeellisiä tekoja, saanut seuraajia kansan keskuudesta ja kiihottanut kapinaan Rooman hallitusta vastaan. Hän oli uskonnollisen innostuksen varjolla toimiva paatunut ja häikäilemätön roisto, joka oli valmis kapinaan ja väkivaltaan. Antamalla kansan valita tämän miehen ja viattoman Vapahtajan välillä Pilatus luuli voivansa herättää heidät tajuamaan, mikä oli oikein. Hän toivoi voivansa herättää heissä myötätuntoa Jeesusta kohtaan vastoin pappien ja hallitusmiesten pyrkimyksiä. Hän kääntyi kansaan ja sanoi hyvin vakavasti: »Kummanko tahdotte, että minä teille päästän, Barabbaanko vai Jeesuksen, jota sanotaan Kristukseksi?»

Villipetojen karjunnan tavoin kuului joukon vastaus: Päästä meille Barabbas! Yhä äänekkäämmäksi paisui huuto: Barabbas, Ba rabbas! Luullen, ettei kansa ollut ymmärtänyt hänen kysymystään Pilatus kysyi: »Tahdotteko siis, että päästän teille juutalaisten kuninkaan?» Mutta he huusivat jälleen: »Vie pois tämä, mutta päästä meille Barabbas!» »Mitä minun sitten on tehtävä Jeesukselle, jota sanotaan Kristukseksi?» Pilatus kysyi. Pauhaava joukko karjui jälleen kuin paholaiset. Paholaisia ihmishahmossa olikin heidän

joukossaan, ja mitä muuta vastausta saattoikaan odottaa kuin: »Ristiinnaulittakoon!»

Pilatus oli huolissaan. Hän ei ollut luullut asian päättyvän siten. Häntä pelotti antaa viaton mies häpeällisimpään ja julmimpaan kuolemaan, mihin voitiin tuomita. Kun karjunta oli lakannut, hän kääntyi kansan puoleen ja sanoi: »Mitä pahaa hän sitten on tehnyt?» Mutta asia oli mennyt liian pitkälle, jotta siitä enää voitaisiin väitellä. He eivät halunneet todistusta Kristuksen viattomuudesta vaan hänen tuomitsemistaan.

Jeesus ruoskittavana ja häväistävänä

Vieläkin Pilatus yritti pelastaa Jeesuksen. »Niin hän puhui heille kolmannen kerran: 'Mitä pahaa hän sitten on tehnyt? En ole havainnut hänessä mitään, mistä hän ansaitsisi kuoleman. Kuritettuani häntä minä siis hänet päästän.'» Mutta hänen vapauttamisensa pelkkä mainitseminenkin kiihdytti kansan kymmenkertaiseen raivoon. »Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse hänet!» he huusivat. Yhä kovemmaksi yltyi myrsky, jonka Pilatuksen epävarmuus oli aiheuttanut.

Jeesus, joka oli lopen uupunut ja haavoitettu, otettiin nyt ja ruoskittiin kansanjoukon nähden. »Niin sotamiehet veivät hänet sisälle linnaan, se on palatsiin, ja kutsuivat siihen koko sotilasjoukon. Ja he pukivat hänen yllensä purppuravaipan, väänsivät orjantappuroista kruunun ja panivat sen hänen päähänsä ja rupesivat tervehtimään häntä: [U+0315] Terve, juutalaisten kuningas!' Ja he sylkivät häntä ja laskeutuen polvilleen kumarsivat häntä.» Silloin tällöin jokin ilkeä käsi tempasi ruo'on, joka oli asetettu hänen käteensä, ja löi sillä hänen päässään olevaa kruunua painaen okaat yhä syvemmälle hänen otsaansa, niin että verta tihkui hänen kasvoilleen ja parralleen.

Ihmetelkää, oi taivaat, ja hämmästy, oi maa! Katsokaa sortajia ja sorrettua. Raivostunut joukko ympäröi maailman Vapahtajan. Pilkkaja ivasanoihiin sekaantuu karkeita kirouksia ja jumalanpilkkaa. Tunteeton joukko repostelee hänen alhaista syntyperäänsä ja vaatimatonta elämäänsä. Väitteelle, että hän olisi Jumalan Poika, nauretaan, ja karkeat pilkkapuheet ja herjaavat ivasanat kulkevat suusta suuhun.

Saatana johti tätä raakaa joukkoa sen herjatessa Vapahtajaa. Hänen tarkoituksensa oli, jos mahdollista, kiihottaa häntä kostamaan tai

[287]

saada hänet suorittamaan ihme vapautuakseen ja näin tehdä tyhjäksi lunastussuunnitelma. Jos hänen, Jumalan Karitsan, inhimillisessä elämässä olisi ollut ainoakin tahra, jos hän ihmisenä olisi kerrankin epäonnistunut täs sä kauheassa kokeessa, hän olisi ollut epätäydellinen uhri, ja ihmisen lunastaminen olisi epäonnistunut. Mutta hän, joka sanallaan olisi voinut kutsua avukseen taivaallisen sotajoukon, joka olisi voinut ajaa kansanjoukon kauhuissaan pakoon näkyvistään paljastamalla jumalallisen voimansa, alistui täysin tyynenä mitä karkeimpaan herjaukseen ja häväistykseen.

Kristuksen viholliset olivat vaatineet ihmettä todistukseksi hänen jumaluudestaan. Heillä oli paljon suurempi todistus kuin kukaan heistä oli pyytänytään. Kuten hänen kiduttajiensa julmuus alensi heidät ihmisyyden alapuolelle saatanan kaltaisiksi, samoin Jeesuksen sävyisyys ja kärsivällisyys korottivat hänet ihmiskunnan yläpuolelle ja todistivat hänen olevan Jumalan sukua. Hänen alennuksensa oli hänen korottamisensa pantti. Tuskan verihelmet, jotka hänen haavoitetuilta ohimoiltaan pisaroivat hänen kasvoilleen ja parralleen, olivat pantti siitä, että hänet voideltaisiin »iloöljyllä» suureksi ylimmäiseksi papiksemme (Hepr. 1: 9).

Saatanan raivo oli suuri hänen nähdessään, ettei Vapahtajan pahoinpitely ollut puristanut vähäisintäkään valitusta hänen huuliltaan. Vaikka hän oli ottanut päälleen ihmislunnon, hän osoitti jumalallista lujuttua eikä missään poikennut Isänsä tahdosta.

Kun Pilatus antoi Jeesuksen ruoskittavaksi ja pilkattavaksi, hän luuli herättävänsä kansan säälin. Hän toivoi heidän myöntävän tämän olevan riittävä rangaistus. Hän ajatteli pappienkin pahuuden tulevan nyt tyydytetyksi. Mutta juutalaiset käsittivät hyvin, kuinka keinoa oli näin rangaista miestä, joka oli julistettu syyttömäksi. He tiesivät, että Pilatus yritti pelastaa vangin hengen, ja he olivat päättäneet, ettei Jeesusta vapautettaisi. Meitä miellyttääkseen ja tyydyttääkseen Pilatus on ruoskituttanut häntä, he ajattelivat, ja jos ajamme asiamme varmaan päätökseen, saavutamme varmasti tarkoituksemme.

Jeesus vai Barabbas

Pilatus lähetti nyt noutamaan Barabbaan pihaan. Sitten hän esitti nämä kaksi vankia rinnan ja viitaten Vapahtajaan hän lausui vaka-

vasti ja vetoavasti: »Katso ihmistä!» »Katso, minä tuon hänet ulos teille, tietääksenne, etten minä löydä hänessä yhtäkään syytä.»

Siinä seiso i Jumalan Poika yllään pilkkapuku ja orjantappurakruunu. Hänen selässään, joka oli paljaana vyötäisiä myöten, näkyi pitkiä, hirveitä juovia, joista veri virtasi vapaasti. Hänen kasvonsa olivat veren tahraamat sekä uupumuksen ja tuskan leimaamat, mutta ne eivät olleet koskaan näyttäneet kauniimmilta kuin nyt. Vapahtajan kasvot eivät olleet rumentuneet hänen vihollistensa edessä. Jokainen piirre ilmaisi lempeyttä, alistumista ja mitä hellintä sääliä hänen julmia vihollisiaan kohtaan. Hänen käytöksessään ei näkynyt pelkurimaista heikkoutta vaan pitkämielisyyden voimaa ja arvokkuutta. Hänen vieressään seisova vanki oli hänen jyrkkä vastakohtansa. Ba rabbaan kasvojen jokainen juonne ilmaisi hänen olevan paatunut rikollinen. Tämä vastakohta vaikutti jokaiseen katsojaan. Muutamat heistä itkivät. Kun he katsoivat Jeesukseen, heidän sydämensä täytyi säällillä. Papit ja hallitusmiehetkin olivat vakuuttuneita siitä, että hän oli se, joka hän väitti olevansa.

[288]

[289]

Kristusta ympäröivät roomalaiset sotilaat eivät kaikki olleet paatuneita. Jotkut heistä tutkivat hänen kasvojaan löytääkseen yhdenkin todistuksen siitä, että hän oli rikollinen tai vaarallinen. Silloin tällöin he loivat halveksivan silmäyksen Barabbaaseen. Ei tarvittu paljonkaan ihmistuntemusta, että voitiin nähdä läpikotaisin, millainen hän oli. Sitten he taas käänsivät katseensa Jeesukseen, joka oli tutkittavana. He katselivat kärsivää Jumalan Poikaa syvän säälin tuntein. Kristuksen hiljainen alistuminen painoi tämän tapauksen lähtemättömästi heidän mieleensä, kunnes he joko tunnustivat hänet Kristukseksi tai hylkäämällä hänet ratkaisivat oman kohtalonsa.

Pilatus oli suuresti hämmästynyt siitä, että Vapahtaja valittamatta kesti kaiken. Hän ei epäillyt, etteikö tämän miehen näkeminen Barabbaan vastakohtana herättäisi juutalaisten sääliä. Mutta hän ei käsittänyt pappien kiihkeää vihaa häntä kohtaan, joka maailman Valona oli paljastanut heidän pimeytensä ja erehdyksensä. He olivat kiihdyttäneet kansanjoukon hurjaan raivoon, ja jälleen papit, hallitusmiehet ja kansa kohottivat tuon kauhean huudon: »Ristiinnaulitse hänet, ristiinnaulitse hänet!» Viimein Pilatus menettäen kärsivällisyytensä heidän järjettömän julmuutensa johdosta huusi epätoivoissaan: »Ottakaa te hänet ja ristiinnaulitkaa, sillä minä en löydä hänessä mitään syytä!»

Vaikka tämä roomalainen maaherra oli tottunut julmiin näkyihin, hän tunsi myötätuntoa tätä kärsivää vankia kohtaan, joka tuomittuna ja ruuskittuna, otsa verta vuotavana ja selkä rikki piestynä yhä käyttäytyi kuin kuningas valtaistuimellaan. Mutta papit selittivät: »Meillä on laki, ja lain mukaan hänen pitää kuoleman, koska hän on tehnyt itsensä Jumalan Pojaksi.»

Pilatus hätkähti. Hänellä ei ollut oikeaa käsitystä Kristuksesta ja hänen tehtävästään, mutta hänellä oli hämärä usko Jumalaan ja ihmistä korkeampiin olentoihin. Ajatus, joka kerran oli välähtänyt hänen mielessään, sai nyt kiinteämmän muodon. Hän kysyi, seisoiko hänen edessään sittenkin jumalallinen olento puettuna purppuraiseen pilkkaviittaan ja kruunattuna orjantappuroilla.

[290] Hän meni jälleen oikeussaliin ja sanoi Jeesukselle: »Mistä sinä olet?» Mutta Jeesus ei vastannut hänelle mitään. Vapahtaja oli avoimesti puhunut Pilatukselle selittäen omaa tehtäväänsä totuuden todistajana. Pilatus oli hylännyt valon. Hän oli käyttänyt väärin korkeaa tuomarin asemaansa luopumalla periaatteistaan ja arvovallastaan kansan vaatimusten hyväksi. Jeesuksella ei ollut häntä varten enempää valoa. Kiusaantuneena hänen vaitiolostaan Pilatus sanoi ylpeästi:

»Etkö puhu minulle? Etkö tiedä, että minulla on valta sinut päästä ja minulla on valta sinut riistiinnaulita?»

Jeesus vastasi: »Sinulla ei olisi mitään valtaa minuun, ellei sitä olisi annettu sinulle ylhäältä. Sentähden on sen synti suurempi, joka jätti minut sinun käsiisi.»

Näin säälivä Vapahtaja keskellä kauheata kärsimystään ja suruaan puolusteli niin paljon kuin mahdollista roomalaisen maaherran tekoa, miehen, joka antoi hänet ristiinnaulittavaksi. Millainen näky tämä onkaan esitettäväksi maailmalle kaikkina aikoina! Millaista valoa se luokaan hänen luonteeseensa, joka on kaiken maan tuomari!

[291] »Sen synti on suurempi, joka jätti minut sinun käsiisi», sanoi Jeesus. Tällä Kristus tarkoitti Kaifasta, joka ylimmäisenä pappina edusti Juudan kansaa. He tiesivät roomalaisia viranomaisia ohjaavat periaatteet. He olivat saaneet valoa ennustuksista, jotka todistivat Kristuksesta, ja hänen omista opetuksistaan ja ihmetöistään. Juutalaiset tuomarit olivat saaneet pettämättömän todistuksen kuolemaan tuomitsemansa miehen jumaluudesta. Ja heidät tuomitaan heidän valonsa mukaan.

Suurin syy ja raskain vastuu kuului niille, jotka olivat kansan ensimmäisiä pyhissä luottamustehtävissä, jotka he nyt kurjasti pettivät. Pilatus, Herodes ja roomalaiset sotilaat tiesivät Jeesuksesta suhteellisen vähän. He luulivat miellyttävänsä pappeja ja hallitusmiehiä pahoinpitelemällä häntä. Heillä ei ollut sitä valoa, jota Juudan kansa oli niin runsaasti saanut. Jos sotilaat olisivat saaneet tällaisen valon, he eivät olisi kohdelleet Kristusta niin raa'asti, kuin he kohtelivat.

Ei kuningasta vaan keisari

Jälleen Pilatus koetti päästää Vapahtajan vapaaksi. »Mutta juutalaiset huusivat sanoen: 'Jos päästät hänet, et ole keisarin ystävä.'» Näin nämä ulkokullatut kiivailivat keisarin vallan puolesta. Ja kuitenkin juutalaiset olivat kaik kein katkerimpia Rooman vallan vastustajia. Milloin heille oli hyväksi, he olivat mitä ankarimpia omissa kansallisissa ja uskonnollisissa vaatimuksissaan, mutta halutessaan saavuttaa jonkin julman tarkoituksensa he ylistivät keisarin valtaa. Saadakseen Kristuksen raivatuksi pois he olivat valmiit vannomaan uskollisuutta vieraalle vallalle, jota he vihasivat.

[292]

»Jokainen, joka tekee itsensä kuninkaaksi», he jatkoivat, »asetuu keisaria vastaan.» Tämä koski Pilatuksen arkaan kohtaan. Hän oli Rooman hallituksen silmissä epäilyksenalainen, ja hän tiesi tällaisen tiedonannon koituvan hänen turmiokseen. Hän tiesi, että jos juutalaisia vastustettaisiin, heidän raivonsa kääntyisi häntä vastaan. He eivät jättäisi mitään tekemättä saadakseen kostetuksi. Hänellä oli edessään esimerkki siitä, miten itsepintaisesti he tavoittelivat tappaakseen sitä, jota he silmittömästi vihasivat.

Pilatus istuutui sitten tuomarinistuimelle ja esitti Jeesuksen jälleen kansalle sanoen: »Katso, teidän kuninkaanne!» Taas kuului hurja huuto: »Vie pois, vie pois, ristiinnaulitse hänet!» Silloin Pilatus kysyi äänellä, joka kuului sekä lähelle että kauas: »Onko minun ristiinnaulittava teidän kuninkaanne?» Mutta jumalattomilta, herjaavilta huulilta kuului vastaus: »Ei meillä ole kuningasta, vaan keisari!»

Näin valitessaan pakanallisen hallitsijan Juudan kansa luopui teokratiasta. He olivat hylänneet Jumalan kuninkaanaan. Tästä lähtien heillä ei enää ollut vapauttajaa. Heillä ei ollut kuningasta vaan keisari. Tähän papit ja opettajat olivat saattaneet kansan. Tästä asiasta

kauheine seurauksineen he olivat vastuussa. Kansan synti ja kansan tuho aiheutuivat sen uskonnollisista johtajista.

»Kun Pilatus näki, ettei mikään auttanut, vaan että meteli yhä yltyi, otti hän vettä ja pesi kätensä kansan nähden ja sanoi: [U+0315] Viaton olen minä tämän miehen vereen. Katsokaa itse eteenne.» Pelon ja itsesyytösten vallassa Pilatus katsoi Vapahtajaan. Koko laajassa ihmiseressä hänen kasvonsa olivat ainoat rauhalliset. Hänen päänsä ympärillä näkyi himmeä valokehä. Pilatus sanoi sydämessään: Hän on Jumala. Hän kääntyi kansaan ja lausui: Minä olen syytön hänen vereensä. Ottakaa te ja ristiinnaulitkaa hänet. Mutta huomatkaa, te papit ja hallitusmiehet, että minä julistan hänet vanhurskaaksi mieheksi. Tuomitkoon se, jota hän väittää Isäkseen, teidät eikä minua tämän päivän teosta. Sitten hän sanoi Jeesukselle: Anna anteeksi, mitä tein, mutta en voi pelastaa sinua. Ja ruoskitettuaan jälleen Jeesusta hän antoi hänet ristiinnaulittavaksi.

Pilatus halusi vapauttaa Jeesuksen. Mutta hän näki, ettei hän voisi tehdä sitä ja samalla säilyttää omaa asemaansa ja kunniaansa. Siksi hän mieluummin uhraisi viattoman elämän kuin maallisen valtansa. Kuinka monet uhraavatkaan samalla tavalla periaatteensa välttääkseen tappion ja kärsimykset! Omatunto ja velvollisuus viittaavat yhtäälle, omat edut toisaalle. Virta vetää voimakkaasti väärään suuntaan, ja nielee syyllisyyden synkkiin kuiluihin sen, joka ryhtyy sovitteluihin pahan kanssa.

Pilatus taipui kansanjoukon vaatimukseen. Hän luovutti Jeesuksen ristiinnaulittavaksi mieluummin kuin vaaransi oman asemansa. Mutta hänen varovaisuudestaan huolimatta hänelle tapahtui jälkepäin juuri se, mitä hän pelkäsi. Häneltä riistettiin hänen etuoikeutensa ja hänet syöstiin korkeasta asemastaan, ja katumuksen ja loukatun ylpeyden haavoittamana hän pian ristiinnaulitsemisen jälkeen itse päätti päivänsä. Näin niiden osaksi, jotka ryhtyvät sovitteluihin synnin kanssa, tulee vain suru ja turmio. »Miehen mielestä on oikea monikin tie, joka lopulta on kuoleman tie» (Sanani. 14:12).

»Tulkoon hänen verensä meidän ja lastemme päälle!«

Kun Pilatus selitti olevansa viaton Kristuksen vereen, Kaifas vastasi uhmaten: »Tulkoon hänen verensä meidän päällemme ja meidän lastemme päälle.» Näihin kauheihin sanoihin yhtyivät papit

ja hallitusmiehet, ja niitä toisti kansa epäinhimillisesti karjuen. Koko joukko vastasi ja sanoi: »Tulkoon hänen verensä meidän päällemme ja meidän lastemme päälle.»

Israelin kansa oli tehnyt valintansa. Osoittaen Jeesusta he olivat sanoneet: »Ei tätä, vaan Barabbas.» Barabbas, rosvo ja murhaaja, oli saatanan edustaja. Kristus oli Jumalan edustaja. Kristus oli hylätty, Barabbas valittu. Barabbaan he tulivat saamaan. Tehdessään tämän valinnan he ottivat Pilatuksen tutkittavana

hänet, joka oli ollut valehtelija ja murhaaja alusta asti. Saatana oli heidän johtajansa. Kansana he toimisivat hänen määräystensä mukaan. Hänen tekojaan he tekisivät. Hänen valtaansa heidän täytyisi alistua. Kansa, joka valitsi Barabbaan Kristuksen sijaan, tuntisi Barabbaan julmuutta ajan loppuun asti.

Juutalaiset olivat katsoneet lyötyä Jumalan Karitsaa ja huutaneet: »Tulkoon hänen verensä meidän päällemme ja meidän lastemme päälle.» Tuo kauhea huuto nousi Jumalan valtaistuimen eteen. Tuo tuomio, jonka he itse julistivat itselleen, kirjoitettiin muistiin taivaassa.

Tämä rukous tuli kuulluksi. Jumalan Pojan veri oli heidän lastensa ja lastenlastensa päällä alituisena kirouksena.

Kauhealla tavalla se täyttyi Jerusalemin hävityksessä. Kauhealla tavalla se on myös ilmennyt Juudan kansan kohtalossa tuhannen yhdeksänsadan vuoden aikana, tuon viinipuusta irrotetun, kuivan, hedelmättömän oksan, joka kerran poltetaan. Rikkomusten ja syntien turruttamana se on joutunut halki vuosisatojen vaeltamaan maasta maahan kaikkialla maailmassa.

Kauhealla tavalla tuo rukous tulee täyttymään suurena tuomiopäivänä. Kun Kristus jälleen tulee maan päälle, ei enää roskajoukon ympäröimänä vankina, ihmiset saavat nähdä hänet. He saavat nähdä hänet taivaan Kuninkaana. Kristus on tuleva omassa kirkkaudessaan, Isänsä kirkkaudessa ja pyhien enkelien kirkkaudessa. Kymmentuhatta kertaa kymmentuhatta ja tuhat kertaa tuhat enkeliä, voittoisia Jumalan poikia, joiden ihanuudelle ja kirkkaudelle ei mikään vedä vertoja, saattaa häntä hänen matkallaan. Silloin hän on istuva kirkkautensa valtaistuimella, ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat. Silloin kaikkien silmät saavat nähdä hänet, niidenkin, jotka ovat hänet lävistäneet. Orjantappurakruunun tilalla hänellä on kunnian kruunu, kruunu kruunun sisällä. Tuon vanhan purppurai-

sen kuningasviitan sijaan hän on pukeutuneena hohtavan valkoisiin vaatteisiin, »niin ettei kukaan vaateenvalkaisija maan päällä taida semmoiseksi valkaista» (Mark. 9: 3). Ja hänellä on vaipassa kuppeellaan kirjoitettuna nimi »kuningasten Kuningas ja herrain Herra» (Ilm. 19: 16). Siellä ovat ne, jotka ovat häntä pilkanneet ja lyöneet. Papit ja hallitusmiehet näkevät jälleen oikeudenkäynnin tuomiosalis- sa. Jokainen yksityiskohtakin palaa heidän eteensä kuin tulikirjaimin kirjoitettuna. Silloin ne, jotka rukoilivat: »Tulkoon hänen verensä meidän päällemme ja meidän lastemme päälle», saavat vastauksen rukoukseensa. Silloin koko maailma tietää ja ymmärtää. He käsittävät, ketä ja mitä vastaan he, kurjat, heikot, rajalliset olennot ovat taistelleet. Hirveän tuskan ja kauhun vallassa he huutavat vuorille ja kukkuloille: »Langetkaa meidän päällemme ja kätkekää meidät hänen kasvoiltansa, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsan vihalta! Sillä heidän vihansa suuri päivä on tullut, ja kuka voi kestää?» (Ilm. 6:16, 17).

»Ja kun saavuttiin paikalle, jota sanotaan Pääkallonpaikaksi, niin siellä he ristiinnaulitsivat hänet.»

»Pyhittääkseen omalla verellensä kansan» Kristus »kärsi portin ulkopuolella» (Hebr. 13: 12). Aadam ja Eeva karkotettiin Eedenistä, koska he rikkoivat Jumalan lain. Kristuksen oli meidän sijaisemme kärsittävä Jerusalemin muurien ulkopuolella. Hän kuoli portin ulkopuolella, missä rikolliset ja murhaajat teloitettiin. Merkitykselliset ovat sanat: »Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme» (Gal. 3:13).

Suuri kansanjoukko seurasi Jeesusta oikeussalista Golgatalle. Tieto hänen tuomitsemisestaan oli levinnyt ympäri Jerusalemin, ja kaikenlaisia ja kaiken säätyisiä ihmisiä virtasi ristiinnaulitsemispaikalle. Pappeja ja hallitusmiehiä sitoi lupaus olla ahdistamatta Kristuksen seuraajia, jos hänet annettaisiin heidän käsiinsä, ja niin opetuslapsia ja uskovia kaupungista ja sen ympäristöstä liittyi Vapahtajaa seuraavaan joukkoon.

Kantaen omaa ristiänsä

Kun Jeesus kulki Pilatuksen pihan portin ohi, Barabbaalle valmistettu risti laskettiin hänen haavoitetuille ja verta vuotaville olkapäilleen. Barabbaan kahden toverin piti kärsiä kuolemanrangaistus samalla kun Jeesuksen, ja myös heille sälytettiin risti. Vapahtajan taakka oli hänelle liian raskas hänen heikossa ja kärsivässä tilassaan. Opetuslasten kanssa nauttimansa pääsiäisaterian jälkeen hän ei ollut maistanut ruokaa eikä juomaa. Hän oli kärsinyt Getsemanen puutarhassa taistellessaan saatanan voimien kanssa. Hän oli kestänyt pettämisenä tuottamat tuskat ja nähnyt opetuslastensa jättävän hänet ja pakenevan. Hänet oli ensin viety Hannaan luo, sitten Kaifaan ja Pilatuksen luo. Pilatuksen luota hänet oli lähetetty Herodeksen luo ja sieltä jälleen Pilatuksen tykö. Pahoinpitely toisensa jälkeen, pilkkaa pilkan päälle, kaksi ruoskimista; tämä koko yön kestänyt

[296]

näytelmä oli kohta kohdalta ollut sellaista, joka äärimmilleen koet telee ihmisen sielua. Kristus ei ollut epäonnistunut. Hän ei ollut puhunut ainoatakaan sanaa, joka ei ollut tarkoitettu Jumalan kunniaksi. Koko tuon häpeällisen oikeudenkäyntiilveilyn ajan hän oli käyttäytynyt päättävästi ja arvokkaasti. Mutta kun toisen ruoskimisen jälkeen risti laskettiin hänen päälleen, ihmisluonto ei voinut enää kestää. Hän vaipui tajuttomana taakkansa alle.

Kristusta seuraava joukko näki hänen heikot ja horjuvat askeleensa, mutta he eivät osoittaneet häntä kohtaan sääliä. He herjasivat ja pilkkasivat häntä, koska hän ei voinut kantaa raskasta ristiään. Taakka laskettiin uudelleen hänen päälleen, ja jälleen hän vaipui pyörtyneenä maahan. Hänen vainoojansa näkivät nyt, että hänen oli mahdotonta kantaa taakkaansa pitemmälle. He olivat pulassa etsiessään, mistä löytäisivät jonkun kantamaan tätä nöyryyttävää taakkaa. Juutalaiset eivät voineet tehdä sitä, koska saastuminen estäisi heitä viettämästä pääsiäistä. Ei edes kukaan häntä seuraavasta kansanjoukosta tahtonut nöyryä kantamaan ristiä.

Tällöin muuan muukalainen, Simon Kyreneläinen, joka on tuossa maalta, kohtaa tuon joukon. Hän kuulee kansan pilkkapuheet ja herjaukset, ja hän kuulee halveksivasti toistettavan sanoja: Tehkää tietä juutalaisten kuninkaalle. Hän pysähtyy hämmästyneenä katselemaan tätä näkyä, ja kun hän ilmaisee säählinsä, he tarttuvat häneen ja asettavat ristin hänen olkapäälleen.

Simon oli kuullut Jeesuksesta. Hänen poikansa uskoivat Vapahtajaan, mutta hän itse ei ollut opetuslapsi. Ristin kantaminen Golgatalle koitui Simonille siunaukseksi, ja hän oli koko elämänsä kiitollinen tästä johdatuksesta. Se johti hänet vapaaehtoisesti ottamaan kannettavakseen Kristuksen ristin ja aina iloisena kestäämään sen painon.

»Älkää minua itkekö»

Useita naisia on siinä joukossa, joka seuraa viatonta uhria hänen julmaa kuolemaansa kohti. Heidän huomionsa on kiinnittynyt Jeesukseen. Jotkut heistä ovat nähneet hänet ennenkin. Muutamat ovat tuoneet hänen luokseen sairaita ja kärsiviä. Toiset ovat itse parantuneet. Kerrotaan tapauksista, joita on sattunut. He ihmettelevät kansanjoukon vihaa häntä kohtaan, jonka puolesta heidän oma

sydämensä on heltynyt ja murtumaisillaan. Ja välittämättä raivos-tuneen joukon menettelystä ja pappien ja hallitusmiesten vihaisista sanoista nämä naiset tuovat julki myötätuntonsa. Kun Jeesus vaipuu pyörtyneenä ristinsä alle, he puhkeavat äänekkäisiin valituksiin.

Tämä oli ainoa seikka, joka kiinnitti Kristuksen huomiota. Vaikka hän oli kauheissa kärsimyksissä kantaessaan maailman syntejä, hän ei ollut välittämättä surun ilmauksista. Hän katsoi näitä naisia hellästi ja säälien. He eivät uskoneet häneen. Hän tiesi, etteivät he valittaneet siksi, että hän oli Jumalan lähettämä, vaan inhimillisten säälintunteiden liikuttamina. Hän ei halveksinut heidän myötätuntoaan, mutta se herätti hänen sydämessään suurempaa sääliä heitä kohtaan. »Jerusalem tyttäret», hän sanoi, »älkää minua itkekö, vaan itkekää itseänne ja lapsianne.» Edessään olevasta näystä Jeesus katsoi kauemmaksi, Jerusalemin hävityksen aikoihin. Siinä kauheassa onnettomuudessa tuhoutuisi lapsineen moni, joka nyt itki hänen tähtensä.

[297]

Jerusalemin hävityksestä Jeesuksen ajatukset siirtyivät suurempaan tuomioon. Hän näki tuon katumattoman kaupungin hävityksen vertauskuvana maailmaa kohtaavasta lopullisesta tuhosta. Hän sanoi: »Silloin ruvetaan sanomaan vuorille: [U+0315] Langetkaa meidän päällemme', ja kukkuloille: [U+0315] Peittäkää meidät'. Sillä jos tämä tehdään tuoreelle puulle, mitä sitten kuivalle tapahtuu?» Tuoreella puulla Jeesus tarkoitti itseään, viatonta Lunastajaa. Jumala salli syntiä kohtaan tuntemansa vihan kohdata rakasta Poikaansa. Jeesus tuli ristiinnaulittavaksi ihmisten syntien tähden. Mitä kärsimyksiä joutuukaan silloin kestäämään syntinen, joka pysyy syneissään? Kaikki katumattomat ja uskottomat saavat kokea sellaista surua ja tuskaa, jota kieli ei voi kertoa.

Siitä joukosta, joka seurasi Vapahtajaa Golgatalle, moni oli saatanut häntä iloisin hoosiannahuudoin ja palmunlehviä heiluttaen, kun hän voitokkaasti ratsasti Jerusalemiin. Mutta useat niistä, jotka silloin huusivat hänen ylistystään, koska niin tekivät muutkin, yhtyivät nyt huutoon: »Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse!» Kun Jeesus ratsasti Jerusalemiin, opetuslasten toiveet olivat nousseet korkeimmilleen. He olivat tunkeutuneet lähelle Mestariaan koska tunsivat, että oli suuri kunnia olla tekemisissä hänen kanssaan. Nyt hänen ollessaan alennettuna he seurasivat häntä etäällä. He olivat surun murtamia ja pettyneiden toiveiden masentamia. Miten tarkoin täytyivätkään

Jeesuksen sanat: »Tänä yönä te kaikki loukkaannutte minuun, sillä kirjoitettu on: 'Minä lyön paimenta, ja lauman lampaat hajotetaan'» (Matt. 26: 31).

Ristiinnaulitseminen

Kun oli saavuttu teloituspaikalle, vangit sidottiin kidutusvälineihinsä. Nuo kaksi rosvoa vääntelehtivät niiden käsissä, jotka asettivat heidät ristille, mutta Jeesus ei vastustellut. Jeesuksen äiti oli seurannut Poikaansa Golgatalle rakastetun opetuslapsi Johanneksen tukemana. Hän oli nähnyt hänen nääntyvän ristin taakan alle ja olisi halunnut laskea auttavan kätensä hänen haavoitetun päänsä tueksi ja vilvoittaa tuota otsaa, joka kerran oli levännyt hänen rinnallaan. Mutta hänelle ei sallittu tätä murheellista etuoikeutta. Kuten opetuslapset hänkin yhä toivoi, että Jeesus ilmaisisi voimansa ja vapauttaisi itsensä vihollistensa käsistä. Mutta taas hänen mielensä masentui, kun hän muisti sanat, joilla Jeesus oli ennustanut juuri tämän tapauksen. Kun rosvot oli sidottu risteihinsä, hän seurasi tuskaisen jännittyneenä, mitä sitten tapahtuisi. Antaisiko hän, joka oli herättänyt kuolleet henkiin, itsensä ristiinnaulitta vaksi? Antaisiko Jumalan Poika näin julmasti surmata itsensä? Täytyikö äidin luopua toivosta, että Jeesus oli Messias? Täytyikö hänen katsella poikansa häpeää ja surua saamatta edes etuoikeutta auttaa häntä hänen ahdingossaan? Hän näki hänen kätensä levitettävän ristille, sitten tuotiin vasara ja naulat, ja kun piikit lyötiin tuon hellän lihan läpi, murtuneet opetuslapset kantoivat pois tuosta kauheasta kohtauksesta Jeesuksen äidin tajuttoman ruumiin.

[298]

[299]

Vapahtaja ei päästänyt valituksen ääntäkään. Hänen kasvonsa pysyivät tyyninä ja rauhallisina, mutta suuria hikipisaroita kihosi hänen otsalleen. Ei ainoakaan säälivä käsi pyyhkinyt kuoleman kas-tetta hänen kasvoiltaan eivätkä mitkään myötätuntoa tai vankkumataonta uskollisuutta ilmaisevat sanat tukeneet hänen ihmissydäntään. Sotilaiden tehdessä hirveätä työtään Jeesus rukoili vihollistensa puolesta: »Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.» Hänen ajatuksensa siirtyivät hänen omista kärsimyksistään hänen vainoojiansa syntiin ja siihen kauheaan koston, joka heitä kohtaisi. Hän ei toivottanut kirousta sotilaille, jotka kohtelivat häntä näin raa'asti. Hän ei myöskään huutanut kosta papeille tai hallitusmie-

hille, jotka nauttivat tarkoituksensa täyttymisestä. Kristus sääli heitä heidän tietämättömyydessään ja syyllisyydessään. Hän lähetti vain anteeksipyynnön heidän puolestaan, »sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät».

Jos he olisivat tienneet kiduttavansa häntä, joka oli tullut pelastamaan syntiin langenneen ihmiskunnan ikuisesta perikadosta, he olisivat joutuneet katumuksen ja kauhun valtaan. Mutta heidän tietämättömyytensä ei poistanut heidän syyllisyyttään, sillä heillä oli ollut etuoikeus tuntea ja vastaanottaa Kristus Vapahtajanaan. Jotkut heistä tulisivat vielä näkemään syntinsä, katumaan ja kääntymään. Toisten katumattomuus tekisi mahdottomaksi Kristuksen rukouksen täyttymisen heidän kohdallaan. Kuitenkin Jumalan tarkoitus täyttyi kaikesta huolimatta. Jeesus ansaitsi itselleen oikeuden tulla ihmisten puolustajaksi Isän edessä.

Kristuksen rukous hänen vihollistensa puolesta käsitti koko maailman. Se sulki piiriinsä jokaisen syntisen, joka oli elänyt tai eläisi maailman alusta ajan loppuun asti. Kaikki ovat syyllisiä Jumalan Pojan ristiinnaulitsemi seen. Kaikille tarjotaan vapaasti anteeksianto. »Kuka ikänä haluaa» voi saada rauhan Jumalan kanssa ja periä iankaikkisen elämän.

[300]

»Jeesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas»

Niin pian kuin Jeesus oli naulittu ristiin, voimakkaat miehet kohottivat sen pystyyn ja suurella voimalla työnsivät sen sille valmistettuun paikkaan. Tämä aiheutti mitä kauheinta tuskaa Jumalan Pojalle. Sitten Pilatus kirjoitti päällekirjoituksen hepreaksi, kreikaksi ja latinaksi ja kiinnitti sen ristiin Jeesuksen pään yläpuolelle. Siinä oli »Jeesus Nasaretilainen, juutalaisten kuningas». Tämä kirjoitus harmitti juutalaisia. Pilatuksen pihassa he olivat huutaneet: »Ristiinnaulitse hänet!» »Meillä ei ole kuningasta vaan keisari» (Joh. 19: 15). He olivat lausuneet, että jokainen, joka tunnusti jonkin muun kuninkaan, oli petturi. Pilatus kirjoitti heidän ilmaisemansa ajatuksen. Mitään rikosta siinä ei mainittu, vain että Jeesus oli juutalaisten kuningas. Tämä kirjoitus oli todellinen tunnustus juutalaisten alamaisuudesta Rooman vallalle. Se julisti, että kuka vain väittäisi olevansa Israelin kuningas, saisi kuolemantuomion. Papit olivat pettäneet itsensä. Kun he suunnittelivat Jeesuksen kuolemaa,

Kaifas oli selittänyt olevan hyödyksi, että yksi mies kuolee kansan pelastumisen tähden. Nyt heidän tekopyhyytensä paljastui. Tuhotakseen Kristuksen he olivat olleet valmiit uhraamaan kansallisen olemassaolonsakin.

Papit näkivät, mitä he olivat tehneet, ja pyysivät Pilatusta muuttamaan kirjoituksen. He sanoivat: »Älä kirjoita: [U+0315] Juutalaisten kuningas’, vaan että hän on sanonut: [U+0315] Minä olen juutalaisten kuningas’.» Mutta Pilatus oli harmistunut aikaisemman heikkoutensa vuoksi ja halveksi koko sydämestään kateellisia ja viekkaita pappeja ja hallitusmiehiä. Hän vastasi kylmästi: »Minkä minä kirjoitin, sen minä kirjoitin.»

Korkeampi voima kuin Pilatus tai juutalaiset oli johtanut panemaan tuon kirjoituksen Jeesuksen pään päälle. Jumala oli johdattanut niin, että se saisi ihmiset ajattelemaan ja tutkimaan kirjoituksia. Paikka, jossa Jeesus ristiinnaulittiin, oli lähellä kaupunkia. Tuhansia ihmisiä kaikista maista oli silloin Jerusalemissa, ja heidän tietoonsa tulisi kirjoitus, jossa Jeesus Nasaretilainen julistettaisiin Messiaaksi. Se oli totinen totuus, jonka Jumalan ohjaama käsi oli kirjoittanut.

Kristuksen kärsimykset ristillä olivat profetian täyttymystä. Vuosisatoja ennen ristiinnaulitsemista Vapahtaja oli ennustanut, millaista kohtelua hän saisi osakseen. »Sillä koirat minua piirittävät, pahain parvi saartaa minut, minun käteni ja jalkani, niinkuin jalopeurat. Minä voin lukea kaikki luuni; he katselevat minua ilkkuen; he jakavat keskenänsä minun vaatteeni ja heittävät minun puvustani arpaan» (Ps. 22: 17-19). Hänen vaatteitaan koskeva ennustus täyttyi ristiinnaulitun ystävien tai vihollisten sekaantumatta asiaan. Hänen vaatteensa annettiin sotilaille, jotka olivat naulinneet hänet ristiin. Kristus kuuli miesten kiistelevän heidän jakaessaan hänen vaatteitaan. Hänen ihokkaansa oli kokonaan kudottu ilman saumoja, ja he sanoivat: »Älkäämme leikatko sitä rikki, vaan heittäkäämme siitä arpaan, kenen se on oleva.»

Eräässä toisessa ennustuksessa Vapahtaja lausui: »Häväistys on särkenyt minun sydämeni, minä olen käynyt heikoksi; minä odotin sääliä, mutta en saanut, ja lohduttajia, mutta en löytänyt. Koiruohoa he antoivat minun syödäkseni ja juottivat minulle janooni hapanniä» (Ps. 69: 21, 22). Niille, jotka kärsivät ristinkuoleman, oli luvallista antaa huumausainetta tuskien lieventämiseksi. Tätä tarjottiin Jeesuksellekin, mutta kun hän oli maistanut sitä, hän kieltäytyi

siitä. Hän ei halunnut nauttia mitään, mikä sumentaishi hänen ymmärryksensä. Hänen uskonsa täytyi pysyä lujasti kiinni Jumalassa. Se oli hänen ainoa voimansa. Hänen aistiensa sumentaminen olisi hyödyttänyt saatanaa.

Pilkkaajat ristin ympärillä

Jeesuksen viholliset purkivat raivoaan häneen hänen riippuesaan ristillä. Pappeja, hallitusmiehiä ja kirjanoppineita yhtyi kansanjoukon kanssa pilkkaamaan kuolevaa Vapahtajaa. Kristuksen kasteessa ja kirkastuksessa oli kuultu Jumalan äänen julistavan hänet hänen Pojaksi. Myös juuri ennen Kristuksen pettämistä Isä oli puhunut todistaen Jeesuksen jumaluuden. Mutta nyt ääni taivaasta oli vaiti. Ei kuultu mitään todistusta Kristuksen hyväksi. Yksin hän kärsi jumalattomien miesten pilkan ja herjauksen.

»Jos sinä olet Jumalan Poika», he sanoivat, »niin astu alas ristiltä.» »Auttakoon itseänsä, jos hän on Jumalan Kristus, se valittu.» Kiusauksen korvessa saatana oli lausunut: »Jos sinä olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi.» »Jos sinä olet Jumalan Poika, niin heittäydy alas temppelin harjalta» (Matt. 4: 3, 6). Saatana enkeleineen oli ihmismuodossa ristin juurella. Perivihollinen joukkoineen oli yhteistyössä pappien ja hallitusmiesten kanssa. Kansan opettajat olivat kiihottaneet tietämättömän joukon vaatimaan tuomiota hänelle, jota monet heistä eivät olleet koskaan nähneet, ennen kuin heidät oli pakotettu todistamaan häntä vastaan. Papit, hallitusmiehet, fariseukset ja paatunut roskajoukko olivat liittyneet yhteen saatanallisessa raivossaan. Uskonnolliset johtajat liittyivät saatanaan ja hänen enkeleihinsä. He toimivat heidän käskystään.

Kärsivä ja kuoleva Jeesus kuuli joka sanan, kun papit lausuivat: »Muita hän on auttanut, itseään ei voi auttaa. Onhan hän Israelin kuningas: astukoon nyt alas ristiltä, niin me uskomme häneen.» Kristus olisi kyllä voinut astua alas ristiltä. Mutta koska hän ei tahtonut pelastaa itseään, syntisellä on toivoa Jumalan anteeksiannosta ja suosiosta.

Pilkatessaan Vapahtajaa nuo miehet, jotka väittivät olevansa ennustusten selittäjiä, toistivat juuri ne sanat, jotka Raamattu oli ennustanut heidän lausuvan tässä tilaisuudessa. He eivät kuitenkaan sokeudessaan nähneet täyttävänsä ennustusta. Ne, jotka ivallisesti lausui-

vat: »Hän on luottanut Jumalaan; vapahtakoon nyt Jumala hänet, jos on häneen mielistynyt, sillä hän on sanonut: [U+0315] Minä olen Jumalan Poika'», eivät silloin ajatelleet, että heidän todistuksensa tulisi kaikumaan kautta aikojen. Mutta vaikka nämä sanat oli lausuttu pilkaten, ne johtivat ihmisiä tutkimaan kirjoituksia enemmän kuin koskaan ennen. Viisaat kuulivat, tutkivat, mietiskelivät ja rukoilivat. He eivät levänneet, ennen kuin vertaamalla raamatunkohtia toisiinsa saivat selville Kristuksen tehtävän tarkoituksen. Koskaan aikaisemmin ei Jeesuksesta tiedetty yleisesti niin paljon kuin hänen riippuessaan ristillä. Totuuden valo loisti monelle, joka katseli ristiinnaulitsemista ja kuuli Kristuksen sanat.

Ryöväri ristillä

Yksi lohdun säde tuli Jeesukselle hänen kärsiessään ristillä. Se oli katuvan ryövärin rukous. Molemmat miehet, jotka ristiinnaulittiin Jeesuksen kanssa, olivat ensin herjanneet häntä, ja toinen tuli kärsimyksissään vain yhä epätoivoisemmaksi ja uhmaavammaksi. Mutta niin ei käynyt hänen toverilleen. Tämä mies ei ollut paatunut rikollinen. Huono seura oli johtanut hänet harhaan, mutta hän oli vähemmän syyllinen kuin monet, jotka ristin juurella seisoesaan herjasivat Vapahtajaa. Hän oli nähnyt ja kuullut Jeesusta ja oli uskonut hänen opetuksensa, mutta papit ja hallitusmiehet olivat saaneet hänet luopumaan vakaumuksestaan. Koettaen tukahduttaa sen hän oli vaipunut yhä syvemmälle syntiin, kunnes hänet oli vangittu, tutkittu rikollisena ja tuomittu ristiinnaulittavaksi. Oikeussalissa ja matkalla Golgatalle hän oli ollut Jeesuksen seurassa. Hän oli kuullut Pilatuksen lausuvan: »Minä en löydä hänessä mitään syytä» (Joh. 19: 4). Hän oli pannut merkille hänen jumalallisen käyttäytymisensä ja hänen säälivän anteeksiantonsa kiduttajilleen. Ristillä hän näkee monien suurten uskonnonharjoittajain syytävän ivaja pilkkasanoja Jeesukselle. Hän näkee heidän nyökyttelevän päätään. Hän kuulee toverinsa yhtyvän herjaukseen: »Jos olet Kristus, auta itseäsi ja meitä.» Hän kuulee monen ohikulkijan puolustavan Jeesusta. Hän kuulee heidän toistavan hänen sanojaan ja kertovan hänen teoistaan. Hän tulee jälleen vakuuttuneeksi siitä, että tämä on Kristus. Hän kääntyy toverinsa puoleen ja lausuu: »Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman rangaistuksen alainen?» Kuolevilla

ryöväreillä ei enää ole mitään pelättävää ihmisten puolelta. Mutta toinen heistä saa yhä varmemman vakaumuksen, että on Jumala, jota tulee pelätä, ja tulevaisuus saa hänet vapisemaan. Ja nyt hän on kokonaan synnin tahraama, ja hänen elämänsä on päättymäisillään. »Me tosin kärsimme oikeuden mukaan», hän voihkii, »sillä me saamme, mitä meidän tekemme ansaitsevat; mutta tämä ei ole mitään pahaa tehnyt.»

[303]

[304]

Ei ole mitään kysyttävää nyt. Ei mitään epäilyksiä eikä moitteita.

Kuultuaan tuomionsa ryöväri oli joutunut epätoivon valtaan, mutta nyt hänen mielessään alkoi herätä outoja, arkoja ajatuksia. Hän palauttaa mieleensä kaiken, mitä on kuullut Jeesuksesta, kuinka hän on parantanut sairaita ja antanut syntejä anteeksi. Hän oli kuullut niiden sanat, jotka uskoivat Jeesukseen ja olivat itkien seuranneet häntä. Hän oli nähnyt ja lukenut Jeesuksen pään päällä olevan kirjoituksen. Hän oli kuullut ohikulkijain toistavan sen, muutamien surullisina, vapisevin huulin, toisten taas pilkaten ja ivaten. Pyhä Henki valaisee hänen mieltään, ja vähitellen todistusten ketju liittyy yhteen. Haavoitetussa, pilkatussa, ristillä riippuvassa Jeesuksessa hän näkee Jumalan Karitsan, joka ottaa pois maailman synnin. Toivo ja tuska väreilevät hänen äänessään, kun hän avuttomana, kuolevana heittäytyy kuolevan Vapahtajan huomaan. »Herra, muista minua», hän huutaa, »kun tulet valtakuntaasi.»

Vastaus tuli nopeasti. Pehmeä, sointuva ääni lausui hellät, sääli-vät ja voimakkaat sanat: Totisesti sanon sinulle tänä päivänä, sinun pitää oleman minun kanssani paratiisissa.

Pitkinä tuskan hetkinä Jeesuksen korviin on kaikunut vain herjausta ja pilkkaa. Hänen riippuessaan ristillä hänen korviinsa yhä kantautuu pilkkasanoja ja kirouksia. Kaivaten hän on odottanut jotakin uskon ilmausta opetuslapsiltaan. Hän kuuli vain murheelliset sanat: »Me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin.» Kuinka ilahduttavalta tuntuikaan silloin Vapahtajasta kuolevan ryöväriin uskon ja rakkauden ilmaus. Juutalaisten johtomiesten kiel-täessä hänet ja opetuslastenkin epäillessä hänen jumaluuttaan kurja ryöväri ikuisuuden portilla kutsuu Jeesusta Herraksi. Monet olivat valmiit nimittämään häntä Herraksi, kun hän teki ihmetöitä tai kun hän oli noussut kuolleista, mutta kukaan ei tunnustanut häntä hänen riippuessaan kuolevana ristillä, paitsi katuva ryöväri, joka pelastui yhdennellätoista hetkellä.

Vierellä seisovat kuulivat ryövärin nimittävän Jeesusta Herraksi. Katuvan miehen ääni kiinnitti heidän huomiotaan. Nekin, jotka ristin juurella olivat riidelleet Kristuksen vaatteista ja heittäneet arpaa hänen ihokkaastaan, pysähtyivät kuuntelemaan. Heidän vihaiset äänensä vaikenivat. Henkeään pidättäen he katselivat Kristusta ja odottivat vastausta kuolevan huulilta.

[305] Hänen lausueksaan lupauksen sanat loisti kirkas, säteilevä valo synkän pilven läpi, joka näytti peittävän ristin. Katuva ryöväri sai täydellisen rauhan tullessaan sovitetuksi Jumalan kanssa. Kristus kirkastettiin alennustilassaankin. Hän, joka kaikkien silmissä näytti voiteltulta, olikin voittaja. Hänet tunnustettiin syntien kantajaksi. Ihmiset voivat tehdä hänen ruumiilleen väkivaltaa. He voivat lävistää hänen pyhän otsansa orjantappurakruunulla. He voivat riistää häneltä hänen vaatteensa ja riidellä niiden jakamisesta. Mutta he eivät voi riistää häneltä hänen valtaansa antaa syntejä anteeksi. Kuollessaan hän todistaa oman jumaluutensa ja kirkastaa Isänsä. Hänen korvansa ei ole kuuro kuulemaan eikä hänen kätensä lyhyt auttamaan. Hänen kuninkaallisena oikeutenaan on täydellisesti pelastaa kaikki, jotka tulevat Jumalan luo hänen kauttaan.

Minä sanon sinulle tänään: Olet oleva minun kanssani paratiisissa. Kristus ei luvannut, että ryöväri olisi hänen kanssaan paratiisissa sinä päivänä. Ei hän itsekään mennyt sinä päivänä paratiisiin. Hän nukkui haudassa, ja ylösnousemusaamuna hän sanoi: »En minä ole vielä mennyt ylös Isäni tykö» (Joh. 20: 17). Mutta hän antoi tämän lupauksen ristiinnaulitsemispäivänään, näennäisen tappion ja pimeyden päivänä. »Tänä päivänä», vähän ennen kuolemaansa ristillä pahantekijänä Kristus vakuuttaa syntisraukalle: »Olet oleva minun kanssani paratiisissa.»

Jeesuksen kanssa ristiinnaulitut ryövärit asetettiin »yksi kummallekin puolelle ja Jeesus keskelle». Näin tehtiin pappien ja hallitusmiesten määräyksestä. Kristuksen paikan molempien ryövärien keskellä piti osoittaa, että hän oli suurin rikollinen noista kolmesta. Näin täyttyi kirjoitus: »Hänet luettiin pahantekijäin joukkoon» (Jes. 53: 12). Mutta papit eivät nähneet tekonsa täyttä merkitystä. Kun Jeesus ristiinnaulittuna ryövärien kanssa asetettiin »keskelle», hänen ristinsä pantiin syntisen maailman keskelle. Ja katuvalle ryövärielle lausutut anteeksiannon sanat sytyttivät valon, joka loistaa maailman kaukaisimpiinkin kolkkiin.

Hämmästyneinä enkelit katselivat Jeesuksen ääretöntä rakkautta, hänen, joka mitä kauheimmissa sielun ja ruumiin tuskissaan ajatteli vain toisia ja rohkaisi katuvaan sielua uskomaan. Alennustilassaan hän profeettana oli puhunut Jerusalemin tyttärille, pappina ja puolustajana hän oli pyytänyt Isää antamaan hänen murhaajilleen anteeksi, ja rakastavana Vapahtajana hän oli antanut anteeksi katuvan ryövärin synnit.

Jeesuksen äiti

Kun Jeesuksen katse harhaili häntä ympäröivässä joukossa, eräs henkilö kiinnitti hänen huomiotaan. Ristin juurella seisoivat hänen äitinsä opetuslapsi Johanneksen tukemana. Hän ei voinut pysyä poissa poikansa luota, ja Johannes, tietäessään, että loppu oli lähellä, oli tuonut hänet jälleen ristin juurelle. Kuolinhetkellään Jeesus muisti äitiään. Katsoen hänen surun murtamiin kasvoihinsa ja sitten Johannekseen hän sanoi äidilleen: »Vaimo, katso poikasi!» ja Johannekselle: »Katso, äitisi!» Johannes ymmärsi Kristuksen sanat ja otti tehtävän vastaan. Hän otti heti Marian kotiinsa ja siitä lähtien huolehti hänestä hellästi. Oi säälivää, rakastavaa Vapahtajaa, joka ruumiillisten kärsimystensä ja sieluntuskiensa keskellä huolehti hellästi äidistään! Hänelä ei ollut rahaa, jolla olisi voinut tehdä äitinsä elämän helpommaksi, mutta hänellä oli pyhitetty paikka Johanneksen sydämessä, jolle hän antoi äitinsä kalliina testamenttilahjana. Näin hän hankki äidilleen sen, mitä tämä eniten tarvitsi: sellaisen henkilön hellän myötätunnon, joka rakasti häntä, koska rakasti Jeesusta. Ja ottaessaan vastaan tämän pyhän luottamustehtävän Johannes sai suuren siunauksen. Jeesuksen äiti muistutti häntä lakkaamatta hänen rakkaasta Mestaristaan.

Kristuksen täydellinen esimerkki lapsen rakkaudesta vanhempiinsa luo himmentymätöntä valoaan aikakausiensa hämärään. Jeesus oli lähes kolmenkymmenen vuoden ajan jokapäiväisellä työllään auttanut kodin taakkojen kantamisessa. Ja nyt kuolintuskissaankin hän muistaa huolehtia surevasta leskiäidistään. Sama henki ilmenee Herran jokaisessa opetuslapsessa. Kristuksen seuraajat tuntevat uskontoonsa kuuluvan, että he kunnioittavat vanhempiaan ja huolehtivat heistä. Sydän, jossa asuu Kristuksen rakkaus, uhkuu aina hellää rakkautta ja huolenpitoa isää ja äitiä kohtaan.

Vapahtajan tuskan syvyys

Ja nyt kirkkauden Herra oli kuolemaisillaan lunastushintana ihmismies puolesta. Kristus ei antanut kallista henkeään voitonriemun vallassa. Kaikki näytti masentavan synkältä. Kuolemanpelko ei häntä painanut. Eivät myöskään ristin kärsimykset tai häpeä aiheuttaneet hänen sanomattomia tuskiaan. Kristus oli kärsimysten mies, mutta hänen kärsimyksensä aiheutti tietoisuus synnin kauheudesta ja se, ettei ihminen totuttuaan siihen enää nähnyt sen hirvittävyttä. Kristus näki, miten lujan otteen synty oli saanut ihmissydämeistä ja miten harvat halusivat vapautua sen vallasta. Hän tiesi, että ilman Jumalan apua ihmiskunta joutuisi kadotukseen, ja hän näki monen tuhoutuvan, vaikka apua oli runsaasti saatavissa.

Kristuksen päälle meidän sijaisnamme ja takaajanamme pantiin meidän kaikkien synnit. Hänet luettiin pahantekijäin joukkoon, jotta hän lunastaisi meidät lain kirouksesta. Aadamin jokaisen jälkeläisen syyllisyys painoi hänen sydäntään. Jumalan viha syntiä kohtaan ja hänen pahuuden tähden tuntemansa vastenmielisyyden hirveä ilmaus tyrmistyttivät hänen Poikansa. Koko elämänsä ajan Kristus oli julistanut langenneelle maailmalle hyvää sanomaa Isän armosta ja anteeksiantavasta rakkaudesta. Hänen tavoitteenaan oli suurimman syntisen pelastus. Mutta nyt syyllisyyden kauhean taakan alla hän ei voinutkaan nähdä Isän sovittavia kasvoja. Jumalan kasvojen peittyminen Vapahtajalta tänä suurimman tuskan hetkenä lävisti hänen sydämensä surulla, jota ihminen ei koskaan voi täysin ymmärtää. Tämä tuska oli niin suuri, että hän tuskin tunsu ruumiillisia kärsimyksiään.

[307]

[308]

Saatana kauheine kiusauksineen vaivasi Jeesuksen sielua. Vapahtaja ei voinut nähdä kuoleman porttien läpi. Toivo ei kuvannut hänelle hänen astumistaan haudasta voittajana tai kertonut hänelle, että Isä oli hyväksynyt hänen uhrinsa. Hän pelkäsi synnin olevan niin vastenmielistä Jumalalle, että heidän eronsa tulisi olemaan ikuisen. Kristus tunsu sen sieluntuskan, jota syntinen tuntee silloin, kun ei kukaan enää rukoile armoa syylliselle ihmiskunnalle. Tietoisuus siitä, että Isän viha synnin tähden kohtasi häntä ihmisen sijasta, teki hänen maljansa niin katkeraksi ja mursi Jumalan Pojan sydämen.

Hämmästyneinä enkelit katselivat Vapahtajan epätoivoista tuskaa. Taivaan joukot peittivät kasvonsa tältä kauhealta näyltä. Elo-

ton luontokin ilmaisi myötätuntonsa pahoinpideltyä ja kuolevaa Luojaansa kohtaan. Aurinko kieltäytyi paistamasta tämän kauhean kohtauksen aikana. Se oli täydellä loistollaan valaissut maailmaa keskipäivällä, mutta äkkiä se näytti häviävän jäljettömiin. Täydellinen pimeys peitti ristin kuten musta vaate. »Niin yli kaiken maan tuli pimeys, jota kesti hamaan yhdeksänteen hetkeen.» Silloin ei ollut auringonpimennystä eikä muutenkaan luonnollista syytä tähän pimeyteen, joka oli kuin keskiyö ilman kuuta tai tähtiä. Jumala antoi tämän ihmeellisen todistuksen lujittaakseen tulevien sukupolvien uskoa.

Jumalan läsnäolo oli verhottu tuohon paksuun pimeyteen. Hän tekee pimeyden teltaksensa ja kätkee kirkkautensa ihmissilmältä. Jumala ja hänen pyhät enkelinsä olivat ristin luona. Isä oli Poikansa kanssa. Hän ei kuitenkaan ilmaissut läsnäoloaan. Jos hänen kirkkautensa olisi leimahtanut esiin pilvestä, kaikki katselijat olisivat tuhoutuneet. Eikä Isän läsnäolo saanut tuona kauheana hetkenä lohduttaa Kristusta. Hän polki viinikuurnan yksin, eikä ketään ihmistä ollut hänen kanssaan.

Jumala verhosi paksuun pimeyteen Poikansa viimeiset inhimillisen tuskan hetket. Kaikki, jotka olivat nähneet Kristuksen kärsimykset, olivat tulleet vakuuttuneiksi hänen jumaluudestaan. Ihminen, joka kerrankin oli nähnyt nuo kasvot, ei voinut niitä koskaan unohtaa. Kuten Kainin kasvot ilmaisivat hänet murhaajaksi, samoin Kristuksen kasvot ilmaisivat viattomuutta, rauhaa ja lempeyttä; ne olivat Jumalan kuva. Mutta hänen syyttäjänsä eivät välittäneet tuosta taivaan sinetistä. Pitkinä tuskan hetkinä olivat pilkkaavat kansanjoukot tuijottaneet Jeesusta. Nyt Jumala armossaan verhosi hänet viittaansa.

Haudan hiljaisuus oli langennut Golgatan yli. Ristin ympärillä seisova joukko oli kuvaamattoman kauhun vallassa. Kiroukset ja herjaukset katkesivat. Miehet, naiset ja lapset lankesivat pitkälleen maahan. Pilvestä leimahti silloin tällöin kirkkaita salamia paljastaen ristin ja ristiinnaulitun Lunastajan. Papit ja hallitusmiehet, kirjanoppineet, pyövelit ja kan sanjoukko, kaikki luulivat kostonhetkensä nyt koittaneen. Hetken kuluttua joku kuiskasi, että Jeesus nyt astuisi alas ristiltä. Jotkut yrittivät hapuilla tietä takaisin kaupunkiin lyöden rintoihinsa ja valittaen peloissaan.

Yhdeksännellä hetkellä pimeys poistui kansan yltä mutta verhosi vielä Vapahtajan. Se kuvasi sitä tuskaa ja kauhua, joka lepäsi hänen sydämellään. Ei yhdenkään silmä nähnyt ristiä ympäröivän pimeyden läpi, eikä kukaan voinut nähdä sitä vielä synkempää pimeyttä, joka peitti Kristuksen kärsivän sielun. Vihaiset salamet näyttivät sinkoutuvan häntä kohti hänen riippuessaan ristillä. Sitten »Jeesus huusi suurella äänellä sanoen: 'Eeli, Eeli, lama sabaktani?' Se on: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?» Kun ulkonainen pimeys laskeutui Kristuksen ylle, monet huusivat: »Taivaan kosto on hänen yllään. Jumalan vihan salamet ovat kohdanneet häntä, koska hän väitti olevansa Jumalan Poika.» Monet häneen uskovat kuulivat hänen epätoivoisen huutonsa. Heidän toivonsa petti. Jos Jumala oli hylännyt Jeesuksen, mihin hänen seuraajansa sitten voisivat luottaa?

Kun pimeys haihtui Kristuksen ahdistetusta sielusta, hän tunsi jälleen ruumiilliset kärsimyksensä ja sanoi: »Minun on jano.» Eräs roomalainen sotilas, jota säählitti hänen nähdessään Jeesuksen kuivuneet huulet, otti sienen isoppikorren päähän ja kastettuaan sen hapanniastiaan ojensi sen Jeesukselle. Mutta papit pilkkasivat hänen tuskaansa. Kun pimeys peitti maan, he olivat olleet pelon vallassa, mutta kun heidän kauhunsaa haihtui, he alkoivat jälleen pelätä, että Jeesus vielä pakenisi heidän käsistään. He olivat käsittäneet väärin hänen sanansa: »Eeli, Eeli, lama sabaktani?» Halveksivasti ja pilkallisesti he sanoivat: »Hän huutaa Eliasta.» He jättivät käyttämättä viimeisen tilaisuuden lievittää hänen tuskiaan. »Annas, katsokaamme», he sanoivat, »tuleeko Elias häntä pelastamaan.»

Viaton Jumalan Poika riippui ristillä ruumis ruoskaniskujen haavoittamana. Hänen kätensä, jotka niin usein olivat ojentuneet siunaamaan, oli naulittu ristipuuhun. Hänen jalkansa, jotka olivat väsymättömät rakkauden palvelukseen, oli lyöty kiinni puuhun. Hänen kuninkaallinen päänsä oli lävistetty orjantappurakruunulla, ja vapisevilta huulilta kaikui tuskanhuuto. Ja kaikki se, mitä hän kesti - hänen päästään, käsistään ja jaloistaan tihkuvat veripisarot, hänen ruumistaan kiduttava tuska ja se sanomaton sieluntuska, joka täytti hänen mielensä, kun hänen Isänsä kasvot kätkeytyivät häneltä - puhuu jokaiselle ihmislapselle sanoen: sinun tähtesi Jumalan Poika on valmis kestämään tämän syyllisyyden taakan, sinun tähtesi hän tuhoaa kuoleman vallan ja aukaisee paratiisin portit. Hän, joka tyynnytti raivoavan meren ja käveli vaahtoharjaisilla laineilla, joka sai pahat

henget vapisemaan ja karkotti sairaudet, joka aukaisi sokeain silmät ja herätti kuolleet eloon, antaa itsensä uhriksi ristillä rakkaudesta sinua kohtaan. Hän, syntien kantaja, kestää jumalallisen tuomarin vihan ja tulee sinun tähtesi itse synniksi.

[310]

Äänettöminä katselijat odottivat tuon kauhean kohtauksen loppua. Aurinko paistoi, mutta risti oli vielä pimeyden peitossa. Papit ja hallitusmiehet katsoivat Jerusalemlaisten kohden, ja katso, synkkä pilvi oli laskeutunut kaupungin ja Juudean tasangon ylle. Vanhurskauden Aurinko, maailman Valo, peitti säteensä Jerusalemlta, kerran niin suositulta kaupungilta. Jumalan vihan tuliset salammat suuntautuivat tuomittua kaupunkia kohden.

[311]

»Se on täytetty»

Äkkiä pimeys hälveni ristin ympäriltä, ja Jeesus huusi kirkkaalla äänellä, ikään kuin pasuunan pauhinalla, joka näytti kaikuvan kautta koko luomakunnan: »Se on täytetty.» »Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.» Valo ympäröi ristiä, ja Vapahtajan kasvot loistivat kirkkaina kuin aurinko. Sitten hän painoi päänsä rintaansa vasten ja kuoli.

Kauhean pimeyden keskellä, ikään kuin Jumalan hylkäämänä, Kristus oli tyhjentänyt pohjaan saakka ihmistuskien maljan. Noina kauheina hetkinä hän oli luottanut aikaisemmin saamaansa todistukseen Isän hyväksymisestä. Hän tunsi Isänsä luonteen, hän ymmärsi hänen oikeudenmukaisuutensa, armonsa ja suuren rakkautensa. Uskon kautta hän luotti häneen, jota hän aina oli iloiten totellut. Ja kun hän kuuliaisena jättäytyi Jumalalle, hävisi tunne Isän suosion menettämisestä. Uskon kautta Kristus oli voittaja.

Maailma ei koskaan aikaisemmin ollut nähnyt sellaista näytelmää. Ihmiset seisoivat lamautuneina, katsellen henkeään pidättäen Vapahtajaa. Jälleen pimeys peitti maan, ja kuului kumeata jyrinää, ikään kuin ukkosen jylinää. Tapahtui voimakas maanjäristys. Järkytyneitä ihmisiä kerääntyi yhteen suuriksi joukoiksi. Seurasi kauhea hämmennys ja sekasorto. Ympäröivillä vuorilla kalliot halkesivat ja kaatuivat ryskyen tasangolle. Haudat aukenivat, ja kuolleet viskautuivat niistä esille. Koko luomakunta näytti hajoavan atomeiksi. Papit, hallitusmiehet, pyövelit ja kansa makasivat pitkällään maassa mykkinä kauhusta.

[312] Kun kova huuto »se on täytetty» kaikui Kristuksen huuilta, pappit hoitivat parhaillaan virkaansa temppelissä. Oli iltauhrin aika. Kristusta kuvaava karitsa oli tuotu teurastettavaksi. Puettuna kauniiseen ja merkitykselliseen pukuunsa pappi seisoivat koholla kuten Aabraham aikoessaan uhrata poikansa. Kansa katseli tarkkaavaisena. Mutta maa horjuu ja vapisee, sillä itse Herra lähestyy. Näkymätön käsi repäisee temppelin esiripun halki ylhäältä alas aisti paljastaen kansan nähtäväksi paikan, jonka kerran täytti Jumalan läsnäolo. Tässä paikassa oli asunut Jumalan kirkkaus. Täällä Jumala oli ilmaissut kirkkautensa armoistuimen päällä. Ei kukaan muu kuin ylimmäinen pappi koskaan kohottanut verhoa, joka erotti tämän huoneen muusta temppelistä. Hän astui sisään kerran vuodessa sovittaakseen kansan synnit. Mutta katso, nyt verho oli halkaistu kahtia. Maallisen pyhäkön kaikkeinpyhin ei enää olekaan pyhä.

Kaikki ovat kauhun ja hämmennyksen vallassa. Pappi on juuri teurastamaisillaan uhrin, mutta veitsi putoaa hänen hervottomasta kädestään, ja karitsa pelastuu. Vertauskuva on kohdannut vastakuvansa Jumalan Pojan kuolemassa. Suuri uhri on annettu. Tie kaikkeinpyhimpään on avattu. Uusi, elävä tie on valmistettu kaikille. Syntisen, surevan ihmiskunnan ei enää tarvitse odottaa ylimmäisen papin tulemistä. Tästä lähtien Vapahtaja toimii pappina ja puolustajana taivaitten taivaassa. Oli ikään kuin elävä ääni olisi puhunut temppelissä oleville: Nyt loppuvat uhrin syntien puolesta. Jumalan Poika on tullut sanansa mukaan: »Katso, minä tulen - kirjakkääröön on minusta kirjoitettu - tekemään sinun tahtosi, Jumala.» »Oman verensä kautta» hän meni »kerta kaikkiaan kaikkeinpyhimpään ja sai aikaan iankaikkisen lunastuksen» (Hebr. 10: 7; 9:12).

Kristus ei antanut henkeään, ennen kuin hän oli suorittanut sen työn, jota hän tuli tekemään, ja kuolinhetkellään hän huudahti: »Se on täytetty!» (Joh. 19: 30). Taistelu oli voitettu. Hänen oikea kätensä ja pyhä kärsivartensa olivat hankkineet hänelle voiton. Voittajana hän pystytti lippunsa ikuisille kukkuloille. Eikö enkelien keskuudessa vallinnut ilo? Koko taivas riemuitsi Vapahtajan voitosta. Saatana oli lyöty ja hän tiesi menettäneensä valtansa.

Ristin merkitys

Enkeleille ja lankeamattomille maailmoille huuto »se on täytetty» oli hyvin tärkeä. Se merkitsi heille kuten meillekin sitä, että suuri lunastustyö oli täytetty. He pääsevät osallisiksi meidän kanssamme Kristuksen voiton hedelmistä.

Vasta Kristuksen kuollessa paljastui saatanan todellinen luonne selvästi enkeleille ja lankeamattomille maailmoille. Tuo pääluopio oli niin taitavasti verhoutunut petokseen, etteivät pyhät olennotkaan olleet ymmärtäneet hänen periaatteitaan. He eivät olleet selvästi nähneet hänen kapinansa luonnetta.

Hän oli ollut ihmeen loistava ja voimakas olento, joka oli asettunut vastustamaan Jumalaa. Herra sanoo Luciferista: »Sinä olet sopusuhtaisuuden sinetti, täynnä viisautta, täydellinen kauneudessa» (Hes. 28: 12). Lucifer oli ollut suojelevainen kerubi. Hän oli ollut Jumalan läsnäolon valossa. Hän oli ollut korkein kaikista luoduista olennoista, ja hän oli ensimmäisenä ilmaisemassa maailmankaikkeudelle Jumalan suunnitelmia. Sen korkean aseman tähden, joka hänellä oli Jumalan edessä, hänen pettämistyönsä oli hänen langettuaan syntiin sitäkin erehdyttävämpää ja hänen luonteensa paljastaminen sitä vaikeampaa.

Jumala olisi voinut tuhota saatanan ja hänen kannattajansa yhtä helposti, kuin me viskaamme kiven maahan, mutta hän ei sitä tehnyt. Kapinaa ei tullut kukistaa väkivalloin. Pakkoa käytetään vain

[314] saatanan hallituksessa. Herran periaatteet eivät ole senkaltaisia. Hänen valtansa perustana on hyvyys, armo ja rakkaus, ja hän käyttää keinoinaan näitä periaatteita. Jumalan hallitus on siveellinen, ja sen vallitsevat voimat ovat totuus ja rakkaus.

Jumalan tarkoitus oli järjestää asiat ikuisiksi ajoiksi varmalle pohjalle, ja taivaassa pidetyssä neuvottelussa päätettiin, että saatanalle oli annettava aikaa kehittää niitä periaatteita, jotka olivat hänen hallitusjärjestelmänsä perustana. Hän oli väittänyt niiden olevan Jumalan periaatteita parempia. Saatanalle annettiin aikaa periaatteitensa toteuttamiseen, jotta koko maailmankaikkeus saisi ne nähdä.

Saatanan johdatti ihmiset syntiin, ja lunastussuunnitelmaa ruvettiin toteuttamaan. Neljäntuhannen vuoden ajan Kristus työskenteli ihmisen kohottamiseksi ja saatanan tuhoamiseksi ja alentamiseksi. Ja tätä seurasi koko maailmankaikkeus.

Kun Jeesus tuli maailmaan, saatanan valta oli häntä vastustamassa. Siitä ajasta alkaen, kun hän lapsena syntyi Beetlehemissä, anastaja toimi hänen tuhoamiseksi. Kaikin mahdollisin tavoin hän koetti estää Jeesusta toteuttamasta täydellistä lapsuutta, nuhteetonta miehuutta, pyhää palvelusta ja virheetöntä uhria. Mutta hän joutui tappiolle. Hän ei voinut johtaa Jeesusta syntiin. Hän ei voinut masentaa häntä tai estää häntä siitä työstä, jota hän oli tullut suorittamaan tänne maailmaan. Erämaasta Golgatalle asti saatanan vihan aallot löivät häntä vastaan, mutta mitä säälimättömämmin ne häntä pieksivät, sitä lujemmin Jumalan Poika piti kiinni Isänsä kädestä ja kulki eteenpäin veristä polkuaan. Kaikki saatanan yritykset masentaa tai voittaa hänet vain saattoivat hänen tahrattoman luonteensa kirkaampaan valoon.

Koko taivas ja lankeamattomat maailmat olivat olleet tämän taistelun todistajina. Miten kiinnostuneina ja jännittyneinä he seurasiivatkaan taistelun loppukohtauksia! He näkivät Vapahtajan tulevan Getsemanen puutarhaan suuren pimeyden kauhun ahdistamana. He kuulivat hänen tuskallisen huutonsa: »Isäni, jos mahdollista on, niin menkään minulta pois tämä malja» (Matt. 26: 39). Kun Isän kasvot peittyivät, he näkivät hänet katkeran surun vallassa, joka ylitti jopa hänen kuolinkamppailunsaakin. Se sai hänet hikoilemaan verta, joka pisaroina putoili maahan. Kolme kertaa hänen huuliltaan pusertui rukous, että hänet vapautettaisiin. Taivas ei voinut kauemmin kestää

tätä näkyä, ja sieltä lähetettiin sanansaattaja lohduttamaan Jumalan Poikaa.

Taivas näki, miten viaton uhri petollisesti saatettiin verenhimoisen joukon käsiin, ja miten häntä pilkaten ja väkivaltaisesti kuljetettiin tuomioistuimesta toiseen. Se kuuli hänen vainoojiensa pilkkaavan hänen alhaista syntyperäänsä. Se kuuli erään hänen eniten rakastamansa opetuslapsen kiroten ja vanhoen kieltävän hänet. Se näki saatanan raivokkaan toiminnan ja hänen valtansa ihmissydämiin. Oi, mikä hirveä näky: Vapahtaja vangitaan keskiyöllä Getsemanessa, häntä laahataan edestakaisin: palatsista oikeussaliin, asetetaan kahdesti pappien eteen, kahdesti sanhedrinin, kahdesti Pilatuksen ja kerran Herodeksen eteen, häntä pilkataan ja ruoskitaan, hänet tuomitaan ja viedään ristiinnaulittavaksi raskasta ristiään kantaen Jerusalemin tytärten valittaessa ja roskajoukon pilkkahuutojen kaikuessa.

[315]

Taivas katseli surun ja hämmästyksen vallassa, miten Vapahtaja riippui ristillä, näki veren virtaavan hänen haavoitetuilta ohimoiltaan ja verensekaisen hien kohoavan hänen otsalleen. Hänen käsistään ja jaloistaan vuoti veri pisara pisaralta kalliolle, jota oli porattu ristin pystyttämistä varten. Naulojen tekemät haavat laajenivat, kun hänen ruumiinsa paino joutui hänen käsiensä varaan. Hänen vaivalloinen hengityksensä kävi nopeaksi ja raskaaksi, kun hänen sielunsa huokaili koko maailman syntien taakan alla. Koko taivas ihmetteli, kun Kristus kauheitten kärsimystensä keskellä rukoili: »Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät» (Luuk. 23: 34). Kuitenkin ne, jotka tahtoivat ottaa hengiltä Jumalan ainoan Pojan, olivat Jumalan kuvaksi luotuja ihmisiä. Millainen näky tämä olikaan koko maailmankaikkeudelle!

Pimeyden vallat ja voimat olivat kokoontuneet ristin juurelle ja ne loivat epäuskon helvetillisiä varjoja ihmissydämiin. Kun Jumala loi nämä olennot valtaistuimensa ympärille, he olivat kauniita ja loistavia. Heidän ihanuutensa ja pyhyytensä oli sopusoinnussa heidän korkean asemansa kanssa. He olivat kaunistetut Jumalan viisaudella ja vyötetyt taivaallisella sotaasulla. He olivat Kaikkivaltiaan palvelijoita. Mutta kukapa saattaisi tuntea langenneen enkelin kirikkaaksi serafiksi, joka kerran suoritti tehtävänsä taivaan saleissa?

Saatanan voimat yhdessä pahojen ihmisten kanssa saivat kansan uskomaan, että Kristus oli mitä suurin rikollinen, ja tekemään hänet ylenkatseensa kohteeksi. Niissä, jotka pilkkasivat Kristusta hänen

riippuessaan ristillä, vallitsi tuon ensimmäisen suuren kapinoitsijan henki. Hän täytti heidän suunsa kauheilla ja inhottavilla sanoilla. Hän sai heidät lausumaan herjauksia. Mutta kaikella tällä hän ei saavuttanut mitään.

Jos Kristuksesta olisi löydetty yksikin synti, jos hän yhdessäkin kohdassa olisi antanut saatanalle perään välttääkseen kauhean kidutuksensa, olisi Jumalan ja ihmisen vihollinen riemuinnut. Kristus taivutti päänsä ja kuoli, mutta hän pysyi lujana uskossaan ja kuuliaisuudessaan Jumalaa kohtaan. »Ja minä kuulin suuren äänen taivaassa sanovan: 'Nyt on tullut pelastus ja voima ja meidän Jumalamme valtakunta ja hänen Voideltunsa valta, sillä meidän veljiemme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä meidän Jumalamme edessä, on heitetty ulos'» (Ilm. 12: 10).

[316] Saatana näki, että häneltä riistettiin hänen valepukunsa. Hänen hallituksensa paljastettiin lankeamattomille enkeleille ja koko maailmankaikkeudelle. Hän oli osoittautunut murhaajaksi. Vuodattamalla Jumalan Pojan veren hän oli iäksi menettänyt taivaallisten olentojen myötätunnon. Tästälähin hänen työnsä oli rajoitettua. Mitä hän sitten teeskente likin olevansa, hän ei enää voinut odottaa enkeleitä, kun he tulivat taivaan saleista, ja syyttää heidän edessään Kristuksen veljiä siitä, että he olivat puetut pimeyden verhoihin ja synnin saastaan. Viimeinenkin side saatanan ja taivaan joukkojen välillä oli katkennut.

Saatanaa ei kuitenkaan silloin tuhottu. Enkelit eivät vielä silloinkaan ymmärtäneet, mitä kaikkea tuohon suureen taisteluun sisältyi. Kysymyksessä olevat periaatteet oli paljastettava täydellisemmin. Ja ihmisen tähden saatanan olemassaolon täytyi jatkua. Sekä ihmisen että enkelien täytyi saada nähdä, mikä vastakohta on valkeuden Ruhtinaan ja pimeyden ruhtinaan välillä. Ihmisen oli valittava, ketä hän tahtoi palvella.

Ihmisen asema suuressa taistelussa

Suuren taistelun alkaessa saatana oli väittänyt, ettei Jumalan lakia voinut noudattaa, että oikeus oli ristiriidassa armon kanssa ja että jos lakia rikottaisiin, syntisen olisi mahdotonta saada anteeksi. Saatana vaati, että jokaisen synnin täytyi saada rangaistuksensa. Jos Jumala jättäisi synnin rankaisematta, hän ei olisikaan totuuden

ja vanhurskauden Jumala. Kun ihmiset rikkoivat Jumalan lain ja uhmasivat hänen tahtoansa, sielunvihollinen riemuitsi. Hän selitti tämän todistavan, ettei lakia voida totella eikä ihmiselle voida antaa anteeksi. Koska saatana kapinansa jälkeen oli karkotettu taivaasta, hän vaati, että ihmisrotukin on ainiaaksi suljettava pois Jumalan suosioista. Hän väitti, ettei Jumala voi olla oikeudenmukainen ja samalla armollinen syntiselle.

Mutta syntisenäkin ihminen oli toisenlaisessa asemassa kuin paholainen. Lucifer oli taivaassa tehnyt syntiä Jumalan kirkkauden valossa. Hän oli saanut sellaisen ilmoituksen Jumalan rakkaudesta, jollaista ei mikään muu luotu ollut saanut. Käsittäen Jumalan luonteen ja tuntien hänen hyvyytensä saatana kuitenkin halusi seurata omaa itsekästä, riippumatonta tahtoaan. Tämä valinta oli lopullinen. Jumala ei voinut tehdä enää mitään pelastaakseen hänet. Mutta ihminen tuli petetyksi, sillä vihollinen oli viisasteluillaan pimentänyt hänen mielensä. Ihminen ei tuntenut Jumalan rakkauden korkeutta eikä syvyyttä. Hänellä oli toivoa Jumalan rakkauden tuntemisessa. Katselemalla Jumalan luonnetta hän voisi päästä takaisin hänen luokseen.

Jeesuksen välityksellä Jumalan armo ilmaistiin ihmisille, mutta armo ei syrjäytä oikeudenmukaisuutta. Laki ilmaisee Jumalan luonteenominaisuudet, eikä sitä voitu muuttaa rahtuakaan ihmisen hyväksi hänen langenneessa tilassaan. Jumala ei muuttanut lakiaan, mutta hän uhrasi itsensä Kristuksessa ihmisen lunastamiseksi. »Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa» (2 Kor. 5: 19).

Taistelu Jumalan laista

Laki vaatii vanhurskautta, vanhurskasta elämää ja täydellistä luonnetta, mutta nämä puuttuvat ihmiseltä. Hän ei voi täyttää Jumalan pyhän lain vaatimuksia. Mutta Kristus tuli maailmaan ihmisenä, eli pyhää elämää ja kehitti täydellisen luonteen. Nämä hän tarjoaa vapaana lahjana kaikille, jotka tahtovat ottaa ne vastaan. Hänen elämänsä lasketaan ihmisten elämäksi. Näin he saavat entiset syntinsä anteeksi Jumalan pitkämielisyyden tähden. Sitäpaitsi Kristus varustaa ihmiset Jumalan ominaisuuksilla. Hän muovaa ihmisluonteen jumalallisen luonteen kaltaiseksi, hengellisen voiman ja kauneuden

[317]

ihanaksi rakennelmaksi. Näin lain vanhurskaus täyttyy Kristukseen uskovassa. Jumala voi olla »vanhurskas ja vanhurskauttaa sen, jolla on usko Jeesukseen» (Room. 3: 26).

Jumalan rakkaus ilmenee hänen vanhurskaudessaan yhtä hyvin kuin hänen armossaan. Vanhurskaus on hänen valtaistuimensa perustus ja hänen rakkautensa hedelmä. Saatanan tarkoitus oli ollut erottaa armo totuudesta ja vanhurskaudesta. Hän koetti todistaa, että Jumalan lain vanhurskaus on rauhan vihollinen. Mutta Kristus osoitti, että Jumalan suunnitelmassa ne kuuluvat erottamattomasti yhteen, eikä toinen voi olla olemassa ilman toista. »Armo ja totuus tapaavat toisensa täällä, vanhurskaus ja rauha antavat suuta toisillensa» (Ps. 85:10).

Elämällään ja kuolemallaan Kristus todisti, ettei Jumalan vanhurskaus tehnyt tyhjäksi hänen armoaan vaan että synti voitiin antaa anteeksi ja että laki on vanhurskas ja sitä voidaan täydellisesti noudattaa. Saatanan syytökset tehtiin tyhjiksi. Jumala oli antanut ihmiselle selvän todistuksen rakkaudesta.

Silloin saatana esitti toisen petoksen. Hän selitti, että armo teki vanhurskauden tyhjäksi ja että Kristuksen kuolema kumosi hänen Isänsä lain. Jos laki olisi voitu muuttaa tai kumota, Kristuksen ei olisi tarvinnut kuolla. Mutta lain kumoaminen olisi merkinnyt rikkomuksen ikuistamista ja antanut maailman vihollisen valtaan. Jeesus ripustettiin ristille siksi, että lakia ei voitu muuttaa ja että ihminen voitiin pelastaa vain sen määräyksiä noudattamalla. Kuitenkin saatana väitti Kristuksen kuolemallaan tuhonneen lain, kun hän todellisuudessa vahvisti sen. Tätä koskee myös viimeinen kamppailu Kristuksen ja saatanan välisessä taistelussa.

Nyt sielunvihollinen väittää, että Jumalan omalla äänellään julistama laki on virheellinen, että joitakin yksityiskohtia on syrjäytetty. Tämä on viimeinen suuri petos, jonka hän esittää maailmalle. Hänen ei tarvitse käydä koko lain kimppuun; jos hän saa ihmiset hylkäämään yhdenkin käskyn, hän on saavuttanut tarkoituksensa. Sillä »joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syyppä kaikissa kohdin» (Jaak. 2: 10). Taipueksaan rikkomaan yhden käskyn ihmiset joutuvat saatanan valtaan. Asettamalla ihmisten laatiman lain Jumalan lain tilalle vihollinen koettaa hallita maailmaa. Tästä työstä on ennustettu profetioissa. Siellä sanotaan siitä suuresta luopiovallasta, joka on saatanan edustaja: »Hän puhuu sa-

noja Kor keinta vastaan ja hävittää Korkeimman pyhiä. Hän pyrkii muuttamaan ajat ja lain, ja ne annetaan hänen käteensä» (Dan. 7: 25). [318] [319]

Ihmiset tulevat varmasti asettamaan lakinsa Jumalan lakeja vastaan. He koettavat pakottaa toisten omaatuntoa, ja koettaessaan saada lakinsa väkipakolla voimaan he tulevat sortamaan lähimmäisiään.

Taistelu Jumalan lakia vastaan, joka alkoi jo taivaassa, tulee jatkumaan ajan loppuun asti. Jokainen ihminen joutuu koetukselle. Koko maailman on ratkaistava, totella vai ollako tottelematta. Jokaisen on tehtävä valintansa Jumalan lain ja ihmisten lakien välillä. Siinä vedetään rajaviiva. Tulee olemaan vain kaksi joukkoa. Jokaisen luonne tulee kehittymään loppuun asti, ja kaikki tulevat osoittamaan, ovatko he asettuneet uskollisten vai kapinoitsijain puolelle.

Taistelun lopputulos

Sitten loppu tulee. Jumala on puolustava lakiaan ja vapauttava kansansa. Saatana ja kaikki, jotka ovat yhtyneet hänen kapinaansa, tuhotaan. Synti ja syntiset häviävät, niin ettei heistä jää juurta eikä oksaa (Mal. 4: 1), saatana on juuri ja hänen seuraajansa oksat. Silloin täyttyvät pimeyden ruhtinaasta lausutut sanat: »Minä hävitin sinut, suojaava kerubi, pois säihkyväin kivien keskeltä. - Kauhuksi olet sinä tullut eikä sinua enää ole, hamaan ikiaikoihin asti.» Silloin »jumalatonta ei enää ole, kun hänen sijaansa katsot, on hän jo pois». He »ovat niinkuin ei heitä olisi ollutkaan» (Hes. 28: 619; Ps. 37: 10; Obadja 16).

Tämä ei ole mielivaltainen väkivallanteko Jumalan puolelta. Ne jotka hylkäävät Jumalan armon, saavat niittää, mitä ovat kylväneet. Jumala on elämän lähde, ja kun ihminen haluaa palvella syntiä, hän eroaa Jumalasta ja täten katkaisee yhteytensä elämän lähteeseen. Hän on »vieraantunut Jumalan elämästä». Kristus sanoo: »Kaikki, jotka minua vihaavat, rakastavat kuolemaa» (Ef. 4: 18; Sanani. 8: 36). Jumala antaa heille elämän joksikin aikaa, jotta heidän luonteensa kehittyisi ja vaikuttimensa kävisivät selville. Kun tämä on tapahtunut, he saavat kantaa oman valintansa seuraukset. Mutta kapinoitsijat, jollaisia ovat saatana ja kaikki hänen liittolaisensa, ovat niin suuressa ristiriidassa Jumalan kanssa, että hänen läsnäolonsa-

kin on heille kuluttava tuli. Hän, joka on rakkaus, tuhoaa heidät kirkkaudellaan.

[320] Tuon suuren taistelun alkaessa enkelit eivät ymmärtäneet tätä. Jos sielunvihollinen joukkoineen olisi silloin saanut niittää syntien-sä täyden sadon, he olisivat tuhoutuneet, mutta taivaan olennoille ei olisi käynyt selväksi, että tämä oli synnin välttämätön seuraus. Epäily Jumalan hyvyyttä kohtaan olisi jäänyt heidän sieluunsa kuin paha siemen, joka kerran tuottaisi synnin ja tuskan kauhean sadon.

Mutta näin ei ole silloin, kun suuri taistelu tulee päättymään. Kun Jumalan suunnitelma on täyttynyt, Jumalan luonne paljastuu kaikille luoduille olennoille. Hänen lakinsa säädökset huomataan täydellisiksi ja muuttumattomiksi. Synti on ilmaissut luontonsa ja pimeyden ruhtinas luonteensa. Silloin synnin hävittäminen todistaa Jumalan rakkautta ja vahvistaa hänen kunniaansa niiden lukemattomien olentojen edessä, jotka iloitsevat hänen tahtonsa noudattamisesta ja joiden sydämessä on hänen lakinsa.

Syystä enkelit saattoivat iloita katsellessaan Vapahtajan ristiä, sillä vaikka he eivät silloin ymmärtäneet kaikkea, he tiesivät, että synnin ja saatanan tuho Oli sinetöity ikuisiksi ajoiksi, ihmisen lunastus varmistettu ja maailmankaikkeus iankaikkisesti turvattu. Kristus itse käsitti täydellisesti Golgatalla antamansa uhrin seuraukset. Tämä kaikki oli hänen silmiensä edessä, kun hän ristillä huudahti: »Se on täytetty!»

Viimeinkin Jeesus pääsi lepoon. Häpeän ja kidutuksen pitkä päivä oli päättynyt. Kun laskevan auringon viimeiset säteet ilmoittivat sapatin alkaneen, Jumalan Poika lepäsi hiljaisuudessa Joosefin haudassa. Työnsä päättäneenä, kädet rauhallisesti ristissä hän lepäsi sapatin pyhät hetket.

Alussa Isä ja Poika olivat levänneet sapattina luomistyönsä jälkeen. Kun »taivas ja maa kaikkine joukkoinensa tulivat valmiiksi» (1 Moos. 2: 1), Luoja ja kaikki taivaan olennot riemuitsivat katsellessaan tätä loistavaa näkyä. »Aamutähdet kaikki iloitsivat ja kaikki Jumalan pojat riemuitsivat» (Job 38: 7). Nyt Jeesus lepäsi lunastustyöstään, ja vaikka niillä, jotka maan päällä rakastivat häntä, oli surua, taivaassa kuitenkin iloittiin. Tulevaisuudesta annettu lupaus oli taivaallisten olentojen mielestä ihana. Jumala ja enkelit näkivät Kristuksen täytetyn työn tuloksen: uudistetun luomakunnan ja lunastetun suvun, joka synnin voitettuaan ei koskaan enää lankeaisi. Tämä näky liittyy aina päivään, jona Jeesus lepäsi. Sillä »täydelliset ovat hänen tekonsa», ja »kaikki, mitä Jumala tekee, pysyy iäti» (5 Moos. 32: 4; Saarn. 3: 14). Kun »kaikki jälleen kohdallensa asetetaan, mistä Jumala on ikiajoista saakka puhunut pyhään profeettainsa suun kautta» (Ap.t. 3: 21), luomisessa säädetty sapatiti, päivä, jonka Jeesus lepäsi Joosefin haudassa, on edelleen oleva levon ja ilon päivä. Taivas ja maa yhtyvät ylistykseen »sapatista toiseen» (Jes. 66: 23), ja pelastetut kansat tulevat riemuiten palvelemaan ja kumartamaan Jumalaa ja Karitsaa.

Jeesuksen kuoleman Vaikutus lähellä oleviin

Ristiinnaulitsemispäivän lopputapahtumat antoivat jälleen uuden todistuksen ennustuksen täyttymisestä ja Kristuksen jumaluudesta. Kun pimeys oli hälvennyt ristin ympäriltä ja Vapahtajan kuolinhuuto kaikunut, kuultiin heti toisen äänen sanovan: »Totisesti tämä oli Jumalan Poika» (Matt. 27: 54).

[322] Näitä sanoja ei lausuttu kuiskaten. Kaikkien silmät kääntyivät katsomaan, mistä ne tulivat. Kuka oli puhunut? Se oli sadan päämies, roomalainen sotilas. Vapahtajan jumalallinen kärsivällisyys ja hänen äkillinen kuolemansa voitonhuuto huulillaan olivat tehneet tähän pakanaan syvän vaikutuksen. Ristillä riippuvassa, runnellussa ja raadellussa ruumiissa hän tunsu Jumalan Pojan muodon. Eikä hän voinut olla tunnustamatta uskoaan. Näin tuli jälleen todistetuksi, että Vapahtajamme oli näkevä sielunsa vaivan palkan. Juuri hänen kuolinpäivähän kolme miestä, jotka suuresti erosivat toisistaan, olivat sanoneet uskovansa häneen: hän, joka oli roomalaisen vartioston päällikkö; hän, joka kantoi Vapahtajan ristiä, ja hän, joka kuoli ristillä hänen vierellään.

Illan saapuessa kammottava hiljaisuus vallitsi Golgatalla. Joukko hajaantui, ja monet palasivat Jerusalemiin aivan toisenlaisina, kuin he olivat olleet aamulla. Monet olivat saapuneet ristiinnaulitsemispaikalle uteliaisuudesta eivätkä sen tähden, että vihasivat Kristusta. Kuitenkin he uskoivat pappien syytökset ja pitivät Kristusta pahantekijänä. Luonnottoman kiihotuksen alaisina he olivat yhtyneet kansanjoukon herjauksiin häntä vastaan. Mutta kun pimeys verhosi maan ja heidän omatuntonsa alkoi syyttää heitä, he tunsivat olevansa syypäät suureen rikokseen. Tuon kauhistuttavan pimeyden keskeltä ei kuulunut pilkkasanoja eikä ivanaurua, ja kun se hälveni, nämä ihmiset lähtivät kotiinsa vakavan äänettöminä. He olivat tulleet vakuuttuneiksi siitä, että pappien syytteet olivat väärä ja ettei Jeesus ollut vallantavoittelija; ja muutamaa viikkoa myöhemmin, kun Pietari saarnasi helluntaipäivänä, he olivat niiden tuhansien joukossa, jotka kääntyivät ja uskoivat Kristukseen.

Pappien rauhattomuus ja pelko

Mutta juutalaisissa johtomiehissä heidän näkemänsä tapahtumat eivät aikaansaaneet mitään muutosta. Heidän vihansa Jeesusta kohtaan ei ollut hiukkaakaan vähentynyt. Pimeys, joka oli peittänyt maan Jeesuksen riippuessa ristillä, ei ollut synkempi kuin se, joka vielä vallitsi pappien ja hallitusmiesten mielessä. Kristuksen syntyessä tähti oli tuntenut hänet ja ohjannut tietäjät seimelle, jolla hän makasi. Taivaan joukot olivat tunteneet hänet ja laulaneet hänen ylistystään Beethlehemissä kedoilla. Meri oli tuntenut hänen äänensä

ja totellut hänen käskyään. Sairaus ja kuolema olivat tunnustaneet hänen valtansa ja luovuttaneet hänelle saaliinsa. Aurinko oli tuntenut hänet ja nähdessään hänen kuolintuskansa kätkenyt kasvonsa. Kalliot olivat tunteneet hänet ja särkyneet palasiksi hänen huudostaan. Eloton luonto oli tuntenut Kristuksen ja todistanut hänen jumaluudestaan. Mutta Israelin papit ja hallitusmiehet eivät tunteneet Jumalan Poikaa.

Papeilla ja hallitusmiehillä ei kuitenkaan ollut rauhaa. He olivat saavuttaneet tarkoituksensa ja surmanneet Kristuksen, mutta he eivät tunteneet voitonriemua, jollaista olivat odottaneet kokevansa. Näennäisen voittonsa hetke näkin heitä vaivasi pelko siitä, mitä sitten tapahtuisi. He olivat kuulleet huudot »se on täytetty» ja »Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni» (Joh. 19: 30; Luuk. 23: 46). He olivat nähneet kallioiden halkeavan ja tunteneet voimakkaan maanjäristyksen ja olivat nyt levottomia ja huolestuneita.

[323]

He olivat kadehtineet Kristuksen vaikutusta kansaan hänen eläessään, ja he olivat hänelle kateellisia hänen kuollessaankin. He pelkäsivät kuollutta Kristusta paljon enemmän kuin olivat koskaan pelänneet elävää Kristusta. He pelkäsivät kansan huomion edelleen kohdistuvan ristiinnaulitsemiseen liittyviin tapahtumiin. He pelkäsivät sen päivän tekojen seurauksia. He eivät millään muotoa halunneet hänen ruumiinsa jäävän ristille sapatiksi. Sapatti lähestyi, ja olisi sen pyhyden loukkaamista antaa ruumiiden riippua ristillä. Tämän tekosyyin varjolla juutalaiset pyysivät Pilatukselta, että uhrien kuolemaa joudutettaisiin ja heidän ruumiinsa otettaisiin alas ennen auringonlaskua.

Kristuksen kuoleman varmistaminen

Pilatus oli yhtä haluton kuin papitkin antamaan Jeesuksen ruumiin jäädä ristille. Kun hän oli antanut suostumuksensa, molempien rosvojen sääriluut rikottiin, jotta he pikemmin kuolisivat, mutta Jeesuksen nähtiin jo kuolleen. Raa'at sotilaat olivat heltyneet siitä, mitä olivat nähneet ja kuulleet Kristuksesta eivätkä halunneet särkeä hänen jäseniään. Näin Jumalan Karitsan uhrissa täytyi pääsiäislampaasta annettu määräys: »Älkööt he jättäkö siitä mitään seuraavaan aamuun älköötäkö siitä luuta rikkoko. Kaikkien pääsiäistä koskevien käskyjen mukaan he viettäkööt sitä» (4 Moos. 9:12).

[324]

Papit ja hallitusmiehet olivat hämmästyneitä nähdessään, että Jeesus oli kuollut. Ristinkuolema oli pitkällinen, ja oli vaikea ratkaista, milloin elämä sammui. Oli ennen kuulumatonta, että joku kuoli ristillä kuuden tunnin kuluessa. Papit halusivat varmistua Jeesuksen kuolemasta, ja heidän kehotuksestaan eräs sotilas työnsi keihään Vapahtajan kylkeen. Niin tehdystä haavasta virtasi kaksi runsasta ja selvästi erotettavaa virtaa, toinen verta ja toinen vettä. Kaikki katseelijat huomasivat tämän, ja Johannes kertoo tapauksen hyvin selvästi. Hän sanoo: »Yksi sotamiehistä puhkaisi keihäällä hänen kylkensä, ja heti vuoti siitä verta ja vettä. Ja joka sen näki, on sen todistanut, ja hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää totta puhuvansa, että tekin uskoisitte. Sillä tämä tapahtui, että kirjoitus kävisi toteen: [U+0315] Älköön häneltä luuta rikottako'. Ja vielä sanoo toinen kirjoitus: 'He luovat katseensa häneen, jonka he ovat lävistäneet'» (Joh. 19: 34-37).

Ylösousemuksen jälkeen papit ja hallitusmiehet levittivät tietoa, että Kristus ei kuollutkaan ristillä vaan että hän ainoastaan pyörtyi ja virkosi jälkeensä. Toinen huhu väitti, että hautaan ei laskettukaan todellista ruumista, joka oli lihaa ja verta, vaan jotakin ruumiin kaltaista. Roomalaisten sotilaiden menettely kumoaa

nämä väärät väitteet. He eivät särkeneet Jeesuksen luita, koska hän oli jo kuollut. Pappesja tyydyttääkseen he puhkaisivat hänen kylkensä. Ellei Kristus vielä olisi ollut kuollut, tämä haava olisi välittömästi aiheuttanut kuoleman.

Mutta ei keihäänpisto eivätkä ristin tuskat aiheuttaneet Jeesuksen kuolemaa. Hänen kuolinhetkellään »kovalla äänellä» päästämänsä huuto (Matt. 27: 50; Luuk. 23: 46) ja verija vesivirta, jotka vuotivat hänen kyljestään, osoittavat, että hän kuoli, koska hänen sydämensä murtui. Sieluntuskat mursivat hänen sydämensä. Maailman synnit surmasivat hänet.

Jeesuksen hautaaminen

Kristuksen kuollessa hänen opetuslastensa toivo katosi. He katselevat hänen suljettuja silmäluomiaan ja riippuvaa päätään, hänen veren tahraamia hiuksiaan, lävistettyjä käsiään ja jalkojaan, ja heidän tuskansa oli sanoin kuvaamaton. Viimeiseen asti he olivat uskoneet, ettei hän kuolisi, ja he tuskin saattoivat nytkään uskoa, että hän

oli todella kuollut. Surunsa valtaamina he eivät muistaneet hänen ennustaneen juuri tämän tapauksen. Eivät mitkään hänen sanansa suoneet heille lohtua. He näkivät vain ristin ja sillä verta vuotavan uhrin. Tulevaisuus näyt ti synkältä ja epätoivoiselta. Heidän uskonsa [325] Jeesukseen oli mennyt, mutta koskaan he eivät olleet rakastaneet Herraansa kuten nyt. Koskaan he eivät olleet niin hyvin tunteneet hänen arvoaan ja sitä, miten suuresti he häntä tarvitsivat.

Kuolleenakin Kristus oli hyvin rakas opetuslapsilleen. He halusivat antaa hänelle kunniallisen hautauksen, mutta eivät tienneet, miten voisivat sen tehdä. Jeesus oli tuomittu maanpetoksesta Rooman hallitusta vastaan, ja tällaisesta rikoksesta tuomitut haudattiin sellaisia rikollisia varten erityisesti määrättyyn hautausmaahan. Opetuslapsi Johannes oli Galileasta tulleiden naisten kanssa jäänyt ristin juurelle. He eivät voineet jättää Herransa ruumista raakojen sotilaiden käsiin kätkeväksi häpeälliseen hautaan. He eivät kuitenkaan voineet estää sitä. He eivät voineet odottaa mitään suosionosoituksia juutalaisilta viranomaisilta, eikä heillä ollut vaikutusvaltaa Pilatukseen.

Silloin Joosef Arimatialainen ja Nikodeemus tulivat auttamaan opetuslapsia tässä pulmassa. Nämä molemmat miehet olivat sanhedrinin jäseniä ja tunsivat hyvin Pilatuksen. Molemmat olivat rikkaita ja vaikutusvaltaisia henkilöitä. He olivat päättäneet, että Jeesuksen ruumis pitäisi haudata kunniallisesti.

Joosef meni rohkeasti Pilatuksen luo ja pyysi tältä Jeesuksen ruumista. Nyt vasta Pilatus kuuli, että Jeesus todella oli kuollut. Hän oli saanut ristiriitaisia tietoja ristiinnaulitsemiseen liittyvistä tapahtumista, mutta tieto Jeesuksen kuolemasta oli tahallisesti salattu häneltä. Papit ja hallitusmiehet olivat varoittaneet Pilatusta Kristuksen opetuslasten taholta uhkaavasta petoksesta hänen ruumiiseensa nähden. Kuultuaan Joosefin pyynnön hän sen vuoksi lähetti noutamaan sotilasta, joka oli ollut vartiossa ristin juurella, ja sai häneltä varmuuden Jeesuksen kuolemasta. Hän sai häneltä myös selostuksen Golgatan tapahtumista, mikä vahvisti Joosefin todistuksen.

Joosefin pyyntöön suostuttiin. Johanneksen ollessa huolissaan Mestarinsa hautauksesta Joosef palasi mukanaan Pilatuksen määräys Kristuksen ruumiista, ja Nikodeemus tuli tuoden kallisarvoista mirhan ja aloen sekoitusta hänen voitelemisekseen. Jerusalemin eniten kunnioitetulle henkilölle ei olisi voitu osoittaa suurempaa kunnioi-

tusta kuoleman jälkeen. Opetuslapset olivat hämmästyneitä nähdes-
sään näiden rikkaiden hallitusmiesten olevan yhtä kiinnostuneita
heidän Herransa hautaamisesta kuin hekin olivat.

[326] Ei Joosef eikä Nikodeemus ollut julkisesti tunnustanut uskoaan
Vapahtajaan hänen vielä eläessään. He tiesivät, että sellainen askel
sulkisi heidät pois sanhedrinista, ja he toivoivat voivansa suojel-
la häntä vaikutusvallallaan neuvostossa. Jonkin aikaa he näyttivät
onnistuvan, mutta kavalat papit, jotka näkivät heidän olevan suosiol-
lisia Kristukselle, tekivät heidän suunnitelmansa tyhjiksi. Heidän
poissaollessaan Jeesus oli tuomittu ja annettu ristiinnaulittavaksi.
Nyt kun hän oli kuollut, he eivät enää salanneet kiintymystään hä-
neen. Kun opetuslapset pelkäsivät osoittaa julkisesti olevansa hänen
seuraajiaan, Joosef ja Nikodeemus tulivat rohkeasti heidän avuk-
seen. Näiden rikkaitten ja kunnioitettujen miesten apu oli hyvin
tarpeellinen juuri tänä aikana. He saattoivat tehdä kuolleen Mesta-
rinsa hyväksi sellaista, mitä köyhät opetuslapset eivät voineet tehdä,
ja heidän rikkautensa ja vaikutusvaltansa suojelivat heitä suuressa
määrin pappien ja hallitusmiesten pahuudelta.

[327] Hellästi ja kunnioittavasti he omin käsin ottivat Jeesuksen ruu-
miin alas ristiltä. Säälän kynelet vuotivat heidän silmistään heidän
katsellessaan hänen runneltua ja raadeltua ruumistaan. Joosef omisti
uuden haudan, joka oli hakattu kallioon. Hän oli säilyttänyt sitä it-
seään varten, mutta se oli lähellä Golgataa, ja nyt hän valmisti sen
Jeesukselle. Ruumis kiedottiin liinakankaaseen yhdessä Nikodee-
muksen tuomien yrttien kanssa, ja Lunastaja kannettiin hautaan.
Siellä nuo kolme opetuslasta oikaisivat runnellut jäsenet ja ristivät
lävistetyt kädet elottomalle rinnalle. Galilealaiset naiset tulivat katso-
maan, että heidän rakastetun Opettajansa elottoman ruumiin hyväksi
tehtiin kaikki, mitä voitiin tehdä. Sitten he näkivät, kun raskas kivi
vieritettiin sen haudan suulle, jonne Vapahtaja jäi lepäämään. Naiset
olivat viimeisiä ristin juurella, ja he olivat myös viimeisiä Kristuksen
haudalla. Kun illan varjot lankesivat, Maria Magdaleena ja toiset
Mariat viipyivät Herransa lepopaikan lä hettyvillä vuodattaen surun
kyneleitä hänen tähtensä, jota he rakastivat. »Ja palattuaan kotiin-
sa he valmistivat hyvänhajuisia yrtejä ja voiteita; mutta sapatin he
viettivät hiljaisuudessa lain käskyn mukaan» (Luuk. 23: 56).

Unohtumaton pääsiäissäpatti

Se oli unohtumaton sapatti murheellisille opetuslapsille, mutta myös papeille, hallitusmiehille, kirjanoppineille ja kansalle. Aurin-gon laskiessa valmistuspäivän iltana torvet soivat merkiksi siitä, että sapatti oli alkanut. Pääsiäistä vietettiin, kuten sitä oli vietetty vuosi-satoja, samalla kun hän, johon se viittasi, lepäsi Joosefin haudassa jumalattomien käsien surmaamana. Sapattina temppelepihat olivat täynnä niitä, jotka osallistuivat jumalanpalvelukseen. Golgatalla mu-kana ollut ylimmäinen pappi oli siellä komeassa pappispuvussa. Valkopäähineiset papit olivat täydessä työssä velvollisuuttaan suorit-tamassa. Mutta jotkut läsnäolijat eivät olleet rauhallisia, kun härkien ja kauristen verta uhrattiin syntien sovituksiksi. He eivät tienneet, että esikuva oli kohdannut vastakuvansa, että ääretön uhri oli annet-tu maailman syntien tähden. He eivät tienneet, ettei juhlamenojen suorittaminen enää merkinnyt mitään. Mutta koskaan aikaisemmin [328] ei tätä toimitusta ollut seurattu näin ristiriitaisin tuntein. Torvien, soittokoneiden ja laulajien ääni oli yhtä kuuluva ja kirkas kuin taval-lisesti. Mutta kaikki tuntui niin kummalliselta. Yksi ja toinen kyseli siitä ihmeellisestä tapahtumasta, joka oli sattunut. Tähän saakka kaikkeinpyhintä oli huolellisesti varjeltu tungettelevilta katseilta. Mutta nyt se oli avoinna kaikkien katseille. Raskas, kudottu verho, joka oli tehty puhtaasta pellavasta ja kauniisti kirjailtu kullalla, he-lakanpunalla ja purppuralla, oli halkaistu ylhäältä alas asti. Paikka, jossa Kaikkivaltias oli kohdannut ylimmäisen papin ilmaistakseen kirkkautensa, paikka, joka oli ollut Jumalan pyhä vastaanottohuone, oli avoinna jokaisen katseelle, eikä Jumala enää tunnustanut sitä omakseen. Synkkien aavistusten vallassa papit suorittivat alttaripal-velusta. Kaikkeinpyhimmän pyhän salaisuuden paljastaminen täytti heidät pelolla tulevasta onnettomuudesta.

Monien mieltä askarruttivat Golgatan tapahtumien herättämät ajatukset. Ristiinnaulitsemisen ja ylösnousemuksen välillä monet valvoivat tutkien lakkaamatta ennustuksia, toiset saadakseen selville sen juhlan täyden merkityksen, jota silloin vietettiin, toiset löytääk-seen todistuksia siitä, ettei Jeesus ollut se, joka hän väitti olevansa, ja toiset taas etsivät murheellisina todistuksia siitä, että hän todella oli Messias. Vaikka heidän etsimisellään olikin näin erilaiset tar-koitukset, kaikki vakuutuivat samasta totuudesta: viime päivien

tapahtumat olivat olleet ennustusten täyttymystä ja Ristiinnaulittu oli maailman Lunastaja. Monet jumalanpalveluksessa olleista eivät koskaan enää ottaneet osaa pääsiäisen viettoon. Monet papeistakin olivat varmoja Jeesuksen todellisesta luonteesta. He eivät olleet turhaan tutkineet ennustuksia, ja Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen he tunnustivat hänet Jumalan Pojaksi.

Kun Nikodeemus näki Jeesuksen riippuvan ristillä, hän muisti hänen yöllä Öljymäellä lausumansa sanat: »Ja niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä» (Joh. 3: 14, 15). Sinä sapattina, jolloin Jeesus lepäsi haudassa, Nikodeemuksella oli sopiva tilaisuus ajatella. Entistä kirkkaampi valo syttyi nyt hänen sielussaan, eivätkä Jeesuksen lausumat sanat olleet hänelle enää salaisuus. Hän tunsu menettäneensä paljon, kun ei ollut liittynyt Vapahtajaan hänen eläessään. Nyt hän palautti mieleensä Golgatan tapahtumat. Kristuksen rukous murhaajiensa puolesta ja hänen vastauksensa kuolevan ryövärin pyyntöön puhuivat tuon oppineen neuvosmiehen sydämelle. Hän näki jälleen Jeesuksen kuolemantuskissa, hän kuuli jälleen hänen viimeisen huutonsa »se on täytetty» ikäänkuin voittajan lausumana. Hän näki jälleen maan vapisevan, näki synkän taivaan, revenneen esiripun, järisevät kalliit, ja hänen uskonsa vahvistui lopullisesti. Juuri se tapahtuma, joka teki tyhjäksi opetuslasten toivon, sai Joosefin ja Nikodeemuksen vakuuttuneiksi Jeesuksen jumaluudesta. Lujan ja horjumattoman uskon rohkeus voitti heidän pelkonsa.

[329]

Kristus ei ollut koskaan kiinnittänyt ihmisten huomiota niin paljon kuin nyt maatessaan haudassa. Tapansa mukaan kansa toi sairaita ja kärsiviä temppelipihoihin kysellen: Kuka tietää kertoa jotakin Jeesus Nasaretilaisesta? Monet olivat tulleet kaukaa tavatakseen hänet, joka oli parantanut sairaita ja herättänyt kuolleita. Joka puolella huudettiin: me tarvitsemme Kristusta, Parantajaa. Tässä tilaisuudessa papit tarkastivat ne, joissa luultiin esiintyvän pitaalin oireita. Monet saivat kuulla miehensä, vaimonsa tai lapsensa julistettavan pitaalisiksi ja tuomittavan lähtemään pois kodin suojasta ja ystäviensä hoidosta varoittamaan lähelle tulevia surullisella huudolla: »Saastainen, saastainen!» Jeesus Nasaretilaisen lempeät kädet, jotka eivät koskaan kieltäytyneet antamasta parantavaa kosketusta vastenmieliselle pitaaliselle, lepäsivät nyt ristittyinä hänen rinnallaan. Huulet,

jotka pitaalisen pyyntöön olivat vastanneet lohduttavin sanoin: »Minä tahdon, puhdistu» (Matt. 8: 3), olivat nyt vaiti. Monet kääntyivät ylipappien ja hallitusmiesten puoleen saadakseen myötätuntoa ja apua, mutta turhaan. He olivat nähtävästi päättäneet saada toimelehtimään Kristuksen jälleen keskuuteensa. Väsymättömän hartaasti he kyselivät häntä. He eivät tahtoneet tulla karkotetuiksi pois. Mutta nyt heidät karkotettiin temppelipihoista, ja porteille asetettiin sotilaita estämään kansaa, joka tuli sairaineen ja kuolevineen vaatien sisäänkäyntiä.

Sairaat, jotka olivat tulleet Vapahtajan parannettaviksi, olivat pettymyksen masentamia. Kadut olivat täynnä surevia. Sairaat kuolivat Jeesuksen parantavan kosketuksen puutteessa. Turhaan kysyttiin neuvoa lääkäreiltä; kenenkään taito ei ollut sellainen kuin hänen, joka lepäsi Joosefin haudassa.

Kärsivien tuskanhuudot saivat tuhannet vakuuttuneiksi siitä, että suuri valo oli sammunut maailmasta. Ilman Kristusta maailma oli musta ja pimeä. Monet, jotka olivat yhtyneet huutamaan: »Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse», käsittivät nyt, mikä onnettomuus heitä oli kohdannut, ja olisivat yhtä innokkaasti huutaneet: Päästä meille Jeesus, jos hän vielä olisi elänyt.

Kun kansa sai kuulla, että papit olivat surmauttaneet Jeesuksen, se alkoi kysellä hänen kuolemastaan. Oikeudenkäynnin yksityiskohdat pidettiin niin salassa kuin mahdollista, mutta sillä aikaa, kun Jeesus oli haudassa, hänen nimensä oli tuhansien huulilla, ja kertomuksia hänen väärästä kuulustelustaan ja pappien ja hallitusmiesten epäinhimillisyydestä kerrottiin kaikkialla. Älykkäät ihmiset pyysivät näitä pappeja ja hallitusmiehiä selittämään heille Messiasta koskevia Vanhan testamentin ennustuksia, ja koettaessaan sepittää joitakin valheita vastaukseksi nämä tulivat aivan kuin mielettömiksi. He eivät osanneet selittää Kristuksen kärsimyksiin ja kuolemaan viittavia ennustuksia, ja monet kyselijät tulivat vakuuttuneiksi siitä, että kirjoitukset olivat täyttyneet.

[330]

Haudan vartiointi

Kosto, jonka papit olivat kuvitelleet niin suloiseksi, oli heille jo hyvin katkera. He tiesivät saavansa ankaria moitteita kansan taholta, ja he tiesivät, että juuri ne, joita he olivat yllyttäneet Jeesusta vastaan,

nyt kauhistuivat omaa häpeällistä tekoaan. Papit olivat koettaneet pitää Jeesusta pettäjänä mutta turhaan. Jotkut heistä olivat olleet Lasaruksen haudalla ja nähneet kuolleen virkoavan eloon. He vapisivat pelosta, että Kristus itse nousisi kuolleista ja ilmestyisi jälleen heidän eteensä. He olivat kuulleet hänen lausuvan, että hänellä oli valta antaa henkensä ja ottaa se jälleen. He muistivat hänen sanoneen: »Hajottakaa maahan tämä temppele, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä» (Joh. 2: 19). Juudas oli myös heille kertonut sanat, jotka Jeesus oli lausunut opetuslapsilleen ollessaan viimeistä kertaa matkalla Jerusalemiin: »Katso, me menemme ylös Jerusalemiin, ja Ihmisen Poika annetaan ylipappien ja kirjanoppineitten käsiin, ja he tuomitsevat hänet kuolemaan ja antavat hänet pakanoille pilkattavaksi ja ruoskittavaksi ja ristiinnaulittavaksi, ja kolmantena päivänä hän on nouseva ylös» (Matt 20: 18, 19). Kuullessaan nämä sanat he olivat pilkanneet ja nauraneet. Mutta nyt he muistivat Jeesuksen ennustusten tähän saakka toteutuneen. Hänhän oli sanonut nousevansa ylös kolmantena päivänä, ja kukapa tietää, vaikka näin kävisikin? He tahtoivat karkottaa nämä ajatukset mielestään mutta eivät voineet. Isänsä perkeleen tavoin hekin uskoivat ja vapisivat.

Nyt kun kiihtymyksen vimma oli ohi, Kristuksen kuva alkoi tunkeutua heidän mieleensä. He näkivät hänen seisovan tyynenä ja valittamatta vihollistensa edessä kärsien heidän pilkkansa ja pahoinpitelynsä ääntäkään päästämättä. Kaikki hänen tutkimiseensa ja oikeudenkäyntiinsä liittyvät tapahtumat saivat heidät ehdottoman vakuuttuneiksi siitä, että hän oli Jumalan Poika. He tunsivat, että hän saattaisi milloin tahansa seisoa heidän edessään, syytetty syyttäjänä, tuomittu tuomarina, surmattu vaatimassa murhaajiensa kuolemaa.

Vähän he saattoivat levätä sapattinakaan. Vaikka he eivät voineet astua pakanan kynnyksen yli, koska pelkäsivät tulevansa saastaisiksi, he kuitenkin neuvottelivat Kristuksen ruumiista. Kuoleman ja haudan täytyisi pitää hänet, jonka he olivat ristiinnaulinneet. »Ylipapit ja fariseukset kokoontuivat Pilatuksen luo ja sanoivat: [U+0315] Herra, me muistamme sen villitsijän vielä eläessään sanoneen: Kolmen päivän kuluttua minä nousen ylös. Käske siis tarkasti vartioida hautaa kolmanteen päivään asti, etteivät hänen opetuslapsensa tulisi ja varastaisi häntä ja sanoisi kansalle: Hän nousi kuolleista, ja niin viimeinen villitys olisi pahempi kuin ensimmäi-

nen.' Niin Pilatus sanoi heille: [U+0315] Tuossa on vartijaväkeä, menkää, vartioikaa niin hyvin kuin taidat te» (Matt. 27: 6265).

[331]

Papit antoivat määräyksiä haudan vartioimisesta. Aukon eteen oli asetettu suuri kivi. Tämän kiven poikki he asettivat köydet kiinnittäen niiden päät lujaan kallioon ja sinetöivät ne roomalaisella sinetillä. Kiveä ei voitu liikuttaa sinettiä murtamatta. Sadan sotilaan vartiosto asetettiin sitten haudan ympärille estämään ketään koskemasta siihen. Papit tekivät kaiken voitavansa pitääkseen Jeesuksen ruumiin siellä, minne se oli laskettu. Hänet oli niin lujasti sinetöity hautaansa, kuin hänen olisi jäätävä sinne ainiaaksi.

Näin heikot ihmiset neuvottelivat ja suunnittelivat. Vähän nämä murhaajat käsittivät, miten hyödyttömiä heidän ponnistuksensa olivat. Mutta heidänkin toimenpiteistensä sai Jumala kunnian. Ponnistukset, joita tehtiin Kristuksen ylösnousemuksen estämiseksi, todistivat mitä vakuuttavimmin sen puolesta. Mitä suurempi sotilasjoukko asetettiin haudan ympärille, sitä voimakkaampi oli todistus Kristuksen ylösnousemuksesta. Satoja vuosia ennen Vapahtajan kuolemaa Pyhä Henki oli lausunut psalmien laulajan välityksellä: »Miksi pakanat pauhaavat ja kansat turhia ajattelevat? Maan kuninkaat nousevat, ruhtinaat yhdessä neuvottelevat Herraa ja hänen voideltuansa vastaan: - Hän, joka taivaassa asuu, nauraa; Herra pilkkaa heitä» (Ps. 2: 14). Roomalaiset vartijat ja Rooman armeijat olivat voimattomia sulkemaan elämän Herraa haudan poveen. Hänen vapautuksensa hetki oli lähellä.

Luku 33—Kuoleman voittaja

Viikon ensimmäisen päivän vastainen yö oli hitaasti kulumassa loppuun. Oli vuorokauden pimein hetki juuri ennen päivänkoittoa. Kristus oli liikkumattomana ahtaan hautakammionsa vankina. Suuri kivi oli paikoillaan, roomalainen sinetti oli ehjänä, roomalaiset sotilaat olivat vartiossa. Ja paikalla oli myös näkymättömiä katselijoita. Sinne oli kerääntynyt joukoittain pahoja enkeleitä. Pimeyden ruhtinas langenneine joukkoineen olisi ainiaaksi pitänyt sinetöitynä haudan, jossa Jumalan Poika oli, jos se vain olisi ollut mahdollista. Mutta taivaallinen joukko ympäröi hautaa. Voimakkaat enkelit vartioivat hautakammiota odottaen saavansa lausua elämän Ruhtinaan tervetulleeksi.

Vapahtajan ylösousemus

»Ja katso, tapahtui suuri maanjäristys, sillä Herran enkeli astui alas taivaasta.» Puettuna Jumalan koko sotaasuun tämä enkeli lähti taivaan kartanoista. Jumalan kunnian kirkkaat säteet loistivat hänen edellään ja valaisivat hänen polkuaan. »Hän oli näöltään niinkuin salama, ja hänen vaatteensa olivat valkeat kuin lumi. Ja häntä peljätysten vartijat vapisivat ja kävivät ikäänkuin kuolleiksi.»

Entä papit ja hallitusmiehet, missä on heidän vartijainsa voima? Urhoolliset sotilaat, jotka eivät koskaan ole pelänneet ihmisen voimaa, ovat nyt kuin vangit ilman miekkaa tai keihästä. Kasvot, jotka he näkevät edessään, eivät ole maallisen sotilaan kasvot. Ne ovat Herran sotajoukon väkevimmän sankarin kasvot. Tämä sanansaattaja on nyt siinä asemassa, jossa ollessaan saatana lankesi. Hän se Beethovenin kukkuloilla julisti Kristuksen syntymän. Maa vapisee hänen lähestyessään, pimeyden joukot pakenevat, ja kun hän vierittää kiven pois, taivas näyttää laskeutuvan alas maan päälle. Sotilaat näkevät hänen vierittävän syrjään kiven, ikään kuin se olisi pieni vierinkivi, ja kuulevat hänen huutavan: Jumalan Poika, tule ulos, Isäsi kutsuu sinua! He näkevät Jeesuksen astuvan ulos haudasta ja

kuulevat hänen julistavan yli avatun haudan: »Minä olen ylösousemus ja elämä.» Kun hän astuu esiin kunniassaan ja kirkkaudessaan, enkelijoukko kumartaa syvään palvoen Lunastajaa ja lausuu hänet tervetulleeksi ylistyslauluin. [333]

Maa järisi sinä hetkenä, jolloin Kristus antoi henkensä, ja maa järisi jälleen, kun hän voittajana palasi elämään. Kuoleman ja haudan voittaja astui ulos hautakammioista voittajan askelin maan järkyessä, salamain leimutessa ja ukkosen jyristessä. Kun hän jälleen on tuleva maan päälle, hän on järkyttävä »maan, jopa taivaankin». »Maa hoippuu ja hoipertelee niinkuin juopunut, huojuu niinkuin lehvämaja.» »Taivas kääritään kokoon niinkuin kirja», »alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa, ja kaikki, mitä siihen on tehty, palaavat». Mutta »Herra on kansansa suoja, Israelin lasten turva» (Hepr. 12: 26; Jes. 24: 20; 34: 4; 2 Piet. 3: 10; Joel 3: 16).

Jeesuksen kuollessa sotilaat olivat nähneet maan verhoutuvan pimeyteen keskipäivällä, mutta ylösousemuksessa he näkivät enkelien kirkkauden valaisevan yön ja kuulivat taivaan asukkaiden laulavan iloiten ja riemuiten: »Sinä olet voittanut saatanan ja pimeyden vallat, kuolema on nielty ja voitto saatu!»

Jeesus astui ulos haudasta kirkastuneena, ja roomalaiset vartijat näkivät hänet. Heidän silmänsä olivat kuin naulitut hänen kasvoihinsa, jota he juuri äskettäin olivat pilkanneet ja nauraneet. Tämä kirkastettu olento oli sama, jonka he olivat nähneet vankina oikeussalissa ja jolle he olivat vääntäneet orjantappurakruunun. Hän oli vastaan sanomatta seisonut Pilatuksen ja Herodeksen edessä ruumis raa'an ruoskimisen runtelemana. Hänet oli naulittu ristiin, ja hänelle papit ja hallitusmiehet täynnä itsetyytyväisyyttä olivat nyökyttäneet päätään ja sanoneet: »Muita hän on auttanut, itseään ei voi auttaa» (Matt. 27: 42). Hän oli sama, joka oli laskettu Joosefin uuteen hautaan. Taivaan käskystä vanki oli vapautettu. Vaikka hänen haudalleen olisi kasattu vuori vuoren päälle, ne eivät olisi estäneet häntä astumasta ulos.

Sotilaiden ja pappien kauhu

Nähdessään enkelit ja kirkastetun Vapahtajan roomalaiset vartijat olivat menneet tainnoksiin ja käyneet ikään kuin kuolleiksi. Kun taivaallinen joukko katosi heidän näkyvistään, he nousivat jaloilleen

ja lähtivät puutarhan porttia kohden niin nopeasti kuin heidän vapisevat jalkansa kantoivat. Horjuen kuin juopuneet he kiiruhtivat kaupunkiin ja kertoivat niille, joita kohtasivat, ihmeellisen uutisen. He aikoivat mennä Pilatuksen luo, mutta heidän kertomuksensa oli jo tullut juutalaisten viranomaisten korviin, ja ylipapit ja hallitusmiehet lähettivät noutamaan heitä ensin luokseen. Papit kohtasivat kummallisen näyn: pelosta vavisten ja kasvot kalpeina sotilaat todistivat Jeesuksen ylösnousemuksesta. He kertoivat kaiken sellaisena, kuin he olivat sen nähneet; heillä ei ollut aikaa ajatella tai puhua muuta kuin totta. Vaivoin he saivat sanoa tuksi: Se, joka ristiinnaulittiin, oli Jumalan Poika. Me kuulumme enkelin julistavan hänet taivaan Majesteetiksi, kunnian Kuninkaaksi.

[334]

[335]

Pappien kasvot olivat kalmankalpeat. Kaifas koetti puhua. Hänen huulensa liikkuvat, mutta ääntä ei kuulunut. Sotilaat olivat jo lähtemäisillään neuvotteluhuoneesta, kun sieltä kuuluva ääni pysäytti heidät. Kaifas oli viimeinkin saanut puhekykynsä. Odottakaa, odottakaa, hän huusi. Älkää kertoko kenellekään, mitä olette nähneet.

Sitten sotilaille sepitettiin valheellinen kertomus. Papit sanoivat: »Sanokaa, että hänen opetuslapsensa tulivat yöllä ja veivät hänet varkain meidän nukkuessamme.» Tässä papit puhuivat itseään vastaan. Kuinka sotilaat voisivat sanoa, että opetuslapset olivat varastaneet ruumiin heidän nukkuessaan? Jos he kerran nukkuivat, kuinka he saattoivat tietää tapauksen kulun? Ja jos opetuslapset olisi todettu syyllisiksi Jeesuksen ruumiin varastamiseen, eivätkö papit olisi ensimmäisinä tuominneet heitä? Tai jos vartijat olisivat nukkuneet haudalla, eivätkö papit olisi ensimmäisinä syyttäneet heitä Pilatuksen edessä?

Sotilaita kauhistutti ajatus joutua syytetyiksi nukkumisesta vartiopaikallaan. Se oli kuolemanrikos. Esittäisivätkö he nyt väärän todistuksen pettäen kansaa ja saattaen oman henkensä vaaraan? Eivätkö he olleet väsyneinä vartioineet päästämättä unta silmiinsä? Kuinka he kestäisivät oikeudenkäynnin rahankaan avulla, jos he tekisivät väärän valan?

[336]

Pilatus

Vaientaakseen pelkäämänsä todistuksen papit lupasivat taata vartijain turvallisuuden sanoen, ettei Pilatus enempää kuin hekään

halunnut sellaisen kertomuksen leviävän. Silloin nämä roomalaiset sotilaat myivät juutalaisille rehellisyytensä rahasta. He olivat tulleet pappien luo mukanaan mitä hämmästyttävän totuuden sanoma, ja he poistuivat heidän luotaan rahat mukanaan ja huulillaan valheellinen kertomus, jonka papit olivat heille sepittäneet.

Sillä välin Pilatus oli saanut tiedon Jeesuksen ylösnousemuksesta. Vaikka hän oli vastuussa siitä, että oli antanut Jeesuksen kuolemaan, hän oli ollut verrattain välinpitämätön. Kun hän oli tuominnut Jeesuksen vastenmielisesti ja sääliä tuntien, hän ei ollut tuntenut minkäänlaisia omantunnonvaivoja ennen kuin nyt. Kahuissaan hän nyt sulkeutui taloonsa päättäen olla tapaamatta ketään. Mutta papit tunkeutuivat hänen luokseen, kertoivat keksimänsä jutun ja pyysivät, ettei hän välittäisi siitä, vaikka vartijat olivat laiminlyöneet velvollisuutensa. Ennen kuin Pilatus suostui tähän, hän itse salaa tutkisteli vartijoitaan. Nämä eivät peloissaan oman turvallisuutensa vuoksi uskaltaneet salata mitään, ja Pilatus puristi heiltä kertomuksen kaikesta, mitä oli tapahtunut. Hän jätti asian sikseen, mutta siitä hetkestä lähtien hänellä ei ollut rauhaa.

Pappien jatkuva pelko

Kun Jeesus laskettiin hautaan, saatana riemuitsi. Hän uskalsi toivoa, ettei Vapahtaja enää heräisi henkiin. Hän vaati Herransa ruumista ja asetti vartijansa haudan ympärille koettaen pitää Kristuksen vankinaan. Hän oli raivoissaan, kun hänen enkelinsä pakenivat taivaallisen sanansaattajan lähestyessä. Nähdessään Kristuksen astuvan haudasta voittajana hän tiesi, että hänen valtansa päättyisi ja että hänen täytyisi lopulta kuolla.

Papit olivat aiheuttaessaan Jeesuksen kuoleman antautuneet saatanan aseiksi. Nyt he olivat kokonaan hänen vallassaan. He olivat kietoutuneet paulaan, josta ei näkynyt muuta ulospääsyä kuin sodankäynnin jatkaminen Kristusta vastaan. Kun he kuuluivat kertomuksen hänen ylösnousemisestaan, he alkoivat pelätä kansan vihaa. He tiesivät, että heidän henkensä oli vaarassa. Heidän ainoa toivonsa oli todistaa Kristus petkuttajaksi kieltämällä hänen ylösnousemisensa. He lahjoivat sotilaat ja varmistivat Pilatuksen vaikenemisen. He levittivät valheellisia kertomuksiaan lähelle ja kauas. Mutta oli todistajia, joita he eivät voineet vaientaa. Monet olivat kuulleet sotilaiden

[337]

todistuksen Kristuksen ylösnousemisesta. Ja jotkut niistä kuolleista, jotka nousivat ylös Kristuksen kanssa, ilmestyivät monille julistaen hänen nousseen ylös. Papeille kerrottiin henkilöistä, jotka olivat nähneet näitä ylösnousseita ja kuulleet heidän todistuksensa. Papit ja hallitusmiehet pelkäsivät alinomaa, että he kadulla kävellessään tai omassa kodissaan joutuisivat kasvokkain Kristuksen kanssa. He tunsivat, ettei heillä ollut turvaa missään. Lukot ja salvat eivät voineet suojella Jumalan Poikaa vastaan. Heidän silmiensä edessä oli päivin ja öin se kauhea kohtaus oikeussalissa, jolloin he olivat huutaneet: »Tulkoon hänen verensä meidän päallemme ja meidän lastemme päälle» (Matt. 27: 25). Tuon tapauksen muisto ei koskaan hävinnyt heidän mielestään. He eivät koskaan enää voineet rauhassa nukkua yöttään.

Kristuksen kanssa kuolleista herätetyt

Kun mahtavan enkelin ääni kuului Kristuksen haudalla sanoen: »Isäsi kutsuu sinua», Vapahtaja astui ulos haudasta sen elämän voimalla, joka oli hänessä itsessään. Nyt osoittautuivat tosiksi hänen sanansa: »Minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin. — Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen.» Nyt täytyi myös hänen papeille ja hallitusmiehille lausumansa ennustus: »Hajottakaa maahan tämä temppele, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä» (Joh. 10:17,18; 2:19).

Joosefin avatun haudan ääressä Kristus oli voitokkaasti julistanut: »Minä olen ylösnousemus ja elämä.» Tämän saattoi lausua vain Jumala. Kaikki luodut olennot elävät Jumalan tahdosta ja voimasta. He ovat riippuvaisia Jumalan antamasta elämästä. Korkeimmasta serafista alimpaan elolliseen olentoon kaikki ammentavat elämän Lähteestä. Vain hän, joka on yhtä Jumalan kanssa, voi sanoa: »Minulla on valta antaa Kuoleman voittaja henkeni, ja minulla on valta ottaa se jälleen.» Jumalana Kristuksella oli valta murtaa kuoleman kahleet.

Kristus nousi kuolleista esikoisena kuoloon nukkuneista. Hän oli heilutuslyhteen vertauskuva, ja hänen ylösnousemisensa tapahtui juuri sinä päivänä, jolloin heilutuslyhde tuotiin Herran eteen. Tätä vertauskuvallista toimitusta oli suoritettu jo yli tuhannen vuoden ajan. Viljapelloilta kerättiin kypsän viljan ensimmäiset tähkypäät, ja

kun kansa meni Jerusalemiin pääsiäisjuhlille, tätä uutislyhdettä heilutettiin kiitosuhrina Herran edessä. Vasta kun tämä oli tapahtunut, sirppi voitiin panna viljaan ja koota vilja lyhteiksi. Jumalalle uhrattu lyhde edusti koko satoa. Samoin Kristus ensihedelmänä kuvasi sitä suurta hengellistä satoa, joka koottaisiin Jumalan valtakuntaan. Hänen ylösnousemisensa on kaikkien vanhurskaitten kuolleitten ylösnousemisen panttina. »Sillä jos uskomme, että Jeesus on kuollut ja noussut ylös, niin samoin on Jumala Jeesuksen kautta myös tuova poisnukkuneet esiin yhdessä hänen kanssaan» (1 Tess. 4: 14).

Kun Kristus nousi kuolleista, hän toi haudasta esiin joukon vankeja. Hänen kuollessaan tapahtunut maanjäristys oli avannut heidän hautansa, ja kun hän nousi, he tulivat esiin hänen kanssaan. Nämä olivat olleet Jumalan työtovereita, ja henkensä hinnalla he olivat todistaneet totuudesta. Nyt heidän tuli todistaa hänestä, joka oli herättänyt heidät kuolleista.

Toimintansa aikana Jeesus oli herättänyt kuolleita eloon. Hän oli herättänyt Nainin lesken pojan ja Jairuksen tyttären sekä Lasaruksen. [338] Mutta näitä ei puettu kuolemattomuuteen. Senkin jälkeen kun heidät oli herätetty, he olivat edelleen kuoleman alaisia. Mutta ne, jotka Kristuksen noustessa tulivat esiin haudoistaan, herätettiin ikuiseseen elämään. He nousivat taivaaseen yhdessä hänen kanssaan merkkeinä hänen voitostaan haudasta ja kuolemasta. Kristus sanoi: Nämä eivät enää ole saatanan vankeja. Minä olen lunastanut heidät. Minä olen tuonut heidät esiin haudasta voimani ensi hedelminä, jotta he olisivat siellä, missä minäkin olen koskaan kuolemaa tai surua kokematta.

Nämä menivät kaupunkiin ja ilmestyivät monille selittäen, että Jeesus oli noussut kuolleista ja he hänen kanssaan. Näin ylösnousemuksen pyhä totuus tuli ikuistetuksi. Ylösnousseet pyhät todistivat tosiksi seuraavat sanat: »Mutta sinun kuollesi virkoavat eloon, minun ruumiini nousevat ylös.» Heidän ylösnousemisensa oli pienoiskuva seuraavan ennustuksen täyttymisestä: »Herätkää ja riemuitkaa, te jotka tomussa lepäätte, sillä sinun kasteesi on valkeuksien kaste, ja maa tuo vainajat ilmoille» (Jes. 26:19).

Uskovalle Kristus on ylösnousemus ja elämä. Vapahtajan välityksellä saadaan takaisin synnin kautta menetetty elämä, sillä hänellä on elämä itsessään, jotta hän voi herättää, kenet hän tahtoo. Hänellä on oikeus antaa kuolemattomuus. Hän ottaa jälleen elämän, jonka hän ihmisenä antoi, ja antaa sen ihmisille. Hän sanoi: »Minä olen

tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys.» »Joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.» »Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä» (Joh. 10:10; 4:14; 6: 54).

Uskovalle kuolema on vain lyhyt tuokio. Kristus puhuu siitä. »Jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa», »hän ei ikinä maista kuolemaa.» Kristitylle kuolema on vain uni, hiljainen ja pimeä hetki. Elämä on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa, ja »kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa» (Joh. 8:51, 52; Kol. 3: 4).

Ristiltä kaikunut huuto »se on täytetty» kuului kuolleittenkin korviin. Se tunkeutui läpi hautakammioitten seinien ja kutsui nukkuvia nousemaan. Näin tapahtuu silloinkin, kun Kristuksen ääni kuuluu taivaasta. Se ääni tunkeutuu hautoihin ja avaa hautakammiot, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös. Kristuksen noustessa ylös aukeni vain muutamia hautoja, mutta kun hän tulee toisen kerran, kaikki vanhurskaat kuolleet kuulevat hänen äänensä ja astuvat esiin kirkkauteen ja kuolemattomuuteen. Sama voima, joka herätti Kristuksen kuolleista, on herättävä hänen seurakuntansa ja kirkastava sen yhdessä hänen kanssaan yli kaikkien valtojen, voimien ja jokaisen nimen, joka mainitaan ei vain tässä vaan myös tulevassa maailmassa.

Naiset, jotka olivat seisoneet Kristuksen ristin juurella, odottivat ja toivoivat sapatin hetkien kuluvan. Viikon ensimmäisenä päivänä he jo anivarhain lähtivät haudalle. He ottivat mukaansa kallisarvoisia yrtejä voidellakseen niillä Vapahtajan ruumiin. He eivät ajatelleet, että hän nousisi kuolleista. Heidän toivonsa aurinko oli laskenut, ja heidän sydämessään vallitsi yö. Mennessään he kertoivat toisilleen Kristuksen ihmetöistä ja hänen lohduttavista sanoistaan. Mutta he eivät muistaneet hänen sanoneen: »Minä olen taas näkevä teidät» (Joh. 16: 22).

Tietämättä mitä juuri silloin tapahtui, he lähestyivät puutarhaa puhellen keskenään: »Kuka meille vierittää kiven hautakammion ovelta?» He tiesivät, etteivät he voisi liikauttaa kiveä, mutta kuitenkin he jatkoivat matkaansa. Ja katso, äkkiä koko taivaan valaisi huikaiseva kirkkaus, joka ei lähtenyt nousevasta auringosta. Maa vapisi. He näkivät, että suuri kivi oli vieritetty pois. Hauta oli tyhjä.

Naiset haudalla

Naiset eivät olleet tulleet haudalle kaikki samalta suunnalta. Maria Magdaleena saapui ensimmäisenä paikalle, ja nähdessään kiven otetuksi haudan suulta hän riensi kertomaan siitä opetuslapsille. Sillä välin toiset naiset tulivat sinne. Haudan ympärillä loisti valo, mutta Jeesuksen ruumis ei ollut siellä. Viipyessään paikalla he äkkiä huomasivat, etteivät he olleetkaan yksin. Haudan luona istui loistaviin vaatteisiin puettu nuorukainen. Hän oli enkeli, joka oli vierittänyt pois kiven. Hän oli ottanut ihmismuodon, jotta ei säikähdyttäisi näitä Jeesuksen ystäviä. Kuitenkin hänen ympärillään loisti vielä taivaallinen kirkkaus, ja naiset pelästyivät. He kääntyivät paetakseen, mutta enkelin sanat pysähdyttivät heidät. »Älkää te peljätkö», hän sanoi, »sillä minä tiedän teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu. Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niinkuin hän sanoi. Tulkaa, katsokaa paikkaa, jossa hän on maannut. Ja menkää kiiruusti

ja sanokaa hänen opetuslapsillensa, että hän on noussut kuolleista.» He katsovat jälleen hautaan ja kuulevat uudelleen tuon ihmeellisen uutisen. Siellä on näet toinen enkeli ihmismuodossa, joka sanoo:

[340] »Miksi te etsitte elävää kuol leitten joukosta? Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös. Muistakaa, kuinka hän puhui teille vielä ollessaan Galileassa, sanoen: 'Ihmisen Poika pitää annettaman syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulittaman, ja hänen pitää kolmantena päivänä nouseman ylös.'»

Hän on noussut ylös, hän on noussut ylös! Naiset toistavat näitä sanoja yhä uudelleen. Nyt ei tarvitakaan yrtejä voitelemista varten. Vapahtaja on elävä eikä kuollut. Nyt he muistavat, että hän puhuessaan kuolemastaan sanoi nousevansa ylös. Millainen päivä

[341] tämä onkaan koko maailmalle! Nopeasti naiset lähtivät haudalta »peloissaan ja suuresti iloiten ja juoksivat viemään sanaa hänen opetuslapsillensa».

Pietari ja Johannes haudalla

Maria ei ollut vielä kuullut näitä hyviä uutisia. Hän meni Pietarin ja Johanneksen luo sanoen surullisena: »Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet.» Opetuslapset kiiruhtivat haudalle ja huomasivat asian olevan, niin kuin Maria oli sanonut. He näkivät siellä käärinliinat ja hikiliinan, mutta eivät löytäneet Herraansa. Kuitenkin juuri täällä oli todistus hänen ylösnousemisestaan. Hautausliinoja ei ollut välinpitämättömästi viskattu syrjään, vaan ne oli huolellisesti kääritty kokoon ja asetettu kukin paikoilleen. Johannes »näki ja uskoi». Hän ei vielä ymmärtänyt kirjoituksia, joiden mukaan Kristuksen piti nousta kuolleista, mutta nyt hän muisti Vapahtajan ennustaneen ylösnousemuksesta.

Kristus oli itse käärinyt nuo hautausliinat niin huolellisesti kokoon. Kun mahtava enkeli laskeutui alas haudalle, häneen liittyi toinen, joka seuralaisineen oli vartioinut Herran ruumista. Kun taivaasta tullut enkeli vieritti pois kiven, toinen astui hautaan ja irrotti käärinliinat Jeesuksen ympäriltä. Mutta Vapahtaja kääri ne kokoon omin käsin ja asetti ne paikoilleen. Hän, joka samalla tavoin ohjaa sekä tähtiä että atomeja, ei pidä mitään vähäpätöisenä. Kaikissa hänen töissään nähdään järjestystä ja täydellisyyttä.

Maria Magdaleena kohtaa Jeesuksen

Maria oli seurannut Johannesta ja Pietaria haudalle, ja heidän palatessaan Jerusalemiin hän jäi paikalle. Hänen katsoessaan tyhjään hautaan suru täytti hänen sydämensä. Kurkistaessaan sisään hän näki kaksi enkeliä, toisen pääpuolessa ja toisen jalkapuolessa, siinä, missä Jeesuksen ruumis oli maannut. »Vaimo, mitä itket?» he kysyivät häneltä. Hän sanoi heille: »Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet.»

Sitten hän kääntyi pois enkeleiden luota. Hän ajatteli, että hänen täytyisi löytää joku, joka kertoisi hänelle, mitä Jeesuksen ruumiille oli tehty. Silloin hän kuuli toisen äänen sanovan: »Vaimo, mitä itket? Ketä etsit?» Kyynelten himmentämin silmin Maria näki edessään miehen, jota hän luuli puutarhuriksi, ja sanoi: »Herra, jos sinä olet kantanut hänet pois, sano minulle, mihin olet hänet pannut, niin minä otan hänet.» Jos tätä rikkaan miehen hautaa pidettäisiin liian arvokkaana hautapaikkana Jeesukselle, Maria hankkisi itse hänelle paikan. Oli hauta, jonka Jeesuksen oma ääni oli saanut tyhjäksi, nimittäin se, jossa Lasarus oli maannut. Eiköhän hän sieltä löytäisi hautapaikan Herralleen. Maria tunsu, että huolehtiminen Jeesuksen kalliista, ristiinnaulitusta ruumiista olisi hänelle suureksi lohdutukseksi hänen surussaan.

Mutta nyt Jeesus sanoi hänelle omalla tutulla äänellään: »MARIA!» Nyt Maria tiesi, ettei häntä puhutellut kukaan vieras, ja kääntyessään hän näki edessään Kristuksen ilmielävänä. Riemuissaan hän unohti, että hänet oli ristiinnaulittu. Astuen häntä kohden ikään kuin syleillääkseen hänen jalkojaan hän lausui: »Rabbuuni!» Mutta Kristus kohotti kättään sanoen: »Älä minuun koske, sillä en minä ole vielä mennyt ylös Isäni tykö; mutta mene minun veljeni tykö ja sano heille, että minä menen ylös, minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö.» Ja Maria lähti viemään opetuslapsille tätä ilosanomaa.

Jeesus kieltäytyi vastaanottamasta kansansa kunnianosoituksia, kunnes hän oli varma siitä, että Isä oli hyväksynyt hänen uhrinsa. Hän nousi ylös taivaaseen ja sai Jumalalta itseltään vakuutuksen, että hänen sovituksensa ihmisten syntien tähden oli ollut riittävä, että hänen verensä kautta kaikki voisivat saada iankaikkisen elämän. Isä vahvisti Kristuksen kanssa tekemänsä liiton, jonka perusteella

hän ottaisi vastaan katuvia ja kuuliaisia ihmisiä ja rakastaisi heitä, kuten hän rakastaa omaa Poikaansa. Kristus täyttäisi työnsä ja lunastaisi lupauksensa tehdä kuolevaiset »harvinaisemmiksi kuin puhdas kulta, ihmiset harvinaisemmiksi kuin Oofirin kulta» (Jes. 13: 12). Kaikki valta taivaassa ja maan päällä annettiin elämän Ruhtinaalle, ja hän palasi seuraajiensa luo synnin maailmaan antaakseen heille voimaansa ja kirkkauttaan.

Vapahtajan ollessa Jumalan edessä saamassa häneltä lahjoja seurakunnalleen opetuslapset ajattelivat tyhjää hautaa, murehtivat ja itkivät. Tuo päivä, joka koko taivaalle oli riemun päivä, oli opetuslapsille epävarmuuden ja hämmennyksen päivä. Se, etteivät he uskoneet naisten esittämää todistusta, osoittaa, miten syvälle heidän uskonsa oli vaipunut. Tieto Kristuksen ylösnousemuksesta erosi niin paljon siitä, mitä he olivat odottaneet, etteivät he voineet uskoa sitä. Se oli heidän mielestään liian hyvää ollakseen totta. He olivat kuulleet niin paljon opinkappaleita ja niin kutsuttuja saddukealaisten tieteellisiä teorioita, että heillä oli vain hyvin hämärä käsitys ylösnousemuksesta. He tuskin tiesivät, mitä kuolleista nouseminen merkitsi. He eivät kyenneet käsittämään tätä suurta aihetta.

»Menkää ja sanokaa opetuslapsille»

»Menkää», enkelit sanoivat naisille, »ja sanokaa hänen opetuslapsillensa ja Pietarille: 'Hän menee teidän edellänne Galileaan; siellä te saatte hänet nähdä, niinkuin hän teille sanoi.'» Nämä enkelit olivat olleet Kristuksen suojelusenkeleitä hänen maallisen vaelluksensa ajan. He olivat nähneet hänen oikeudenkäyntinsä ja ristiinnaulitsemisensa. He olivat kuulleet Kristuksen sanat opetuslapsilleen. Tämä ilmeni heidän sanomastaan opetuslapsille, ja sen olisi pitänyt saada heidät vakuuttuneiksi sanoman paikkansapitävyydestä. Sellaisia sanoja saattoivat lausua vain heidän ylösnousseen Herransa lähettiläät.

[343] »Sanokaa hänen opetuslapsilensa ja Pietarille», enkelit sanoivat. Kristuksen kuolemasta lähtien Pietari oli ollut katumuksen masentama. Hän muisti aina häpeällisen kieltämisensä ja näki edessään Vapahtajan rakastavan ja tuskaisen katseen. Hänen kärsimyksensä olivat olleet katkerampia kuin kenenkään muun opetuslapsen.

Siksi hänelle vakuutetaan, että hänen katumuksensa hyväksytään ja syntinsä annetaan anteeksi. Hänet mainitaan nimeltä.

»Sanokaa hänen opetuslapsillensa ja Pietarille: 'Hän menee teidän edellänne Galileaan; siellä te saatte hänet nähdä.'» Kaikki opetuslapset olivat jättäneet Jeesuksen, ja kutsu kohdata hänet kuuluu heille kaikille. Hän ei ole heitä hylännyt. Kun Maria Magdaleena kertoi heille nähneensä Herran, hän toisti kutsun kokoontua Galileaan. Ja vielä kolmaskin kutsu heille lähetettiin. Noustuaan ylös Isänsä luo Jeesus ilmestyi toisille naisille sanoen: "'Terve teille!' Ja he menivät hänen tykönsä, syleilivät hänen jalkojaan ja kumar- taen rukoilivat häntä. Silloin Jeesus sanoi heille: ' Älkää peljätkö; menkää ja viekää sana minun veljilleni, että he menisivät Galileaan; siellä he saavat minut nähdä.'»

Kristuksen ensimmäinen työ maailmassa hänen ylösnousemuk- sensa jälkeen oli saada opetuslapsensa vakuuttuneiksi hänen vä- hentymättömästä rakkaudestaan ja hellästä huolenpidostaan heitä kohtaan. Todistaakseen heille, että oli heidän elävä Vapahtajansa ja että hän oli murtautunut haudan kahleet eikä heidän vihollisensa kuole- ma enää voinut häntä pidättää, osoittaakseen heille, että hänellä oli sama rakastava sydän kuin hänen ollessaan heidän luonaan heidän rakastettuna opettajanaan, hän ilmestyi heille uudelleen ja uudelleen. Hän halusi kietoa rakkautensa siteet yhä lujemmin heidän ympäril- leen. Menkää kertomaan veljilleni, hän sanoi, että he saavat kohdata minut Galileassa.

Kuullessaan tämän selvän määräyksen opetuslapset alkoivat aja- tella Kristuksen sanoja, joilla hän oli ennustanut ylösnousemuksensa. Mutta he eivät nytkään voineet iloita. He eivät voineet heittää pois epäilyjään ja hämmennystään. Eivät opetuslapset voineet uskoa edes silloin, kun naiset kertoivat nähneensä Herran. He luulivat heidän nähneen harhanäyn.

Huolia kasaantui huolien päälle. Viikon kuudentena päivänä opetuslapset olivat nähneet Mestarinsa kuolevan, viikon ensimmäi- senä päivänä he huomasivat, että hänen ruumiinsa oli heiltä viety, ja kansan pettämiseksi heitä syytettiin sen varastamisesta. He eivät uskaltaneet edes oikaista niitä vääriä käsityksiä heistä, jotka olivat saamassa jalansijaa. He pelkäsivät pappien vihaa ja kansan raivoa. He kaipasivat Jeesuksen läsnäoloa, hänen, joka oli auttanut heitä joka pulmassa.

Usein he toistivat sanoja: »Me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin.» Yksinäisinä ja alakuloisina he muistelivat hänen sanojaan: »Jos tämä tehdään tuoreelle puulle, mitä sitten kuivalle tapahtuu?» (Luuk. 24: 21; 23: 31). He kokoontuivat ylä [344] saliin ja sulkiivat ja lukitsivat ovet tietäessään, että heidän kohtalonsa [345] saattaisi milloin tahansa olla sama kuin heidän rakkaan Opettajansa kohtalo.

Ja koko tämän ajan he olisivat voineet riemuita tietäessään Vapahtajansa nousseen ylös. Maria oli puutarhassa itkenyt, vaikka Jeesus oli ollut aivan hänen vieressään. Hänen silmänsä olivat niin kyynelten sokaisemat, ettei hän tuntenut häntä. Ja opetuslasten sydän oli niin surun murtama, etteivät he uskoneet enkelien sanomaa eivätkä Kristuksen omia sanoja.

Miten monet vieläkin tekevät opetuslasten tavoin! Kuinka monet toistavatkaan Marian epätoivoista huudahdusta: »Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet.» Kuinka monelle sopisivatkaan Vapahtajan sanat: »Mitä itket? Ketä etsit?» Hän on heidän lähellään, mutta heidän kyyneleiset silmänsä eivät erota häntä. Hän puhuu heille, mutta he eivät ymmärrä.

Oi, kunpa painunut pää voisi kohota ja silmät aueta näkemään hänet ja korvat kuulla hänen ääntään! »Menkää kiiruusti ja sano-kaa hänen opetuslapsillensa, että hän on noussut kuolleista.» Älkää käskekö heidän katsoa Joosefin uuteen hautaan, joka oli suljettu suurella kivellä ja sinetöity Rooman sinetillä. Kristus ei ole siellä. Älkää katsoko tyhjää hautaa. Älkää murehtiko kuten ne, jotka ovat toivotomia ja avuttomia. Jeesus elää, ja koska hän elää, mekin saamme elää. Nouskoon kiitollisista sydämistä, pyhän tulen koskettamilta huulilta iloinen laulu: Kristus on ylösnoussut! Hän elää rukoillakseen meidän edestämme. Tartu tähän toivoon, niin se on sinulle varma, koeteltu sielun ankkuri. Usko, niin saat nähdä Jumalan kirkkauden.

Myöhään ylösnousemuspäivän iltapäivällä kaksi opetuslasta oli matkalla Emmaukseen, pieneen, noin kahdentoista kilometrin päässä Jerusalemissa sijaitsevaan kaupunkiin. Näillä opetuslapsilla ei ollut ollut mitään huomattavaa asemaa Kristuksen työssä, mutta he uskoivat lujasti häneen. He olivat tulleet kaupunkiin viettämään pääsiäistä, ja he olivat suuresti hämmästyneitä niistä tapauksista, joita juuri oli sattunut. He olivat aamulla kuulleet uutisen Kristuksen ruumiin haudasta pois kuljettamisesta ja myös niiden naisten kertomuksen, jotka olivat nähneet enkelit ja kohdanneet Jeesuksen. Nyt he olivat matkalla kotiin mietiskelläkseen ja rukoillakseen siellä. Surullisina he taivalsivat tietään illan hämärässä ja keskustelivat oikeudenkäyntiin ja ristiinnaulitsemiseen liittyvistä tapahtumista. He eivät olleet koskaan olleet näin maahan masennettuja. Vailla toivoa ja uskoa he vaelsivat ristin varjossa.

He eivät olleet ehtineet vielä pitkällekään, kun heihin liittyi muuan muukalainen, mutta he olivat niin synkkien ajatustensa ja pettymyksensä vallassa, että he eivät tarkemmin kiinnittäneet häneen huomiota. He jatkoivat keskusteluaan ilmaisten sydämensä ajatukset. He pohtivat Kristuksen esittämiä opetuksia, joita he eivät näyttäneet kykenevän käsittämään. Heidän puhellessaan siitä, mitä oli tapahtunut, Jeesus halusi lohduttaa heitä. Hän oli nähnyt heidän surunsa, hän ymmärsi millaiset ristiriitaiset ja hämmentävät ajatukset toivat heidän mieleensä kysymyksen: Voiko tämä mies, joka antoi näin alentaa itsensä, olla Kristus? He eivät voineet pidättää suruaan vaan puhkesivat itkuun. Jeesus tiesi, että heidän sydämensä oli rakkautessa liittynyt häneen, ja hän halusi pyyhkiä heidän kyynelensä ja täyttää heidät ilolla ja riemulla. Mutta ensin hänen täytyisi antaa heille opetus, jota he eivät unohtaisi.

»Ja hän sanoi heille: 'Mistä te siinä kävellessänne puhutte keskenänne?' Niin he seisahtuivat murheellisina muodoltansa. Ja toinen heistä, nimeltä Kleopas, vastasi ja sanoi hänelle: 'Oletko sinä ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä näinä päivinä

[347] on tapahtunut?’» He kertoivat hänelle Mestarinsa tähden kokemastaan pettymyksestä. Hän »oli profeetta, voimallinen teossa ja sanassa, Jumalan ja kaiken kansan edessä», mutta »meidän ylipappimme ja hallitusmiehemme», he sanoivat, »antoivat hänet tuomittavaksi kuolemaan ja ristiinnaulitsivat hänet». Pettymyksestä kirvelevin sydämin ja vapisevin huulin he lisäsivät: »Mutta me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin. Ja onhan kaiken tämän lisäksi nyt jo kolmas päivä siitä, kun nämä tapahtuivat.»

Oli kummallista, etteivät opetuslapset muistaneet Kristuksen sanoja ja käsittäneet, että hän oli ennustanut nämä tapahtuneet asiat. He eivät ymmärtäneet, että hänen ennustuksensa viimeinen osa, se että hän kolmantena päivänä nousisi ylös, täyttyisi yhtä varmasti kuin ensimmäinenkin. Juuri tämä kohta heidän olisi pitänyt muistaa. Papit ja hallitusmiehet eivät sitä unohtaneet. Eräänä päivänä, »joka oli valmistuspäivän jälkeinen, ylipapit ja fariseukset kokoontuivat Pilatuksen luo ja sanoivat: ’Herra, me muistamme sen villitsijän vielä eläessään sanoneen: Kolmen päivän kuluttua minä nousen ylös’» (Matt. 27: 62, 63). Mutta opetuslapset eivät muistaneet näitä sanoja.

»Niin hän sanoi heille: ’Oi, te ymmärtämättömät ja sydämeltänne hitaat uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet! Eikö Kristuksen pitänyt tätä kärsimän ja sitten menemän kirkkauteensa?’» Opetuslapset ihmettelivät, kuka mahtoi olla tämä muukalainen, joka osasi löytää tien suoraan heidän sydämeensä ja puhua niin vakavasti, hellästi, myötätuntoisesti ja toiveikkaasti. Ensimmäisen kerran Kristuksen pettämisen jälkeen heissä alkoi herätä toivo. Usein he katsoivat matkatoveriinsa pitkään ja ajattelivat, että hänen sanansa olivat juuri sellaisia, jollaisia Kristus olisi lausunut. He olivat hämmästyksen vallassa, ja heidän sydämensä alkoi sykkiä iloisesta odotuksesta.

[348] Alkaen Mooseksesta, aivan raamatunhistorian alusta, Kristus selitti kaikki ne kirjoitusten kohdat, jotka koskivat häntä. Jos hän ensin olisi ilmaissut heille itsensä, heidän sydämensä olisi ollut tyydytetty. Riemunsa vallassa he eivät olisi kaivanneet mitään muuta. Mutta heidän oli välttämätöntä ymmärtää, kuinka Vanhan testamentin esikuvat ja ennustukset todistivat hänestä. Näihin heidän uskonsa täytyi perustua. Kristus ei tehnyt mitään ihmetyötä saadakseen heidät vakuuttuneiksi, vaan hänen ensimmäinen tehtävänsä oli selittää heille

kirjoituksia. Hänen kuolemansa oli heidän mielestään murskannut kaikki heidän toiveensa. Nyt hän näytti heille ennustuksista, että juuri tämä oli voimakkain todistus heidän uskonsa puolesta.

Opettaessaan näitä opetuslapsia Jeesus osoitti, miten tärkeitä ovat Vanhan testamentin todistukset hänen tehtävästään. Monet kristityiksi tunnustautuvat hylkäävät nyt Vanhan testamentin väittäen, ettei sillä enää ole mitään merkitystä. Mutta Kristus ei opettanut niin. Hän antoi sille niin suuren arvon, että hän kerran sanoi: »Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eivät he usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös» (Luuk. 16: 31).

Kristuksen ääni puhuu patriarkkojen ja profeettain välityksellä Aadamin päivästä ajan loppuun asti. Vapahtaja on yhtä selvästi ilmaistu niin Vanhassa kuin Uudessakin testamentissa. Juuri muinaisten ennustusten valo saa Kristuksen elämän ja Uuden testamentin opetukset näkymään niin kauniina ja selvinä. Kristuksen ihmetyöt todistavat hänen jumaluudestaan, mutta voimakkaampi todistus siitä, että hän on maailman Lunastaja, saadaan vertailemalla Vanhan testamentin ennustuksia Uuden testamentin kertomuksiin.

Puhuessaan ennustuksista Kristus antoi opetuslapsilleen oikean käsityksen siitä, millainen hänen tuli olla ihmisenä. Heidän toiveensa Messiaasta, joka ottaisi haltuunsa valtaistuimensa ja kuninkaallisen valtansa ihmisten toivomusten mukaan, oli ollut harhaanjohtava. Se oli ristiriidassa oikean käsityksen kanssa hänen alentumisestaan korkeimmasta asemasta alhaisimpaan, mihin voitiin tulla. Kristus toivoi opetuslastensa käsitysten olevan joka suhteessa puhtaita ja totuuden mukaisia. Heidän täytyi niin pitkälle kuin mahdollista ymmärtää se kärsimysten malja, joka hänelle oli annettu. Hän osoitti heille, että se kauhea taistelu, jota he eivät vielä käsittäneet, oli jo ennen maailman perustamista tehdyn sopimuksen toteuttamista. Kristuksen täytyi kuolla, kuten jokaisen lainrikkojan täytyy kuolla, jos hän pysyy synneissään. Kaiken tämän täytyi tapahtua, mutta se ei päättyisi tappioon vaan loistavaan, ikuiseen voittoon. Jeesus kertoi heille, että kaikki voimat oli ponnistettava maailman pelastamiseksi synnistä. Hänen seuraajiensa on elettävä, kuten hän eli, ja toimittava, kuten hän toimi, hellittämättömästi ja ankarasti ponnistellen.

Näin Kristus puheli opetuslapsilleen avaten heidän mielensä ymmärtämään kirjoituksia. Opetuslapset olivat väsyneitä, mutta keskustelu ei laimentunut. Eläviä, vakuuttavia sanoja lähti Vapahtajan

[350]

suusta. Mutta heidän silmänsä olivat yhä sidotut. Kun hän puhui heille Jerusalemin kukistumisesta, he katsoivat tuomittua kaupunkia kyynelsilmin. Mutta he eivät vielääkään aavistaneet, kuka heidän matkatoverinsa oli. He eivät ajatelleet, että heidän keskustelunsa kohde kulki heidän rinnallaan, sillä Kristus viittasi itseensä ikään kuin toiseen henkilöön. He luulivat hänen kuuluvan niihin, jotka olivat ottaneet osaa suureen juhlaan, ja olevan nyt kotimatalla. Hän asteli yhtä varovasti kuin hekin rosoisten kivien yli pysähtyen silloin tällöin lepäämään heidän kanssaan. Näin he jatkoivat matkaansa vuoritiellä, samalla kun heidän rinnallaan käveli hän, joka kohta oli ottava paikkansa Jumalan oikealla puolella ja joka saattoi sanoa: »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä» (Matt. 28:18).

Matkan kestäessä aurinko oli laskenut, ja ennen kuin matkamiehet saapuivat majapaikkaansa, olivat pelloilla työskentelevät lähteneet jo kotiin. Kun opetuslapset jo olivat lähellä kotiaan, muukalainen oli aikovinaan kulkea edemmäksi. Mutta opetuslapset olivat kiintyneet häneen. Heidän sielunsa kaipasi kuulla enemmän häneltä. »Jää meidän luoksemme», he sanoivat. Hän ei näyttänyt ottavan heidän kutsuaan vastaan, mutta he vaativat häntä pyytäen: »Ilta joutuu, ja päivä on jo laskemassa.» Kristus suostui tähän pyyntöön ja »meni sisään ja jäi heidän luoksensa».

Elleivät opetuslapset olisi näin hartaasti pyytäneet häntä jäämään luokseen, he eivät olisi tulleet tietämään, että heidän matkatoverinsa oli ylösnoussut Herra. Kristus ei koskaan tyrkytä seuraansa kenellekään. Hän on kiinnostunut niistä, jotka tarvitsevat häntä. Iloiten hän astuu halvimpaankin kotiin ja rohkaisee vaatimattomintakin ihmistä. Mutta jos ihmiset ovat liian välinpitämättömiä ajatellakseen taivaallista Vierasta tai pyytääkseen häntä jäämään luokseen, hän kulkee ohi. Näin monet kärsivät suuren menetyksen. He eivät tunne Kristusta enempää kuin opetuslapset hänen kulkiessaan heidän vierellään.

Yksinkertainen iltaateria, joka käsittää vain leipää, on pian katettu. Ruoka pannaan vieraan eteen, joka on asettunut pöydän päähän. Nyt hän ojentaa kätensä siunatakseen ravinnon. Opetuslapset hätäkähtävät. Heidän seuralaisensa ojentaa kätensä aivan samalla tavoin kuin heidän Mestarillaan oli tapana tehdä. He katsovat jälleen, ja kat-

so, hänen käsissään näkyvät naulojen jäljet. Molemmat huudahtavat yhteen ääneen: Se on Herra Jeesus! Hän on noussut kuolleista.

He nousevat heittäytyäkseen hänen jalkoihinsa ja rukoillakseen häntä, mutta hän on kadonnut heidän näkyvistään. He katsovat tyhjää paikkaa, jossa äsken oli hän, jonka ruumis hiljattain makasi haudassa, ja he sanovat toisilleen: »Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset?»

Mutta nyt kun heillä on näin suuri uutinen kerrottavana, he eivät voi vain istua puhelemassa. Heidän väsymyksensä ja nälkensä ovat tipotiessään. Heidän ateriansa jää koskemattomaksi, ja iloissaan he lähtevät heti takaisin samaa tietä, jota he olivat tulleet, rientäen kaupunkiin kertomaan uutista opetuslapsille. Tie on paikoitellen vaarallinen, mutta he kiipeävät yli jyrkänteiden liukastellen sileillä kallioilla. He eivät näe eivätkä tiedä, että heitä suojelee hän, joka teki matkaa yhdessä heidän kanssaan. Matkasauva kädessään he kiirehtivät eteenpäin haluten kulkea nopeammin kuin uskaltavat. He eksyvät polulta, mutta löytävät sen jälleen. Väliin juosten, väliin kompastuen he rientävät eteenpäin, ja heidän näkymätön seuralaisensa on koko ajan heidän rinnallaan. [351]

Yö on pimeä, mutta heille loistaa Vanhurskauden aurinko. Heidän sydämensä sykkii ilosta. He ovat kuin uudessa maailmassa. Kristus on elävä Vapahtaja. He eivät enää sure häntä kuolleena. Kristus on noussut ylös; tätä he toistavat yhä uudelleen. Tätä sanomaa he ovat viemässä murheellisille sieluille. Heidän täytyy kertoa toisille ihmeellinen kertomus matkastaan Emmaukseen. Heidän täytyy kertoa, kuka liittyi heidän seuraansa matkalla. He ovat viemässä suurinta sanomaa, mitä maailmalle koskaan on annettu, ilosanomaa, josta riippuu ihmiskunnan toivo tässä ajassa ja iäisydessä.

Luku 36—»Rauha olkoon teille!«

Saapuessaan Jerusalemiin nämä kaksi opetuslasta menevät sisään itäisestä portista, joka juhlien aikana on öisinkin avoinna. Talot ovat pimeitä ja hiljaisia, mutta matkamiehet kulkevat kapeita katuja nousevan kuun heikossa valossa. He menevät yläsaliin, jossa Jeesus vietti viimeisen iltansa ennen kuolemaansa. Täältä he tietävät löytävänsä veljensä. Vaikka on jo myöhä, he tietävät, etteivät opetuslapset nuku, ennen kuin saavat varmuuden siitä, mitä on tapahtunut heidän Herransa ruumiille. He huomaavat salin oven lujasti lukituksi. He kolkuttavat päästäkseen sisään, mutta vastausta ei kuulu. Kaikki on hiljaista. Silloin he ilmoittavat nimensä. Ovi avataan varovasti, he astuvat sisään, ja Näkymätön astuu heidän kanssaan. Ovi lukitaan jälleen vakoojien pelosta.

Jeesus ilmestyy opetuslapsilleen

Tulijat huomaavat kaikkien olevan hämmästyneitä ja kiihtyneitä. Huoneessa olijoiden äänet yhtyvät kiitokseen ja ylistykseen sanoen: »Herra on totisesti noussut ylös ja on ilmestynyt Simonille.» Sitten nämä kaksi matkalaista vielä hengästyneinä siitä kiireestä, jolla he ovat tehneet matkaa, kertovat ihmeellisen tarinansa siitä, miten Jeesus oli ilmestynyt heille. He ovat juuri lopettaneet, ja jotkut sanovat, etteivät he voi sitä uskoa, koska se on liian hyvää ollakseen totta, kun heidän eteensä ilmestyy muuan henkilö. Kaikkien katse kiintyy tähän muukalaiseen. Kukaan ei ole kolkuttanut päästäkseen sisään. Mitään askeleita ei ole kuultu. Opetuslapset ovat hämmästyneitä ja ihmettelevät, mitä tämä merkitsee. Silloin he kuulevat äänen, joka ei ole kenenkään muun kuin heidän Mestarinsa ääni. Selvinä ja kirkkaina kaikuvat hänen huuliltaan sanat: »Rauha olkoon teille!«

»Niin heidät valtasi säikähdys ja pelko, ja he luulivat näkevänsä hengen. Mutta hän sanoi heille: 'Miksi olette hämmästyneet ja miksi nousee sellaisia ajatuksia teidän sydämeenne? Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani ja nähkää, että minä itse tässä olen. Kosketelkaa

minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niinkuin te näette minulla ole van.’ Ja tämän sanottuaan hän näytti heille kätensä ja jalkansa.» [353]

He katselivat kauheiden naulojen repimiä käsiä ja jalkoja. He tunsivat hänen äänensä paremmin kuin minkään kuulemansa äänen. »Mutta kun he eivät vielä uskoneet, ilon tähden, vaan ihmettelivät, hän sanoi heille: [U+0315] Onko teillä täällä jotakin syötävää?’ Niin he antoivat hänelle palasen paistettua kalaa. Ja hän otti ja söi heidän nähtensä.» »Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran.» Usko ja ilo tulivat epäuskon tilalle, ja sanoin kuvaamattomin tuntein he tunnustivat ylösnouseen Vapahtajansa.

Jeesuksen syntyessä enkeli julisti: Maassa rauha ja ihmisille hyvä tahto. Ja nyt ilmestyessään opetuslapsilleen ensi kertaa ylösnousemuksensa jälkeen Vapahtaja tervehti heitä näillä ihanilla sanoilla: »Rauha teille!« Jeesus on aina valmis julistamaan rauhaa sieluil- le, joita painavat epäilykset ja pelko. Hän odottaa meidän avaavan sydämemme oven hänelle ja sanovan: Jää luoksemme. Hän sanoo: »Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääne- ni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani» (Ilm. 3: 20).

Jeesuksen ylösnousemus kuvasi kaikkien hänessä nukkuvien lo- pullista ylösnousemusta. Ylösnouseen Vapahtajan kasvot, hänen käytöksensä ja puheensa olivat tuttuja hänen opetuslapsilleen. Kuten Jeesus nousi kuolleista, niin nekin, jotka nukkuvat hänessä, tule- vat nousemaan jälleen. Me tulemme tuntemaan ystävämme, kuten opetuslapset tunsivat Jeesuksen. He ovat voineet tässä ajallisessa elämässä olla vajavaisia, sairaita tai viallisia, ja he nousevat ylös täysin terveinä ja sopusuhtaisina, mutta kirkastettuinaakin he ovat selvästi tunnettavissa. Silloin me tulemme tuntemaan täydellises- ti, niin kuin meidät itsemmekin täydellisesti tunnetaan (1 Kor. 13: 12). Kasvoissa, jotka säteilevät Jeesuksen kasvoista loistavaa valoa, tulemme tuntemaan rakkaittemme piirteet.

Opetuslasten tehtävä

Kun Jeesus kohtasi opetuslapsensa, hän muistutti heitä ennen kuolemaansa lausumistaan sanoista, joiden mukaan kaikki tulee täyt- tymään, mitä hänestä on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa

ja psalmeissa. »Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset. Ja hän sanoi heille: 'Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksi saamiseksi on saarnattava hänen nimessään kaikille kansoille, alkaen Jerusalemissa. Te olette tämän todistajat.'»

[354] Opetuslapset alkoivat nyt käsittää työnsä laadun ja laajuuden. Heidän tuli julistaa maailmalle Kristuksen heille uskomia ihmeellisiä totuuksia. Hänen elämänsä tapahtumat, hänen kuolemansa ja ylösnousemuksensa, näihin tapahtumiin viittaavat ennustukset, Jumalan lain pyhyys, lunastussuunnitelman salaisuudet, Jeesuksen valta antaa syntejä anteeksi - näiden kaikkien todistajia he olivat, ja heidän oli tehtävä ne maailmalle tunnetuiksi. Heidän oli julistettava parannuksen ja Kristuksen voiman kautta tulevan rauhan ja pelastuksen evankeliumia.

»Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: 'Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt.'» Pyhää Henkeä ei vielä ilmaistu täydellisesti, sillä Kristus ei ollut vielä kirkastettu. Runsaampi Hengen vuodatus tapahtui vasta Kristuksen taivaaseenastumisen jälkeen. Vasta tämän saatuaan opetuslapset saattoivat täyttää tehtävänsä: evankeliumin julistamisen maailmalle. Mutta Henki annettiin nyt erityistä tarkoitusta vasten. Ennen kuin opetuslapset voivat suorittaa viralliset velvollisuutensa seurakunnassa, Kristus puhalsi Henkensä heidän päälleen. Hän uskoi heille pyhän luottamustehtävän, ja hän tahtoi painaa heidän mieleensä, ettei tätä työtä voitu suorittaa ilman Pyhää Henkeä.

Pyhä Henki on hengellisen elämän henkäys sielussa. Hengen vuodattaminen on Kristuksen elämän vuodattamista. Sen saaja osallistuu Kristuksen ominaisuuksista. Vain ne, jotka täten ovat Jumalan opettamia, joiden sydämessä Pyhä Henki tekee työtään ja joiden elämässä ilmenee Kristuksen elämä, voivat olla johtavissa asemissa ja toimia seurakunnan hyväksi.

»Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt», Kristus sanoi. Kristus ei tässä anna kenellekään vapautta tuomita toista. Tämän hän kielsi jo vuorisaarnassaan. Tuomitseminen on Jumalan yksinoikeus. Mutta seurakunnalle järjestönä hän antaa vastuun yksityisistä jäsenistä. Seurakunnan velvollisuus niitä kohtaan, jotka lankeavat

syntiin, on varoittaa, neuvoa ja jos mahdollista, palauttaa takaisin. »Nuhtelee, varoita, kehoita«, sanoo Herra, »kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella« (2 Tim. 4: 2). Sano synnistä suorat sanat. Varoita jokaista sielua, joka on vaarassa. Älä anna kenenkään pettää itseään. Nimitä syntiä oikealla nimellään. Julista, mitä Jumala on sanonut valehtelemisesta, sapatinrikkomisesta, varastamisesta, epäjumalanpalvelemisesta ja kaikista muista synneistä. »Ne, jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa« (Gal. 5: 21). Jos he pysyvät synnissä, heille julistetaan taivaassa se tuomio, jonka olet julistanut heille Jumalan sanasta. Valitessaan synnin he hylkäävät Kristuksen, ja seurakunnan on osoitettava, ettei se hyväksy heidän tekojaan, tai se itse häpäisee Herransa. Sen on sanottava synnistä se, mitä Jumala siitä sanoo. Sen on meneteltävä sen suhteen kuten Jumala määrää, ja taivas hyväksyy sen menettelyn. Joka halveksii seurakunnan arvovaltaa, halveksii itse Kristuksen arvovaltaa.

Mutta asiassa on valoisampikin puoli. »Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksiannetut.« Pitäkäämme tämä ajatus aina mielessämme. Työskennellessämme erehtyneiden hyväksi suunnatkaamme jokaisen katse Kristukseen. Paimenten on hellästi huolehdittava Herran laumasta. Heidän on puhuttava erehtyneille Vapahtajan anteeksiantavasta armosta. Heidän on kehotettava syntistä katumaan ja uskomaan häneen, joka voi antaa synnit anteeksi. Heidän tulee julistaa Jumalan sanan perusteella: »Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä« (1 Joh. 1: 9). Kaikille katuville kuuluu vakuutus: »Hän armahtaa meitä jälleen, polkee maahan meidän pahat tekomme. Kaikki heidän syntinsä sinä heität meren syvyyteen« (Miika 7:19).

Ottakoon seurakunta kiitollisin mielin katuva syntisen vastaan. Ohjattakoon katuva epäuskon pimeydestä uskon ja vanhurskauden valoon. Laskettakoon hänen vapiseva kätensä Jeesuksen rakastavaan käteen. Tällaisen anteeksiannon taivas vahvistaa.

Vain tässä mielessä seurakunnalla on valta antaa synnit anteeksi. Syntien anteeksiantamus voidaan saada vain Kristuksen ansioiden avulla. Ei yhdellekään ihmiselle tai järjestölle ole annettu valtaa vapauttaa sielua syyllisyydestä. Kristus antoi opetuslastensa tehtäväksi saarnata syntien anteeksiantamusta hänen nimessään kaikkien kansojen keskuudessa, mutta heillä itsellään ei ollut valtaa poistaa

yhtäkään synnin tahraa. Jeesuksen nimi on ainoa nimi taivaan alla, ihmisille annettu, jossa meidän on pelastuminen (Ap.t. 4:12).

Epäilevä Tuomas

Kun Jeesus ensi kerran kohtasi opetuslapset yläsalissa, Tuomas ei ollut heidän joukossaan. Hän kuuli toisten kertomukset ja sai runsaasti todistuksia siitä, että Jeesus oli noussut ylös, mutta pimeys ja epäusko täyttivät hänen sydämensä. Kuullessaan opetuslasten kertovan ylösnousseen Vapahtajan ihmeellisistä ilmestymisistä hän vai-pui vain yhä syvemmälle epätoivoon. Jos Jeesus todella oli noussut kuolleista, ei enää ollut mitään toivoa sananmukaisesta maallisesta valtakunnasta. Ja hänen turhamaisuuttaan loukkasi ajatus, että Mes-tari ilmestyi kaikille muille opetuslapsille paitsi hänelle. Hän päätti olla uskomatta, ja koko viikon hän hautoi omaa kurjuuttaan, joka näytti vielä synkemmältä hänen veljiensä toivon ja uskon rinnalla.

Tänä aikana hän lausui useaan kertaan: »Ellen näe hänen kä-sissään naulojen jälkiä ja pistä sormeani naulojen sijoihin ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko.» Hän ei tahtonut nähdä vel-jiensä silmin tai omaksua uskoa, joka olisi riippuvainen heidän to-distuksistaan. Hän rakasti palavasti Herraansa, mutta hän oli sallinut kateuden ja epäuskon vallata mielensä ja sydämensä.

Joukko opetuslapsia teki nyt tutun yläsalin tilapäiseksi kodik-seen, ja iltaisin sinne kokoontuivat kaikki muut paitsi Tuomas. Eräänä iltana Tuomas päätti tulla muiden joukkoon. Epäuskostaan huolimatta hänellä oli heikko toivo, että tuo hyvä sanoma olisi totta.

[356] Nauttiessaan illallistaan opetus lapset puhuivat niistä todistuksis-ta, joita Kristus oli antanut heille ennustuksista. »Niin Jeesus tuli, ovien ollessa lukittuina, ja seiso i heidän keskellään ja sanoi: 'Rauha teille!'»

Kääntyen Tuomaaseen päin hän sanoi: »Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen.» Nämä sanat osoittivat, että hän tuns i Tuomaan ajatukset ja sanat. Tämä epäilevä opetuslapsi tiesi, ettei kukaan hänen tovereistaan ollut nähnyt Jeesusta viikkoon. He eivät olleet voineet kertoa Mestarille hänen epäuskostaan. Hän tuns i edessään olevan miehen Herrakseen. Hän ei kaivannut enempiä todistuksia. Hänen sydämensä sykähti riemusta, ja hän heittäytyi

Jeesuksen jalkojen juureen huudahtaen: »Minun Herrani ja minun Jumalani!«

Jeesus hyväksyi hänen tunnustuksensa, mutta nuhteli lempeästi hänen epäuskiaan: »Tuomas, sentähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaita ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat.« Tuomaan usko olisi ollut Kristukselle mieluisampi, jos hän olisi halunnut uskoa veljiensä todistuksia. Jos maailma nyt seuraisi Tuomaan esimerkkiä, kukaan ei uskoisi pelastukseen, sillä kaikkien, jotka vastaanottavat Kristuksen, täytyy tehdä niin toisten todistuksen perusteella.

[357]

Monet, jotka ovat taipuvaisia epäilemään, puolustelevat itseään sanomalla, että jos heillä olisi sellaisia todistuksia, joita Tuomas sai tovereiltaan, he uskoisivat. He eivät käsitä, että heillä ei ole ainoastaan ne todistukset vaan paljon enemmän. Monet, jotka Tuomaan tavoin odottavat, että kaikki epäilyksen syyt häviäisivät, eivät koskaan saa nähdä toiveensa toteutuvan. Vähitellen he yhä lujittuvat epäuskossaan. Ne, jotka totuttautuvat katsomaan synkkää puolta ja valittavat ja nurisevat, eivät tiedä, mitä he tekevät. He kylvävät epäilyksen siementä, ja he saavat niittää epäilyksen sadon. Aikana, jolloin mitä kipeimmin tarvitaan uskoa ja luottamusta, monet täten huomaavat olevansa kykenemättömiä toivomaan ja uskomaan.

Tuomaan kohtelussa Jeesus antoi seuraajilleen opetuksen. Hänen esimerkkinsä osoittaa, kuinka meidän tulee kohdella heikkouskoiisia ja niitä, jotka ovat epäilyksen vallassa. Jeesus ei vuodattanut nuhderyöppyä Tuomaan yli eikä ruvennut väittelemään hänen kanssaan. Hän ilmaisi itsensä tälle epäilevälle opetuslapselle. Tuomas oli ollut hyvin kohtuuton sanellessaan uskonsa ehtoja, mutta Jeesus suurella rakkaudellaan ja hienotunteisuudellaan mursi kaikki nämä esteet. Epäusko voitetaan harvoin kiistelemällä. Tästä se saa vain aihetta puolusteluun ja löytää uutta tukea ja puolustusta. Mutta kun rakastava ja säälivä Jeesus paljastetaan ristiinnaulittuna Vapahtajana, monet ennen vastahakoiset huulet tulevat lausumaan Tuomaan tunnustuksen: »Minun Herrani ja minun Jumalani!«

Luku 37—Vielä kerran meren rannalla

Jeesus oli sanonut kohtaavansa opetuslapsensa Galileassa, ja kohta pääsiäisviikon kuluttua he suuntasivat kulkunsa sinne. Heidän poistumisensa Jerusalemissa juhlan aikana olisi tulkittu nurjamielisyudeksi ja harhaoppisuudeksi, siksi he jäivät sinne loppuun saakka. Mutta juhlan päätyttyä he iloiten kääntyivät kotiinpäin kohdatakseen Vapahtajansa, kuten hän oli määrännyt.

Matkalle lähti seitsemän opetuslasta. He olivat pukeutuneet yksinkertaisiin kalastajan vaatteisiin, he olivat köyhiä tämän maailman tavarasta mutta rikkaita totuuden tuntemisessa ja noudattamisessa, mikä taivaan silmissä antoi heille korkeimman arvon opettajina. He eivät olleet opiskelleet profeettain koulussa, mutta kolmen vuoden ajan heitä oli opettanut suurin kasvattaja, mitä maailma koskaan on tuntenut. Hänen opettaminaan heistä oli tullut jaloja, älykkäitä ja hienostuneita välikappaleita, joiden avulla ihmisiä voidaan saattaa totuuden tuntoon.

Tutuilla paikoilla Galileassa

Kristus oli suuren osan toimintaajastaan viettänyt lähellä Galilean merta. Kun opetuslapset nyt kokoontuivat paikkaan, jossa he luultavasti saisivat olla häiriintymättä, he huomasivat kaiken siellä muistuttavan Jeesuksesta ja hänen ihmeellisistä töistään. Tällä merellä, kun kauhu täytti heidän sydämensä ja raju myrsky oli saattamaisillaan heidät tuhon omiksi, Jeesus oli kävellyt aaltoja pitkin heidän avukseen. Täällä hänen sanansa oli vaientanut myrskyn. He näkivät myös sen rannikon, jossa yli kymmentuhatta henkeä oli ruokittu muutamalla leivällä ja kalalla. Ei ollut kaukana myöskään Kapernaum, niin monien ihmetöiden tapahtumapaikka. Kun opetuslapset katselivat tätä maisemaa, heidän mieleensä tulvi Vapahtajan sanoja ja tekoja.

[359] Ilta oli ihana, ja Pietari, jolla vielä oli paljon vanhaa kiintymystään veneitä ja kalastusta kohtaan, ehdotti, että he lähtisivät merelle

ja heittäisivät verkkonsa. Kaikki olivat valmiit yhtymään tähän suunnitelmaan, sillä he olivat ruoan ja vaatteiden tarpeessa. Tämän puutteen yhden menestyksellisen yön kalansaalis voisi poistaa. Niin he lähtivät järvelle veneellään, mutta eivät saaneet mitään. Koko yön he työskentelivät, mutta tuloksetta. Rasittavien tuntien kuluessa he puhelivat poissa olevasta Herrastaan ja muistelivat niitä ihmeellisiä tekoja, joita he olivat nähneet hänen suorittavan tämän meren rannalla. He pohtivat omaa tulevaisuuttaan, mikä sai heidät hyvin alakuloisiksi.

Jälleen Jeesuksen kanssa

Koko ajan heitä seurasi rannalta muuan yksinäinen katselija, vaikka hän itse olikin näkymätön. Vihdoin aamu koitti. Vene oli vain vähän matkan päässä rannasta ja opetuslapset näkivät rannalla seisovan muukalaisen, joka tervehti heitä kysyen: »Lapset, onko teillä mitään syötävää?» Kun he vastasivat: »Ei ole», »hän sanoi heille: 'Heittäkää verkko oikealle puolelle venhettä, niin saatte.' He heittivät verkon, mutta eivät jaksaneet vetää sitä ylös kalojen paljouden tähden.»

Johannes tunsu muukalaisen ja huudahti Pietarille: »Se on Her-ra.» Pietari oli niin haltioissaan ja iloinen, että innoissaan heittäytyi veteen, ja kohta hän seisoikin Mestarinsa vierellä. Muut opetuslapset tulivat veneessä vetäen perässään verkkoa kaloineen. »Kun he astuivat maalle, näkivät he siellä hiilloksen ja kalan pantuna sen päälle, sekä leipää.»

He olivat liian hämmästyneitä kysyäkseen, mistä hiillos ja ruoka olivat tulleet. »Jeesus sanoi heille: 'Tuokaa tänne niitä kaloja, joita nyt saatte.'» Pietari riensi verkon luo, josta hän äsken oli hellittänyt, ja auttoi veljiään vetämään sitä maihin. Kun tämä oli tehty ja valmistelut suoritettu, Jeesus pyysi opetuslapsiaan tulemaan syömään. Hän mursi ruoan ja jakoi sen heille, ja silloin kaikki seitsemän tunsivat ja tunnustivat hänet. Heidän mieleensä tuli nyt viidentuhannen ruokkiminen vuoren rinteellä, mutta he olivat salaperäisen pelon vallassa ja katselivat ääneti ylösnoussutta Vapahtajaa.

He muistivat elävästi sen hetken meren rannalla, jolloin Jeesus oli pyytänyt heitä seuraamaan itseään. He muistivat, miten he hänen käskystään olivat vieneet veneensä syvälle ja laskeneet verkkonsa, ja

[360]

saalis oli ollut niin runsas, että verkot olivat täyttyneet repeilemiseen asti. Sitten Jeesus oli pyytänyt heitä jättämään kalastajaveneensä ja luvannut tehdä heistä ihmisten kalastajia. Johtaakseen tämän tapauksen heidän mieleensä ja syventääkseen sen vaikutusta hän oli jälleen suorittanut ihmetyön. Hänen tekonsa oli opetuslapsille annetun käsikyn kertausta. Se osoitti heille, että heidän Mestarinsa kuolema ei ollut vähentänyt heidän velvollisuuttaan suorittaa hänen heille antamaansa työtä. Vaikka heiltä riistettäisiin hänen henkilökohtainen läsnäolonsa ja heidän aikaisemman ammattinsa suoma toimeentulo, ylösnoussut Vapahtaja kuitenkin huolehtisi heistä. Heidän tehdesään hänen työtään hän huolehtisi heidän tarpeistaan. Ja Jeesuksella oli tarkoituksensa pyytäessään heitä heittämään verkkonsa oikealle puolelle venettä. Sillä puolella hän seiso i rannalla. Se oli uskon puoli. Jos he työskentelisivät yhdessä hänen kanssaan - jos hänen jumalallinen voimansa yhtyisi heidän ihmisponnistuksiinsa - he eivät voisi epäonnistua.

Kristuksella oli vielä toinenkin opetus, joka koski erityisesti Pietaria. Pietarin kieltäminen oli ollut hänen aikaisempien uskollisuudenlupaustensa häpeällinen vastakohta. Hän oli häväissyt Kristusta ja saanut osakseen veljiensä epäluottamuksen. Heidän mielestään hän ei enää saisi saada entistä asemaansa heidän keskuudessaan, ja hän itse tuns i menettäneensä luotettavuutensa. Ennen kuin hänet jälleen kutsuttaisiin apostolin tehtävään, hänen tulisi heidän kaikkien edessä antaa todistus katumuksestaan. Ellei hän näin tekisi, synti voisi turmella hänen vaikutuksensa Kristuksen palvelijana vaikka hän katuisikin sitä. Vapahtaja antoi hänelle tilaisuuden hankkia takaisin veljiensä luottamuksen ja mikäli mahdollista poistaa sen häpeän, jonka hän oli evankeliumille tuottanut.

Tässä on opetus kaikille Kristuksen seuraajille. Evankeliumi ei tee minkäänlaisia sopimuksia synnin kanssa. Se ei voi puolustaa syntiä. Salaiset synnit on tunnustettava salaa Jumalalle, mutta julki-synti vaatii julkista tunnustusta. Opetuslapsen synnin häpeä pannaan Kristuksen päälle. Se saa saatanan riemuitsemaan ja heikot sielut kompastumaan. Osoittamalla katumusta opetuslapsen tulee, mikäli se on hänen v allassaan, poistaa tämä häpeä.

»Simon, rakastatko minua?«

Kristuksen ja opetuslasten aterioidessa yhdessä merenrannalla Vapahtaja sanoi Pietarille: »Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?« viitaten hänen veljiinsä. Pietari oli kerran lausunut: »Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, niin minä en koskaan loukkaannu« (Matt. 26: 33). Mutta nyt hän osasi paremmin arvostella itseään. »Rakastan, Herra«, hän vastasi, »sinä tiedät, että olet minulle rakas.« Hän ei enää kiihkeästi vakuuta, että hänen rakkautensa on suurempi kuin hänen veljiensä. Hän ei lausu omaa käsitystään rakkaudestaan. Hän pyytää häntä, joka tuntee jokaisen sydämen vaikuttimet, arvostelemaan hänen vilpittömyyttään: »Sinä tiedät, että olet minulle rakas.« Ja Jeesus pyytää häntä: »Ruoki minun karitsoitani!«

Jeesus panee Pietarin jälleen koetukselle toistaen aikaisemmat sanansa: »Simon, Johanneksen poika, rakastatko minua?« Tällä kertaa hän ei kysynyt Pietarilta, rakastiko tämä häntä enemmän kuin hänen veljensä. Toinen vastaus oli kuten ensimmäinenkin vapaa liioittelevasta itseluottamuksesta: »Rakastan, Herra, sinä tiedät, että olet minulle rakas.« Jeesus sanoi hänelle: »Kaitse minun lampaitani.«
[361] Vielä kerran Vapahtaja teki tutkivan kysymyksensä: »Simon, Johanneksen poika, olenko minä sinulle rakas?« Pietari oli murheellinen, sillä hän luuli Jeesuksen epäilevän hänen rakkauttaan. Hän tiesi, että hänen Herrallaan oli syytä epäillä häntä, ja kirvelevin sydämin hän vastasi: »Herra, sinä tiedät kaikki; sinä tiedät, että olet minulle rakas.« Jälleen Jeesus sanoi hänelle: »Ruoki minun lampaitani.«

Kolme kertaa Pietari oli julkisesti kieltänyt Herransa, ja kolme kertaa Jeesus vaati häneltä vakuutuksen hänen rakkaudestaan ja uskollisuudestaan painaen tuon tarkoituksellisen kysymyksen terävän nuolen tavoin hänen haavoitettuun sydämeensä. Jeesus paljasti koontuneille opetuslapsille Pietarin katumuksen syvyyden ja osoitti, kuinka tuo kerran niin kerskaileva opetuslapsi oli nyt perinpohjin nöyrytynyt.

Pietari oli luonnostaan rohkea ja äkkipikainen, ja saatana oli käyttänyt hyväkseen näitä ominaisuuksia voittaakseen hänet. Jeesus oli sanonut Pietarille juuri ennen hänen lankeemustaan: »Saatana on tavoitellut teitä valtaansa, seuloakseen teitä niinkuin nisuja; mutta

minä olen rukoillut sinun puolestasi, ettei sinun uskosi raukeaisi tyhjään. Ja kun sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäsi» (Luuk. 22: 31, 32). Se aika oli nyt tullut, ja Pietarissa tapahtunut muutos oli ilmeinen. Herran tutkiviin, häntä niin läheisesti koskeviin kysymyksiin ei ollut tullut ainoatakaan nenäkästä, itsetietoista vastausta, ja nöyrytymisensä ja katumuksensa tähden Pietari oli nyt soveliaampi kuin milloinkaan aikaisemmin toimimaan lauman paimenena.

[362] Ensimmäinen tehtävä, jonka Kristus antoi Pietarille ottaessaan hänet jälleen palvelukseensa, oli karitsojen ruokkiminen. Tässä työssä Pietarilla oli vain vähän kokemusta. Se vaati paljon huolta ja hellyyttä, paljon kärsivällisyyttä ja kestävyyttä. Se kutsui häntä palvelemaan niitä, jotka olivat nuoria uskossa, opettamaan tietämättömiä, selittämään heille kirjoituksia ja kasvattamaan heistä hyödyllisiä Kristuksen palvelijoita. Tähän asti Pietari ei ollut ollut sovelias tähän eikä edes ymmärtänyt sen merkitystä. Mutta tähän työhön Kristus nyt kutsui hänet. Hänen kärsimyksensä ja katumuksensa olivat valmistaneet häntä tähän työhön.

Ennen lankeamistaan Pietari oli aina puhunut harkitsemattomasti hetken mielijohteesta. Hän oli aina valmis oikaisemaan toisia ja lausumaan mielipiteensä, ennen kuin hänellä itselläänkään oli selvää käsitystä siitä, mitä hän aikoi sanoa. Mutta kääntynyt Pietari oli aivan toisenlainen. Entinen into säilyi kyllä hänessä, mutta Kristuksen armo hillitsi hänen kiihkoaan. Hän ei enää ollut kärsimätön, itseensä luottava ja pöyhkeilevä, vaan tyyni, maltillinen ja oppivainen. Nyt hän saattoi ruokkia sekä Kristuksen lauman karitsoja että lampaista.

Vapahtajan tapa kohdella Pietaria oli opetukseksi sekä hänelle että hänen veljilleen. Se opetti heitä kohtelemaan langennutta kärsivällisesti, myötätuntoisesti ja anteeksiantavasti. Vaikka Pietari oli kieltänyt Herransa, ei Jeesuksen rakkaus häntä kohtaan koskaan horjunut. Juuri sellaista rakkautta alipaimenen tuli tuntea huostaansa uskottuja lampaista ja karitsoja kohtaan. Muistaen oman heikkoutensa ja lankeemuksensa Pietarin tuli kohdella laumaansa yhtä hellästi, kuin Kristus oli kohdellut häntä.

Kysymys, jonka Kristus oli tehnyt Pietarille, oli merkityksellinen. Hän mainitsi vain yhden opetuslapseuden ja palveluksen ehdon. »Rakastatko minua?» hän sanoi. Tämä on välttämätön edellytys. Vaikka Pietarilla olisi kaikki muu mutta ei Kristuksen rakkautta, hän ei voisi olla Herran lauman uskollinen paimen. Tieto, hyvyys, kau-

nopuheisuus, kiitollisuus ja into ovat avuksi hyvässä työssä, mutta ellei sydämessä ole Jeesuksen rakkautta, ei Kristuksen palvelijan työ voi onnistua.

Muuttunut Pietari

Jeesus kulki yksin Pietarin kanssa, sillä oli jotakin, jonka hän tahtoi ilmoittaa vain hänelle. Ennen kuolemaansa Jeesus oli sanonut hänelle: »Minne minä menen, sinne sinä et voi nyt minua seurata, mutta vastedes olet minua seuraava.» Tähän Pietari oli vastannut: »Herra, miksi en nyt voi seurata sinua? Henkeni minä annan sinun edestäsi» (Joh. 13: 36, 37). Näin sanoessaan hän ei aavistanut, mihin korkeuksiin ja syvyyksiin Kristuksen askelet vielä johtaisivat. Pietari oli koetuksen tullessa langennut, mutta hän saisi jälleen tilaisuuden osoittaa rakkauttaan Kristusta kohtaan. Jotta hän voisi vahvistua viimeistä uskonkoetustaan varten, Vapahtaja paljasti hänelle hänen tulevaisuutensa. Hän kertoi hänelle, että hänen elettyään hyödyllistä elämää, kun hänen voimansa iän painaessa alkaisivat vähentyä, hän todella tulisi seuraamaan Herraansa. Jeesus sanoi: »Kun olit nuori, niin sinä vyötit itsesi ja kuljit, minne tahdoit; mutta kun vanhenet, niin sinä ojennat kätesi, ja sinut vyöttää toinen ja vie sinut, minne et tahdo.» »Mutta sen hän sanoi antaakseen tietää, minkäkaltaisella kuolemalla Pietari oli kirkastava Jumalaa.»

[363]

Näin Jeesus teki Pietarille tiettäväksi, millä tavalla tämä tulisi kuolemaan, vieläpä ennusti senkin, että hänen kätensä ojennettaisiin ristille. Ja hän pyysi jälleen tätä opetuslastaan: »Seuraa minua.» Pietari ei masentunut tästä ilmoituksesta. Hän oli halukas kärsimään millaisen kuoleman tahansa Herransa tähden.

Tähän asti Pietari oli tuntenut Kristuksen lihan mukaan, kuten monet tuntevat hänet nyt, mutta hän ei enää olisi näin rajoitettu. Hän ei enää tuntenut häntä samalla tavoin kuin seurustellessaan hänen kanssaan ihmisyydessä. Hän oli rakastanut häntä ihmisenä, taivaan lähettämänä Opettajana, nyt hän rakasti häntä Jumalana. Hän oli oppinut sen, että Kristus oli hänelle kaikki kaikessa. Nyt hän oli valmis osallistumaan Herransa uhrikuolemaan. Kun hänet vihdoin tuotiin ristin luo, hänet hänen omasta pyynnöstään ristiinnaulittiin pää alaspäin. Hän piti liian suurena kunniana kärsiä samalla tavalla kuin Mestari.

Pietarille sanat »seuraa minua» olivat täynnä opetuksia. Ne eivät sisältäneet opetusta vain hänen kuolemaansa varten vaan jokaista hänen elämänsä askelta varten. Tähän asti Pietari oli ollut taipuvainen toimimaan riippumattomasti. Hän oli koettanut tehdä suunnitelmia Jumalan työn hyväksi sen sijaan, että olisi odottanut seuratakseen Jumalan suunnitelmia. Mutta ei hyödyttänyt kiirehtiä Herran edelle. Jeesus pyytää häntä: »Seuraa minua.» Älä kiiruhda minun edelleni. Silloin et joudu yksin kohtaamaan saatanan joukkoja. Anna minun kulkea edelläsi, niin vihollinen ei sinua voita.

Kun Pietari kulki Jeesuksen rinnalla, hän näki Johanneksen tulevan perässä. Hänessä heräsi halu saada tietää tämänkin tulevaisuudesta, ja hän »sanoi Jeesukselle: [U+0315] Herra, kuinka sitten tämän käy?» Jeesus sanoi hänelle: 'Jos minä tahtoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen, mitä se sinuun koskee? Seuraa sinä minua.'» Pietarin olisi pitänyt ajatella, että hänen Herransa ilmaisisi hänelle kaikki, mitä hänelle oli hyväksi tietää. Jokaisen velvollisuus on seurata Kristusta huolehtimatta tarpeettomasti toisille uskotusta työstä. Sanoessaan Johanneksesta: »Jos minä tahtoisin, että hän jää tänne siihen asti, kunnes minä tulen», Jeesus ei antanut minkäänlaista vakuutusta siitä, että tämä opetuslapsi eläisi Herran toiseen tulemukseen asti. Hän sillä vain osoitti omaa suurta voimaansa, ja painotti, että vaikka hän haluaisikin niin käyvän, se ei millään tavalla vaikuttaisi Pietarin työhön. Sekä Johanneksen että Pietarin tulevaisuus oli heidän Herransa kädessä. Kummankin velvollisuus oli kuuliaisesti seurata häntä.

[364] Miten monet tänä aikana ovatkaan Pietarin kaltaisia! He ovat kiinnostuneita toisten asioista ja halukkaita tietämään, mikä on näitten velvollisuus, samalla kun he ovat vaarassa laiminlyödä omansa. Meidän tehtävämme on katsoa Kristukseen ja seurata häntä. Voimme nähdä erehdyksiä toisten elämässä ja puutteita heidän luonteessaan. Ihmiset ovat täynnä heikkouksia. Mutta Kristuksessa löydämme täydellisyyden. Häntä katselemalla me muutumme.

Johannes eli hyvin vanhaksi. Hän näki Jerusalemin hävityksen ja komean temppelin tuhon, joka oli vertauskuva maailman lopullisesta perikadosta. Johannes seurasi uskollisesti Herraansa elämänsä loppuun asti. Hänen seurakunnille antamansa todistuksen pääsisältö oli: »Rakkaani, rakastakaamme toinen toisiamme»; »joka pysyy

rakkaudessa, pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä» (1 Joh. 4: 7,16).

Pietari oli päässyt takaisin apostolin asemaan, mutta hänen Kristukselta saamansa kunnia ja valta ei antanut hänelle ylivaltaa veljiensä yli. Kristus oli tehnyt tämän selväksi vastatessaan Pietarin kysymykseen: »Kuinka sitten tämän käy?» Hän oli sanonut: »Mitä se sinuun koskee? Seuraa sinä minua.» Pietarille ei suotu kunniaa tulla seurakunnan pääksi. Suosio, jota Kristus oli häntä kohtaan osoittanut antaessaan hänelle hänen luopumuksensa anteeksi ja uskoessaan hänelle laumansa ruokkimisen, ja Pietarin oma uskollisuus Kristuksen seuraamisessa hankkivat hänelle hänen veljiensä luottamuksen. Hänellä oli suuri vaikutusvalta seurakunnassa. Mutta Pietari säilytti halki elämänsä tämän opetuksen, jonka Kristus oli hänelle antanut Galilean meren rannalla. Kirjoittaessaan Pyhän Hengen innoittamana seurakunnille hän sanoi:

[365]

»Vanhimpia teidän joukossanne minä siis kehoitan, minä, joka myös olen vanhin ja Kristuksen kärsimysten todistaja ja osallinen myös siihen kirkkauteen, joka vastedes on ilmestyvä: kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa, ei pakosta, vaan vapaaehtoisesti, Jumalan tahdon mukaan, ei häpeällisen voiton tähden, vaan sydämen halusta, ei herroina halliten niitä, jotka ovat teidän osallenne tulleet, vaan ollen laumalle esikuvina, niin te, ylipaimenen ilmestyessä, saatte kirkkauden kuihtumattoman seppeleen» (1 Piet. 5:14).

Luku 38—Maailmanlaajuinen lähetystehtävä

Ollessaan juuri astumaisillaan taivaalliselle valtaistuimelleen Kristus antoi opetuslapsilleen tehtävän. Hän sanoi: »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni.» »Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille» (Matt. 28:18-19; Mark. 16:15). Nämä sanat toistettiin yhä uudelleen, jotta opetuslapset käsittäisivät niiden merkityksen. Taivaallisen valon kirkkaiden, voimakkaiden säteiden tuli loistaa kaikille maan asukkaille, ylhäisille ja alhaisille, rikkaille ja köyhille. Opetuslasten tuli olla Vapahtajansa työtovereita maailman pelastustyössä.

Tämä tehtävä oli annettu niille kahdelletoista jo silloin, kun Kristus oli heidän kanssaan yläsalissa, mutta se oli nyt annettava suuremmalle joukolle. Kaikki ne uskovat, jotka voitiin kutsua koolle, kokoontuivat eräälle Galilean vuorelle. Kristus oli itse ennen kuolemaansa määrännyt tämän kokoontumisen ajan ja paikan. Enkeli muistutti haudalla opetuslapsia Jeesuksen lupauksesta kohdata heidät Galileassa. Tämä lupaus toistettiin niille uskoville, jotka olivat kokoontuneet Jerusalemiin pääsiäisviikolla, ja heidän välityksellään se tuli tiedoksi monelle yksinäiselle, joka suri Herransa kuolemaa. Kaikki odottivat jännittyneinä tätä kohtaamista. He menivät paikalle kiertoteitä saapuen eri suunnilta, jotta eivät herättäisi kateellisten juutalaisten epäluuloja. He tulivat ihmetellen, keskustellen vakavasti keskenään niistä uutisista, joita he olivat Kristuksesta saaneet.

Jeesus omiensa keskellä

Määräaikana oli noin viisisataa uskovaan kokoontunut pieninä ryhminä vuorenrinteelle. He halusivat kuulla kaiken mahdollisen niiltä, jotka olivat nähneet Kristuksen hänen ylösnousemuksensa jälkeen. Opetuslapset kulkivat ryhmän luota toisen luo kertoen kaiken, mitä he olivat nähneet ja kuulleet Jeesuksesta, ja selittäen kirjoituksia, kuten hän oli heille tehnyt. Tuomas kertoi epäilyksistään ja siitä

miten hän oli niistä päässyt. Äkkiä Jeesus seiso i heidän keskellä. Kukaan ei voinut sanoa, mistä tai miten hän oli tullut. Monet läsnäolijat eivät olleet koskaan aikaisemmin nähneet häntä, mutta he näkivät hänen käsissään ja jaloissaan nau lojen jäljet, ja hänen kasvonsa olivat kuin Jumalan kasvot, ja hänet nähdessään he kumartaen rukoilivat häntä.

[367]

Mutta toiset epäilivät. Niin on aina oleva. Muutamien on vaikea uskoa, ja he asettuvat epäilijäin puolelle. He menettävät paljon epäuskonsa tähden.

Tämä oli ainoa kerta, jolloin Jeesus kohtasi monet näistä uskovi sta ylösnousemuksensa jälkeen. Hän tuli heidän tykönsä ja puhui heille ja sanoi: »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä.» Opetuslapset olivat kumartaneet häntä jo ennen kuin hän puhui, mutta hänen sanansa, jotka kaikuivat kuoleman jo kerran sulkemilta huuilta, valtasivat heidät aivan erikoisella tavalla. Hän oli nyt ylösnoussut Vapahtaja. Monet heistä olivat nähneet hänen käyttävän voimaansa sairaitten parantamiseen ja saatanan voimien hillitsemiseen. He uskoivat, että hänellä oli valta perustaa valtakuntansa Jerusalemiin, valta tukahduttaa kaikki vastarinta ja valta luonnonvoimien yli. Hän oli tynnyttänyt raivoavat aallot, hän oli kävellyt vaahtoharjaisilla laineilla ja herättänyt kuolleet eloon. Nyt hän lausui, että hänelle oli annettu »kaikki valta». Hänen sanansa siirsivät hänen kuulijainsa ajatukset maallisista ja ajallisista taivaallisiin ja iankaikkisiin asioihin. Heidät nostettiin korkeimpaan käsitykseen hänen arvostaan ja kunniastaan.

»Tehkää kaikki kansat opetuslapsiksi»

Kristuksen vuorenrinteellä lausumat sanat olivat ilmoitus siitä, että hänen uhrinsa ihmisen puolesta oli täydellinen. Sovituksen ehdot oli täytetty, ja työ, jota varten hän tuli tähän maailmaan, oli suoritettu. Nyt hän oli matkalla Jumalan valtaistuimelle, missä enkelit, hallitukset ja vallat häntä kunnioittaisivat. Hän oli ryhtynyt välitystyöhönsä. Rajattoman valtansa perusteella hän antoi opetuslapsille tehtävän: »Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän

pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti» (Matt. 28:19, 20).

Juudan kansalle oli uskottu pyhä totuus, mutta farisealaisuus oli tehnyt heistä koko ihmiskunnan itsekylläisimpiä ja ulkokultaisimpia olentoja. Kaikki, mitä papeilla ja hallitusmiehillä oli: heidän pukunsa, tapansa, muotomenonsa ja perinteensä, tekivät heidät sopimattomiksi olemaan maailman valona. He pitivät itseään, Juudan kansaa, koko maailmana. Mutta Kristus antoi opetuslastensa tehtäväksi julistaa uskoa ja jumalanpalvelusta, joka ei tuntisi luokkatai kansallisuusrajoja vaan joka soveltuisi kaikille kansoille, kansakunnille ja ikäluokille.

[368] Ennen kuin Jeesus jätti opetuslapsensa, hän esitti heille selvästi valtakuntansa luonteen. Hän palautti heidän mieleensä, mitä hän aikaisemmin oli heille siitä kertonut. Hän selitti, ettei hänen tarkoituksensa ollut perustaa tänne maailmaan ajallista vaan hengellinen valtakunta. Hän ei tullut hallitsemaan maallisena kuninkaana Daavidin valtaistuimella. Jälleen hän avasi heille kirjoitukset osoittaen, että kaikki, mitä hän oli käynyt läpi, oli määrätty taivaassa, Isän ja hänen itsensä välisissä neuvotteluissa. Kaikki oli ennustettu Pyhän Hengen innoittamien miesten välityksellä. Hän sanoi: Näette nyt, että kaikki, mitä ilmaisin teille hylkäämisestäni Messiaana, on tapahtunut. Kaikki, mitä sanoin nöyryytyksestä, jonka joutuisin kestämään, ja kuolemasta, jolla kuolisin, on toteutunut. Kolmantena päivänä nousin ylös. Tutkikaa kirjoituksia huolellisemmin, niin tullette näkemään, että kaikissa näissä asioissa ovat minua koskevat ennustukset yksityiskohtaisesti toteutuneet.

Jerusalemista maailman ääriin

Kristus valtuutti opetuslapsensa suorittamaan työn, jonka hän oli jättänyt heidän käsiinsä, ja käski heidän alkaa Jerusalemissa. Jerusalemissahan oli tapahtunut hänen ihmeellinen alentumisensa ihmissuvun puolesta. Siellä hän oli kärsinyt, siellä hänet oli kielletty ja tuomittu. Juudean maa oli hänen synnyinseutunsa. Siellä hän oli vaeltanut ihmisenä ihmisten keskuudessa, ja harvat käsittivät, miten lähelle taivas tuli maata Jeesuksen ollessa heidän keskuudessaan. Jerusalemissa opetuslasten oli aloitettava työnsä.

Siihen katsoen, mitä kaikkea Kristus oli siellä kärsinyt ja miten vähän hänen työnsä ja ponnistuksilleen oli annettu arvoa, opetuslapset olisivat voineet pyytää lupaavampaa työkenttää, mutta sitä he eivät tehneet. Opetuslasten tuli viljellä juuri samaa maata, johon hän oli kylvänyt totuuden siementä, ja siemen orastaisi ja tuottaisi runsaan sadon. Työssään opetuslapset saisivat kokea juutalaisten taholta vainoa, kateutta ja vihaa, mutta samaa oli kokenut heidän Mestarsakin, eivätkä he saisi paeta sitä. Armoa olisi ensiksi tarjottava Vapahtajan murhaajille.

Ja Jerusalemissa oli monta, jotka olivat salaa uskoneet Jeesukseen, ja monta, joita papit ja hallitusmiehet olivat pettäneet. Näillekin oli julistettava evankeliumia. Heitä oli kutsuttava tekemään parannus. Heille oli tehtävä selväksi se ihmeellinen totuus, että vain Kristuksen välityksellä voitiin saada syntien anteeksiantamus. Kun koko Jerusalem oli kuohuksissa viime viikkojen järkyttävien tapausten johdosta, evankeliumin saarnaaminen voisi tehdä syvän vaikutuksen.

Mutta työ ei saisi pysähtyä sinne. Se olisi ulotettava maan kaukaisimpiin kolkkiin. Kristus sanoi opetuslapsilleen: Te olette nähneet minun uhrautuvaisen elämäni maailman hyväksi. Te olette nähneet minun vaivannäköni Israelin puolesta. Vaikka he eivät tahtoneet tulla minun luokseni saadakseen elämän, vaikka papit ja hallitusmiehet tekivät minulle mitä halusivat, vaikka he kielsivät minut, kuten kirjoituksissa oli ennustettu, heille annetaan vielä tilaisuus ottaa vastaan Jumalan Poika. Te olette nähneet minun ottavan vapaasti vastaan kaikki, jotka tulevat minun tyköni tunnustaen syntinsä. Joka minun tyköni tulee, häntä minä en suinkaan heitä ulos. Kaikki, jotka haluavat, voivat tulla sovitetuiksi Jumalan kanssa ja saada iankaikkisen elämän. Teille, opetuslapsilleni, uskon tämän armon sanoman. Se on ensin julistettava Israelille, sitten kaikille kansoille, kielille ja kansanheimoille. Se on julistettava juutalaisille ja pakanoille. Kaikki, jotka uskovat, on koottava yhteen seurakuntaan.

[369]

Pyhän Hengen lahja

Pyhän Hengen lahjan välityksellä opetuslapset saivat ihmeellisen voiman. Heidän todistustaan vahvistaisivat merkit ja ihmeet. Ihmetöitä eivät suorittaisi ainoastaan apostolit vaan myös ne, jotka vastaanottaisivat heidän sanomansa. Jeesus sanoi: »Minun nimes-

säni he ajavat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä, nostavat käsin käärmeitä, ja jos he juovat jotakin kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; he panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi» (Mark. 16:17,18).

Siihen aikaan suoritettiin usein myrkytyksiä. Häikäilemättömät ihmiset eivät epäröineet tällä tavoin raivata pois niitä, jotka olivat heidän kiihkeiden pyrkimystensä tiellä. Jeesus tiesi, että hänen opetuslastensa henki joutuisi tällä tavoin usein vaaraan. Monet luulivat tekevänsä Jumalalle palveluksen surmatessaan hänen todistajiaan. Siksi hän lupasi suojella heitä tätä vaaraa vastaan.

Opetuslapsilla olisi sama valta kuin Jeesuksellakin parantaa »kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista raihnautta, mitä kansassa oli». Parantamalla hänen nimessään ruumiillisia sairauksia he todistaisivat, että hänellä oli valta tehdä myös sielu terveeksi (Matt. 4: 23; 9: 6). Ja heille luvattiin vielä uusikin lahja. Opetuslapset julistaisivat evankeliumia muitten kansojen keskuudessa, ja he saivat taidon puhua vieraita kieliä. Apostolit ja heidän toverinsa olivat oppimattomia miehiä, ja kuitenkin Hengen vuodattamisen jälkeen helluntaipäivänä heidän puheensa, käyttivät he sitten omaa tai vierasta kieltä, oli puhdasta, yksinkertaista ja täsmällistä sekä sanojen että korostuksen puolesta.

Lähetystyö kaikkien uskovien tehtävä

Näin Kristus antoi opetuslapsille heidän tehtävänsä. Hän huolehti täydellisesti työn jatkumisesta ja otti itselleen vastuun sen menestymisestä. Niin kauan kuin he tottelisivat hänen sanaansa ja työskentelisivät yhdessä hänen kanssaan, he eivät voisi epäonnistua. Menkää kaikkeen maailmaan, hän pyysi heitä. Menkää asutun maailman kaukaisimpaan kolkkaan, mutta tietäkää, että minä olen sielläkin teidän kanssanne. Tehkää työtä uskoen ja luottaen, sillä sellaista aikaa ei koskaan tule, jolloin minä hylkäisin teidät.

[370] Vapahtajan opetuslapsilleen antama tehtävä käsitti kaikki uskovat. Se käsittää kaikki Kristukseen uskovat ajan loppuun asti. On kohtalokas erehdys luulla, että sielujenpelastustyö riippuu yksinomaan vihityistä saarnaajista. Kaikille, jotka ovat saaneet taivaallisen innoituksen, uskotaan evankeliumin julistaminen. Kaikki, jotka vastaanottavat Kristuksen elämän, ovat määrättyt työhön lähimmäistensä

pelastamiseksi. Tätä työtä varten seurakunta perustettiin, ja kaikki, jotka tekevät sen jäsenyyteen kuuluvat pyhät lupaukset, ovat siksi velvolliset toimimaan Kristuksen työtovereina.

»Henki ja morsian sanovat: 'Tule!' Ja joka kuulee, sanokoon: Tule!» (Ilm. 22: 17). Jokaisen, joka kuulee, on toistettava kutsu. Olkoon ihmisen elämäntehtävä mikä tahansa, hänen ensimmäisenä pyrkimyksenään tulisi olla sielujen voittaminen Kristukselle. Hän ei ehkä kykene puhumaan kokoontuneille joukoille, mutta hän voi työskennellä yksityisten ihmisten hyväksi. Hän voi välittää heille Herralta saamiaan opetuksia. Sielunhoitoon ei kuulu vain saarnaaminen. Ne, jotka auttavat sairaita ja kärsiviä, antavat tarvitseville, lohduttavat masentuneita ja vähäuskoisia, palvelevat Herraa. Lähellä ja kaukana on syntitaakan painamia sieluja. Eivät vaikeudet, työ tai köyhyys alenna ihmiskuntaa. Sen tekee rikkomus, väärintekeminen. Se tuo levottomuutta ja tyytymättömyyttä. Kristus toivoo seuraajiensa palvelevan synninsairaita sieluja.

Opetuslasten oli aloitettava työnsä sieltä, missä he olivat. Ei kovinta eikä toivottomintakaan kenttää saanut sivuuttaa. Samoin jokaisen Kristuksen työntekijän on aloitettava sieltä, missä hän on. Kodeissamme voi olla sieluja, jotka janoavat myötätuntoa ja isoavat elämän leipää. Siellä voi olla lapsia, jotka on kasvatettava Kristukselle. Pakanoita on aivan ovellamme. Tehkäämme uskollisesti se työ, joka on meitä lähinnä. Ulottakaamme sen jälkeen ponnistuksemme niin pitkälle kuin Jumalan käsi ohjaa. Olosuhteet voivat näyttää rajoittavan monien työtä; mutta jos uskollisesti ja uutterasti suoritamme sen, olimmepa sitten missä tahansa, sen vaikutukset tuntuvat maailman kaukaisimmissakin osissa.

Kristuksen työ hänen ollessaan maan päällä näytti rajoittuvan ahtaalle alalle, mutta suuret joukot kaikista maista kuulivat hänen sanomansa. Jumala käyttää usein yksinkertaisimpia välikappaleita suurimpien tulosten saavuttamiseksi. Hänen suunnitelmansa mukaan jokaisen hänen työnsä osan on oltava riippuvainen kaikista muista osista, kuten pyörä liittyy pyörään kaikkien toimiessa sopuointuisesti. Halvinkin työntekijä voi Pyhän Hengen vaikutuksesta koskettaa näkymättömiä kieliä, joiden väreily kiirii maan ääriin asti ja soi kautta iankaikkisuuksien.

Mutta emme saa unohtaa Jeesuksen käskyä: »Menkää kaikkeen maailmaan.» Meidän on kiinnitettävä katseemme rajan toiselle puo-

[371] len. Kristus repii maahan kaikki rajaaidat, kansallisten ennakkoluulojen muurit ja opettaa rakastamaan koko ihmis- sukua. Hän kohottaa ihmiset sen ahtaan piirin yläpuolelle, jonka heidän itsekkyytensä on piirtänyt. Hän hävittää aluerajat ja keinotekoiset yhteiskunnalliset eroavuudet. Hän ei tee eroa naapurien ja vieraitten, ystävien ja vihollisten välillä. Hän opettaa meitä pitämään jokaista puutteenalaista veljenämme ja koko maailmaa työkenttänämme.

Kun Vapahtaja sanoi: »Tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni», hän sanoi myös: »Nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he ajavat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä, nostavat käsin käärmeitä, ja jos he juovat jotakin kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; he panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi.» Lupaus sisältää yhtä paljon kuin tehtäväkin. Kaikkia näitä lahjoja ei kuitenkaan anneta jokaiselle uskovalle. Henki jakaa »kullekin erikseen, niinkuin tahtoo» (1 Kor. 12: 11). Mutta Hengen lahjat luvataan jokaiselle uskovalle sen mukaan, kuin hän niitä tarvitsee Herran työssä. Tämä lupaus on vielä nytkin yhtä luja ja luotettava kuin apostolien päivinä. »Nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat.» Tämä on Jumalan lasten etuoikeus, ja heidän on uskon kautta tartuttava kaikkeen, mitä he voivat saada tunnusmerkinä uskostaan.

Sairaiden parantaminen

»He panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi.» Tämä maailma on suuri sairaala, mutta Kristus tuli parantamaan sairaita ja julistamaan vapautusta saatanan vangeille. Hän itse uhkui terveyttä ja voimaa. Hän antoi elämänsä sairaille, vaivatuille ja pahojen henkien riivaamille. Hän ei kääntänyt pois luotaan ketään, joka tuli saamaan parantavaa voimaa. Hän tiesi että ne, jotka pyysivät häneltä apua, olivat itse aiheuttaneet sairautensa, mutta hän ei kuitenkaan kieltäytynyt parantamasta heitä. Ja kun Kristuksen voima virtasi näihin sieluparkoihin, he tulivat synnintuntoon, ja monet parantuivat hengellisestä sairaudestaan samoin kuin ruumiillisistakin vaivoistaan. Evankeliumiin sisältyy vieläkin sama voima, miksi emme siis tänä päivänäkin näkisi samoja tuloksia?

Kristus tuntee jokaisen kärsivän tuskat. Kun pahat henget raastavat ihmisruumista, Kristus tuntee tuon kirouksen. Kun kuume

polttaa, Kristus tuntee tuskan. Ja hän on aivan yhtä halukas parantamaan sairaita, kuin hän oli ollessaan henkilökohtaisesti maan päällä. Kristuksen palvelijat ovat hänen edustajiaan, kanavia, joiden kautta hän vaikuttaa. Hän toivoo heidän välityksellään voivansa käyttää parantavaa voimaansa.

Vapahtajan parannustavassa on hänen opetuslapsillaan paljon opittavaa. Kerran hän voiteli sokean silmät tahtaalla ja käski häntä: »'Mene ja peseydy Siiloan lammikossa — —.' Niin hän meni ja peseytyi ja palasi näkeväenä» (Joh. 9: 7). Vaikka yksin Suuren lääkärin voima saattoi saada aikaan paranemisen, Kristus käytti kuitenkin yksinkertaisia luonnon parannuskeinoja. Vaikka hän ei kannattanut lääkkeiden käyttöä, hän hyväksyi yksinkertaiset ja luonnolliset hoitokeinot.

Monille vaivatuille, jotka saivat parannuksen, Kristus sanoi: »Älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi» (Joh. 5: 14). Näin hän opetti, että kaikki sairaudet johtuvat Jumalan lakien, sekä luonnonlakien että hengellisten lakien, rikkomisesta. Maailman kurjuutta ei olisi olemassa, jos ihmiset vain eläisivät sopusoinnussa Luojan suunnitelman kanssa.

Kristus oli ollut muinaisen Israelin opas ja opettaja, ja hän opetti kansalle, että terveys on palkka kuuliaisuudesta Jumalan laeille. Tuo Suuri lääkäri, joka paransi sairaita Palestiinassa, oli puhunut kansalleen pilvipatsaasta sanoen, mitä heidän oli tehtävä ja mitä Jumala tekisi heidän hyväkseen. Hän sanoi: »Jos sinä kuulet Herraa, Jumalaasi, ja teet, mikä on oikein hänen silmissänsä, tarkkaat hänen käskyjänsä ja noudatat kaikkea hänen lakiansa, niin minä en pane sinun kärsittäväksesi yhtäkään niistä vaivoista, jotka olen pannut egyptiläisten kärsittäviksi, sillä minä olen Herra, sinun parantajasi» (2 Moos. 15: 26). Kristus antoi Israelille selviä ohjeita, jotka koskivat sen elintapoja, ja vakuutti kansalle: »Herra on poistava sinusta kaikki sairaudet» (5 Moos. 7: 15). Kun he täyttivät ehdot, lupaus täytettiin heille. »Eikä ollut hänen seurakunnissaan kompastuvaista» (»heikkoo», engl. käänn. Ps. 105: 37).

[373]

Nämä opetukset kuuluvat meillekin. Kaikkien, jotka tahtovat säilyttää terveytensä, on noudatettava määrättyjä ehtoja. Jokaisen on tunnettava nämä ehdot. Herra ei ole tyytyväinen siihen, ettei hänen lakejaan, olipa sitten kysymyksessä luonnonlaki tai hengellinen laki,

tunneta. Meidän tulee työskennellä yhdessä Jumalan kanssa sekä ruumiin että sielun terveyden palauttamiseksi.

Ja meidän tulisi opettaa myös muita säilyttämään ja jälleen saavuttamaan terveytensä. Sairaiden hyväksi tulisi käyttää niitä parannuskeinoja, joita Jumala itse on luonnossa antanut, ja meidän tulisi ohjata heitä hänen luokseen, joka yksin voi parantaa. Meidän tehtävämme on kantaa sairaat ja kärsivät uskon käsivarsilla Kristuksen luo. Meidän tulisi opettaa heitä uskomaan Suureen parantajaan. Meidän tulisi tarttua hänen lupaukseensa ja anoa hänen voimansa ilmausta. Itse evankeliumin olemus merkitsee ennalleen asettamista, ja Vapahtaja toivoo meidän pyytävän sairaita, toivottomia ja ahdistuneita tarttumaan hänen voimaansa.

Kaikissa Kristuksen parannustöissä vaikutti rakkauden voima, ja vain osallistumalla uskon kautta tuosta rakkaudesta me voimme tulla hänen työaseikseen. Ellemme ole jumalallisessa yhteydessä Kristuksen kanssa, ei elämää antavan voiman virta voi runsaana virrata meistä muihin. Oli seutuja, joissa ei Vapahtaja itsekään voinut tehdä paljon ihmetekoja ihmisten epäuskon tähden. Samoin nytkin epäusko erottaa seurakunnan sen jumalallisesta Auttajasta. Seurakunnalla ei ole lujaa otetta ikuisiin asioihin. Jumala on pettynyt siihen sen uskon puutteen tähden, ja hänen kunniansa riistetään häneltä.

Työhön lähtemistä seuraa voima

Suorittaessaan Kristuksen työtä seurakunnalla on lupaus hänen läsnäolostaan. »Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni», hän sanoi. »Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.» Hänen ikeensä ottaminen on ensimmäisiä hänen voimansa saamisen ehtoja. Seurakunnan koko elämä riippuu siitä, miten uskollisesti se täyttää Herran sille antaman tehtävän. Tämän työn laiminlyöminen aiheuttaa varmasti hengellistä heikkoutta ja kuihtumista. Siellä, missä ei innokkaasti työskennellä toisten hyväksi, rakkaus kylmenee ja usko heikkenee.

[374] Kristuksen tarkoitus on, että hänen palvelijansa olisivat seurakunnan kasvattajia evankeliumityöhön. Heidän on opetettava ihmisiä pelastamaan kadonneita. Mutta tekevätkö he näin? Voi, miten monet uurastavatkaan saadakseen elonkipinän säilymään seurakunnassa, joka on kuolemaisillaan. Kuinka monet paimenet joutuvatkaan

hoitamaan seurakuntaan kuten sairaita karitsoja, vaikka heidän pitäisi olla etsimässä kadonneita lampaita! Ja sillä aikaa miljoonia ihmisiä joutuu kadotukseen ilman Kristusta.

Jumalallinen rakkaus on pantu käsittämättömiin syvyyksiin asti liikkeelle ihmisten pelastamiseksi, ja enkelit ihmettelevät nähdesään niin suuren rakkauden kohteiden osoittavan vain pinnallista kiitollisuutta. Enkeleitä hämmästyttää se, että ihminen antaa niin vähän arvoa Jumalan rakkaudelle. Taivas katselee vihastuneena sitä, miten ihmissieluja laiminlyödään. Miltähän se Kristuksesta tuntuu? Miltä tuntuisi isästä ja äidistä, jos he saisivat kuulla niiden, jotka olisivat voineet pelastaa heidän lumeen ja pakkaseen eksyneen lapsensa, kulkeneen hänen ohitseen ja jättäneen hänet sinne kuolemaan? Eivätkö he olisi suuresti suruissaan, vihan vimmassa? Eikö heidän vihansa kohdistuisi noihin murhaajiin yhtä kuumana kuin ovat heidän kyynelensä, yhtä kiihkeänä kuin on heidän rakkautensa? Jokaisen ihmisen kärsimykset ovat Jumalan lapsen kärsimyksiä, ja ne, jotka eivät ojenna auttavaa kättään perikatoon joutuville lähimmäisilleen, herättävät hänen vanhurskaan vihansa. Tämä on Karitsan vihaa. Niille, jotka väittävät olevansa yhteydessä Kristuksen kanssa ja kuitenkin ovat suhtautuneet lähimmäistensä hätään välinpitämättömästi, hän on lausuva viimeisenä päivänä: »En tiedä, mistä te olette. Menkää pois minun tyköäni, kaikki te vääryyden tekijät» (Luuk. 13: 27).

Kristus-keskeinen julistus

Opetuslapsilleen antamassaan tehtävässä Kristus ei ainoastaan esittänyt heidän työnsä pääpiirteitä, vaan hän antoi heille heidän sanomansa. »Tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni», hän sanoi, »opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää.» Opetuslasten tuli opettaa sitä, mitä Kristus oli opettanut. Tähän kuuluu kaikki, mitä hän on puhunut, ei vain henkilökohtaisesti, vaan myös kaikkien Vanhan testamentin profeettain ja opettajien välityksellä. Ihmisten opetukset suljetaan tästä pois. Siinä ei ole sijaa perimätiedoille, ihmisopeille ja päätelmille tai kirkon lainsäädännölle. Tähän tehtävään ei sisälly kirkollisten viranomaisten säätämiä lakeja. Kristuksen palvelijain ei tule opettaa mitään sellaisia. »Laki ja profeetat» sekä hänen omat sanansa ja tekonsa ovat se aarre, joka

on uskottu opetuslapsille annettavaksi maailmalle. Kristuksen nimi on heidän tunnussanansa, heidän erottava tunnusmerkkinsä, heidän yhdyssiteensä, heidän toimintansa valtuus ja heidän menestyksensä lähde. Hänen valtakuntaansa ei hyväksytä mitään, missä ei ole hänen allekirjoitustaan.

[375] Evankeliumia ei tule saarnata elottomana teoriana vaan elävänä voimana, joka voi muuttaa elämän. Jumala toivoo niiden, jotka vastaanottavat hänen armonsa, myös todistavan sen voimasta. Hän ottaa vapaasti vastaan nekin, joiden vaellus on ollut hänelle mitä vastenmielisintä. Kun he katuva, hän antaa heille jumalallisen Hengensä, asettaa heidät tärkeisiin luottamustehtäviin ja lähettää heidät uskottomien leiriin julistamaan hänen rajatonta armoaan. Hän toivoisi palvelijansa todistavan, että hänen armonsa avulla ihmiset voivat saada luonteeseensa Kristuksen kaltaisuutta ja iloita varmoina hänen suuresta rakkaudestaan. Hän toivoisi meidän todistavan, ettei hän ole tyytyväinen, ennen kuin ihmiskunta on kutsuttu ja asetettu jälleen pyhiin etuoikeuksiinsa hänen poikinaan ja tyttärinään.

Kristuksessa on paimenen hellyys, vanhemman rakkaus ja sääli-vän Vapahtajan verraton armo. Hän tarjoaa siunauksiaan mitä houkuttelevimmin sanoin. Hän ei tyydy vain kertomaan näistä siunauksista, hän esittää ne mitä viehättävimmällä tavalla herättääkseen halua niiden saamiseen. Näin hänen palvelijansakin on kerrottava tuon sanomattoman lahjan kirkkaudesta. Kristuksen ihmeellinen rakkaus sulattaa sydämet silloin, kun oppikysymysten teroittaminen ei hyödytä mitään. »'Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani', sanoo teidän Jumalanne.» »Nouse korkealle vuorelle, Siion, sinä ilosanoman tuoja; korota voimakkaasti äänesi, Jerusalem, sinä ilosanoman tuoja. Korota, älä pelkää, sano Juudan kaupungeille: 'Katso, teidän Jumalanne!' Niinkuin paimen hän kaitsee laumaansa, kokoaa karitsat käsivarrellensa ja kantaa niitä sylissään» (Jes. 40:1, 911).

Kerro ihmisille hänestä, joka on »kymmentä tuhatta jalompi» ja joka on »pelkkää suloisuutta» (Kork.v. 5: 10, 16). Sanat yksin eivät voi sitä ilmaista. Sen tulee heijastua luonteesta ja näkyä elämästä. Kristus on jokaisen opetuslapsensa esikuva. Jumala on edeltä määrännyt jokaisen »Poikansa kuvan kaltaiseksi» (Room. 8: 29). Jokaisessa kristityssä täytyy Kristuksen pitkämielisen rakkauden, hänen pyhyytensä, sävyisyytensä, armonsa ja totuutensa näkyä maailmalle.

Ensimmäiset opetuslapset lähtivät saarnaamaan sanaa. Kristus ilmeni heidän elämässään. Ja Herra vaikutti yhdessä heidän kanssaan »ja vahvasti sanan sitä seuraavien merkkien kautta» (Mark. 16: 20). Nämä opetuslapset valmistautuivat työhönsä. Ennen helluntapäivää he kokoontuivat ja sopivat kaikki erimielisyydet. He olivat yksimielisiä. He uskoivat Kristuksen lupaukseen, jonka mukaan siunaus annettaisiin, ja he rukoilivat uskossa. He eivät pyytäneet siunausta vain itselleen, sillä heitä painoi taakka sielujen pelastuksesta. Evankeliumi oli vietävä maailman ääriin, ja he odottivat saavansa Kristuksen lupaaman voiman. Silloin Pyhä Henki vuodatettiin, ja tuhansia kääntyi yhtenä päivänä.

Näin voi olla nytkin. Saarnattakoon Jumalan sanaa ihmisajusten sijaan. Pankoot kristityt pois kaikki erimielisyydet ja antakoot itsensä Jumalalle kadotettujen pelastamiseksi. Rukoilkoot usko- sa [376] siunausta, niin se on tuleva. Hengen vuodattaminen apostolien päivinä oli »syysade», ja ihanat olivat seuraukset. Mutta »keväsade» on oleva vielä runsaampi (Jooel 2: 23).

Kaikki, jotka pyhittävät sielunsa, ruumiinsa ja henkensä Jumalalle, tulevat lakkaamatta vastaanottamaan uutena lahjana ruumiin ja hengen voimaa. Heidän käytettävissään ovat taivaan tyhjentyttömät varastot. Kristus antaa heille henkeä omasta hengestä, elämää omasta elämästään. Pyhä Henki panee voimansa työskentelemään suurimmalla teholla sydämessä ja mielessä. Jumalan armo kasvat-
taa ja lisää heidän kykyjään, ja jumalallisen luonnon koko täyteys tulee heidän avukseen sielujenpelastustyössä. Toimimalla yhdessä Kristuksen kanssa he ovat täydellisiä hänessä, ja inhimillisessä heikkoudessaan he saattavat tehdä Kaikkivaltiaan tekoja.

Vapahtaja haluaa ilmaista armonsa ja painaa leimansa koko maailmaan. Se on hänen ostamaansa omaisuutta, ja hän haluaa tehdä ihmiset vapaiksi, puhtaiksi ja pyhiksi. Vaikka saatana koettaa estää tämän tarkoituksen täyttymisen, maailman puolesta vuodatetun veren kautta voidaan kuitenkin saada voittoja, jotka tuottavat kunniaa Jumalalle ja Karitsalle. Kristus ei ole tyytyväinen, ennen kuin voitto on täydellinen, ja »sielunsa vaivan tähden hän saa nähdä sen ja tulee ravituksi» (Jes. 53: 11). Kaikki maailman kansat tulevat kuulemaan hänen armonsa evankeliumin. Kaikki eivät tule ottamaan hänen armoaan vastaan, mutta »jälkeen tulevaiset palvelevat häntä, tuleville polville kerrotaan Herrasta» (Ps. 22: 30). »Ja valtakunta ja valta ja

valtakuntien voima kaiken taivaan alla annetaan Korkeimman pyhien kansalle», ja »maa on täynnä Herran tuntemusta, niinkuin vedet peittävät meren». »Ja päivänlaskun äärillä he pelkäävät Herran nimeä ja päivän koittamalla hänen kunniaansa» (Dan. 7: 27; Jes. 11:9; 59:19).

»Kuinka suloiset ovat vuorilla ilosanoman tuojan jalat, hänen, joka julistaa rauhaa, ilmoittaa hyvän sanoman, joka julistaa pelastusta, sanoo Siionille: 'Sinun Jumalasi on kuningas!' Huutakaa ilosta, riemuitkaa, kaikki te rauniot, sillä Herra lohduttaa kansansa; Herra paljastaa pyhän käsivartensa kaikkien kansojen nähden, ja kaikki maan ääret saavat nähdä meidän Jumalamme autuuden» (Jes. 52: 710).

Oli tullut aika, jolloin Kristus nousisi Isänsä valtaistuimelle. Jumalallisena voittajana hän oli palaamaisillaan voitonmerkkeineen taivaan saleihin. Ennen kuolemaansa hän oli lausunut Isälleen: »Minä olen täyttänyt sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni» (Joh. 17: 4). Ylösnousemuksensa jälkeen hän viipyi jonkin aikaa maan päällä, jotta hänen opetuslapsensa saisivat nähdä hänet hänen ylösnousseessa ja kirkastetussa ruumiissaan. Nyt hän oli valmis lausumaan jäähyväiset. Hän oli todistanut olevansa elävä Vapahtaja. Opetuslasten ei enää tarvitse ajatella hänen yhteydessään hautaa. He voivat ajatella häntä kirkastettuna maailmankaikkeuden asukkaitten edessä.

Öljymäelle

Taivaaseenastumisensa paikaksi Jeesus valitsi seudun, jonka hänen läsnäolonsa niin usein oli pyhittänyt hänen eläessään ihmisten keskuudessa. Ei Siionin vuori, jolla Daavidin kaupunki sijaitsi, eikä Moorian vuori, jolla seisoi temppeli, saanut tätä kunniaa. Siellä häntä oli pilkattu ja hänet oli kielletty. Siellä armon aallot, jotka palasivat vielä voimakkaampana rakkauden virtana, olivat murtuneet kivikoviin sydämiin. Sieltä Jeesus väsyneenä ja raskain sydämin oli lähtenyt Öljymäelle etsimään lepopaikkaa. Jumalan pyhä kirkkaus, joka oli kadonnut ensimmäisestä temppelistä, oli loistanut vielä itäisellä vuorella ikään kuin haluttomana jättämään tuon valitun kaupungin, ja niin Kristus seisoi Öljymäellä ja katseli kaihoisasti yli Jerusalemin. Tuon vuoren lehdot ja notkot olivat hänen rukoustensa ja kyynelensä pyhittämiä. Sen jyrkänteet olivat kaikuneet kansan huudoista, jotka julistivat hänet kuninkaaksi. Sen rinteeltä hän oli löytänyt kodin Lasaruksen luota Betaniasta. Sen juurella olevassa Getsemanen puutarhassa hän oli yksin rukoillut ja ollut suuressa tuskassa. Tältä vuorelta hän oli nouseva taivaaseen. Sen huipulla hän on seisova, kun hän jälleen tulee takaisin. Ei kipujen miehenä vaan

voitokkaana kunnian Kuninkaana hän on seisova Öllymäellä heprealaisten hallelujahuutojen sekaantuessa pakanain hoosiannoihin, ja koko valtava lunastettujen joukko on yhtyvä huutoon: »Kruunatkaa hänet kaiken Her- raksi!»

Nyt Jeesus oli yhdentoista opetuslapsensa kanssa matkalla vuorelle. Heidän kulkiessaan ulos Jerusalemin portista monet katsoivat ihmetellen tätä pientä joukkoa, jonka johtajan hallitusmiehet muutamia viikkoja aikaisemmin olivat tuominneet ja ristiinnaulinneet. Opetuslapset eivät tieneet, että tämä olisi heidän viimeinen yhdessäolonsa Mestarin kanssa. Jeesus käytti aikansa keskustellen heidän kanssaan ja toistaen aikaisempia opetuksiaan. Heidän lähestyessään Getsemanea hän pysähtyi, jotta he voisivat palauttaa mieleensä niitä opetuksia, joita hän oli antanut heille suuren tuskan yönä. Hän näki jälleen siellä viiniköynnöksen, jonka avulla hän oli kuvannut seurakunnan yhteyttä häneen ja hänen Isäänsä, ja hän toisti uudelleen silloin lausumansa totuudet. Kaikki ympärillä oleva muistutti hänen rakkaudestaan, joka ei ollut herättänyt vastarakkautta. Vieläpä opetuslapsetkin, jotka olivat olleet niin rakkaita hänen sydämelleen, olivat hänen alennuksensa hetkellä nuhdelleet häntä ja kieltäneet hänet.

Kristus oli vaeltanut täällä maailmassa kolmekymmentäkolme vuotta; hän oli kärsinyt herjausta, pilkkaa ja ivaa; hänet oli kielletty ja ristiinnaulittu. Eikö hän nyt, kun hän on astumaisillaan kunniansa valtaistuimelle ja näkee niiden ihmisten kiittämättömyyden, joita hän tuli pelasta- maan, lakkaa säälimästä ja rakastamasta heitä? Eikö hänen rakkautensa kohdistu siihen valtakuntaan, jossa häntä pidetään arvossa ja jossa synnittömät enkelit odottavat täyttääkseen hänen käskynsä? Ei, vaan hänen lupauksensa niille rakkailleen, jotka hän jättää tänne maailmaan, kuuluu: »Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti» (Matt. 28: 20).

Jeesuksen taivaaseen astuminen

Saavuttuaan Öllymäelle Jeesus kulki yli sen huipun Betanian lähelle. Täällä hän seisautui, ja opetuslapset kokoontuivat hänen ympärilleen. Hänen kasvoistaan näytti loistavan säteilevä valo, kun hän hellästi katsoi heitä. Hän ei nuhdellut heitä heidän virheistään ja erehdyksistään. Hellät, rakastavat sanat olivat viimeiset, jotka hei-

dän korviinsa kaikuivat heidän Herransa huulilta. Kädet ojennettuina siunaamaan ja ikään kuin vakuuttamaan heitä hänen huolenpidostaan hän hitaasti nousi ylös heidän joukostaan kohoten taivasta kohti sellaisen voiman vetämänä, joka oli kaikkia maallisia vetovoimia suurempi. Hänen noustessaan yhä ylemmäksi pelon valtaamat opetuslapset tirkistelivät taivaalle nähdäkseen viimeisen vilahduksen taivaaseen astuvasta Herrastaan. Kirkas pilvi peitti hänet heidän näkyvistään, ja kun enkelit ottivat hänet pilvivaunuihinsa, opetuslapset kuulivat sanat: »Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.» Samalla heidän korviinsa kaikui enkelikuoron ihana ja riemukas laulu.

Katsellessaan ylöspäin opetuslapset kuulivat viereltään äänen, joka soi kuin kaunein musiikki. He kääntyivät ja näkivät kaksi enkeliä ihmismuodossa, ja nämä puhuivat heille sanoen: »Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän.»

Nämä enkelit kuuluivat siihen joukkoon, joka oli odottanut loistavana pilvenä saattaakseen Jeesuksen hänen taivaalliseen kotiinsa. Mahtavimpina koko enkelijoukosta he olivat tulleet haudalle Jeesuksen noustessa ylös, ja he olivat olleet hänen kanssaan koko hänen maallisen vaelluksensa ajan. Koko taivas oli hartaasti odottanut, että hänen olonsa synnin kirouksen tahraamassa maailmassa päättyisi. Nyt oli tullut hetki, jolloin taivaan joukot saivat vastaanottaa Kunninkaansa. Varmasti nämäkin kaksi enkeliä olisivat mieluummin liittyneet siihen joukkoon, joka oli lausumassa Jeesusta tervetulleeksi. Mutta säälistä ja rakkaudesta niitä kohtaan, jotka hän oli jättänyt, he odottivat voidakseen lohduttaa heitä. »Eivätkö he kaikki ole palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat autuuden periä?» (Hebr. 1:14).

Kristus oli noussut taivaaseen ihmismuodossa. Opetuslapset olivat nähneet pilven peittävän hänet. Sama Jeesus, joka oli vaeltanut, puhunut ja rukoillut heidän kanssaan, joka oli murtanut lei-
pää heidän kanssaan, joka oli ollut heidän kanssaan heidän veneessään järvellä ja joka juuri sinä samana päivänä oli ponnistellut heidän kanssaan ylös Öljymäen rinnettä, tämä sama Jeesus oli nyt mennyt istumaan Isänsä kanssa hänen valtaistuimelleen. Ja enkelit olivat vakuuttaneet heille, että juuri hän, jonka he olivat nähneet nousevan

ylös taivaaseen, oli tuleva takaisin samalla tavalla, kuin hän oli men-
nytkin. Hän oli tuleva »pilvissä, ja kaikki silmät saavat nähdä hänet».
»Itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja
Jumalan pasunan kuuluessa, ja Kristuksessa kuolleet nousevat ylös
ensin.» »Mutta kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki
enkelit hänen kanssaan, silloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimel-
le» (Ilm. 1: 7; 1 Tess. 4: 16; Matt. 25: 31). Silloin täyttyy Herran
oma lupaus opetuslapsilleen: »Ja vaikka minä menen valmistamaan
teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte
siellä, missä minä olen» (Joh. 14: 3). Opetuslapsilla oli todella syytä
iloita toivoessaan Herransa palaamista.

Opetuslapset palaavat Jerusalemiin

Kun opetuslapset menivät takaisin Jerusalemiin, ihmiset kat-
selivat heitä hämmästyneinä. Kristuksen oikeudenkäynnin ja ris-
tiinnaulitsemisen jälkeen heidän oli luultu olevan masentuneita ja
häpeissään. Viholliset luulivat näkevänsä heidän kasvojensa kuvas-
tavan surua ja epäonnistumista. Sen sijaan ne säteilivätkin iloa ja
voitonriemua. Niiltä loisti sellainen onni, joka ei ollut kotoisin tästä
maailmasta. He eivät surreet pettäneitä toiveitaan vaan olivat täynnä
kiitosta ja ylistystä. Iloiten he esittivät ihmeellisen kertomuksen Jee-
suksen ylösnousemuksesta ja taivaaseenastumisesta, ja monet ottivat
heidän todistuksensa vastaan.

Opetuslapset eivät enää olleet levottomia tulevaisuudestaan. He
tiesivät, että Jeesus oli taivaassa ja että hänen myötätuntonsa yhä
seurasi heitä. He tiesivät, että heillä oli ystävä Jumalan valtaistuimen
luona, ja he paloivat halusta saada esittää pyyntönsä Isälle Jeesuk-
sen nimessä. He tunsivat syvää kunnioitusta, kun he kumartuivat
rukoukseen ja toistivat vakuutusta: »Jos te anotte jotakin Isältä, on
hän sen teille antava minun nimessäni. Tähän asti te ette ole anoneet
mitään minun nimessäni; anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne
olisi täydellinen» (Joh. 16: 23, 24). He kohottivat uskon kätensä yhä
korkeammalle tämän voimakkaan johtopäätöksen perusteella: »Kris-
tus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on
Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme»
(Room. 8: 34). Ja helluntaipäivänä heidän ilonsa tuli täydelliseksi
Lohduttajan saapuessa, kuten Kristus oli luvannut.

Kristus kunnian kuningas

Koko taivas odotti saadakseen lausua Vapahtajan tervetulleeksi taivaan saleihin. Noustessaan taivaaseen hän näytti tietä, ja häntä seurasi joukko vankeja, jotka olivat vapautuneet hänen ylösnousemuksessaan. Tätä riemukasta kulkuetta seurasi vielä enkelijoukko ylistyshuudoin ja taivaallisin lauluin. [381]

Heidän lähestyessään Jumalan kaupunkia Kristusta saattavat enkelit huutavat:

»Nostakaa päänne, te portit,
nostakaa päänne, te ikuiset ovet,
kunnian kuninkaan käydä sisälle!«

Odottavat vartijat vastaavat riemuiten:

»Kuka on se
kunnian kuningas?«

He eivät sano näin siksi, etteivät he tietäisi, kuka hän on, vaan saadakseen kuulla riemuisaa ylistystä tulvivan vastauksen:

»Hän on Herra,
väkevä ja voimallinen,
Herra, voimallinen sodassa.
Nostakaa päänne, te portit,
nostakaa päänne, te ikuiset ovet,
kunnian kuninkaan käydä sisälle!«

Jälleen kuuluu vaativa kysymys: »Kuka on se kunnian kuningas? sillä enkelit eivät koskaan väsy kuulemaan hänen nimensä ylistystä. Saattavat enkelit vastaavat:

»Hän on Herra Sebaot,
hän on kunnian kuningas«

Ps. 24: 710.

Silloin Jumalan kaupungin portit avautuvat selkoselälleen, ja enkelijoukko astuu sisään myrskyisten sävelten pauhatessa.

Siellä on valtaistuini ja sen ympärillä lupauksen kaari. Siellä ovat kerubit ja serafit. Enkelijoukkojen johtajat, Jumalan pojat, lankeamattomien maailmojen edustajat ovat koolla. Taivaan neuvosto, jonka edessä Lucifer oli syyttänyt Jumalaa ja hänen Poikaansa, niiden synnittömien maailmojen edustajat, joihin saatana oli aikonut ulottaa valtansa, kaikki ovat siellä lausumassa Lunastajan tervetulleeksi. He haluavat juhlia hänen voittoaan ja ylistää Kuningastaan.

Mutta hän viittaa heidät takaisin. Ei vielä, sillä hän ei nyt voi ottaa vastaan kunnian kruunua ja kuningasviittaansa. Hän astuu Isänsä eteen. Hän näyttää haavoitettua päätään, lävistettyä kylkeään ja naulojen repimiä jalkojaan. Hän kohottaa myös kätensä, joissa näkyvät naulojen jäljet. Hän viittaa voitonmerkkeihinsä ja tuo Jumalan eteen heilutuslyhteen, ne, jotka nousivat ylös hänen kanssaan. Nämä edustavat sitä suurta joukkoa, joka tulee astumaan esiin haudasta hänen tullessaan toisen kerran. Hän lähestyy Isäänsä, joka iloitsee yhdestäkin parannuksen tehneestä syntisestä ja riemuitsee kiitoslauluin yhdestä ainoastakin sielusta. Ennen maailman perustamista Isä ja Poika tekivät liiton lunastaakseen ihmisen, jos tämä joutuisi saatanan valtaan. He olivat liittäneet kätensä yhteen ja juhlallisesti luvanneet, että Kristus tulisi ihmiskunnan takaajaksi. Tämän lupauksen Kristus oli täyttänyt. Kun hän ristillä huusi: »Se on täytetty!» [382] nämä sanat oli tarkoitettu Isälle. Sopimus oli täydellisesti täytetty. [383] Nyt hän lausuu: Isä, se on täytetty. Olen tehnyt sinun tahtosi, oi Jumalani. Olen suorittanut lunastustyön. Jos sinun vaatimuksesi ovat täytetyt, »minä tahdon että missä minä olen, siellä nekin, jotka sinä olet minulle antanut, olisivat minun kanssani» (Joh. 19: 30; 17: 24).

Jumalan äänen kuullaan julistavan, että vaatimukset on täytetty. Saatana on voitettu. Kristuksen omat, jotka maan päällä taistelevat ja kilvoitelevat, ovat vastaanotetut »siinä rakastetussa» (Ef. 1: 6). Heidät on julistettu vanhurskaiksi taivaan enkelien ja lankeamattomien maailmojen edustajain edessä. Missä hän on, siellä seurakuntakin on oleva.

»Armo ja totuus tapaavat toisensa täällä, vanhurskaus ja rauha antavat suuta toisillensa» (Ps. 85: 10). Isän käsivarret ovat hänen Poikansa ympärillä, ja käsky kuuluu: »Ja kumartakoot häntä kaikki Jumalan enkelit» (Hebr. 1: 6).

Sanomattoman iloisina hallitukset, vallat ja voimat tunnustavat elämän Ruhtinaan ylivallan. Enkelijoukot heittäytyvät maahan hänen

eteensä, ja taivaan saleissa kaikuvat ilohuudot: »Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen!» (Ilm. 5:12).

Voittolaulut yhtyvät enkelien harppujen helinään, kunnes koko taivas on tulvillaan kiitosta ja ylistystä. Rakkaus on voittanut. Kadotettu on löydetty. Koko taivas kaikuu valtavista sävelistä, jotka yhtyvät ylistykseen: »Hänelle, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti!» (Ilm. 5:13).

Tuosta taivaallisesta riemujuhlasta kantautuu luoksemme maan päälle kaiku Kristuksen omista ihanista sanoista: »Minä menen ylös minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö» (Joh. 20: 17). Taivaallinen perhe ja maan päällä oleva perhe ovat yhtä. Meidän tähtemme Herramme astui taivaisiin ja meidän tähtemme hän elää, »jonka tähden hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa» (Hebr. 7: 25).